MICHAEL ENDE

POVESTEA FĂRĂ SFÎRŞIT

TAIRACITNA REDNAEROK DARNOK LRAK RATEIRPORP

Inscripţia de mai sus se afla pe uşa de sticlă a unei prăvălioare, dar fireşte că arăta aşa numai cînd priveai din interiorul încăperii cam întunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineaţă de noiembrie rece şi cenuşie şi ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră şi peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii.

Dintr-o dată uşa fu deschisă atît de violent, că micuţul ciorchine de clopoţei de alamă atîrnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot şi nu se mai linişti multă vreme.

Făptaşul zarvei era un băieţel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atîrna ud peste faţă, haina îi era leoarcă de ploaie şi picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băieţelul era cam palid şi gîfîia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă pînă atunci, rămase acum încremenit în pragul uşii deschise.

În faţa lui se afla o încăpere lungă şi îngustă, ce se pierdea spre fund în semiîntuneric. De-a lungul pereţilor pînă sus la tavan erau rafturi înţesate cu cărţi de toate mărimile şi de toate formele. Pe podea se îngrămădeau maldăre de tomuri uriaşe, iar pe cîteva mese se înălţau stive de cărţi mai mici, legate în piele şi cu cotorul auriu. Din spatele unui zid de cărţi înalt cît un stat de om, în celălalt capăt al încăperii, se zărea lumina unei lămpi. Iar printre razele ei se ridica din cînd în cînd cîte un rotocol de fum, se dilata şi apoi se topea mai sus în întuneric. Semăna cu semnalele prin care indienii îşi transmiteu veştile de pe un munte pe altul. Era limpede că acolo şedea cineva, şi într-adevăr băiatul auzi acum un glas spunîndu-i destul de răstit de după zidul de cărţi:

— N-aveţi decît să vă miraţi stînd înăuntru sau afară, dar închideţi uşa. Trage.

Băiatul ascultă şi închise uşa încetişor. Apoi se apropie de zidul de cărţi şi privi cu băgare de seamă în spatele lui. Într-un fotoliu înalt din piele roasă şedea un bărbat îndesat şi greoi. Era îmbrăcat în haine negre mototolite, uzate şi parcă prăfuite. Avea o chelie mare şi doar peste urechi i se zbîrlea cîte un smoc de peri albi. Faţa îi era roşie şi-ţi amintea de un buldog rău. Pe nasul borcănat purta ochelari mici cu ramă de aur. Omul mai fuma şi o lulea curbată, care-i atîrna din colţul gurii, astfel că toată gura i se strîmbase într-o parte. Pe genunchi ţinea o carte pe care probabil tocmai o citea, căci, închizînd-o, îşi lăsase arătătorul gros al mîinii stîngi între paginile ei — oarecum în chip de semn de carte.

Acum îşi scoase ochelarii cu dreapta şi îl examină pe băieţelul gras care stătea în faţa lui cu hainele picurînd; uitîndu-se la el, îşi miji ochii, ceea ce îl făcea să semene şi mai tare cu un cîine ce vrea să muşte. Apoi mormăi:

— Ce mai flecuşteţ!

Pe urmă deschise din nou cartea şi continuă să citească.

Băiatul nu prea ştia ce să facă, de aceea rămase pe loc şi-l privi cu ochi mari pe bărbat. În sfîrşit, acesta închise iar cartea — ca mai înainte, lăsînd degetul între pagini — şi mîrîi:

— Ascultă, băiete, eu nu pot să sufăr copiii. E drept că în ziua de azi toată lumea face mare caz de voi — dar eu nu! Nu sunt absolut deloc un prieten al copiilor. Pentru mine copiii nu sînt nimic altceva decît nişte prostovani gălăgioşi, nişte nesuferiţi care strică totul, murdăresc cărţile cu dulceaţă şi le rup paginile, şi nu se sinchisesc defel că cei mari ar putea să aibă şi ei grijile şi necazurile lor. Ţi-o spun numai ca să ştii de la bun început la ce să te-aştepţi. Şi să mai ştii că la mine nu există cărţi pentru copii, iar alte cărţi nu-ţi vînd. Asta e, şi sper că ne-am înţeles!

Spusese toate acestea fără să scoată luleaua din gură. Apoi deschise din nou cartea şi continuă să citească.

Băiatul înclină din cap în tăcere şi dădu să plece, dar pe undeva i se părea că nu putea accepta fără replică această cuvîntare, aşa că se mai întoarse o dată şi spuse încet:

— Dar nu sînt chiar toţi aşa.

Omul îşi ridică încet privirile şi îşi scoase din nou ochelarii.

— Tot mai eşti aici? Ia spune-mi, ce-ar trebui să fac ca să scap de unul ca tine? Ce lucru atît de important mai aveai de spus?

— Nimic important, răspunse băiatul încă şi mai încet. Voiam doar... nu toţi copiii sînt aşa cum aţi spus.
— Vasăzică, aşa! Prefăcîndu-se mirat, bărbatul îşi ridică sprîncenele: Probabil că tu însuţi eşti marea excepţie, nu?
Grăsuţul nu mai ştiu ce să răspundă. Doar ridică uşor din umeri şi se întoarse din nou, dînd să plece.
— Dar unde-i buna-cuviinţă? mai auzi în spatele său vocea morocănoasă. N-ai nici un pic de bună-cuviinţă, căci altfel s-ar fi cuvenit să te recomanzi cel puţin...
— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux.
— Un nume cam curios, mîrîi bărbatul, cu aceşti trei de B. În sfîrşit, tu n-ai nici o vină, nu ţi-ai dat tu numele. Eu mă numesc Karl Konrad Koreander.
— Sînt trei de K, spuse serios băiatul.
— Hm, mormăi bătrinul, e-adevărat!
Pufăi cîţiva norişori.
— În sfîrşit, n-are nici o importanţă cum ne numim, că tot n-o să ne mai revedem. Aş mai vrea însă să ştiu un singur lucru, anume de ce-ai pătruns adineauri cu atîta larmă în prăvălia mea. Mi se pare că fugeai de ceva. Aşa e?
Bastian aprobă din cap. Faţa lui rotundă părea acum şi mai palidă, iar ochii lui încă şi mai mari.
— Probabil că ai jefuit casa de bani dintr-o prăvălie, presupuse domnul Koreander, sau ai omorît vreo bătrînă, sau ai făcut altceva ce faceţi de-alde voi în ziua de azi. Nu cumva te urmăreşte poliţia, băiete?
Bastian făcu din cap semn că nu.
— Hai, dă-i drumul, continuă domnul Koreander, spune drept de cine ai fugit?
— De ceilalţi.
— De care ceilalţi?
— De copiii din clasa mea.
— De ce?
— Nu... nu mă lasă-n pace.
— Dar ce-ţi fac?
— Mă pîndesc în faţa şcolii.
— Şi pe urmă ?
— Pe urmă strigă tot soiul de lucruri, înghiontesc şi îşi bat joc de mine.
— Şi tu te laşi?

Domnul Koreander îl privi cîtva timp dezaprobator pe băiat, apoi îl întrebă:

— De ce nu le arzi cîte un pumn zdravăn?

Bastian îl privi cu ochi mari.

— Nu — nu-mi place aşa ceva. Şi pe urmă — nici nu ştiu să boxez bine.

— Da' cu trînta cum stai? se interesă Koreander. Cu alergarea, înotul, fotbalul, gimnastica? Nu te pricepi la nimic din toate astea?

Băiatul făcu din cap semn că nu.

— Cu alte cuvinte, spuse domnul Koreander, eşti un mototol, nu-i aşa?

Bastian ridică din umeri.

— Dar de vorbit ştii să vorbeşti, îşi dădu cu părerea Koreander. De ce nu le răspunzi cînd îşi bat joc de tine?

— Am făcut asta o dată...

— Şi?

— M-au aruncat într-o ladă de gunoi şi au ferecat capacul. Două ore a trebuit să strig pînă m-a auzit cineva.

— Hm, mormăi domnul Koreander, şi acum nu mai îndrăzneşti.

Bastian dădu din cap.

— Prin urmare, constată domnul Koreander, pe lîngă toate celelalte mai eşti şi fricos.

Bastian îşi lăsă capul în jos.

— Probabil că eşti un tocilar cumplit, aşa-i? Cel mai bun din clasă, numai cu note de zece, preferatul tuturor profesorilor, nu?

— Nu, spuse Bastian tot cu ochii în podea, anul trecut am rămas repetent.

— Doamne Dumnezeule, strigă domnul Koreander, aşadar, nereuşită pe toată linia!

Bastian nu răspunse nimic. Stătea doar locului. Braţele îi atîrnau, hainele picurau.

— Şi cam ce strigă atunci cînd îşi bat joc de tine? voi să ştie domnul Koreander.

— Ah — tot soiul de lucruri.

— De pildă?

— Bastian! Rotogoală! Sta pe oală, oala se spărgea, iar Bastian zicea: De vină-i greutatea mea!

— Nu-i prea hazos, spuse domnul Koreander, şi altceva?

Bastian ezită înainte de a enumera:

— Aiurilă, măi Prostilă — Balivernosu — Mincinosu...

— Aiurilă? De ce?

— Uneori vorbesc de unui singur,

— Şi cam ce vorbeşti de unul singur?

— Îmi imaginez poveşti, născocesc nume şi cuvinte care încă nu există, şi tot aşa.

— Şi ţi le povesteşti ţie însuţi? De ce?

— Păi dacă nu-i nimeni pe care să-l intereseze aşa ceva.

Domnul Koreander tăcu o vreme, dus pe gînduri.

— Şi ce spun părinţii tăi despre toate acestea?

Bastian nu răspunse imediat. Abia după un timp şopti:

— Tata nu spune nimic, niciodată nu spune nimic. Totul îi e indiferent.

— Şi mama?

— Mama — nu mai e.

— Părinţii tăi au divorţat?

— Nu, spuse Bastian, mama a murit.

În acest moment sună telefonul. Domnul Koreander se ridică cu oarecare sforţare din fotoliu şi îşi tîrşîi paşii pînă într-un mic cabinet din spatele prăvăliei. Ridică receptorul şi Bastian auzi nedesluşit cum domnul Koreander îşi spunea numele. Pe urmă uşa cabinetului se închise şi nu se mai auzi nimic altceva decît un murmur înăbuşit.

Bastian stătea locului şi nu-şi dădea cîtuşi de puţin seama ce se întîmplase cu el şi de ce spusese şi recunoscuse toate acestea. Nu putea suferi să i se pună atîtea întrebări. Amintindu-şi dintr-o dată că va ajunge mult prea tîrziu la şcoală, îl trecură căldurile, da, sigur, trebuia să se grăbească, trebuia s-o ia la goană — dar rămase pe loc, acolo unde se afla, fără să se poată hotărî. Ceva îl ţintuia locului, dar nu ştia ce.

Glasul înăbuşit tot se mai auzea de dincolo din cabinet. Era o conversaţie telefonică foarte lungă.

Bastian îşi dădu seama că tot timpul se uitase fix la cartea pe care o avusese în mînă domnul Koreander şi care acum se găsea pe fotoliul de piele. Îi era cu neputinţă să-şi ia ochii de la ea. Avea impresia că din ea pornea un soi de forţă magnetică ce-l atrăgea irezistibil.

Se apropie de fotoliu, întinse încet mîna, atinse cartea — şi în aceeaşi clipă ceva înăuntrul său făcu „ţac!" — ca şi cum s-ar fi

închis o capcană. Bastian avea sentimentul nedesluşit că, o dată cu atingerea cărţii, începuse ceva irevocabil ce-şi va urma cursul de-aci înainte.

Ridică volumul şi-l privi pe toate părţile. Era legat în mătase arămie şi lucea cînd era înclinat într-o parte sau alta. Răsfoindu-l în grabă, văzu că textul era tipărit cu două feluri de litere. Nu părea să conţină poze, avea în schimb iniţiale mari şi minunat ilustrate. Uitîndu-se încă o dată mai bine la scoarţe, descoperi pe ele doi şerpi, unul deschis şi unul închis la culoare, muşcîndu-şi unul altuia coada şi alcătuind astfel un oval. Iar în oval era scris, cu litere ciudate, întortocheate, titlul:

Povestea fără sfîrşit

E un lucru tare misterios cu pasiunile omeneşti, iar în cazul copiilor totul se petrece la fel ca şi în cazul celor maturi. Cei copleşiţi de o pasiune n-o pot explica, iar cei ce nu au trăit niciodată ceva asemănător nu pot înţelege. Există oameni care îşi pun în joc viaţa pentru a cuceri un pisc. Nimeni, nici chiar ei înşişi nu pot explica limpede de ce. Alţii se ruinează pentru a cîştiga inima unei persoane care nici nu vrea să ştie de ei. Iar alţii se distrug, fiindcă nu pot rezista plăcerilor mîncării — sau ale băuturii. Unii îşi cheltuiesc întreaga avere pentru a cîştiga la jocurile de noroc, sau jertfesc totul de dragul unei idei fixe ce nu se poate realiza niciodată. Alţii cred că nu pot fi fericiţi decît în altă parte de locul unde se află, şi călătoresc toată viaţa prin lume. Iar cîţiva nu-şi găsesc liniştea pînă ce n-au devenit puternici. Într-un cuvînt există tot atîtea pasiuni cît şi oameni.

În cazul lui Bastian Balthasar Bux pasiunea erau cărţile.

Cine n-a petrecut o după-amiază întreagă cu urechile încinse şi cu părul zbîrlit aplecat deasupra unei cărţi, citind şi iar citind, şi uitînd de lumea din jurul său, şi nebăgînd de seamă că-i e foame sau frig—

Cine n-a citit niciodată pe ascuns sub plapumă, la lumina unei lanterne de buzunar, fiindcă tata sau mama sau vreo altă persoană grijulie a stins lumina pe motivul bine intenţionat că acum trebuie să dormi, căci mîine te scoli devreme—

Cine n-a vărsat niciodată lacrimi amare, fie pe faţă, fie în ascuns, fiindcă o poveste minunată se sfirşea şi urma despărţirea de personajele alături de care luaseşi parte la atîtea

aventuri, ființe iubite și admirate ce îți stîrniseră îngrijorări și speranțe, și fără a căror prezență viața părea dintr-o dată goală și lipsită de sens—

Cine nu cunoaște nimic din toate acestea din proprie experiență nu va putea înțelege ceea ce făcu Bastian acum.

Se uita țintă la titlul cărții, simțind cum îl lua ba cu frig, ba cu cald. Da, asta era, la asta visase de atîtea ori și asta își dorise de cînd fusese cuprins de pasiunea sa: O poveste care să nu se sfîrșească niciodată! Cartea tuturor cărților!

Trebuia să aibă cartea, fie ce-o fi, cu orice preț!

Cu orice preț? Era ușor de spus! Chiar dacă ar fi putut să ofere mai mult decît cele trei mărci și cincisprezece pfenigi din banii de buzunar ce-i avea la el — uriciosul domn Koreander îi dăduse de înțeles cît se poate de limpede că nu-i va vinde nici o singură carte. Iar de un dar nici nu putea fi vorba. Chestiunea era lipsită de orice speranță.

Și totuși Bastian știa că nu poate pleca fără acea carte. Îi era limpede că nici nu venise încoace decît anume pentru ea, îl chemase în mod misterios pentru că voia să ajungă la el, pentru că de fapt fusese dintotdeauna a lui!

Bastian trase cu urechea la murmurul ce se mai auzea și acum din cabinet.

Dintr-o dată, fără să-și dea prea bine seama, ascunse cartea sub paltonul său, strîngînd-o cu amîndouă brațele la piept. Apoi o porni, mergînd de-a-ndăratelea, spre ușa prăvăliei, nelăsînd nici o clipă cealaltă ușă din ochi, cea spre cabinet. Cu băgare de seamă apăsă pe clanță, nu trebuia să se audă clinchet de clopoței, de aceea deschise ușa de sticlă doar atît cît să se strecoare prin ea. Încetișor și cu precauție închise apoi ușa pe dinafară.

Abia după aceea începu să alerge.

Caietele, manualele școlare și penarul din ghiozdan săltau și clămpăneau în tactul pașilor săi. Simțea junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe.

Ploaia îi curgea peste obraz și pe spate în jos pe sub guler. Umezeala și frigul pătrundeau prin haine. Bastian nu simțea însă nimic. Îi era foarte cald, dar nu numai din cauza alergatului.

Conștiința lui care mai înainte, în prăvălioară, nici nu crîcnise, se deșteptase dintr-o dată. Toate motivele, atît de convingătoare mai înainte, i se păreau acum cu totul

neplauzibile şi se topeau ca oamenii de zăpadă la răsuflarea unui balaur ce scuipă foc.

Furase! Era un hoţ!

Ceea ce făcuse el era chiar mai grav decît un furt obişnuit. Cartea era cu siguranţă unică şi de neînlocuit. Precis că fusese cea mai scumpă comoară a domnului Koreander. Era cu totul altceva să furi unui violonist vioara sa fără pereche sau unui rege coroana sa, decît să iei bani dintr-o casă.

Şi pe cînd alerga, strîngea la piept pe sub palton cartea. Nu voia s-o piardă, oricît de mult l-ar fi costat. Era tot ce mai avea pe lume.

Căci acasă, fireşte, nu se mai putea întoarce acum.

Încercă să şi-l închipuie pe tatăl său cum şedea şi lucra în camera cea mare transformată în laborator. În jurul lui se aflau zeci de mulaje de ghips ale unor danturi, căci tata era tehnician dentar. Bastian nu se întrebase de fapt niciodată dacă tata îşi făcea munca cu plăcere. Acum îi trecea pentru prima dată prin minte, dar de aici înainte n-avea cum să-l mai întrebe.

Dacă s-ar duce acum acasă, tata ar ieşi din laborator în halatul său alb, ţinînd poate în mînă o dantură din ghips, şi l-ar întreba: „Te-ai şi întors?" —„Da", ar spune Bastian. — „N-ai şcoală azi?" — Vedea în minte faţa tristă şi liniştită a tatălui său şi ştia că-i va fi cu neputinţă să-l mintă. Dar adevărul nu i-l putea spune cu nici un chip. Nu, singurul lucru pe care îl putea face era să plece, oriunde, departe. Tata nu trebuia să afle niciodată că fiul lui devenise un hoţ. Şi poate că nici nu va băga de seamă că Bastian nu mai era acolo. Gîndul acesta îl consolă parcă.

Bastian se opri din alergat. Acum mergea încet, iar la capătul străzii vedea clădirea şcolii. Fără să-şi dea seama, alergase pe drumul obişnuit ce ducea spre şcoală. Strada i se părea de-a dreptul pustie, deşi ici şi colo treceau oameni. Dar în ochii celui care soseşte mult prea tîrziu, lumea din jurul şcolii pare întotdeauna un deşert. Iar Bastian simţea cum la fiecare pas creşte teama în el. În orişice caz se temea de şcoală, locul înfrîngerilor sale zilnice, se temea de profesori, care îl mustrau cu blîndeţe sau îşi vărsau supărarea pe el, se temea de ceilalţi copii care rîdeau de el şi nu lăsau să treacă nici un prilej fără să-i dovedească ce băiat nepriceput şi lipsit de apărare era. Dintotdeauna şcoala îi apăruse ca o pedeapsă cu închisoarea,

nesfîrşit de lungă, ce va ţine pînă va fi om mare şi pe care trebuia s-o rabde supus şi în tăcere.

Acum însă, trecînd prin coridoarele răsunătoare unde mirosea a ceară şi a paltoane ude, simţind cum liniştea ce pîndea în clădire îi astupă brusc urechile ca nişte dopuri de vată şi ajungînd în sfîrşit în faţa uşii clasei sale, vopsită în aceeaşi culoare a spanacului bătrîn ca şi pereţii din jur, înţelese limpede că nici aici nu mai avea ce căuta de acum înainte. Tot trebuia să plece. Aşa că putea pleca chiar acum.

Dar încotro?

În cărţile sale Bastian citise poveşti cu băieţi care se angajau pe cîte un vapor şi plecau în lumea largă ca să-şi caute norocul. Unii deveneau piraţi sau eroi, alţii se întorceau după ani şi ani ca oameni bogaţi în patrie, fără ca cineva să ghicească cine erau de fapt.

Bastian nu se credea însă în stare de aşa ceva. De asemenea nu îşi închipuia defel că ar putea fi primit ca elev matelot. În plus nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea ajunge într-un port unde să existe vapoarele potrivite pentru asemenea planuri cutezătoare.

Deci încotro?

Şi dintr-o dată îi veni în minte locul potrivit, singurul loc unde nu va fi căutat — cel puţin pentru moment — şi unde nu va fi găsit.

Podul era mare şi întunecos. Mirosea a praf şi a naftalină. Nu se auzea nici un sunet în afară de darabana înăbuşită a ploii pe tabla de aramă a uriaşului acoperiş. Grinzi groase, înnegrite de vreme, se ridicau la distanţe egale din podeaua de scînduri, se uneau mai departe, sus, cu alte grinzi ale şarpantei acoperişului şi se pierdeau undeva în întuneric. Ici şi colo spînzurau pînze de păianjen, mari cît un hamac, uşor şi fantomatic purtate încolo şi încoace de curentul de aer. De sus de tot dintr-o ferestruică, pătrundea o lumină lăptoasă.

Singura vietate din acest loc unde timpul părea să se fi oprit era un şoricel care fugea cu paşi mărunţei pe podeaua de scînduri, lăsînd urme fine în praf. Codiţa pe care o trăgea după el se vedea ca o linie subţire între urmele lăbuţelor. Brusc şoricelul se ridică în două labe şi ascultă. Apoi dispăru — ţuşti!

— într-o gaură din duşumea.

Se auzi zgomotul unei chei într-o broască mare. Uşa podului se deschise încet şi scîrţîind, o rază lungă de lumină pătrunse o clipă în încăpere. Bastian se strecură înăuntru, apoi uşa se închise din nou scîrţîind şi se trînti. Băiatul vîrî o cheie mare pe dinăuntru în broască şi răsuci cheia. Pe urmă mai trase şi un zăvor şi răsuflă uşurat. Acum era într-adevăr de negăsit. Aici nu-l va căuta nimeni. Foarte rar venea cineva aici — o ştia destul de sigur — şi chiar dacă întîmplarea ar face ca tocmai azi sau mîine cineva să aibă treabă aici, persoana respectivă va găsi uşa încuiată. Iar cheia se rătăcise. Şi dacă ar izbuti totuşi să deschidă într-un fel oarecare uşa, lui Bastian îi mai rămînea încă destul timp să se ascundă printre vechiturile din pod.

Încetul cu încetul ochii lui se obişnuiră cu lumina scăzută. Cunoştea bine locul. Cu o jumătate de an în urmă administratorul şcolii îi ceruse să-l ajute la un coş de rufe mare şi plin cu formulare şi documente vechi care trebuiau duse în pod. Tot atunci văzuse şi unde era locul cheii: într-un dulăpior de perete atîrnat lîngă palierul de sus al scării. De atunci nu se mai gîndise niciodată la asta. Acum însă îşi amintise.

Începu să-i fie frig, căci paltonul îi era ud, iar aici sus era foarte rece. Mai întii trebuia să-şi caute un loc unde putea să se instaleze ceva mai confortabil — căci avea să rămîna multă vreme aici. Cît de multă — nici nu voia să se gîndească deocamdată, şi nici la faptul că foarte curînd i se va face foame şi sete.

Se plimbă puţin prin pod.

Tot soiul de vechituri răspîndite pretutindeni, rafturi cu clasoare şi acte nefolosite de mult, bănci îngrămădite unele peste altele, cu pupitre mînjite de cerneală, un stativ de care atîrnau o duzină de hărţi depăşite, mai multe table de pe care se cojea vopseaua neagră, sobe de fier ruginite, aparate de gimnastică ce nu mai erau bune de întrebuinţat, ca, de pildă, o capră al cărei înveliş de piele era atît de rupt, că toţi cîlţii ieşeau afară, mingi de sport plesnite, un vraf de saltele de gimnastică vechi şi pătate, apoi cîteva animale împăiate şi pe jumătate roase de molii, printre ele o bufniţă mare, un vultur şi o vulpe, tot soiul de retorte şi eprubete crăpate, o maşină Wimshurst, un schelet omenesc atîrnat pe un fel de cuier, şi multe lăzi şi cutii pline cu caiete şi manuale vechi. Pînă la urmă Bastian se hotărî

să se instaleze pe maldărul de saltele vechi. Dacă te întindeai pe ele, te simţeai aproape ca pe o canapea. Le cără sub ferăstruica din acoperiş unde era locul cel mai luminos. În apropiere erau stivuite cîteva pături militare cenuşii, fireşte foarte prăfuite şi rupte, dar totuşi în stare de folosinţă. Bastian şi le luă. Îşi dezbrăcă paltonul ud şi-l atîrnă de cuier lîngă schelet. Omul de oase se legănă puţin încoace şi încolo, dar Bastian nu se temea de el, poate pentru că era obişnuit de acasă cu lucruri asemănătoare. Îşi scoase şi cizmele pătrunse de apă. Numai în ciorapi, se aşeză turceşte pe saltelele de gimnastică şi îşi trase păturile cenuşii pe umeri, ca un indian. Lîngă el se afla ghiozdanul — şi cartea arămie.

Se gîndi că jos în clasă ceilalţi erau acum la ora de germană. Poate că scriau tocmai o compunere pe cine ştie ce temă plicticoasă de moarte.

Bastian privi cartea.

— Aş vrea să ştiu, spuse vorbindu-şi singur, ce se petrece de fapt într-o carte cît timp stă închisă. Probabil că nu există decît literele tipărite pe hîrtie, dar totuşi — ceva tot trebuie să se petreacă, fiindcă atunci cînd o deschid, găsesc acolo o întreagă poveste. Apar personaje pe care eu nu le cunosc, fel de fel de aventuri, şi isprăvi, şi lupte — uneori au loc furtuni pe mare, sau ajungi în ţări şi oraşe străine. Toate acestea se găsesc într-un anumit fel în carte. Trebuie s-o citeşti ca să le trăieşti pe toate, asta-i limpede. În carte se găsesc însă toate acestea dinainte. Aş vrea să ştiu în ce fel?

Dintr-o dată se simţi într-o dispoziţie aproape solemnă.

Se aşeză mai bine, luă cartea, deschise prima pagină şi începu să citească

Fantäzia în primejdie
POVESTEA FĂRĂ SFÎRŞIT

ANIMALELE TOATE DIN CODRUL HUIETULUI se pitulau prin vizuini, cuiburi şi ascunzători.

Era miez de noapte, şi prin crengile bătrînilor copaci vuia furtuna. Trunchiurile groase cît turlele bisericii scîrţîiau şi gemeau.

Deodată o luminiţă slabă lunecă în zigzag prin pădure. Se oprea tremurînd ici şi colo, zbura în sus, se aşeza pe o ramură şi pleca grăbită mai departe. Era o bilă strălucitoare cam de mărimea unei mingi de copil, făcea salturi mari, atingea din cînd în cînd pămîntul şi plutea apoi din nou în văzduh. Dar nu era o minge.

Era o luminiţă rătăcitoare. Care rătăcise drumul. Prin urmare, era o luminiţă rătăcitoare rătăcită, ceea ce pînă şi în Fantäzia era un lucru foarte rar. În mod normal, luminiţele rătăcitoare sînt cele care îi fac pe ceilalţi să se rătăcească.

În interiorul strălucirii luminoase se putea zări o figură micuţă şi extrem de vioaie care sărea şi alerga cît o ţineau puterile. Nu era un bărbat mititel şi nici o femeie micuţă, căci asemenea deosebiri nu există la luminiţele rătăcitoare. În mîna dreaptă purta un steag alb mărunt fluturînd în urma sa. Aşadar, era vorba despre un sol sau un negociator.

Nu era în primejdie să se ciocnească în beznă de vreun trunchi de copac, căci luminiţele rătăcitoare sînt nemaipomenit de îndemînatice şi sprintene, fiind în stare să-şi schimbe direcţia chiar şi în timpul saltului. De aceea mergea în zigzag, căci privind în linii mari, luminiţa se deplasa totuşi într-o direcţie anumită.

Pînă în clipa cînd coti pe după un colţ de stîncă şi se opri înspăimîntată. Gîfîind ca un căţeluş, se aşeză într-o scorbură de copac şi rămase cîtva timp pe gînduri înainte de a îndrăzni să iasă din nou Şi să privească cu băgare de seamă pe după colţul de stîncă.

Văzuse un luminiş al pădurii unde trei personaje de mărime şi aspect foarte diferite şedeau la văpaia unui foc de vreascuri. Un uriaş ce părea alcătuit tot din piatră cenuşie, întins pe burtă, lung de aproape zece coţi. Se sprijinea pe un braţ şi privea în foc. Din faţa de piatră roasă de vreme şi neaşteptat de mică,

dinţii îi ieşeau în afară ca un şir de dălţi de oţel. Luminiţa rătăcitoare îşi dădu seama că făcea parte din stirpea mîncătorilor de piatră. Acestea erau fiinţe ce trăiau în munţi, neînchipuit de departe de Codrul Muietului — dar nu trăiau numai în munţi, ci trăiau şi din ei, căci îi mîncau încetul cu încetul. Se hrăneau cu stînci. Din fericire erau tare cumpătaţi şi o singură îmbucătură din hrana extrem de consistentă îi îndestula timp de mai multe săptămîni şi chiar luni. Nici nu existau prea mulţi mîncători de piatră, iar munţii erau foarte mari. Cum însă aceste fiinţe trăiau de foarte multă vreme acolo — atinseseră vîrste mult mai înaintate decît majoritatea celorlalte vietăţi din Fantäzia — munţii căpătaseră în decursul timpului o înfăţişare cam ciudată. Semănau cu un uriaş şvaiţer plin de găuri şi văgăuni. Probabil de aceea se şi numeau Munţii Galeriilor.

Dar mîncătorii de piatră nu se hrăneau numai cu stînci, ci îşi făureau din ele tot ce le trebuia: mobile, pălării, încălţăminte, unelte, pînă şi ceasuri cu cuc. Aşadar, nu era de mirare că mîncătorul de piatră de aici avea în spatele său un fel de bicicletă alcătuită cu totul din materialul amintit şi avînd două roţi ca două pietre de moară uriaşe. În general, semăna mai degrabă cu un tăvălug cu pedale.

Cel de-al doilea personaj, şezînd la dreapta focului, era un spiridnş de noapte. Era cel mult de două ori mai mare decît luminiţa rătăcitoare şi semăna cu o omidă păroasă şi neagră ca tăciunele care se ridicase în sus. În timp ce vorbea, gesticula violent cu două mînuţe mititele trandafirii, iar sub perişorii negri zbîrliţi, acolo unde probabil se afla obrazul, ardeau doi ochi mari şi rotunzi ca luna.

Spiriduşi de noapte de cele mai diverse forme şi mărimi se găseau pretutindeni în Fantäzia, astfel că, în primul moment, nu se putea ghici dacă cel de faţă venise de aproape sau de departe. În orice caz, părea că se află şi el într-o călătorie, căci animalul de călărie obişnuit al spiriduşilor de noapte, anume un liliac mare, atîrna de o creangă în spatele lui, cu capul în jos şi învelit în aripile sale ca o umbrelă închisă.

Luminiţa rătăcitoare nu descoperi decît după o vreme cel de-al treilea personaj, aşezat în partea stîngă a focului, căci era atît de mic, încît numai cu mare greutate putea fi desluşit de la această distanţă. Făcea parte din stirpea piticuţilor, un

prichindel nespus de gingaş, îmbrăcat în haine pestriţe şi cu un joben roşu pe cap.

Luminiţa rătăcitoare nu ştia aproape nimic despre piticuţi. O singură dată auzise zvonindu-se că acest popor îşi clădea pe crengile pomilor oraşe întregi unde căsuţele erau legate între ele prin scăriţe de fringhie şi tobogane. Piticuţii locuiau însă într-o cu totul altă regiune a nemărginitului imperiu Fantäzia, mult, mult mai departe decît mîncătorii de piatră. Era cu atît mai surprinzător că animalul de călărie ce-l avea cu sine piticuţul de faţă era tocmai un melc. Stătea chiar în spatele lui. Pe cochilia lui trandafirie strălucea o mică şa de argint, iar harnaşamentul şi hăţurile prinse de coarnele melcului luceau ca firele de argint.

Luminiţa rătăcitoare se minuna că tocmai trei vietăţi atît de diferite şedeau împreună în bună înţelegere, căci în mod normal, în Fantäzia viaţa nu se desfăşura nicidecum în aşa fel, încît toate stirpele să trăiască în pace. Adeseori aveau loc lupte şi războaie, existau şi duşmănii ce ţineau de veacuri şi, în afară de asta, nu trăiau acolo doar vietăţi bune şi cinstite, ci şi unele răutăcioase, haine şi hoaţe. Luminiţa rătăcitoare însăşi făcea parte dintr-o familie căreia i se puteau reproşa unele lucruri în privinţa cinstei şi încrederii.

A stat să privească mai mult timp scena din jurul focului şi abia după aceea a observat că fiecare din cele trei personaje de acolo avea fie un steguleţ alb, fie o eşarfă albă legată peste piept. Prin urmare, erau şi ei soli sau negociatori, ceea ce explica, fireşte, faptul că se purtau atît de paşnic.

Oare porniseră la drum în acelaşi scop ca şi luminiţa rătăcitoare?

Din pricina vîntului care vîjîia prin crengi, nu se putea auzi din depărtare ce vorbeau. Cum însă se respectau unii pe alţii, în calitatea lor de soli, aveau s-o recunoască şi pe ea ca atare. Şi, în definitiv, tot trebuia să întrebe pe cineva care e drumul. Iar o altă ocazie, mai favorabilă, n-avea cum să se ivească acum, în toiul nopţii şi în mijlocul pădurii. Prin urmare, îşi luă inima în dinţi, ieşi din ascunziş, flutură steguleţul alb şi, tremurînd, rămase locului în aer.

Mîncătorul de pietre, care stătea cu faţa îndreptată în acea direcţie, fu primul care observă luminiţa.

— Foarte multă lume aici în noaptea asta, spuse cu o voce scrîşnitoare. A mai sosit cineva.

— Huhu, o luminiţă rătăcitoare! susură spiriduşul nopţii, iar ochii săi ca luna luciră. Îmi pare bine, îmi pare bine!

Piticuţul se ridică, făcu cîţiva paşi mărunţi spre noul venit şi chiţăi:

— Dacă văd bine, sînteţi şi dumneavoastră aici în calitate de sol?

— Da, spuse luminiţa rătăcitoare.

Piticuţul îşi scoase jobenul roşu, făcu o mică plecăciune şi ciripi:

— O, vă rog frumos, veniţi mai aproape. Sîntem şi noi soli. Luaţi loc în cercul nostru.

Şi arătă cu pălărioara spre locul liber de lîngă foc, poftind-o să vină.

— Mulţumesc frumos, spuse luminiţa rătăcitoare apropiindu-se sfioasă, dacă-mi permiteţi, îmi daţi voie să mă prezint: Mă numesc Blubb.

— Îmi pare bine, răspunse piticuţul. numele meu e Luc-luc.

Spiriduşul nopţii se înclină şezînd:

— Mă numesc Wuswusul.

— Îmi pare bine, scrîşni mîncătoruţ de pietre, eu sînt Scrîşnicronţ.

Toţi trei priveau la luminiţa rătăcitoare care se fîstîcise şi nu-şi mai găsea locul. Luminiţelor rătăcitoare le e extrem de neplăcut să fie privite direct.

— Nu vreţi să luaţi loc, dragă Blubb? întrebă piticuţul.

— Adevărul e, răspunse luminiţa rătăcitoare, că sînt foarte grăbită şi doream doar să vă întreb dacă aţi putea să-mi spuneţi în ce direcţie trebuie s-o iau ca să ajung la Turnul de Fildeş.

— Huhu, făcu spiriduşul nopţii, vreţi să mergeţi la Crăiasa Copilă?

— Aşa e, spuse luminiţa rătăcitoare, am să-i transmit o veste importantă.

— Ce veste? scrîşni mîncătorul de pietre.

— Să vedeţi, — luminiţa rătăcitoare se mută de pe un picior pe altul —, e o veste secretă.

— Noi trei avem aceeaşi misiune ca şi tine — huhu! răspunse spiriduşul nopţii Wuswusul. Sîntem între colegi.

— S-ar putea să avem de transmis aceeaşi veste, spuse piticuţul Luc-luc.

— Aşază-te şi vorbeşte! scîrţîi Scrîşnicronţ.

Luminiţa rătăcitoare se aşeză pe locul liber.

— Ţinutul meu de baştină, începu după o scurtă chibzuinţă, se află destul de departe de aci — nu ştiu dacă cineva din cei prezenţi îl cunoaşte. Se numeşte Mlaştina Mîloasă.

— Huhu! suspină încîntat spiriduşul nopţii, e o regiune minunată!

Luminiţa rătăcitoare zîmbi trist.

— Da, nu-i aşa?

— Şi asta-i tot? scrîşni Scrîşnicronţ. De ce-ai pornit la drum, Blubb?

— La noi, în Mlaştina Mîloasă, continuă luminiţă rătăcitoare şovăind, s-a întîmplat ceva — ceva de neînţeles — vreau să spun, se mai întîmplă încă şi acum — e foarte greu de descris — a început prin aceea că — va să zică în partea de răsărit a ţării noastre există un lac — sau, mai bine zis, exista un lac — se numea Colcote-n Clocote. Prin urmare, totul a început prin aceea că într-o bună zi lacul Colcote-n Clocote n-a mai fost — pur şi simplu dispăruse, înţelegeţi?

— Vreţi să spuneţi, se informă Luc-luc, că a secat?

— Nu, spuse luminiţa rătăcitoare, în acest caz s-ar afla acum acolo un lac secat. Dar nu este aşa. Acolo unde era lacul, acum nu mai e nimic — absolut nimic, înţelegeţi?

— O gaură? grohăi mîncătorul de pietre.

— Nu, nici gaură nu-i, luminiţa rătăcitoare era din ce în ce mai încurcată, o gaură este ceva. Dar acolo nu-i nimic.

Ceilalţi trei soli schimbară priviri între ei.

— Şi cum arată acest — huhu — acest nimic? întrebă spiriduşul nopţii.

— Păi tocmai asta e atît de greu de descris, le spuse luminiţa rătăcitoare cu un aer nenorocit, nu arată în nici un fel. Este — este ca — of, nu există nici un cuvînt potrivit!

— E ca şi cum, luă cuvîntul piticuţul, ai fi orb cînd priveşti într-acolo, nu-i aşa?

Luminiţa rătăcitoare se holbă la el cu gura căscată.

— Iată expresia potrivită! exclamă. Dar de unde — vreau să spun, cum aşa — sau cunoaşteţi şi dumneavoastră acest...?

— O clipă, scrîşni întrerupîndu-l mîncătorul de pietre. S-a limitat la un singur loc, ia spune?

— La început, da, povesti luminiţa rătăcitoare, dar locul se mărea din ce în ce mai mult. Parcă lipsea tot mai mult din

regiune. Străbunica broasca Broac care locuia cu tot neamul ei în lacul Colcote-n Clocote dispăru într-o bună zi cu totul. Ceilalţi locuitori au început să se refugieze. Încetul cu încetul s-a ivit însă şi în alte locuri din Mlaştina Mîloasă. La început era doar ceva foarte mic, o nimica toată, cît un ou de bibilică. Dar astfel de locuri s-au tot lăţit, şi dacă cineva intra din greşeală cu piciorul acolo, dispărea piciorul — sau mîna — sau orice intra acolo. De altfel, nu doare, numai că respectivului îi lipseşte brusc o bucată din el. Unii s-au lăsat chiar să cadă înăuntru, cu bună ştiinţă, fiindcă s-au apropiat prea tare de acest nimic. Exercită o putere de atracţie irezistibilă, care devine cu atît mai mare, cu cît locul e mai întins. Nimeni dintre noi n-a fost în stare să-şi explice ce putea fi acest lucru îngrozitor, de unde provenea şi ce se putea face împotriva lui. Şi cum n-a dispărut de la sine, ci s-a tot întins, am hotărît pînă la urmă să trimitem un sol la Crăiasa Copilă cu rugămintea să ne dea sfat şi ajutor. Iar solul sînt eu.

Ceilalţi trei stăteau cufundaţi în tăcere,

— Huhu, se auzi după o vreme glasul tînguitor al spiriduşului nopţii, acolo de unde vin eu e exact la fel. Şi am plecat la drum în acelaşi scop — huhu!

Piticuţul îşi întoarse faţa către luminiţa rătăcitoare.

— Fiecare dintre noi, chiţăi el, vine din alt ţinut al împărăţiei Fantäzia. Ne-am întîlnit aici din pură întîmplare. Dar fiecare din noi duce Crăiesei Copile aceeaşi veste.

— Iar asta înseamnă, gemu mîncătorul de pietre, că Fantäzia toată e în primejdie.

Speriată de moarte, luminiţa rătăcitoare privea de la unul la celălalt.

— Dacă-i aşa, strigă şi sări în picioare, nu trebuie să mai zăbovim nici o clipă!

— În orice caz, noi avem de gînd s-o pornim îndată, spuse piticuţul. Făcusem doar un popas din pricina beznei de nepătruns de-aici din Codrul Huietului. Acum însă, dacă sînteţi cu noi, Blubb, puteţi să ne luminaţi şi nouă calea.

— Nu se poate, strigă luminiţa rătăcitoare, nu pot să stau s-aştept pe cineva care vine călare pe un melc, îmi pare foarte rău!

— Dar e un melc de curse, spuse piticuţul oarecum jignit.

— Şi apoi — huhu! — chicoti spiriduşul nopţii, nu-ţi spunem

în ce direcţie s-o iei!

— Da' cu cine staţi voi de vorbă? mîrîi mîncătorul de pietre.

Căci, luminiţa rătăcitoare nici nu mai auzise ultimele cuvinte ale celorlalţi soli, ci pornise în salturi lungi prin pădure.

— În sfîrşit, spuse Luc-luc piticuţul, împingîndu-şi jobenaşul roşu spre ceafă, poate că o luminiţă rătăcitoare tot n-ar fi fost lucrul cel mai potrivit pentru a ne lumina calea.

Totodată urcă în şaua melcului său de curse.

— De altfel şi eu aş prefera, declară spiriduşul nopţii chemîndu-şi liliacul cu un uşor Huhu!, ca fiecare din noi să călătorească pe cont propriu. În definitiv eu zbor!

Şi vîj! a şi plecat.

Mîncătorul de pietre stinse focul plesnind de cîteva ori cu palma întinsă peste el.

— Şi mie îmi place mai mult aşa, hîrîi el în beznă, să nu mă tot uit ca nu cumva să strivesc ceva mititel.

Pe urmă se auzi cum porneşte cu trosnete şi pocnete pe uriaşa sa bicicletă de piatră, de-a dreptul printre pomi. Cînd şi cînd se lovea bufnind de cîte un copac bătrîn şi se auzea cum scrîşneşte şi mîrîie. Larma se depărtă încet prin întuneric.

Luc-luc, piticuţul, rămase singur. Luă hăţurile din fire subţiri de argint şi spuse:

— Bine-bine, o să vedem noi cine soseşte mai întîi. Dii, bătrîne, dii!

Şi plescăi din limbă.

Pe urmă nu se mai auzi nimic în afară de vuietul furtunii prin crengile Codrului Huietului.

Orologiul turlei din apropiere bătu de nouă

Gîndurile lui Bastian nu se întorceau cu plăcere la realitate. Era tare bucuros că Povestea fără Sfîrşit nu avea nimic de-a face cu ea.

Nu-i plăceau cărţile unde i se povesteau pe un ton morocănos şi nemulţumit întîmplările foarte obişnuite din viaţa foarte obişnuită a unor oameni foarte obişnuiţi. Despre toate acestea afla destul în realitate, de ce să mai şi citească despre ele? Apoi îi erau nesuferiţi cei care încercau în vreun fel sau altul să-l convingă de ceva. Iar acest soi de cărţi încercau întotdeauna, mai mult sau mai puţin explicit, să te convingă de

ceva.

Preferinţele lui Bastian se îndreptau spre cărţile captivante, sau vesele, sau care te predispuneau la visare, cărţi ale căror personaje trăiau aventuri mirifice, despre care îşi putea imagina fel de fel de lucruri.

Căci la asta se pricepea — poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat: Să-şi imagineze ceva atît de clar, încît ajungea să-l vadă şi să-l audă. Cînd îşi povestea lui însuşi poveştile sale, uita uneori totul din jur şi se trezea abia la sfîrşit ca dintr-un vis. Iar cartea aceasta era exact ca şi poveştile lui! În timpul cititului nu auzise numai scîrţîitul copacilor groşi şi vuietul vîntului, ci şi glasurile atît de diferite ale celor patru soli caraghioşi, ba îşi închipuise că simte mirosul de muşchi şi pămînt reavăn de pădure.

Acum jos, în clasă, începea ora de ştiinţe naturale, care consta în cea mai mare parte din enumerarea de inflorescenţe şi stamine. Bastian era bucuros că şedea aici sus, în ascunzătoarea sa, şi putea citi. Găsea că era exact cartea potrivită pentru el, cea mai potrivită!

Peste o săptămînă Wuswusul, micul spiriduş al nopţii, ajunse primul la ţel. Sau, mai bine zis, aşa credea, că ar fi primul, fiindcă venise călare prin văzduh.

Era pe la asfinţit şi norii de pe cer păreau de aur topit cînd îşi dădu seama că liliacul său plutea deja peste Labirint. Era numele unei cîmpii întinse ce se desfăşura pînă-n zare şi era toată numai o nesfîrşită grădină de flori plină de miresme ameţitoare şi de culori de vis. Printre tufe, garduri vii, pajişti şi straturi cu cele mai neobişnuite şi rare flori şerpuiau cărări largi şi poteci înguste într-un chip atît de meşteşugit şi întortocheat, că întreaga aşezare alcătuia o grădină-labirint de o întindere neînchipuită. Era ştiut că grădina-labirint fusese construită doar pentru joc şi plăcere şi nicidecum pentru a duce pe cineva cu adevărat în primejdie sau pentru a-i îndepărta cumva pe agresori. N-ar fi fost bună grădina pentru aşa ceva, iar Crăiasa Copilă nici n-ar fi avut nevoie de o asemenea apărare. În întreaga, nesfîrşita împărăţie a Fantăziei nu exista fiinţă de care ar fi trebuit să se apere, dintr-un motiv pe care-l vom afla în curînd.

În timp ce plutea fără zgomot cu liliacul său pe deasupra grădinii-labirint, micuţul spiriduş al nopţii avu prilejul să zărească şi tot soiul de animale neobişnuite. Într-un mic luminiş, printre flori de liliac şi de bobiţei, o ceată de tineri unicorni zburda în lumina amurgului, iar la un moment dat i se păru că vede vestita pasăre Phoenix în cuibul său, sub o uriaşă floare de campanulă albastră, dar nu eră sigur de tot şi nici nu voia să se întoarcă şi să se mai uite o dată, pentru a nu mai pierde timp. Căci în mijlocul grădinii-labirint îi şi apărea acum în faţa ochilor, strălucind într-un alb feeric, Turnul de Fildeş, inima Fantäziei şi reşedinţa Crăiesei Copile.

În mintea ceiui care n-a văzut niciodată locul, cuvîntul „turn" ar putea da naştere unei idei greşite, fie cea a unei turle de biserică, fie cea a unui turn de cetate. Turnul de Fildeş era mare cît un întreg oraş. De departe arăta ca un munte înalt şi ascuţit, răsucit în sine ca o casă de melc, iar punctul său cel mai înalt se pierdea în nori. Abia cînd te apropiai puteai să-ţi dai seama că uriaşa pălărie de zahăr era alcătuită din nenumărate turnuri, turnuleţe, cupole, acoperişuri, foişoare, terase, bolţi, scări şi balustrade, clădite unele peste altele şi unele înlăuntrul celorlalte. Totul era din cel mai alb fildeş de Fantäzia, iar fiecare detaliu era atît de măiestru cizelat, încît puteai crede că e reţeaua celei mai fine dantele.

În toate aceste clădiri locuiau persoanele alcătuind curtea Crăiesei Copile, valeţii şi servitoarele, femeile înţelepte şi astrologii, magicienii şi bufonii, solii, bucătarii şi acrobaţii, dansatoarele pe sîrmă şi povestitorii de basme, crainicii, grădinarii, paznicii, croitorii, cizmarii şi alchimiştii. Iar sus de tot, în vîrful cel mai înalt al uriaşului turn, locuia Crăiasa Copilă într-un pavilion de forma unui boboc alb de magnolie. În unele nopţi, cînd luna plină se vedea deosebit de frumoasă pe cerul înstelat, petalele de fildeş se deschideau larg şi se desfăceau ca o floare minunată în mijlocul căreia şedea Crăiasa Copilă.

Micuţul spiriduş al nopţii ateriză cu liliacul său pe una din terasele inferioare, acolo unde erau grajdurile pentru animalele de călărie. Probabil că cineva îi şi anunţase sosirea, căci era aşteptat de cinci rîndaşi imperiali care-l ajutară să coboare din şa, se plecară adînc înaintea lui şi îi oferiră apoi în tăcere băutura ceremonială de bun venit. Wuswusul îşi muie doar puţin buzele în paharul de fildeş, pentru a îndeplini formalitatea, pe

urmă îl restitui. Fiecare dintre rîndaşi luă de asemenea cîte o înghiţitură, apoi se înclinară din nou adînc şi duseră liliacul în grajd. Toate se petrecură în tăcere.

Cînd liliacul ajunse la locul ce-i fusese rezervat, nu se atinse nici de hrană şi nici de băutură, ci se ghemui de îndată, se agăţă cu capul în jos de cîrligul său şi căzu într-un somn adînc, istovit. Ceea ce ceruse de la el micuţul spiriduş al nopţii fusese cam prea mult. Rîndaşii l-au lăsat în pace şi s-au îndepărtat în vîrful picioarelor.

De altfel, în acelaşi grajd se mai aflau şi alte animale de călărie: un elefant roz şi unul albastru, o uriaşă pajură cu partea dinainte a trupului semănînd cu un vultur, iar cea din spate cu un leu, un cal alb înaripat, al cărui nume era cunoscut mai demult şi în afara graniţelor Fantäziei, dar apoi a fost uitat, cîţiva cîini zburători, şi alţi lilieci, ba chiar şi libelule şi fluturi pentru călăreţii tare mici. În alte grajduri, se mai găseau alte animale de călărie, din cele ce nu zburau, ci alergau, se tîrau, săreau sau înotau. Iar fiecare în parte avea rîndaşi anume pentru îngrijirea şi hrănirea sa.

În mod obişnuit ar fi trebuit să se audă pe-aici o mare învălmăşeală de glasuri: mugete, zbierete, fluierături, ciripituri, orăcăieli şi măcăituri. Domnea însă o linişte deplină.

Micul spiriduş al nopţii tot mai stătea în locul unde-l lăsaseră rîndaşii. Se simţea abătut şi descurajat, fără să ştie bine de ce. Era şi el foarte istovit din pricina drumului atît de lung. Nu-l înviora nici chiar faptul că el sosise primul.

— Hei, se auzi dintro dată un glas chiţăitor, nu cumva acesta-i amicul Wuswusul? În sfîrşit aţi sosit şi dumneavoastră aici!

Spinduşul nopţii privi în jur şi ochii săi ca luna luciră de mirare, căci pe o balustradă, sprijinindu-se alene de un ghiveci de flori din fildeş, stătea piticuţul Luc-luc, fluturîndu-şi jobenul roşu.

— Huhu, făcu spiriduşul nopţii descumpănit, şi după o vreme încă o dată: huhu!

Nu-i trecea prin minte nimic mai potrivit.

— Ceilalţi doi, îi povesti piticuţul, n-au sosit încă. Eu sînt aici de ieri dimineaţă.

— Cum — huhu! — cum ai reuşit? întrebă spiriduşul nopţii.

— Păi, răspunse piticuţul zîmbind cu un aer de superioritate,

v-am spus doar că am un melc de curse.

Spiriduşul nopţii îşi scarpină cu mînuţa trandafirie blăniţa neagră şi zbîrlită de pe cap.

— Trebuie să ajung imediat la Crăiasa Copilă, spuse el pe un ton plîngăcios.

Piticuţul îl privi pe gînduri.

— Hm, făcu el, da, da, m-am anunţat încă de ieri.

— Anunţat? întrebă spiriduşul nopţii, nu se poate ajunge imediat la ea?

— Mă tem că nu, chiţăi piticuţul, avem de aşteptat cam mult. Este — cum să spun — o afluenţă enormă de soli.

— Huhu, — scînci spiriduşul nopţii —, cum aşa?

— Cel mai bine ar fi, ciripi piticuţul, să vedeţi singur cum stau lucrurile. Veniţi cu mine, dragă Wuswusul, haideţi, veniţi!

Porniră amîndoi la drum.

Strada principală, care urca într-o spirală din ce în ce mai îngustă în jurul Turnului de Fildeş, era plină de o mulţime deasă formată din cele mai ciudate personaje. Duhuri uriaşe împodobite cu turbane, sfredeluşi micuţi, gnomi cu cîte trei capete, pitici bărboşi, zîne strălucitoare, fauni cu picioare de ţap, iezme cu blana cîrlionţată aurie, drăgaice de zăpadă sclipitoare şi nenumărate alte vietăţi se mişcau în sus şi în jos pe stradă, se adunaseră în grupuri vorbind încet sau şedeau amărîte pe jos, privind triste în neştire.

Văzîndu-i pe toţi aceştia, Wuswusul se opri.

— Huhu, spuse el, da' ce se-întîmplă aici? Ce fac cu toţii aici?

— Toţi sînt soli, îi explică încetişor Luc-luc, soli din toate regiunile Fantäziei. Şi cu toţii aduc aceeaşi veste ca şi noi. Am şi discutat cu mulţi dintre ei. Se pare că pretutindeni s-a ivit aceeaşi primejdie.

Spiriduşul nopţii scoase un lung şi jalnic suspin.

— Oare se ştie, întrebă el, ce e şi de unde provine?

— Mă tem că nu. Nimeni nu poate da vreo explicaţie.

— Nici chiar Crăiasa Copilă?

— Crăiasa Copilă, — spuse piticuţul cu glasul foarte scăzut —, e bolnavă, foarte, foarte bolnavă. Poate că acesta e motivul nenorocirii neînţelese care s-a abătut asupra Fantäziei. Pînă acum însă nici unul dintre numeroşii doctori adunaţi la palat, acolo sus în Pavilionul Magnoliei, n-a fost în stare să afle din ce s-a îmbolnăvit şi ce s-ar putea face pentru vindecare, nimeni nu

cunoaşte vreun leac.

— Asta, spuse înăbuşit spiriduşul nopţii, e o adevărată catastrofă.

— Da, răspunse piticuţul, aşa este.

Ţinînd seama de împrejurări, Wuswusul renunţă pentru moment să se mai anunţe la Crăiasa Copilă.

După două zile sosi şi luminiţa rătăcitoare Blubb, ce, fireşte, o luase într-o direcţie greşită, aşa că făcuse un ocol uriaş.

Şi în sfîrşit — după încă trei zile — sosi şi mîncătorul de piatră Scrişnicronţ. Veni tropăind pe jos, deoarece într-un acces subit de foame năprasnică îşi mîncase bicicleta — de piatră — considerind-o ca un fel de provizie de drum.

În decursul îndelungatei aşteptări, cei patru soli atît de diferiţi s-au legat într-o strînsă prietenie, rămînînd şi mai tîrziu tot împreună.

Dar aceasta e o altă poveste şi o vom povesti altă dată.

Convocarea lui Atreiu

BUNĂSTAREA ŞI DIFICULTĂŢILE ÎMPĂRĂŢIEI Fantäzia erau discutate de obicei în cadrul consiliilor ţinute în marea sală a tronului din Turnul de Fildeş, situată cu cîteva etaje sub Pavilionul Magnoliei, înăuntrul palatului propriu-zis.

Încăperea mare, circulară, era plină de zumzetul vocilor scăzute. Cei patru sute nouăzeci şi nouă de medici emeriţi din întregul imperiu Fantäzia erau acum adunaţi aici şi vorbeau în şoaptă sau murmurau, strînşi în grupuri mai mari sau mai mici. Fiecare din ei o văzuse pe Crăiasa Copilă — unii de mai multă vreme, alţii mai de curînd — şi fiecare încercase s-o ajute cu priceperea sa. Nici unul nu izbutise însă, nici unul nu-i cunoştea boala şi cauzele ei, nici unul nu ştia cum ar putea fi vindecată. Iar al cinci sutelea, cel mai vestit dintre toţi medicii Fantäziei, despre care se spunea că nu există nici o iarbă de leac, nici o vrajă şi nici o taină a naturii necunoscute lui, se găsea el însuşi de cîteva ore la pacientă, şi toţi aşteptau nerăbdători rezultatul examenului său.

Desigur că nu trebuie să ne imaginăm o asemenea adunare ca pe un congres medical al oamenilor. Deşi în Fantäzia existau foarte multe vietăţi mai mult sau mai puţin asemănătoare oamenilor prin aspectul lor exterior, mai existau cel puţin tot atît de multe semănînd cu animale sau cu făpturi cu totul diferite. Pe cît era de felurită mulţimea solilor forfotind pe afară, pe atît de variată era şi societatea celor de aici din sală. Erau medici pitici cu bărbi şi cocoaşe, erau zîne doctoriţe, în veşminte strălucind albastru-argintiu şi cu stele sclipitoare în păr, erau moroi ai apelor cu burţile umflate şi pieliţe între degetele mîinilor şi ale picioarelor (pentru ei fuseseră anume pregătite băi de şezut), dar mai erau şerpi albi ce se încolăciseră pe masa cea lungă din mijlocul sălii, erau albine-silfide, ba chiar şi vraci, vampiri şi strigoi, despre care în general se spune că nu sînt tocmai binevoitori şi aducători de sănătate.

Pentru a înţelege prezenţa acestora din urmă, e neapărat necesar să se ştie ceva:

Crăiasa Copilă trecea într-adevăr — după cum o arată şi numele — drept stăpînă peste toate nenumăratele ţinuturi ale nesfîrşitului imperiu Fantäzia, dar în realitate ea era cu mult mai mult decît o stăpînă, sau, mai bine zis, era cu totul altceva.

Nu domnea, nu folosise niciodată forţa şi nu utiliza puterea ei, nu poruncea nimic şi nu judeca pe nimeni, nu intervenea niciodată şi nu era niciodată nevoită să se apere împotriva unui atac, căci nimănui nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să se răscoale împotriva ei sau să-i facă vreun rău. Faţă de ea toţi erau egali.

Ea exista doar, dar exista într-un fel aparte: Era centrul întregii vieţi din Fantäzia.

Şi orice făptură, bună sau rea, frumoasă sau urîtă, veselă sau serioasă, nechibzuită sau înţeleaptă, toate, toate nu existau decît prin existenţa Crăiesei Copile. Fără ea nu mai putea fi nimic, după cum nu mai poate exista un corp omenesc cînd nu mai are inimă.

Nimeni nu înţelegea pe deplin această taină a ei, toţi ştiau însă că aşa era. De aceea era respectată în mod egal de toate făpturile împărăţiei, iar toţi îşi făceau în acelaşi fel griji pentru viaţa ei. Căci moartea ei ar fi fost totodată şi sfîrşitul lor, dispariţia nesfîrşitei împărăţii Fantäzia.

Gîndurile lui Bastian o luaseră razna.

În amintire văzu dintr-o dată din nou coridorul lung alb spitalului unde fusese operată mama. Stătuse multe ore împreună cu tata în faţa sălii de operaţie şi aşteptase. Medicii şi surorile alergau încolo şi încoace. Cînd tata întreba cum îi merge mamei, nu primea decît răspunsuri nelămurite. Se părea că nimeni nu ştie precis ce e cu ea. La sfîrşit venise un bărbat chel în halat alb cu o înfăţişare obosită şi tristă. Le spusese că toate străduinţele fuseseră zadarnice şi că-i părea rău. Le strînsese mîna amîndurora şi murmurase „sincere condoleanţe".

După aceea între Bastian şi tatăl său toate s-au schimbat.

Nu în mod evident. Bastian avea tot ce şi-ar fi putut dori. Avea o bicicletă cu trei viteze, un trenuleţ electric, o mulţime de tablete de vitamine, cincizeci şi trei de cărţi, un hîrciog, un acvariu cu peşti exotici, un aparat mic de fotografiat, şase bricege şi o mulţime de alte lucruri. Dar de fapt nu dădea importanţă la nimic din toate acestea.

Bastian îşi aducea aminte că mai înainte tatei îi plăcea să glumească cu el. Uneori istorisea chiar poveşti sau citea cu glas tare. Dar de atunci totul încetase. Era în jurul lui ca un zid

nevăzut prin care nu putea pătrunde nimeni. Nu-l certa niciodată şi nu-l lăuda niciodată. Nici cînd Bastian rămăsese repetent, tata nu spusese nimic. Îl privise doar în felul acela absent şi întristat, iar Bastian avusese senzaţia că nici nu era acolo. De altfel aceasta era impresia pe care i-o dădea mai întotdeauna tatăl lui. Cînd şedeau seara la televizor, Bastian îşi dădea seama că tata nici nu se uita, ci era departe, foarte departe cu gîndurile sale, undeva unde Bastian nu putea ajunge la el. Sau alteori, cînd şedeau amîndoi cu cîte o carte, Bastian vedea că tata nici nu citeşte, căci privea ore întregi la aceeaşi pagină fără să întoarcă foaia.

Bastian înţelegea foarte bine că tatăl său era trist. Plînsese el însuşi nopţi în şir, atît de mult încît uneori îi venise rău tot hohotind — dar încetul cu încetul îi trecuse. Şi pe urmă — doar mai era şi el acolo. De ce nu vorbea tata niciodată cu el, nici despre mama, nici despre lucrurile importante, ci numai aşa, despre strictul necesar?

— Numai de-am şti, spuse un duh al focului deşirat şi slab, cu barba de flăcări roşii, care e boala ei. N-are febră, nu i s-a umflat nimic, n-are nici o erupţie, nici o imflamaţie. Pur şi simplu e ca şi cum s-ar stinge — fără să ştii de ce.

În timp ce vorbea, după fiecare frază îi ieşeau din gură mici norişori de fum, formînd figuri. De data aceasta era un semn de întrebare.

Un corb bătrîn şi jumulit, arătînd ca un cartof mare în care cineva vîrîse cruciş şi curmeziş cîteva pene negre, răspunse cu glasul răguşit (era specialist în bolile datorate răcelii):

— Nu tuşeşte, n-are guturai, nu e nici o boală în sens medical.

Îşi mişcă puţin ochelarii mari de pe cioc şi-i privi sfidător pe cei din jur.

— În orice caz, un lucru mi se pare evident, zbîrnîi un scarabeu (un fel de cărăbuş căruia i se spune uneori "spiţer"), între boala ei şi lucrurile îngrozitoare despre care ne vorbesc solii din întreaga Fantäzie există o legătură misterioasă.

— Ei şi dumneavoastră, interveni ironic un omuleţ de cerneală, întotdeauna vedeţi pretutindeni numai legături misterioase!

— Şi dumneavoastră nu vedeţi mai departe de marginea călimării, zbîrnîi înfuriat scarabeul.

— Dar, domnilor colegi, gemu o stafie scofîlcită, vîrîtă într-un halat lung alb, să nu ajungem la discuţii personale şi nelegate de subiect. Şi înainte de toate — vorbiţi mai încet!

Astfel de convorbiri şi altele asemănătoare aveau loc peste tot în marea sală a tronului. Poate că unora li s-ar părea de mirare că făpturi atît de diferite se puteau înţelege între ele. Dar în Fantäzia toate făpturile, chiar şi animalele, posedau cel puţin două limbi: în primul rînd propria limbă, pe care n-o vorbeau decît cu cei de-o seamă cu ele şi pe care n-o înţelegea nimeni dacă nu făcea parte dintre ei, şi în al doilea rînd, o altă limbă, universală, numită „fantazica literară" sau „limba cea mare". Oricine ştia s-o vorbească, deşi unii o foloseau într-un mod întrucîtva ciudat.

Dintr-o dată în sală se aşternu liniştea şi toţi ochii se îndreptară spre marea uşă cu două canaturi care se deschise. Intră Cairon, vestitul maestru al artei medicale, cel legendar.

Era ceea ce în vremurile mai vechi se numise un centaur. Avea corp omenesc pînă la şolduri, iar restul era trupul unui cal. Dar Cairon era un aşa-zis centaur negru. Venise dintr-un ţinut foarte îndepărtat, situat departe, departe în sud. Prin urmare, partea lui omenească era neagră ca abanosul, numai părul şi barba îi erau albe şi creţe, iar trupul de cal era vărgat ca la zebră. Purta o pălărie stranie împletită din papură. De un lanţ petrecut pe după gît îi atîrna un talisman mare de aur pe care se vedeau doi şerpi, unul deschis şi altul închis la culoare, care îşi muşcau unul altuia coada formînd un oval.

Surprins, Bastian se opri din citit. Închise cartea — lăsînd totuşi grijuliu degetul între pagini — şi privi încă o dată cu atenţie coperta cărţii. Iată că erau şi acolo cei doi şerpi care îşi muşcau coada unul altuia şi formau un oval! Ce putea oare să însemne acest semn straniu?

Oricine în toată Fantäzia ştia ce înseamnă acest medalion: Era însemnul celuia ce se afla în misiunea Crăiesei Copile şi putea acţiona în numele ei, ca şi cum ar fi fost ea însăşi de faţă.

Se spunea că purtătorul medalionului dobîndeşte puteri misterioase, deşi nimeni nu ştia ce fel de puteri. Toată lumea cunoştea numele talismanului: AURYN.

Totuşi mulţi care nu îndrăzneau să-i pronunţe numele, îi spuneau „giuvaerul", sau „talismanul", sau şi mai simplu „strălucirea".

Prin urmare, cartea purta şi ea însemnul Crăiesei Copile!

Un murmur străbătu sala şi se auziră cîteva exclamaţii de mirare. Nu se mai întîmplase de multă vreme ca giuvaerul să fie încredinţat cuiva.

Cairon tropăi de cîteva ori din copite pînă ce zgomotele se potoliră, pe urmă spuse cu o voce profundă:

— Prieteni, să nu vă miraţi prea tare, nu port pe AURYN decît pentru scurtă vreme. Nu sînt decît transmiţătorul. În curînd voi preda strălucirea cuiva mai demn de ea.

Întreaga sală tăcea cu răsuflarea tăiată.

— Nu voi încerca să ascund înfrîngerea noastră prin cuvinte frumoase, continuă Cairon. Cu toţii sîntem descumpăniţi în faţa bolii Crăiesei Copile. Nu ştim decît că distrugerea Fantäziei a început o dată cu îmbolnăvirea ei. Mai mult nu ştim. Nu ştim nici măcar dacă arta medicală e cea care ar putea-o salva. Dar e foarte posibil — şi sper că nici unul dintre dumneavoastră nu va fi jignit dacă o spun pe faţă — e posibil deci ca noi, cei adunaţi aici, să nu posedăm toate cunoştinţele, întreaga înţelepciune. Este chiar ultima şi singura mea speranţă că pe undeva, în această nesfîrşită împărăţie, să existe vreo fiinţă mai înţeleaptă decît noi şi care ne-ar putea sfătui şi ajuta. Dar faptul e extrem de nesigur. Indiferent în ce-ar consta posibilitatea vreunei salvări, un lucru e sigur: aflarea ei necesită un cercetaş în stare să descopere căi neumblate şi care să nu pregete în faţa primejdiilor sau greutăţilor, într-un cuvînt: un erou. Crăiasa Copilă mi-a spus numele acestui erou căruia îi încredinţează soarta ei şi a noastră a tuturor: Se numeşte Atreiu şi locuieşte în Marea Ierboasă din spatele Munţilor de Argint. Lui i-l voi preda pe AURYN şi-l voi trimite în Marea Căutare. Acum v-am spus totul.

Şi cu aceste cuvinte ieşi tropăind din sală. Cei rămaşi înăuntru se priveau nedumeriţi.

— Care a fost numele eroului? întrebă cineva.

— Atreiu sau cam aşa, spuse altcineva.

— N-am auzit niciodată de el, spuse un al treilea.

Iar toţi cei patru sute nouăzeci şi nouă de medici îşi clătinară îngrijoraţi capul.

Orologiul din turn bătu de zece ori. Bastian se miră cît de repede trecuse vremea. În timpul cursurilor fiecare oră i se părea de obicei o mică veşnicie. Jos în clasă aveau acum istoria cu domnul Drahn, un bărbat slab şi de cele mai multe ori prost dispus, căruia îi plăcea în mod deosebit să-l facă pe Bastian de rîs în faţa celorlalţi, fiindcă îi era cu neputinţă să memoreze datele bătăliilor, datele de naştere şi de domnie ale unor oameni oarecare.

Marea Ierboasă de după Munţii de Argint era la o depărtare de multe, multe zile de drum de la Turnul de Fildeş. Era vorba de o prerie la fel de largă şi de întinsă şi de plată ca o mare. Iarba mustoasă creştea înaltă cît un stat de om, iar vîntul trecea peste ea, cîmpia făcea valuri ca şi oceanul şi foşnea ca apele.

Cei care trăiau aici se numeau „oamenii de iarbă" sau „pieile verzi". Aveau părul negru-albăstrui şi îl purtau, chiar şi bărbaţii, lung şi uneori împletit în cosiţe; pielea le era de culoare verde-închis, bătînd puţin înspre cafeniu — ca cea a măslinelor. Duceau o viaţă extrem de cumpătată, severă şi aspră, iar copiii lor, atît băieţii, cît şi fetele, erau crescuţi în spiritul vitejiei, al mărinimiei şi al mîndriei. Erau puşi să înveţe a răbda arşiţa, gerul şi lipsurile mari şi să dea mereu dovada neînfricării lor. Toate acestea erau necesare, căci pieile verzi erau un popor de vînători. Tot ce le trebuia pentru trai îşi procurau fie din iarba de prerie aspră şi aţoasă, fie de la bivolii purpurii ce cutreierau în turme uriaşe Marea Ierboasă.

Bivolii purpurii erau cam de două ori mai mari decît taurii sau vacile obişnuite, aveau o blană roşie purpurie cu perii lungi şi lucind mătăsos, şi coarne enorme cu vîrfurile tăioase şi dure ca pumnalele. În general erau paşnici, dar cînd adulmecau vreo primejdie sau cînd se simţeau atacaţi, puteau deveni înfiorători ca o forţă a naturii. Nimeni în afară de pieile verzi n-ar fi putut îndrăzni să vîneze aceste animale — iar ei n-o făceau decît cu arcuri şi săgeţi. Le plăcea numai lupta cavalerească, aşa că se

întîmpla adeseori ca nu animalul, ci vînătorul să-şi piardă viaţa. Pieile verzi iubeau şi venerau bivolii purpurii şi erau de părere că dreptul de a-i ucide nu putea fi dobîndit decît prin faptul de a fi gata să te laşi ucis de ei.

Vestea despre boala Crăiesei Copile şi despre primejdia ce ameninţa întreaga Fantäzie nu pătrunsese încă pînă în ţinutul lor. De multă vreme nu mai veniseră călători pînă la taberele de corturi ale pieilor verzi. Iarba creştea mai mustoasă decît oricînd, zilele erau luminoase şi nopţile înstelate. Totul părea că e bine.

Dar într-o bună zi apăru un centaur negru cu plete albe în aşezarea lor. Blana îi era leoarcă de sudoare, arăta istovit de moarte şi faţa lui bărboasă era trasă şi slăbită. Pe cap purta o pălărie ciudată împletită din papură, iar în jurul gîtului un lanţ de care atîrna un talisman mare de aur. Era Cairon.

Stătea în mijlocul locului liber înconjurat în cercuri tot mai largi de corturile aşezării, în locul unde se adunau bătrinii la sfat sau se dansa în zilele de sărbătoare şi se cîntau cîntece străvechi. Cairon aştepta şi privea în jurul său, dar nu se îmbulzeau spre el decît femei şi bărbaţi foarte bătrini, precum şi copii foarte mici, căscînd curioşi ochii la el. Bătea nerăbdător pămîntul cu copitele.

— Unde sînt vînătorii şi vînătoriţele? sforăi el.

Îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea.

O femeie căruntă cu un copilaş în braţe răspunse:

— Sînt cu toţii la vînătoare. Nu se întorc decît peste trei sau patru zile.

— E şi Atreiu cu ei? întrebă centaurul.

— Da, străine, dar de unde-l cunoşti?

— Nu-l cunosc. Aduceţi-l încoace!

— Străine, răspunse un bătrîn sprijint în cîrje, n-o să prea vrea să vină, căci aci e vînătoarea lui. Începe o data cu apusul soarelui. Ştii ce înseamnă asta?

Cairon îşi scutură coama şi bătu pămîntul cu copitele.

— Nu ştiu şi nici n-are vreo importanţă, căci acum are ceva mai însemnat de făcut. Cunoaşteţi semnul pe care-l port. Prin urmare, aduceţi-l încoace.

— Vedem giuvaerul, spuse o fată, şi ştim că vii de la Crăiasa Copilă. Dar cine eşti?

— Mă numesc Cairon, mormăi centaurul, doctorul Cairon,

dacă asta vă spune ceva.

O bătrînă gheboasă se înghesui să iasă în faţă şi exclamă:

— Da, e adevărat. Îl recunosc. L-am mai văzut o dată pe cînd eram tînără. E cel mai celebru şi mai bun doctor din întreaga Fantäzie!

Centaurul dădu din cap spre ea.

— Mulţumesc, femeie, spuse el, iar acum poate că cineva dintre dumneavoastră va fi amabil să-l aducă în sfîrşit pe acest Atreiu. E urgent. E în joc viaţa Crăiesei Copile.

— Mă duc eu! strigă o fetiţă de vreo cinci-şase ani.

Plecă în fugă, iar peste cîteva clipe fu văzută printre corturi, galopînd pe un cal neînşeuat.

— În sfîrşit! mormăi Cairon.

Apoi se prăbuşi fără simţire.

Cînd îşi reveni, la început nici nu ştia unde se află, căci în jurul lui era întuneric. Abia încetul cu încetul îşi dădu seama că se găsea într-un cort larg, culcat pe blănuri moi. Se părea că e noapte, printr-o crăpătură a perdelei slujind drept uşă pătrundea lumina licăritoare a unui foc.

— Sfinte cui de copită, murmură el încercînd să se ridice, de cînd stau aşa, întins aici?

Un cap se iţi prin perdeaua uşii, se trase înapoi şi cineva spuse:

— Da, se pare că s-a trezit.

Apoi perdeaua ce ţinea loc de uşă fu trasă la o parte şi un băiat de vreo zece ani păşi înăuntru. Purta pantaloni lungi şi ghete din piele moale de bivol. Partea de sus a trupului îi era goală, numai în jurul umerilor atîrna o mantie purpurie, ţesută din păr de bivol, care îi ajungea pînă jos la pămînt. Părul lui lung, negru-albăstrui, era legat într-o coadă la ceafă cu nişte cureluşe de piele. Cîteva ornamente simple erau zugrăvite cu vopsea albă pe pielea verde-măslinie a frunţii şi a obrajilor. Ochii săi negri scînteiau furioşi privindu-l pe intrus, dar în afară de asta nu se observa nici o tulburare pe trăsăturile lui.

— Ce vrei de la mine, străine, întrebă băiatul, de ce ai venit în cortul meu? Şi de ce mi-ai furat vînătoarea? Dacă aş fi ucis azi bivolul cel mare — şi săgeata mi-era gata prinsă în arc cînd am fost chemat — atunci mîine aş fi fost vînător. Acum mai trebuie sa aştept un an întreg. De ce?

Bătrînul centaur îl privi ţintă, descumpănit.

— Vrei cumva să spui, întrebă el în sfîrşit, că tu eşti Atreiu?
— Da, străine.
— Nu mai există poate şi vreun altul, un bărbat în toată firea, un vînător încercat cu acelaşi nume?
— Nu, Atreiu sînt eu şi nimeni altul.
Bătrînul Cairon se lăsă din nou pe pat şi gîfîi:
— Un copil! Un băieţel! Pe legea mea, hotărîrile Crăiesei Copile sînt greu de înţeles.
Atreiu tăcea şi aştepta nemişcat.
— Iartă-mă, Atreiu, spuse Cairon, stăpînindu-şi cu mare greutate tulburarea, nu aveam intenţia să te jignesc, dar surpriza a fost cu mult prea mare. Vorbind cinstit, mi-am ieşit din fire! Nici nu mai ştiu ce să cred! Mă-ntreb serios dacă Crăiasa Copilă a ştiut ce face cînd a ales un copil ca tine. E nebunie curată! Iar dacă a făcut-o cu bună ştiinţă, atunci... atunci...
Clătină tare din cap Şi rosti:
— Nu! nu! Dacă-aş fi ştiut la cine mă trimite, n-aş fi primit să-ti transmit misiunea, n-aş fi primit!
— Ce misiune? întrebă Atreiu.
— E o monstruozitate! strigă Cairon, lăsîndu-se totuşi copleşit de supărare. Chiar şi pentru cel mai mare şi mai iscusit dintre eroi ar fi probabil cu neputinţă să-i îndeplinească misiunea, dar tu... Te trimite undeva, la voia întîmplării, să cauţi ceva ce nu cunoaşte nimeni! Nimeni nu te poate ajuta, nimeni nu te poate sfătui, nimeni nu poate prevedea ce ţi se va întîmpla. Şi totuşi trebuie să te hotărăşti chiar acum, pe loc, dacă primeşti misiunea sau nu. Nici o clipă nu mai trebuie pierdută. Am galopat timp de zece zile şi zece nopţi fără întrerupere ca să ajung la tine. Dar acum — acum cît pe-aci să-mi doresc să nu fi ajuns niciodată aici. Sînt foarte bătrîn, mă simt la sfîrşitul puterilor. Dă-mi te rog o înghiţitură de apă!
Atreiu aduse o cofiţă cu apă proaspătă de izvor. Centaurul sorbi îndelung, apoi îşi şterse barba şi zise oarecum mai liniştit:
— A, mulţumesc, ce bună a fost! Acum mă simt mai bine. Ascultă, Atreiu, nu eşti obligat să accepţi misiunea. Crăiasa Copilă te lasă pe tine să hotărăşti. Nu-ţi porunceşte nimic. Am să-i explic şi va găsi pe altcineva. Probabil că nici n-a ştiut că eşti doar un băieţel. Te-a confundat, aşta-i singura explicaţie.
— În ce constă misiunea? se interesă Atreiu.

— Trebuie găsit leacul pentru Crăiasa Copilă, răspunse bătrînul centaur, şi trebuie salvată Fantäzia.

— Dar e bolnavă? întrebă mirat Atreiu.

Cairon începu să povestească în ce situaţie era Crăiasa Copilă şi ce veşti aduseseră solii din toate regiunile Fantäziei. Atreiu punea mereu alte întrebări, iar Centaurul îi răspundea cît putea de bine. Convorbirea se prelungi tîrziu în noapte. Şi pe măsură ce Atreiu înţelegea mai bine adevărata proporţie a nenorocirii ce lovise Fantäzia, pe faţa lui atît de impasibilă la început se vădea tot mai limpede o mare consternare.

— Şi despre toate acestea, murmură el într-un sfîrşit cu buzele din care-i pierise şi ultima picătură de sînge, n-am ştiut nimic.

Cairon îl privi grav şi întristat pe sub sprîncenele albe şi stufoase.

— Acum ştii cum stau lucrurile şi poate că înţelegi de ce mi-am pierdut cumpătul cînd te-am văzut. Şi totuşi Crăiasa Copilă a pronunţat numele tău. „Du-te şi caută-l pe Atreiu", mi-a spus, „Îmi pun toată nădejdea în el. Întreabă-l dacă vrea să ia asupra-şi Marea Căutare, pentru mine şi pentru Fantäzia", aşa mi-a spus. Nu ştiu de ce alegerea ei s-a oprit la tine. Poate că numai un băieţel ca tine poate îndeplini această misiune imposibilă. Nu ştiu şi nu pot da nici un sfat.

Atreiu şedea cu capul plecat şi tăcea. Înţelegea că-l aştepta o încercare mult, mult mai grea decît vînătoarea sa. Pînă şi pentru cel mai iscusit vînător şi cel mai dibaci căutător de drumuri aproape că nu era de îndeplinit, iar pentru el era cu mult prea grea.

— Ei, întrebă încetişor bătrînul centaur, vrei?

Atreiu îşi ridică capul şi-l privi.

— Vreau, spuse hotărît.

Cairon dădu încet din cap aprobîndu-l, apoi luă lanţul cu talismanul de aur şi i-l petrecu lui Atreiu pe după gît.

— AURYN îţi conferă puteri însemnate, spuse el solemn, dar n-ai voie să le foloseşti. Căci nici Crăiasa Copilă nu se foloseşte niciodată de puterile ei. AURYM te va apăra şi te va călăuzi, dar niciodată n-ai voie să intervii, indiferent de ce vei vedea, căci începînd din clipa aceasta propria ta părere nu mai are nici o importanţă. De aceea trebuie să porneşti la drum fără nici o armă. Trebuie să laşi să se-ntîmple tot ce se-ntîmplă. Totul

trebuie să aibă aceeaşi importanţă pentru tine, şi binele, şi răul, şi ceea ce-i frumos, şi ceea ce-i urît, şi prostia, şi înţelepciunea, după cum şi pentru Crăiasa Copilă totul are aceeaşi importanţă. Nu ai voie decît să cauţi şi să întrebi, nu însă să şi judeci după propria ta judecată. Să nu uiţi asta niciodată, Atreiu!

— AURYN, repetă Atreiu cu veneraţie, vreau să mă dovedesc demn de acest giuvaer. Cînd trebuie să pornesc?

— Chiar acum, răspunse Cairon. Nimeni nu ştie cît va ţine Marea ta Căutare. E posibil ca din clipa asta fiecare oră să fie hotărîtoare. Ia-ţi rămas-bun de la părinţii şi fraţii tăi!

— N-am, răspunse Atreiu. Părinţii mi-au fost amîndoi ucişi de bivol, la scurt timp după ce m-am născut.

— Şi cine te-a crescut?

— Toate femeile şi toţi bărbaţii împreună. De aceea m-au numit Atreiu, ceea ce înseamnă în limba cea mare „fiul tuturor".

Nimeni nu putea pricepe mai bine decît Bastian ce însemna un asemenea lucru. Deşi tatăl lui mai trăia. Iar Atreiu n-avea nici tată, nici mamă. În schimb Atreiu fusese crescut în comun de toţi bărbaţii şi de toate femeile şi era „fiul tuturor", în timp ce el, Bastian, nu avea în realitate pe nimeni — ba era chiar „fiul nimănui". Cu toate acestea Bastian se bucura că în acest fel avea ceva în comun cu Atreiu, căci altfel nu prea semăna cu el, din păcate, nici în privinţa curajului şi energiei sale, şi nici în privinţa aspectului său. Dar totuşi şi el, Bastian, se afla într-o Mare Căutare despre care nu ştia unde-l va duce şi cum se va sfîrşi.

— Atunci, spuse bătrînul centaur, ar fi mai bine să pleci fără să-ţi iei rămas-bun. Voi rămîne eu aici şi le voi explica totul.

Faţa lui Atreiu se făcu şi mai îngustă, şi mai aspră.

— Unde să-ncep? întrebă el.

— Pretutindeni şi nicăieri, răspunse Cairon. De-aici înainte eşti singur şi nimeni nu te poate sfătui. Şi aşa va rămîne pînă ce se va sfîrşi Marea Căutare — indiferent cum se va sfirşi ea.

Atreiu dădu din cap.

— Rămîi cu bine, Cairon!

— Rămîi cu bine, Atreiu. Şi — mult noroc!

Băiatul se întoarse şi tocmai voia să iasă din cort, cînd centaurul îl mai chemă o dată înapoi. Cînd se aflară unul în faţa celuilalt, bătrînul îi puse amîndouă mîinile pe umeri, îl privi cu un zîmbet plin de respect drept în ochi Şi-i spuse rar:

— Cred că încep sa-nţeleg de ce alegerea Crăiesei Copile s-a oprit la tine, Atreiu.

Băiatul îşi plecă puţin fruntea, apoi ieşi repede.

Afară, în faţa cortului, stătea Artax, calul lui. Era bălţat şi mic ca un cal sălbatic, picioarele îi erau robuste şi scurte, şi totuşi era calul cel mai rapid şi cel mai rezistent din toţi cei de pe-acolo. Mai era încă înşeuat şi cu frîul pus, aşa cum venise cu Atreiu de la vînătoare.

— Artax, şopti Atreiu bătîndu-l uşor pe gît, trebuie să pornim. Trebuie să plecăm departe, foarte departe, nimeni nu ştie dacă şi cînd ne vom întoarce.

Căluţul dădu din cap şi sforăi uşor.

— Da, stâpîne, răspunse calul, dar ce se întîmplă cu vînătoarea ta?

— Pornim la o vînătoare cu mult mai mare, răspunse Atreiu şi se săltă în şa.

— Stai, stăpîne, sforăi căluţul, ţi-ai uitat armele. Vrei să porneşti fără arc şi săgeţi?

— Da, Artax, răspunse Atreiu, căci port strălucirea şi trebuie să fiu neînarmat.

— Ho, strigă căluţul, şi încotro pornim?

— Unde vrei tu, Artax, răspunse Atreiu, din clipa aceasta am început Marea Căutare.

Cu aceste cuvinte porniră în galop, şi întunericul nopţii îi înghiţi.

În acelaşi timp se petrecea în alt loc al Fantäziei ceva nebăgat în seamă şi despre care nimeni, nici Atreiu, nici Artax şi nici chiar Cairon nu avea nici cea mai mică bănuială.

Într-o cîmpie nocturnă foarte îndepărtată, întunericul se închegă într-o formă fantomatică foarte mare. Bezna se tot îngroşă pînă ce se văzu ca un corp uriaş de negreală în noaptea întunecată a cîmpîei. Contururile sale încă nu erau clare, dar stătea pe patru labe, iar în ochii uriaşului cap lăţos scînteiau focuri verzi. Acum îşi ridică botul sus în aer şi adulmecă. Stătu astfel multă vreme. Pe urmă, brusc, păru că a găsit mirosul căutat, căci un urlet profund şi triumfător îi izbucni din gît.

Începu să alerge. Fără nici un zgomot, făptura de umbră gonea în salturi lungi prin noaptea fără stele.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori. Acum începea pauza mare. De pe coridoare răsuna pînă sus larma copiilor ce alergau în curtea şcolii.

Lui Bastian, care tot mai şedea turceşte pe saltelele de gimnastică, îi amorţiseră picioarele. Se ridică, scoase chifla pentru gustare şi un măr din ghiozdan şi începu să alerge de colo pînă colo în pod. Picioarele îl furnicau şi îşi reveneau cu încetul.

Apoi se căţără pe capra pentru gimnastică şi se aşeză călare pe ea. Îşi imagina că ar fi Atreiu, galopînd prin noapte. Se plecă peste gîtul căluţului său.

— Hei, strigă el, grăbeşte, Artax, hei! hei!

Pe urmă se sperie. Era cît se poate de imprudent să strige atît de tare. Dacă l-o fi auzit cineva? Aşteptă cîtva timp şi ascultă. Dar numai strigătele numeroaselor glasuri din curtea şcolii pătrundeau pînă sus la el.

Puţin ruşinat, coborî de pe capra de gimnastică. Se purta cu adevărat ca un copil mic!

Îşi despachetă gustarea şi lustrui mărul frecîndu-l de pantaloni. Înainte de a muşca se opri însă.

— Nu, îşi spuse sieşi cu glas tare, trebuie să-mi gospodăresc cu grijă proviziile. Cine ştie cîtă vreme vor trebui să-mi ajungă.

Cu inima strînsă, îşi împachetă chifla la loc şi o vîrî împreună cu mărul înapoi în ghiozdan. Pe urmă se aşeză suspinînd pe saltelele de gimnastică şi luă din nou cartea.

Străvechea Morlă

CAIRON, BĂTRÎNUL CENTAUR NEGRU, SE întinse din nou pe patul său din blănuri moi după ce auzi stingîndu-se în depărtare zgomotul copitelor căluţului călărit de Atreiu. Efortul îi istovise puterile. Femeile care l-au găsit a doua zi în cortul lui Atreiu se temeau pentru viaţa lui. Chiar şi peste cîteva zile, cînd s-au întors acasă vînătorii, starea lui era,la fel de rea, totuşi a putut

să le explice de ce plecase Atreiu călare şi că nu se va întoarce prea curînd. Şi cum tuturor le era drag băiatul, de atunci înainte s-au gîndit mereu cu grijă la el. Erau însă şi mîndri că Crăiasa Copilă îi încredinţase tocmai lui Marea Căutare — cu toate că nimeni nu înţelegea prea bine de ce.

De altfel, bătrinul Cairon nu se mai întoarse niciodată la Turnul de Fildeş. Dar nici nu muri şi nici nu rămase la pieile verzi din Marea Ierboasă. Soarta urma să-l ducă pe cu totul altă cale, neaşteptată. Dar aceasta e o altă poveste şi o vom istorisi altă dată.

Atreiu ajunse în aceeaşi noapte pînă la poalele Munţilor de Argint. Era aproape de dimineaţă cînd poposi. Artax păscu puţin şi se adapă dintr-un pîrîu limpede de munte. Atreiu se înveli în pelerina sa roşie şi dormi cîteva ore. Cînd răsări însă soarele, erau din nou pe drum.

În prima zi au traversat Munţii de Argint. Aici cunoşteau fiecare potecă şi potecuţă, aşa că înaintau repede. Cînd i se făcu foame, băiatul mîncă o bucată de carne uscată de bivol şi două lipii mici din seminţe de iarbă, păstrate într-o traistă legată de şa — pregătite de fapt pentru vînătoarea sa.

— Totuşi spuse Bastian, din cînd în cînd omul trebuie să mănînce.

Îşi scoase din ghiozdan chifla, o despachetă, o frînse grijuliu în două, înveli din nou una din bucăţi şi o puse deoparte. Cealaltă bucată o mîncă.

Pauza se terminase. Bastian îşi închipui ce urma acum în clasă. A, da, geografia cu doamna Karge. Trebuia să înşiri fluvii şi afluenţi, oraşe şi numărul de locuitori, resurse minerale şi industrii. Bastian ridică din umeri şi citi mai departe.

La apusul soarelui lăsaseră în urma lor Munţii de Argint şi poposiră din nou. În noaptea aceasta Atreiu visă bivoli purpurii. Îi vedea în depărtare, cutreierînd Marea Ierboasă şi încerca să se apropie călare de ei. Era însă zadarnic. Se aflau mereu la mare depărtare, oricît de mult îşi zorea căluţul.

A doua zi au trecut prin Ţara Pomilor Cîntători. Fiecare pom avea altă înfăţişare, alte frunze, altă scoarţă, iar ţara îşi primise

numele din aceea că atunci cînd pomii creşteau se auzea o muzică lină, răsunînd de aproape şi de departe, contopindu-se într-un tot armonios care nu-şi avea seamăn ca frumuseţe în întreaga Fantäzie. Se zvonea că nu era cu totul lipsit de primejdie să treci prin acest ţinut, căci erau unii ce rămăseseră locului ca vrăjiţi, uitînd de toate. Atreiu simţi şi el puternica vrajă a minunatelor sunete, dar nu se lăsă ademenit să se oprească.

În noaptea următoare visă din nou bivolii purpurii. De data aceasta el era pe jos, iar ei treceau prin faţa lui. Era o turmă numeroasă. Dar se afla mai departe decît putea trage el cu arcul, iar cînd voi să se furişeze mai aproape, îşi dădu seama că picioarele îi erau ca lipite de pămînt şi nu le putea urni din loc. Străduindu-se să-şi desprindă picioarele, se trezi. Era încă înainte de răsăritul soarelui, totuşi porni îndată la drum.

A treia zi zări turnurile de sticlă de la Eribo în care locuitorii regiunii prindeau şi strîngeau lumina stelelor. Din ea făceau obiecte minunat împodobite. Nimeni însă în întreaga Fantäzie, în afara de ei înşişi, nu ştia la ce-ar putea servi.

Se întîlni chiar cu cîţiva dintre oamenii aceia, mici de stat şi arătînd ca şi cum ar fi fost ei înşişi suflaţi din sticlă. I-au oferit cu multă prietenie mîncare şi băutură, dar la întrebarea lui cine ar putea şti ceva despre boala Crăiesei Copile, s-au cufundat într-o tăcere tristă şi neajutorată.

Noaptea, Atreiu visă din nou că turma de bivoli purpurii trecea prin faţa lui. Văzu cum unul din animale, un taur deosebit de mare şi impunător, se desprinse din grupul celorlalţi şi se apropie de el, încet şi fără nici un semn de teamă sau furie. Ca toţi adevăraţii vînători, Atreiu avea darul să vadă imediat locul unde trebuia să nimerească cu săgeata pentru a lovi de moarte vietatea. Bivolul purpuriu se aşeză în faţa lui, arătîndu-i tocmai acel loc drept ţintă. Atreiu potrivi săgeata şi întinse cu toată forţa coarda puternică a arcului — dar nu reuşi să tragă. Degetele i se făceau una cu coarda şi nu se puteau desprinde de ea.

La fel sau în mod asemănător se petreceau lucrurile în toate visele din nopţile următoare. Se apropia tot mai mult de bivolul purpuriu — de altfel era chiar acelaşi pe care voise să-l ucidă în realitate, îl recunoştea după o pată albă pe frunte — dar dintr-o cauză oarecare nu era în stare să slobozeasca săgeata ucigaşă.

În timpul zilei călărea mai departe şi tot mai departe, fără să

ştie încotro şi fără să găsească pe cineva care să-i dea un sfat. Talismanul de aur purtat de el era respectat de toate fiinţele întîlnite, dar nici una nu ştia răspunsul la întrebarea pe care o punea el.

Odată zări din depărtare străzile de flăcări ale oraşului Brous, unde locuiau vietăţile cu trupul de foc, dar el nu dorea să se ducă într-acolo. Călări prin întinsul podiş al sassafranilor care se nasc bătrîni şi mor cînd ajung sugari. Ajunse la templul din pădurea virgină de la Muamath, unde o coloană mare din opal plutea liberă în aer, şi stătu de vorbă cu călugării care trăiau acolo. Dar şi de aici purcese la drum fără a primi răspunsul.

Trecuse aproape o săptămînă de cînd tot rătăcea de colo, colo, cînd într-a şaptea zi şi în noaptea următoare i se întîmplară două lucruri cu totul diferite şi care au modificat cu totul situaţia lui interioară şi cea exterioară.

E drept că-l impresionaseră povestirile bătrinului Cairon despre evenimentele îngrozitoare ce se petreceau în toate regiunile Fantäziei, dar pînă în momentul acela toate nu fuseseră pentru el decît o povestire. În ziua a şaptea avea însă să vadă cu ochii săi.

Era în jurul amiezii, iar el călărea printr-o pădure deasă şi întunecoasă unde creşteau copaci uriaşi şi noduroşi. Era tocmai acel Codru al Huietului unde se întîlniseră cu cîtva timp în urmă cei patru soli. Atreiu ştia că în regiune trăiesc gnomi în scoarţa copacilor. După cîte i se spusese, aceste făpturi erau femei şi bărbaţi uriaşi, arătînd ei înşişi ca un trunchi noduros de copac. Dacă stăteau nemişcaţi, după cum aveau obiceiul, puteau fi luaţi într-adevăr drept copaci fără a fi observaţi de trecători. Numai cînd se mişcau se vedea că aveau braţe ca nişte crengi şi picioare strîmbe ca rădăcinile. Erau înfricoşător de puternici, însă nu erau primejdioşi — cel mult le plăcea să-i păcălească din cînd în cînd pe drumeţii rătăciţi.

Atreiu descoperise tocmai în pădure o poiană pe unde şerpuia un pîriiaş şi coborîse pentru al lăsa pe Artax să se adape şi să pască, dar auzi dintr-o dată trosnete şi pocnete puternice printre copaci în spatele său şi se întoarse.

Din pădure veneau spre el trei gnomi de scoarţă la a căror vedere îl trecură fiorii. Primului îi lipseau picioarele şi partea de jos a trunchiului, încît era nevoit să meargă în mîini. Al doilea avea în piept o gaură imensă prin care puteai privi. Al treilea

sălta pe singurul lui picior, drept, căci îi lipsea toată jumătatea stîngă, ca şi cum ar fi fost tăiat în două, drept la mijloc.

Cînd zăriră talismanul pe pieptul lui Atreiu, îşi făcură unul altuia semn cu capul şi se apropiară încet.

— Nu te speria, spuse cel ce mergea în mîini, iar vocea lui suna ca scîrţîitul unui pom, desigur că aspectul nostru nu e tocmai plăcut, dar în această parte a Codrului Huietului nu mai e nimeni în afară de noi pentru a te preveni. De aceea am venit.

— Să mă preveniţi? întrebă Atreiu. Cum aşa?

— Am auzit de tine, gemu cel cu pieptul găurit, şi ni s-a povestit de ce-ai plecat la drum. N-ai voie să mai călăreşti de aici mai departe, căci altfel eşti pierdut.

— Ţi s-ar întîmpla acelaşi lucru care ni s-a întîmplat şi nouă, suspină cel tăiat în jumătate, uită-te la noi! Ai vrea aşa ceva?

— Da' ce vi s-a întîmplat? întrebă Atreiu.

— Distrugerea se răspîndeşte, gemu primul, creşte şi creşte, şi în fiecare zi e tot mai mare — dacă se poate spune despre nimic că e tot mai mare. Toţi ceilalţi s-au refugiat din timp din Codrul Huietului, numai noi n-am vrut să ne părăsim locul de baştină. Şi am fost surprinşi în somn şi am ajuns ceea ce ai acum în faţa ochilor.

— Doare foarte tare? întrebă Atreiu.

— Nu, răspunse al doilea gnom, cel cu gaura în piept, nu se simte nimic. Doar atît că lipseşte ceva din noi. Iar în fiecare zi lipseşte tot mai mult, o dată ce eşti atins. În curînd n-o să mai fim deloc.

— Unde e locul din pădure de unde a început? întrebă Atreiu.

— Vrei să-l vezi?

Cel de-al treilea gnom, cel ce nu mai era decît pe jumătate, îi privi întrebător pe tovarăşii săi de suferinţă.

Aceştia dădură din cap, iar el continuă:

— Te vom duce atît de aproape, încît să poţi vedea, dar trebuie să ne făgăduieşti că nu te apropii mai mult. Altfel te atrage în chip irezistibil.

— Bine, spuse Atreiu, vă făgăduiesc.

Cei trei se întoarseră şi porniră spre marginea pădurii. Atreiu îl luă pe Artax de căpăstru şi-i urmă.

Cîtva timp umblară în zigzag printre pomii uriaşi, apoi se opriră în dreptul unui trunchi deosebit de gros. Nici cinci bărbaţi în toată firea n-ar fi fost în stare să-l cuprindă cu braţele.

— Urcă-te cît poţi mai sus, spuse gnomul fără picioare, şi priveşte spre răsărit. Acolo ai să vezi — sau, mai bine zis, n-ai să vezi.

Atreiu se agăţă de nodurile şi ieşiturile trunchiului pînă ce ajunse la crengile cele mai joase. Se atîrnă de ele, se săltă mai sus şi tot mai sus, pînă ce pierdu din vedere tot ce rămăsese jos. Se urcă şi mai sus, trunchiul se subţia, iar ramurile se îndeseau, astfel că înainta tot mai lesnicios. Cînd se găsi în sfîrşit în partea cea mai de sus a coroanei, îşi întoarse privirile către răsărit şi atunci văzu:

Coroanele celorlalţi pomi din apropiere erau verzi, dar frunzişul copacilor din spatele lor părea să fi pierdut orice culoare, căci era cenuşiu. Iar puţin mai departe, părea să fie străveziu într-un chip foarte ciudat, ca o ceaţă, sau, mai bine zis, devenea tot mai ireal. Iar mai departe nu mai era nimic, absolut nimic. Nu era un loc sterp, nu era o întunecime şi nu era nici o lumină, ci era ceva ce ochii nu puteau îndura şi îţi dădea senzaţia că ai orbit, căci nici un ochi nu poate suporta să privească spre deplinul neant. Atreiu îşi duse mîna în faţa ochilor şi fu cît pe-aci să cadă de pe creangă. Se ţinu strîns şi coborî cît putu mai repede. Văzuse destul. Abia acum înţelegea bine groaza ce se răspîndise în Fantăzia.

Cînd ajunse iar la rădăcina copacului, cei trei gnomi dispăruseră. Atreiu sări pe căluţul său şi porni în galop, depărtîndu-se de acest neant care se răspîndea încet, dar de nestăvilit. Abia cînd se întunecă şi Codrul Huietului rămăsese cu mult în urmă sa, se opri pentru a poposi.

Iar în noaptea următoare se petrecu un al doilea eveniment ce avea să dea o nouă direcţie căutării sale.

Căci visă din nou — cu mult mai limpede decît pînă atunci — marele bivol purpuriu pe care voise să-l ucidă. De data aceasta se afla în faţa lui, însă fără arc şi săgeţi. Se simţea nespus de mărunt iar faţa animalului acoperea tot cerul. Auzi că bivolul îi vorbea. Nu putu să înţeleagă totul dar spunea oarecum următoarele:

— Dacă m-ai fi ucis, ai fi acum un vînător. Ai renunţat însă, aşa că pot să te ajut, Atreiu. Ascultă! Există o fiinţă în Fantăzia, mai bătrînă decît toate celelalte fiinţe. Departe, departe de-aici, spre miazănoapte, se întind Mlaştinile Întristării. În mijlocul mlaştinilor se înalţă Muntele din Corn. Acolo sălăşluieşte

străvechea Morla. Caut-o pe străvechea Morla!

Apoi Atreiu se trezi.

Orologiul din turn bătu de douăsprezece ori. În curînd, colegii de clasă ai lui Bastian urmau să coboare în sala de sport, unde aveau ultima oră. Poate că astăzi vor juca handbal cu mingea cea mare şi grea pe care Bastian nu ştia niciodată s-o mînuiască — fapt pentru care nici una din cele două echipe nu voia să-l primească. Uneori erau obligaţi să joace cu o minge mică, tare ca piatra şi care-ţi provoca o durere amarnică atunci cînd te lovea. Iar pe Bastian îl lovea mereu şi cu toată puterea, fiindcă era o ţintă lesnicioasă. Dar poate că astăzi venea la rînd frînghia pe care te căţărai — un exerciţiu tare urît de Bastian. În timp ce majoritatea colegilor săi erau deja sus de tot, el se mai legăna ca un sac de făină şi cu capul roşu ca racul la capătul de jos al funiei şi nu era în stare să se ridice nici o jumătate de metru, spre distracţia hohotitoare a întregii clase. Iar profesorul de sport, domnul Menge, nu contenea cu glumele pe socoteala lui Bastian.

Bastian ar fi dorit tare mult să fie ca Atreiu. Atunci le-ar fi arătat el tuturor. Suspină adînc.

Atreiu călări spre miazănoapte, mereu spre miazănoapte. Nu-şi mai îngăduia nici sieşi şi nici calului său decît pauze foarte scurte pentru somn şi hrană. Călărea şi ziua şi noaptea, sub arşiţa soarelui şi prin ploaie, prin vînt şi furtună. Nu mai lua în seamă nimic şi nu mai întreba pe nimeni nimic.

Cu cît înainta mai mult spre miazănoapte, cu atît afară se întuneca mai mult. Un amurg plumburiu, mereu acelaşi, se aşternea pe toată durata zilei. Noaptea, jucau pe cer aurore boreale.

Într-o dimineaţă, pe un semiîntuneric tulbure în care timpul părea să fi stat pe loc, zări în sfîrşit de pe un deal Mlaştinile Întristării. Peste ele pluteau neguri groase, ici şi colo apăreau mici crînguri cu pomi al căror trunchi se desfăcea jos în patru, cinci sau mai multe catalige strîmbe, de parcă ar fi fost nişte raci mari ce stăteau proptiţi pe numeroase picioare în apa neagră. Din frunzişul cafeniu atîrnau rădăcini aeriene semănînd

cu nişte tentacule nemişcate. Era aproape cu neputinţă să-ţi dai seama unde era pămînt tare printre bălţi şi unde se întindea doar un covor de plante acvatice.

De spaimă, Artax sforăi uşor.

— Trebuie să intrăm acolo, stăpîne?

— Da, răspunse Atreiu, trebuie să găsim Muntele din Corn aflat în mijlocul mlaştinilor.

Îl îndemnă pe Artax să înainteze, iar căluţul îl ascultă. Încerca cu copitele pas cu pas dacă-i ţine pămîntul, dar în acest fel nu înaintau decît foarte încet. Atunci Atreiu cobori, ducîndu-l pe Artax de căpăstru în urma sa. De cîteva ori calul se afundă, dar izbuti de fiecare dată să se desprindă. Cu cît pătrundeau însă mai adînc în Mlaştinile Întristării, cu atît mai greoaie îi deveneau mişcările. Capul îi atîrna, şi el abia se mai tîra.

— Artax, îi spuse Atreiu, ce-i cu tine?

— Nu ştiu, stăpîne, răspunse căluţul, ar fi mai bine să ne întoarcem. N-are nici un rost. Alergăm după ceva ce-ai visat numai. Dar n-o să găsim nimic. Poate că este şi prea tîrziu. Poate că Crăiasa Copilă a murit şi tot ce facem noi n-are sens. Hai să ne-ntoarcem, stăpîne.

— Niciodată nu mi-ai vorbit aşa, Artax, spuse mirat Atreiu, ce ai? Eşti bolnav?

— Poate că da, răspunse Artax, cu fiecare pas cu care înaintăm creşte tristeţea din inima mea. Nu mai am nici o speranţă, stăpîne. Şi mă simt atît de greu, atît de greu! Cred că nu mai pot.

— Dar trebuie să înaintăm, strigă Atreiu, hai, Artax!

Trase de căpăstru, dar Artax se opri. Se scufundase pînă la pîntec. Şi nu mai făcea nici o încercare de a ieşi la suprafaţă.

— Artax, strigă Atreiu, n-ai voie să te laşi! Hai! Hai, ieşi, altfel te scufunzi de tot!

— Lasă-mă, stăpîne, răspunse căluţul, nu mai sînt în stare. Mergi singur înainte! Nu te mai ocupa de mine! Nu mai pot îndura atîta întristare. Vreau să mor.

Atreiu smucea disperat de hăţuri, dar căluţul se scufunda tot mai adînc. Nu-l putea ajuta cu nimic. Cînd în sfîrşit nu se mai văzu decît capul ieşind din apele negre, îl cuprinse cu braţele.

— Te ţin eu strîns, Artax, îi şopti, nu te las să te scufunzi.

Căluţul mai necheză o dată încetişor.

— Nu mă mai poţi ajuta, stăpîne. Cu mine s-a sfîrşit. Nici

unul din noi n-a ştiut ce ne-aşteaptă aici. Acum ştim de ce Mlaştinile Întristării îşi poartă numele. Tristeţea e cea care m-a făcut atît de greoi, încît m-am scufundat. Nu-i nici o scăpare.

— Dar sînt şi eu aici, spuse Atreiu, şi nu simt nimic.

— Tu porţi strălucirea, stăpîne, răspunse Artax, eşti apărat.

— Atunci am să-ţi pun ţie talismanul, spuse repede Atreiu, poate că te va apăra şi pe tine.

Şi se apucă să-şi desprindă lanţul de la gît.

— Nu, sforăi căluţul, n-ai voie, stăpîne. Talismanul ţi-a fost dat ţie şi n-ai permisiunea să-l dai mai departe după bunul tău plac. Trebuie să-ţi continui Căutarea fără mine.

Atreiu îşi lipi obrazul de capul calului.

— Artax... şopti înăbuşit, o, dragul meu Artax!

— Vrei să-mi mai îndeplineşti o ultimă rugăminte, stăpîne? întrebă căluţul.

Mut, Atreiu dădu din cap.

— Atunci te rog să pleci, n-aş vrea să stai şi să priveşti cum sfîrşesc. Vrei să-mi îndeplineşti dorinţa?

Atreiu se ridică încet. Capul căluţului era acum pe jumătate acoperit de apele negre.

— Rămîi cu bine, Atreiu, stăpîne, spuse căluţul, — şi-ţi mulţumesc!

Atreiu îşi strînse buzele, nu era în stare să spună nimic. Îi mai făcu lui Artax un semn cu capul, se întoarse şi plecă.

Bastian hohotea de plîns. Nu se putea stâpîni. Ochii îi erau plini de lacrimi şi nu putea citi mai departe. Mai întîi trebui să-şi scoată batista şi să-şi sufle nasul înainte de a putea continua.

Atreiu nu ştia de cît timp îşi croia drum, mergînd prin mlaştini, înainte, tot înainte. Parc-ar fi fost orb şi surd. Negura era tot mai deasă, şi Atreiu avea impresia că de ore întregi tot rătăceşte în cerc. Nici nu mai băga de seamă unde pune piciorul, şi totuşi nu se scufunda niciodată mai adînc decît pînă la genunchi. Într-un chip neînţeles de el, talismanul Crăiesei Copile îl ducea pe drumul cel bun.

Dintr-o dată se găsi în faţa unui povîrniş de munte înalt şi destul de abrupt. Se urcă ţinîndu-se de stîncile ascuţite şi se

căţără pe vîrful rotund al muntelui. La început nu-şi dădu seama din ce erau stîncile. Abia cînd ajunse sus de tot şi îşi roti privirile peste întregul munte, văzu că erau plăci imense din corn ale căror crăpături şi adînciturí erau năpădite de muşchi.

Aşadar, găsise Muntele din Corn!

Totuşi nu simţi nici o mulţumire făcînd această descoperire. Sfîrşitul căluţului lui credincios îl făcea să privească în jur aproape cu indiferenţă. Acum mai trebuia doar să afle cine şi unde era străvechea Morla care sălăşluia aici.

În timp ce mai stătea şi se gîndea, simţi brusc o uşoară cutremurare străbătînd muntele, apoi auzi un suflu grozav şi plescăituri şi un glas ce părea să vină din cele mai adînci măruntaie ale pămîntului.

— Ia te uită, băbătie, parcă umblă ceva pe noi.

Atreiu alergă spre capătul culmii, acolo de unde auzise vocea. În fugă piciorul îi alunecă pe un petic de muşchi şi Atreiu începu să lunece la vale. Nu izbuti să se prindă de nimic, lunecă tot mai repede şi pînă la sfîrşit se prăbuşi. Din fericire, căzu într-unul din copacii de jos ale cărui ramuri îl prinseră.

Atreiu văzu în faţa sa o văgăună uriaşă a muntelui, unde apele negre clipoceau şi pleoscăiau, căci înăuntru mişca ceva, ieşind încet la iveală. Arăta ca un bolovan de stîncă de mărimea unei case. Abia după ce apăru în întregime, Atreiu îşi dădu seama că era un cap aşezat pe un gît lung şi zbîrcit capul unei broaşte ţestoase. Ochii îi erau mari cît două iazuri negre. Din bot i se prelingeau mîl şi alge. Întregul Munte din Corn — după cum înţelese Atreiu dintr-o dată — nu era decît un singur animal enorm, o uriaşă broască ţestoasă de mlaştină: străvechea Morla!

Apoi se auzi din nou aceeaşi voce gîlgîitoare şi gîfîindă:

— Ce faci acolo, piciule?

Atreiu puse mîna pe talismanul de pe piept şi-l ţinu în aşa fel ca ochiul cît un iaz să-l vadă.

— Ştii ce-i asta, Morla?

Trecu cîtva timp pînă ce ea răspunse:

— Ia te uită, băbătie — AURYN — de mult nu l-am mai văzut, e semnul Crăiesei Copile — de foarte multă vreme.

— Crăiasa Copilă e bolnavă, grăi Atreiu, ştiai?

— Ne e totuna, nu-i aşa, băbătie? răspunse Morla.

Se părea că vorbeşte cu ea însăşi în acest fel ciudat, poate

fiindcă nu avea nici un alt interlocutor de cine ştie cît timp!
— Dacă n-o salvăm, va muri, adăugă Atreiu mai insistent.
— Se poate şi-aşa, răspunse Morla.
— Dar o dată cu ea va dispărea şi Fantäzia, strigă Atreiu, pîrjolul s-a întins pretutindeni. Am văzut şi eu.
Morla îl privea ţintă cu ochiul ei uriaş şi gol.
— N-avem nimic împotrivă, nu-i aşa, băbătie? gîlgîi ea.
— Atunci ne prăpădim cu toţii, striga Atreiu, cu toţii!
— Ascultă, piciule, răspunse Morla, ce ne mai pasă de toate astea? Nu mai au nici o importanţă pentru noi. E totuna, totuna.
— Şi tu vei fi distrusă, Morla, strigă furios Atreiu, şi tu! Sau crezi că fiindcă eşti atît de bătrînă poţi supravieţui Fantäziei?
— Uite ce e, gîlgîi Morla, sîntem bătrîni, piciule, mult prea bătrîni. Am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine ştie atît de multe ca noi nimic nu mai are importanţă. Toate se repetă veşnic, ziua şi noaptea, vara şi iarna, lumea e goală şi lipsită de orice sens. Totul se învîrte într-un cerc. Ceea ce apare trebuie să dispară, ceea ce se naşte trebuie să moară. Totul se compensează, binele şi răul, prostia şi înţelepciunea, frumuseţea şi urîţenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important.
Atreiu nu ştia ce să răspundă. Privirea imensă, întunecată şi goală a străvechii Morla îi încremenea orice gînd. După un timp o auzi că vorbea iar:
— Mai eşti tînăr, piciule. Noi sîntem bătrîni. Dacă ai fi bătrîn ca noi, ai şti că nu există nimic altceva decît întristarea. Uite ce e. De ce să nu murim, şi tu, şi eu, şi Crăiasa Copilă, şi toţi, toţi? De vreme ce totul nu-i decît părelnic, doar un joc în neant. Totul e lipsit de importanţă. Lasă-ne în pace, piciule, pleacă.
Atreiu îşi încordă întreaga voinţă ca să lupte împotriva încremenirii pornite din privirea ei.
— Dacă ştii atît de multe, spuse el atunci ştii şi care e boala Crăiesei Copile şi dacă se găseşte vreun leac pentru ea?
— Ştim, nu-i aşa, băbătie, ştim, gîfîi Morla, dar e totuna dacă va fi salvată sau nu. Aşa că de ce s-o mai spunem?
— Dacă, într-adevăr, ţi-e atît de indiferent, stărui Atreiu, atunci ai putea tot atît de bine să-mi şi spui.
— Am putea s-o facem, băbătie, nu-i aşa, grohăi Morla, dar n-avem chef s-o facem.
— Atunci, strigă Atreiu, înseamnă că nu ţi-e cu adevărat

indiferent! Înseamnă că tu însăţi nu crezi ce spui!

Se aşternu tăcerea pentru multă vreme, apoi auzi o gîlgîială groasă şi un soi de rîgîială. Trebuie să fi fost un fel de rîs, dacă străvechea Morla mai ştia ce sînt rîsetele. În orice caz, spuse:

— Eşti isteţ, piciule. Ia te uită. Eşti isteţ! De mult nu ne-am mai distrat atît de bine, nu-i aşa, băbătie? Ia te uită. Într-adevăr, am putea tot atît de bine să-ţi şi spunem. N-ar fi nici o diferenţă. Să-i spunem, băbătie?

Se lăsă o tăcere îndelungată. Atreiu aşteptă încordat răspunsul străvechii Morla, fără să-i întrerupă prin întrebări gîndurile încete şi deznădăjduite. În sfîrşit ea continuă să vorbească:

— Tu trăieşti puţină vreme, piciule. Noi trăim mult timp. Chiar mult prea mult. Dar trăim cu toţii în timp. Tu puţin. Noi mult. Crăiasa Copilă a existat încă înainte de mine. Dar ea nu-i bătrină. E veşnic tînără. Uite ce e. Existenţa ei nu se măsoară în durată, ci în nume. Îi trebuie un nume nou, tot mereu unul nou. Îi ştii numele, piciule?

— Nu, recunoscu Atreiu, nu l-am auzit încă niciodată.

— Nici nu se putea, răspunse Morla, nici chiar noi nu ni-l mai putem aminti. Şi totuşi a avut multe nume.Toate sînt însă uitate. Totul a trecut. Asta e. Dar fără nume ea nu poate trăi. Nu-i trebuie decît un nume nou şi Crăiasa Copilă se va însănătoşi. Dar n-are nici o importanţă dacă se însănătoşeşte.

Îşi închise ochii mari cît un iaz şi începu să-şi retragă încet capul.

— Aşteaptă, strigă Atreiu, de unde poate căpăta numele? Cine-i poate da un nume? Unde pot găsi numele?

— Nimeni dintre noi, o auzi gîlgîind pe Morla, nici o fiinţă din Fantäzia nu-i poate da un nume nou. Aşa că totul e fără rost. Nu pune la inimă, piciule. Toate asta n-au nici o importanţă.

— Atunci cine, strigă Atreiu scos din sărite, cine-i poate da numele ca s-o salveze pe ea şi pe noi toţi?

— Nu mai face atîta gălăgie, spuse Morla. Lasă-ne în pace şi pleacă. Nici noi nu ştim cine ar putea.

— Dacă tu nu ştii, strigă Atreiu tot mai tare, atunci cine poate şti?

Morla îşi mai deschise o dată ochii.

— Dacă n-ai fi purtat strălucirea, sforăi ea, te-am fi înghiţit, numai ca să ne dai pace. Asta e.

— Cine, stărui Atreiu, spune-mi cine ştie şi te las în pace în vecii vecilor!

— Totuna e, răspunse ea, poate că Uyuläla din Oracolul de la Miazăzi. Poate că ea ştie. Dar nu ne interesează.

— Şi cum pot ajunge acolo?

— Nu poţi ajunge deloc acolo, piciule. Uite ce e. Nici în zece mii de zile de călătorie. Trăieşti prea puţin. Ai muri mai înainte. E prea departe. La miazăzi. Mult prea departe. De aceea totul e inutil. Am spus-o doar de la început, nu-i aşa, băbătie? Las-o baltă şi renunţă, piciule. Şi înainte de toate, lasă-ne în pace!

Cu aceste cuvinte îşi închise definitiv ochii ei goi şi îşi trase capul înapoi în văgăună. Atreiu ştia că nu va mai afla nimic de la ea.

Tot atunci făptura de umbră închegată din bezna cîmpiei în noapte găsi urmele lui Atreiu şi o porni la drum spre Mlaştinile Întristării. Nimic şi nimeni din întreaga Fantäzie n-avea să fie în stare s-o abată de pe urmele lui.

Bastian îşi rezemase capul în mîini şi rămăsese dus pe gînduri.

— Ce ciudat, spuse cu glas tare, că nici o fiinţă din Fantäzia nu-i poate da un nume nou Crăiesei Copile.

Dacă numai de atîta era vorba, să i se inventeze un nume nou, lui Bastian i-ar fi fost uşor să-i ajute. La asemenea treburi era tare priceput. Din păcate însă, el nu se afla în Fantäzia, unde era nevoie de talentele sale ce i-ar fi adus poate chiar simpatie şi onoruri. Pe de altă parte, era foarte mulţumit că nu se afla acolo, căci într-un ţinut ca Mlaştinile Întristării n-ar fi îndrăznit să intre pentru nimic în lume. Şi mai era făptura aceea de umbră, care îl urmărea pe Atreiu fără ca el să ştie! Bastian tare ar fi dorit să-i atragă atenţia, dar fireşte că nu putea. Nu-i rămînea nimic altceva de făcut decît să spere şi să citească mai departe.

Ygramul cea Multă

DUREROS ÎL CHINUIA PE ATREIU ATÎT setea, cît şi foamea. De două zile Mlaştinile Întristării rămăseseră în urma lui, de atunci rătăcea printr-un deşert de stînci unde nu se găsea nici o vietate. Puţinele provizii ce le avusese se scufundaseră o dată cu Artax în apele negre. Atreiu scormonea zadarnic cu mîinile printre pietre, pentru a găsi cel puţin vreo rădăcină, dar pe-aici nu creştea nimic, nici măcar muşchi sau licheni.

La început fusese bucuros să simtă cel puţin pămîntul tare sub picioare, dar încetul cu încetul văzu chiar el că situaţia mai degrabă se înrăutăţise. Se rătăcise. Nu mai putea nici măcar fixa cele patru zări pentru a şti încotro merge, căci lumina scăzută era aceeaşi în toate părţile şi nu-i dădea nici un fel de lămurire. Un vînt rece sufla neîncetat peste stîncile ascuţite îngrămădite pretutindeni în jurul lui.

Se suia pe povîrnişuri de munte şi pe culmi de stîncă, urca şi cobora, dar niciodată nu vedea altceva decît un şir de munţi tot mai îndepărtat, în spatele căruia se aflau alte şiruri de munţi, şi tot aşa, în toate părţile pînă în zare. Nici o vietate, nici un gîndăcel şi nici o furnică, nici măcar vulturi care de obicei îi urmăresc răbdători pe rătăciţi pînă ce aceştia se prăbuşesc istoviţi.

Nu mai încăpea nici o îndoială: ţinutul unde se rătăcise era cel al Munţilor Morţi. Numai puţini îi văzuseră vreodată, şî aproape nimerii nu se mai întorsese de acolo. Dar în legendele povestite în neamul lui Atreiu era vorba despre aceşti munţi. Îşi mai amintea şi versurile unui vechi cîntec:

Munţii Morţi de-i vei vedea
Unde nu stă nimenea.
Vînatorule, ascultă.
Vii la Ygramul cea Multă.
E cea mai înfiorătoare
Şi cea mai îngrozitoare
Dintre toate spaimele.
După ce treci muntele
În prăpastie o vei găsi
Mai bine te-ai prăpădi

În mlaştină, înecat,
Decît s-o-ntîlneşti vreodat'.

Chiar dacă Atreiu ar fi ştiut în ce direcţie trebuie să meargă pentru a se putea întoarce, nu i-ar mai fi fost cu putinţă. Pătrunsese prea adînc. Nu mai putea decît înainta. Dacă ar fi fost în joc numai propria lui persoană, poate că s-ar fi aşezat pur şi simplu într-o scobitură a stîncilor aşteptîndu-şi liniştit moartea, aşa cum obişnuiau vînătorii neamului său în asemenea cazuri. Era însă pornit în Căutarea cea Mare, era în joc viaţa Crăiesei Copile şi întreaga Fantäzie. Nu-i era îngăduit să renunţe.

Aşadar, continuă să tot urce pe munţi şi să coboare, iar uneori îşi dădea seama că umblase multă vreme ca în somn, în timp ce sufletul său se afla prin alte părţi şi nu se întorcea decît anevoie.

Bastian tresări. Orologiul din turn bătu ora unu. Orele de şcoală se încheiaseră.

Bastian ascultă larma şi strigătele copiilor ieşind în fugă din clase şi alergînd pe coridoare. Se auzea tropăitul numeroaselor picioare pe scări. Pe urmă mai răsunară un timp diferite chemări de pe stradă. Şi în sfîrşit se lăsă liniştea în clădirea şcolii.

Această linişte învălui sufletul lui Bastian ca o pătură grea şi apăsătoare, ameninţînd să-l înăbuşe. De-acum înainte avea să rămînă singur cuc în toată clădirea mare — toată ziua şi noaptea următoare, cine ştie cîtă vreme încă. De-acum înainte situaţia devenea serioasă.

Ceilalţi se duceau acum acasă, la masa. Bastian era şi el flămînd, şi-i era şi frig, în ciuda păturilor puse pe umeri. Brusc îşi pierdu orice speranţă. Întregul lui plan i se păru complet smintit şi fără nici un sens. Voia să se întoarcă acasă, chiar acum, imediat! Abia mai avea timp. Pînă acum tata nu putuse să-şi dea seama de nimic. Bastian nici nu trebuia să-i spună că azi trăsese chiulul de la şcoală. Desigur că totul va ieşi la iveală cîndva, dar pînă atunci mai trecea timp. Şi povestea cu cartea furată? Da, şi asta trebuia s-o mărturisească odată. Pînă la urmă tata avea s-o accepte, aşa cum accepta toate dezamăgirile aduse de Bastian. Nu exista nici un motiv să se teamă de el. Probabil că, fără nici un cuvînt, avea să se ducă la domnul Koreander şi să aranjeze

lucrurile.

Bastian pusese deja mîna pe cartea roşie-arămie pentru a o băga în ghiozdan, dar se opri.

— Nu, spuse dintr-o dată cu glas tare în liniştea podului, Atreiu n-ar renunţa atît de repede doar fiindcă se ivesc unele greutăţi. Ceea ce am început trebuie să duc la bun sfîrşit. Acum am mers prea departe ca să mă mai întorc. Nu pot decît să merg înainte, orice s-ar întîmpla.

Se simţea tare însingurat, totuşi era şi oarecare mîndrie în el, mîndria că rămăsese neînduplecat şi nu cedase tentaţiei.

Avea totuşi o asemănare cu Atreiu, e drept că foarte mică!

Sosise momentul cînd Atreiu într-adevăr nu mai putea înainta. În faţa lui se căsca Prăpastia Străfundă.

Cuvintele nu pot descrie măreaţa grozăvie a priveliştii. De-a curmezişul ţinutului Munţilor Morţi pămîntul era despicat de o prăpastie largă de vreo jumătate de leghe. Nu se putea vedea cît era de adîncă.

Atreiu stătea întins pe o ieşitură de stîncă la marginea prăpastiei şi privea în bezna de jos ce părea că ajunge pînă în miezul pămîntului. Luă o piatră mare cît un cap de copil din apropierea sa şi o zvîrli cît putu mai departe. Piatra căzu, şi căzu, şi căzu pînă ce o înghiţi întunericul. Atreiu ascultă, dar nici un zgomot al opririi pietrei din cădere nu-i atinse urechea, deşi aşteptă mult.

Şi pe urmă făcu singurul lucru ce-i mai rămînea de făcut. Începu să meargă de-a lungul Prăpastiei Străfunde. În acest timp se aştepta în fiece clipă s-o întîlnească pe „cea mai îngrozitoare dintre toate spaimele" despre care vorbea cîntecul cel vechi. Nu ştia despre ce fel de vietate putea fî vorba, ştia doar atît că numele îi era Ygramul.

Prăpastia Străfundă făcea o mulţime de cotituri prin deşertul muntos, şi fireşte că pe marginea ei nu exista nici o potecă, ci doar mormane de stînci pe care trebuia să se caţăre şi care uneori se clătinau primejdios sub el, sau îi ieşeau în cale bolovani uriaşi ce trebuiau ocoliţi cu osteneală, sau spre genune coborau halde de prundiş, punîndu-se în mişcare îndată ce el păşea pe ele. De mai multe ori a fost doar la un pas de prăbuşire.

Dacă ar fi ştiut că pe urmele sale se afla un duşman care se apropia de el cu fiece ceas, ar fi căzut poate totuşi pradă vreunei nechibzuinţe, pe care ar fi trebuit s-o plătească scump în drumul său. Era vorba despre acea făptură de beznă care îl urmărea de cînd pornise la drum. Între timp făptura se închegase atît cît să se poată distinge forma ei. Era un lup, negru ca smoala şi mare cît un bou. Adulmecînd cu botul mereu pămîntul, grăbea pe urma lui Atreiu prin deşertul de stînci al Munţilor Morţi. Limba îi atîrna de un cot, iar rînjetul îi dezvelise colţii înspăimîntători. Urmele erau atît de proaspete, încît ştia că doar puţine leghe îl mai despart de victima lui. Iar distanţa se micşora fără îndurare.

Atreiu nu bănuia însă nimic despre urmăritorul lui şi îşi căută drumul încet şi cu băgare de seamă.

Cînd se afla tocmai într-o văgăună îngustă, traversînd ca un tub întortocheat un masiv de stînci, auzi brusc o bubuitură pe care nu şi-o putea explica, fiindcă nu semăna cu nici un alt zgomot auzit vreodată. Era un urlet şi un vîjîit şi un zornăit, şi totodată Atreiu simţea cum se cutremura întreaga stîncă unde se afla, mai auzea şi trosnetul blocurilor de piatră desprinzîndu-se afară şi uruind pe coama muntelui. Aşteptă cîtva timp să vadă dacă acest cutremur — sau ce-o fi fost — va înceta, cînd văzu însă că tot continuă, se tîri mai departe, ajunse în sfîrşit la ieşirea din văgăună şi scoase afară capul cu băgare de seamă.

Iar acum văzu: Peste beznele Prăpastiei Străfunde, întinsă de la un mal la celălalt, era o uriaşă plasă de păianjen. Iar în firele lipicioase, groase cît odgoanele, ale plasei, se zvîrcolea un balaur-noroc mare şi alb. Lovea cu coada şi ghearele încurcîndu-se tot mai fără de scăpare în plasă.

Balaurii-noroc făceau parte din cele mai rare animale din Fantäzia. Nu semănau deloc cu balaurii obişnuiţi, şerpi uriaşi şi scîrboşi locuind sub pămînt în văgăuni adînci, răspîndind mirosuri urîte şi păzind oarecari comori adevărate sau închipuite. Asemenea progenituri ale haosului au de cele mai multe ori un caracter răutăcios sau ursuz, au aripi de piele ca liliecii şi se pot înălţa cu zgomot şi greutate în aer, de asemenea scuipă foc şi fum gros. Dimpotrivă, balaurii-noroc sînt făpturi ale aerului şi căldurii, făpturi ale bucuriei nemăsurate şi, în pofida trupului lor uriaş, uşori ca un norişor de vară. De aceea nici n-au nevoie de aripi pentru zbor. Plutesc în văzduh ca peştii în apă.

Văzuţi dinspre pămînt seamănă cu nişte fulgere lente. Cel mai minunat lucru la ei e cîntecul lor. Glasul lor sună ca vibraţia de aur a unui mare clopot, iar cînd vorbesc încetişor e ca şi cum ai auzi sunetele de clopot din depărtare. Cel ce-a auzit vreodată un asemenea cînt, nu-l mai uită cîte zile va avea şi mai povesteşte şi strănepoţilor.

Dar balaurul-noroc care i se ivise lui Atreiu în faţă nu prea avea de ce să cînte. Trupul lung şi mlădiu, cu solzii sidefii lucind trandafiriu şi alb, atîrna încovoiat şi încătuşat în uriaşa plasă de păianjen. Mustăţile lungi de la bot, coama bogată şi franjurii cozii şi ale picioarelor se încurcaseră în odgoanele lipicioase, încît bietul balaur-noroc abia se mai putea mişca. Doar ochii din capul său leonin mai străluceau roşii-rubinii, arătînd că mai trăia.

Frumosul animal sîngera din multe răni, căci mai era încă ceva, ceva uriaş repezindu-se tot mereu cu iuţeala fulgerului spre trupul alb al balaurului, ca un nor întunecat schimbîndu-şi necontenit forma. Ba semăna cu un păianjen uriaş cu picioare lungi, cu o mulţime de ochi scînteietori şi cu un trup gros aco-perit cu un hăţiş de peri negri, împîsliţi; ba se preschimba într-o singură mînă mare cu gheare lungi, căutînd să-l strivească pe balaurul-noroc, iar în clipa următoare se transforma într-un scorpion uriaş şi negru, lovindu-şi nenorocita victimă cu acul său veninos.

Lupta dintre cele două fiinţe imense era înspăimîntătoare. Balaurul-noroc încă se mai apăra, scuipînd foc albastru ce pîrlea perii făpturii ca un nor negru. Ieşea fum şi se ridica rotindu-se în pale ce intrau în crăpăturile stîncii. Atreiu aproape că nu mai putea respira din pricina mirosului urît. La un moment dat balaurul-noroc izbuti chiar să prindă în dinţi unul din picioarele adversarului său. Piciorul desprins nu căzu însă în adîncul prăpastiei, ci se mişcă o clipă singur prin aer, reveni apoi la locul său dinainte, unindu-se cu trupul întunecat. Şi aşa se întîmpla mereu, balaurul părea să muşte în gol ori de cîte ori izbutea să apuce cu dinţii vreunul din picioare.

Abia acum Atreiu observă ceva ce-i scăpase pînă atunci: întreaga făptură înfiorătoare nu era alcătuită dintr-un singur trup compact, ci din nenumărate mici gîngănii de un albastru metalic, bîzîind ca viespile înfuriate şi adunîndu-se mereu în alte forme ale roiului des.

Era Ygramul, iar acum Atreiu ştia de ce era numită „cea Multă".
Sări din ascunzişul său, puse mîna pe giuvaerul de pe piept şi strigă cît putu de tare:
— Stai! în numele Crăiesei Copile, stai!
Glasul îi fu însă acoperit de urletele şi mîrîiturile celor două vietăţi ce se luptau. El însuşi abia se auzi.
Fără să mai stea pe gînduri, alergă pe odgoanele lipicioase ale plasei spre luptători. Plasa zbîrnîia pe sub picioarele lui. Îşi pierdu echilibrul, căzu printre ochiuri, doar mîinile îl mai reţineau peste abisul întunecos, izbuti să se tragă iar în sus, rămase lipit, se eliberă din nou şi alergă mai departe.
Ygramul simţi dintr-o dată că ceva se apropia de ea. Se întoarse fulgerător; era o apariţie înspăimîntătoare: acum nu mai era decît un obraz uriaş de un albastru metalic, cu un singur ochi peste rădăcina nasului din care pupila verticală privea cu o răutate de neînchipuit spre Atreiu.

Bastian scoase un uşor strigăt de spaimă.

Un strigăt de spaimă răsună prin prăpastie şi se repetă de mai multe ori în ecou. Ygramul îşi roti ochiul spre dreapta şi spre stînga pentru a vedea dacă mai sosise încă cineva, căci băiatul ce se afla în faţa ei, paralizat de spaimă, nu strigase. Dar nu mai era nimeni.

— Să fi fost oare strigătul meu pe care l-a auzit? îşi zise Bastian adinc neliniştit. Dar aşa ceva e absolut cu neputinţă.

Iar acum Atreiu auzi glasul lui Ygramul. Era un glas foarte subţire şi puţin răguşit ce nu se potrivea nicidecum cu obrazul ei uriaş. De asemenea nu-şi mişca gura atunci cînd vorbea. Era zbîrnîitul unui imens roi de viespi formînd cuvinte:
— Un Douăpicioare, auzi Atreiu, după ce-am răbdat de foame atîta amar de vreme, două trufandale dintr-o dată! Ce zi norocoasă pentru Ygramul!
Atreiu fu nevoit sa-şi adune toate forţele. Potrivi strălucirea în dreptul singurului ochi al monstrului şi întrebă:
— Cunoaşteţi acest semn?
— Vino mai aproape, Douăpicioare, zbîrnîi corul

nenumăratelor voci. Ygramul nu vede bine.

Atreiu se mai apropie cu un pas de obraz. Acum monstrul îşi deschise gura. În loc de limbă avea nenumărate antene sclipitoare, cleşti şi gheare.

— Mai aproape! zbîrnîi roiul.

Făcu încă un pas înainte, şi acum se afla atît de aproape de obraz, că putea vedea limpede mulţimea de vietăţi separate, albastre ca metalul, învălmăşindu-se nebuneşte în vîrtejuri. Şi totuşi obrazul înspăimîntător rămînea nemişcat.

— Sînt Atreiu, spuse el, şi vin în numele Crăiesei Copile.

— Mă deranjezi, răspunse după un timp zbîrnîitul furios. Ce vrei de la Ygramul? E foarte ocupată, după cum vezi.

— Îl vreau pe acest balaur-noroc, răspunse Atreiu, daţi-mi-l!

— La ce-ţi trebuie, Atreiu Douăpicioare?

— Mi-am pierdut calul în Mlaştinile Întristării. Trebuie să ajung la Oracolul din Miazăzi, căci numai Uyuläla îmi poate spune cine-i poate da un nume nou Crăiesei Copile. Dacă nu-şi primeşte noul nume, va trebui să moară, şi întreaga Fantäzia împreună cu ea — chiar şi voi, Ygramul, numită cea Multă.

— Ah! se auzi prelung dinspre obraz, acesta să fie motivul pentru locurile acelea unde nu mai e nimic?

— Da, răspuns Atreiu, prin urmare o ştiţi şi voi, Ygramul. Dar oracolul din Miazăzi se află mult prea departe pentru ca eu să pot ajunge acolo în timpul vieţii mele. De aceea vă cer balaurul-noroc. Dacă mă poartă prin văzduh, voi ajunge poate la ţel.

Din roiul învîrtejit alcătuind obrazul se auzi ceva ce-ar fi putut fi un chicotit din mai multe voci.

— Te înşeli, Atreiu Douăpicioare. Noi nu ştim nimic despre Oracolul din Miazăzi şi nici despre Uyuläla, ştim însă că balaurul nu te mai poate duce. Chiar dacă ar fi teafăr, călătoria voastră ar ţine atît de mult, încît Crăiasa Copilă ar fi răpusă de boală pînă atunci. Nu trebuie să-ţi masori căutarea după durata vieţii tale, Atreiu Douăpicioare, ci după durata vieţii ei.

Privirea din ochiul cu pupila verticală era greu de suportat şi Atreiu îşi lăsă capul în jos.

— Asta-i adevărat, spuse cu vocea scăzută.

— În afară de aceasta, continuă obrazul nemişcat, în trupul balaurului-noroc e acum veninul lui Ygramul. Nu-i mai rămîne de trăit decît cel mult o oră.

— În acest caz, murmură Atreiu, nu mai e nici o speranţă,

nici pentru el, nici pentru mine, dar nici pentru voi, Ygramul.

— În tot cazul, bîzîi glasul, cel puţin Ygramul va mai fi mîncat o dată bine. Dar încă nu-i sigur că ar fi într-adevăr ultima masă a lui Ygramul. Poate că ar mai cunoaşte un mijloc să te transporte cît ai clipi din ochi la Oracolul din Miazăzi. Mă întreb doar dacă are să-ţi fie şi ţie pe plac, Atreiu Douăpicioare.

— Despre ce-i vorba?

— Asta-i taina lui Ygramul. Pînă şi făpturile abisului îşi au tainele lor, Atreiu Douăpicioare. Pînă acum Ygramul nu şi-a dezvăluit niciodată taina. Trebuie şi tu să juri că n-o vei spune niciodată nimănui. Căci ar fi spre paguba lui Ygramul, chiar foarte mult spre paguba lui Ygramul, dacă taina ar fi cunoscută.

— Jur. Acum vorbiţi!

Obrazul uriaş de un albastru metalic se plecă puţin înainte şi bîzîi atît de încet, încît abia se putea auzi:

— Trebuie să te laşi muşcat de Ygramul.

Atreiu tresari îngrozit.

— Veninul lui Ygramul, continuă glasul, ucide pînă într-o oră, dar totodată îi dă celui ce are veninul în el puterea să se transporte în orice loc doreşte în Fantäzia. Ia imaginează-ţi ce-ar fi dacă lucrul ar fi cunoscut! Toate victimele ar fugi de la Ygramul!

— O oră, strigă Atreiu, dar ce pot rezolva într-o oră?

— În tot cazul, zbîrnîi roiul, tot e mai mult decît toate orele care ţi-ar mai rămîne de-acum încolo. Hotărăşte tu!

Atreiu ducea o luptă cu sine însuşi.

— Îl eliberaţi pe balaurul-noroc dacă vă rog în numele Crăiesei Copile? întrebă el în sfîrşit.

— Nu, răspunse obrazul, n-ai dreptul s-o rogi pe Ygramul să-l elibereze, chiar dacă porţi pe AURYN, strălucirea. Crăiasa Copilă ne lasă pe toţi în legea noastră, aşa cum sîntem din fire. De aceea se pleacă şi Ygramul faţă de semnul ei. Iar tu ştii foarte bine toate acestea.

Atreiu tot mai stătea cu capul plecat. Ceea ce spunea Ygramul era adevărul adevărat. Prin urmare, nu-l putea salva pe balaurul-noroc. Propriile lui dorinţe n-aveau nici o importanţă.

Îşi ridică capul şi spuse:

— Puteţi face ceea ce aţi propus!

Norul albăstrui îl atacă fulgerător şi-l învălui din toate părţile. Simţi o durere cumplită în urmărul stîng şi avu doar timp să

gîndească: „La Oracolul din Miazăzi!"
Apoi i se făcu negru înaintea ochilor.
Scurt timp după aceea, cînd lupul ajunse acolo, văzu uriaşa pînză de păianjen — dar încolo pe nimeni. Urmele după care venise pînă aici se întrerupeau brusc, şi în ciuda strădaniilor sale nu mai izbuti să le găsească.

Bastian se opri. Se simţea rău, parc-ar fi avut el însuşi în trup veninul lui Ygramul.
— Slavă Domnului, grăi el cu vocea scăzută, că nu sint în Fantäzia. Din fericire, în realitate nu există asemenea monştri. Totul nu-i decît o poveste.
Dar era oare într-adevăr numai o poveste? Atunci cum fusese cu putinţă ca Ygramul şi probabil şi Atreiu să fi auzit strigătul de spaimă al lui Bastian?
Treptat, cartea aceasta începea să-l neliniştească.

Bi-sihaştrii

ERA TOT ÎN DEŞERTUL STÎNCOS ATUNCI cînd îşi veni în fire, aşa că timp de cîteva clipe îngrozitoare, Atreiu fu plin de îndoială dacă nu cumva Ygramul îl înşelase totuşi.
Se sculă cu greu. Şi atunci văzu că era într-adevăr într-un deşert muntos, dar în cu totul altul. Ţinutul arăta ca şi cum ar fi fost alcătuit numai şi numai din plăci de stîncă mari şi ruginii, clădite unele peste altele şi întrepătrunzîndu-se, formînd astfel tot soiul de turnuri şi piramide ciudate. Printre ele, pămîntul era acoperit de tufe secundare şi de buruieni. Era o arşiţă dogorîtoare. Tot ce se vedea era cufundat în lumina strălucitoare a soarelui, atît de vie încît te orbea.
Atreiu îşi umbri faţa cu mîna şi, la distanţă de aproape o leghe, zări o poartă de stîncă avînd o formă neregulată, cu arcul din plăci de piatră aşezate orizontal şi înaltă poate de vreo sută de picioare.
Să fi fost aceasta intrarea la Oracolul de Miazăzi? După cîte putea vedea, în spatele porţii nu era nimic altceva decît un pustiu nesfîrşit, nici o clădire, nici un templu, nici un crîng, —

nimic ce-ar fi putut semăna cu sălaşul unui oracol.

În timp ce se mai gîndea ce să facă, auzi dintr-o dată un glas adînc, ca de bronz:

— Atreiu! şi apoi încă o dată: Atreiu!

Se răsuci pe călcîie şi văzu balaurul-noroc ieşind de după un turn de stîncă ruginiu. Sîngele îi curgea din răni şi era atît de slăbit, că nu se putu tîrî decît cu mare caznă pînă la el. Totuşi îi făcu vesel cu ochiul său roşu-rubiniu şi-i spuse:

— Nu te mira din cale-afară că sînt şi eu aici, Atreiu. E drept că eram ca paralizat în plasa păianjenului, dar am auzit tot ce ţi-a spus Ygramul. Şi atunci mi-am zis că tot sînt şi eu muşcat de ea, de ce să nu mă folosesc şi eu de taina pe care ţi-a încredinţat-o ţie? Şi astfel am scăpat de la ea.

Atreiu era nespus de bucuros.

— Mi-a venit tare greu să te las la Ygramul, spuse el, dar ce puteam să fac?

— Nimic, răspunse balaurul-noroc. Cu toate acestea, mi-ai salvat viaţa — deşi nu fără contribuţia mea.

Şi din nou îi făcu cu ochiul, de data aceasta cu ochiul celălalt.

— Salvat viaţa, — repetă Atreiu —, pentru o oră, căci mai mult nu ne rămîne amîndurora. Cu fiecare clipă care trece simt mai puternic veninul lui Ygramul.

— La orice otravă există şi un antidot, răspunse balaurul alb, să vezi că totul va fi bine.

— Nu prea ştiu cum, zise Atreiu.

— Nici eu, răspunse balaurul, dar tocmai asta e frumuseţea. De-aici înainte vei izbuti în toate. Doar sînt un balaur-noroc. Nici cînd eram prins în pînza de păianjen nu mi-am pierdut speranţa — şi după cum vezi, pe bună dreptate.

Atreiu zîmbi.

— Spune-mi, de ce te-ai transportat aici — şi nu în alt loc, mai bun, unde ai fi putut găsi vindecarea?

— Viaţa mea îţi aparţine, spuse balaurul, dacă vrei s-o primeşti. M-am gîndit că vei avea nevoie de un animal de călărie pentru Căutarea cea Mare. Şi ai să vezi că una e să baţi drumurile pe două picioare sau pe spinarea unui cal bun, şi alta, să străbaţi văzduhul călare pe un balaur-noroc. De acord?

— De acord! răspunse Atreiu.

— De altfel, mai adăugă balaurul, numele meu e Fuhur.

— Bine, Fuhur, spuse Atreiu, dar noi stăm şi vorbim, iar timpul trece. Trebuie să fac ceva. Dar ce?

— Să ai noroc, răspunse Fuhur, ce altceva?

Atreiu nu-l mai auzi însă. Căzuse şi rămăsese întins, nemişcat, ghemuit, în cutele moi ale trupului de balaur.

Otrava lui Ygramul îşi făcea efectul.

Mai tîrziu, cînd după cine ştie cît timp Atreiu deschise ochii, pentru început nu văzu decît o faţă cît se poate de ciudată aplecată deasupra lui. Era cea mai zbîrcită şi boţită faţă din cîte văzuse vreodată, dar era doar cît pumnul de mare. Era tuciurie ca un cartof copt, iar ochişorii din ea licăreau precum stelele. Pe cap purta un fel de bonetă din frunze veştede.

Apoi Atreiu simţi că un mic vas îi era adus la buze.

— Leac bun, leac frumos, murmurau buzele mici şi zbîrcite din obrăjorul boţit, bea, copile, bea. Îţi face bine!

Atreiu sorbi puţin. Avea un gust straniu, dulceag şi totuşi amărui.

— Ce-i cu balaurul alb? izbuti el să spună anevoie.

— E bine, e bine, răspunse glăsciorul susurînd, nu-ţi face griji, băieţaş. Se însănătoşeşte. Vă însănătoşiţi amîndoi. Ce-a fost mai rău a şi trecut. Bea însă, bea!

Atreiu mai luă o înghiţitură şi de îndată adormi din nou, dar era un somn adînc ce-l întrema şi-i aducea sănătate.

Orologiul din turn bătu de două ori.

Bastian nu se mai putea abţine. Trebuia să meargă urgent la closet. De mai multă vreme simţea nevoia să se ducă, dar nu se putuse opri din citit. Apoi se mai şi temea puţin să coboare din clădirea şcolii. Îşi spunea, ce-i drept că n-avea nici un motiv, şcoala era goală, nu putea să-l vadă nimeni. Dar totuşi îi era frică, parcă şcoala însăşi ar fi fost o fiinţă care îl pîndea.

Acum însă n-avea ce face, trebuia să meargă!

Aşeză cartea cu paginile deschise pe salteaua de gimnastică şi se duse pînă la uşa podului. Cu inima bătînd ascultă cîtva timp. Era linişte deplină. Trase zăvorul şi întoarse încet cheia cea mare în uşă. Cînd apăsă pe clanţă, uşa se deschise cu un scîrţîit sonor.

Încălţat doar în ciorapi, fugi afară şi lăsă uşa deschisă în urma sa, ca să nu mai facă în mod inutil gălăgie. Pe urmă se

furişă pe scări în jos pînă la etajul întîi. În faţa lui se afla coridorul lung cu uşile vopsite în verde ca spanacul. Toaleta elevilor era la celălalt capăt. Nu mai era de pierdut nici o clipă, şi Bastian alergă cît putu mai repede. Ajunse la locşorul salvator în ultimul moment.

În timp ce şedea pe closet, se întreba de ce eroii din poveste nu aveau niciodată astfel de probleme. Odată — pe cînd era mult mai mic — întrebase chiar la ora de religie dacă Domnul Isus avusese şi el nevoi ca orice om obişnuit, ţinind seama că obişnuia să mănînce şi să bea ca un om obişnuit. Toată clasa izbucnise în rîs, iar profesorul de religie îi scrisese în condică o mustrare pentru „purtarea necuviincioasă". Bastian nu primise deci nici un răspuns. El însă nu avusese intenţia să se poarte necuviincios.

— Probabil, îşi spuse Bastian acum, asemenea lucruri sînt mult prea lipsite de importanţă şi neînsemnate pentru a fi menţionate în poveşti.

Deşi pentru el aveau uneori o importanţă de-a dreptul covîrşitoare.

Terminase, trase de lanţ şi tocmai voia să iasă cînd auzi afară pe coridor paşi. Una după alta erau deschise şi apoi închise uşile ce duceau spre clase, iar paşii se apropiau tot mai mult.

Inima lui Bastian bătea nebuneşte. Unde să se-ascundă ? Rămase înlemnit acolo unde se afla.

Uşa closetului se deschise, din fericire exact în aşa fel încît îl acoperi pe Bastian. Intră administratorul şcolii. Aruncă pe rînd cîte o privire în fiecare compartiment. Cînd ajunse la cel unde mai curgea apa, iar lanţul se mai legăna, se opri o clipă bănuitor, mormăi ceva, dar cînd văzu că apa se opreşte, ridică din umeri şi plecă. Zgomotul paşilor săi se stinse pe trepte.

În tot acest timp Bastian nu îndrăznise nici măcar să respire, acum însă trase adînc aer în piept. Cînd dădu să iasă, observă că-i tremurau genunchii.

Cu băgare de seamă şi cît putu mai repede, alergă tiptil de-a lungul coridorului cu uşi verzi ca spanacul, pe scări în sus şi înapoi în pod. Abia după ce încuie şi zăvori din nou uşa, îi pieri încordarea.

Suspinînd adînc, se aşeză pe culcuşul său din saltele, se înveli în păturile militare şi îşi luă cartea.

Cînd Atreiu se trezi din nou, se simţi complet refăcut vioi şi în putere. Se ridică.

Era noapte, luna strălucea, iar Atreiu văzu că se afla în acelaşi loc unde se prăbuşise, lîngă balaurul alb. Fuhur era şi el tot acolo, respira liniştit şi adînc şi părea să doarmă dus. Toate rănile îi erau bandajate.

Atreiu constată că şi umărul lui fusese îngrijit în acelaşi fel, nu era legat cu pînză, ci cu ierburi şi fibre de plante.

La cîţiva paşi de ei se găsea în stîncă o mică peşteră, din a cărei intrare lucea o lumină slabă.

Fără a-şi mişca braţul stîng, Atreiu se sculă în picioare cu băgare de seamă şi se duse spre intrarea joasă a vizuinii. Se aplecă şi văzu înăuntru o încăpere ce arăta ca un laborator de alchimist în miniatură. În fundul încăperii un foc zglobiu trosnea în vatră. Crătiţi, ulcele şi sticle cu forme stranii erau răspîndite pretutindeni. Într-un raft erau stivuite tot felul de legături de plante uscate. Măsuţa din mijloc ca şi celelalte mobile păreau ticluite din cioturi de rădăcini. În general, încăperea făcea o impresie cît se poate de plăcută.

Abia cînd auzi o tuse slabă, Atreiu observă că un prichindel şedea într-un fotoliu în faţa vetrei. Pe cap purta un soi de pălărie din lemn de rădăcină ce semăna cu un cap de lulea întors. Avea faţa la fel de pămîntie şi de zbîrcită ca cea pe care o văzuse plecată peste el cînd se trezise întîia oară. Pe nas purta însă o pereche mare de ochelari, iar trăsăturile păreau mai ascuţite şi mai îngrijorate. Prichindelul citea o carte mare pe care o ţinea în poală.

Pe urmă o a doua persoană, la fel de mică, intră legănîndu-se, dintr-o altă încăpere, mai din fund, iar Atreiu recunoscu de îndată fiinţa care-l îngrijise mai înainte. Abia acum văzu că era vorba de o femeie. În afară de boneta din frunziş mai purta — la fel ca omuleţul din faţa vetrei — un soi de rasă monahală ce părea a fi alcătuită tot din frunze veştede. Bine-dispusă, îngîna un cîntecel. Îşi frecă mîinile şi se apucă să trebăluiască la un cazan atîrnat deasupra focului. Amîndoi nu erau mai înalţi decît piciorul lui Atreiu, de la talpă şi pînă la genunchi. Era limpede că amîndoi făceau parte din familia foarte ramificată a gnomilor, deşi erau de un soi cam neobişnuit.

— Femeie, spuse omuleţul posac, pleacă din calea luminii! Mă stînjeneşti la studiu.

— Tu şi studiile tale, răspunse muieruşca, cine are nevoie de ele. Acum mai important e elixirul meu tămăduitor. Cei doi de-afară au mare nevoie de el.

— Cei doi de-afară, răspunse iritat omuleţul, vor avea încă şi mai mare nevoie de sfatul şi ajutorul meu.

— Fie şi-aşa, replică muieruşca, dar abia după ce se vor însănătoşi. Fă-mi loc, moşulică!

Bombănind, omuleţul îşi îndepărtă puţin fotoliul de la foc.

Atreiu îşi drese glasul pentru a fi observat de cei doi. Perechea de gnomi se întoarse spre el.

— S-a şi însănătoşit, spuse omuleţul, acum e rîndul meu!

— Nici vorbă, se repezi la el muieruşca, eu sînt cea care hotărăşte dacă e sănătos sau nu. Rîndul tău e atunci cînd spun eu că-i rîndul tău!

Apoi se întoarse către Atreiu.

— Ne-ar face plăcere să te poftim să intri. Se pare însă că locul e prea strîmt pentru tine. O clipă! Îndată vin eu la tine.

Mai frecă ceva într-un mojar mititel şi zvîrli apoi conţinutul în cazan. Pe urmă îşi spălă mîinile şi le şterse de haină, spunîndu-i totodată omuleţului:

— Tu stai şi şezi aici, Engywuck, pînă ce te chem, ai înţeles?

— Bine-bine, Urgl, mormăi omuleţul.

Femeiuşca ieşi afară din peşteră. Îl privi de jos în sus cercetător pe Atreiu, mijindu-şi ochii.

— Ei? Se pare că ne merge destul de bine, nu?

Atreiu aprobă dînd din cap.

Femeiuşca se caţără pe un colţ de stîncă, înălţîndu-se la acelaşi nivel cu obrazul lui Atreiu şi se aşeză.

— Nu mai ai dureri? întrebă ea.

— N-are nici o importanţă, răspunse Atreiu.

— Ce vorbeşti, se răsti femeiuşca, iar ochişorii îi scînteiau, te doare sau nu te doare?

— Mai mă doare, mărturisi Atreiu, dar nu-mi pasă...

— Mie da! spumegă furioasă Urgl. Asta-mi place, cînd pacienţii declară ei doctorului ce are importanţă şi ce nu! Ce te pricepi tu la toate astea, ţîncule. Mai trebuie să doară încă, dacă vrem să se vindece. Căci dacă nu te-ar mai durea, braţul ţi-ar fi mort.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Atreiu simţindu-se ca un copil dojenit, voiam doar să spun... adică voiam să vă mulţumesc.

— Ei na, îi închise Urgl gura, sînt doar o tămăduitoare, nu mi-am făcut decît datoria. Şi Engywuck, moşul meu, a văzut giuvaerul de la gîtul tău. Aşa că noi n-am mai stat pe gînduri.

— Dar Fuhur, întrebă Atreiu, lui cum îi merge?

— Cine-i Fuhur?

— Balaurul alb.

— Aha. Încă nu ştiu. A înghiţit ceva mai mult decît tine. E drept că şi suportă ceva mai mult. De fapt, ar trebui să reziste. Sînt destul de sigură că se va însănătoşi. Mai are nevoie de odihnă cîtva timp. De unde v-aţi ales cu otrava asta? Şi de unde aţi apărut aşa, dintr-o dată? Şi încotro vreţi să mergeţi? Şi cine sînteţi?

Acum ieşise şi Engywuck în uşa peşterii şi ascultă cum răspundea Atreiu la întrebările bătrînei Urgl. Apoi veni la ei şi strigă:

— Taci din gură, femeie, acum e rîndul meu!

Pe urmă se întoarse spre Atreiu, îşi scoase pălăria în formă de lulea, se scarpină pe căpşorul chel şi spuse:

— Să nu-i iei în nume de rău tonul cu care-ţi vorbeşte, Atreiu. Bătrîna Urgl e de multe ori puţin cam grosolană, dar n-are gînduri rele. Numele meu e Engywuck. Ni se mai spune şi bi-sihaştrii. Ai auzit de noi?

— Nu, mărturisi Atreiu.

Engywuck păru oarecum jgnit.

— Ei bine, spuse el, probabil că nu frecventezi cercurile ştiinţifice, căci ai fi aflat cu siguranţă că nu poţi găsi nici un sfătuitor mai competent decît mine dacă vrei să ajungi la Uyulăla, la Oracolul din Miazăzi. Ai nimerit la ţanc, băiete.

— Ia nu te mai grozăvi atît! strigă batrîna Urgl întrerupîndu-l.

Pe urmă coborî de pe stînca unde şezuse şi dispăru bombănind în peşteră.

Engywuck se făcu că n-a auzit observaţia ei.

— Pot să-ţi explic totul, continuă el, am studiat problema sub toate aspectele de cînd mă ştiu. Anume în acest scop mi-am amenajat observatorul. În curînd voi publica o mare operă ştiinţifică despre oracol. Titlul: Enigma Uyulăla rezolvată de profesorul Engywuck. Sună frumos, nu? Din păcate, îmi mai lipsesc cîteva amănunte. Ai putea să mă ajuţi tu, băiete.

— Un observator? întrebă Atreiu care nu cunoştea acest cuvînt.

Engywuck aprobă dînd din cap cu ochii lucindu-i de mîndrie. Cu un gest al mîinii îl pofti pe Atreiu să-l urmeze.

Printre dalele imense de piatră ducea o potecuţă şerpuitoare. În unele locuri, unde urcuşul era tare abrupt, fuseseră cioplite trepte mici care, fireşte, nu erau potrivite pentru picioarele lui Atreiu. Le sărea făcînd cîte un pas mai mare. Cu toate acestea izbutea destul de greu să ţină pasul cu gnomul care, cu paşii lui mărunţi, înainta sprinten.

— Azi va fi o noapte luminoasă cu lună, îl auzi glăsuind pe Engywuck, vei putea s-o vezi.

— Pe cine, se informă Atreiu, pe Uyulăla?

Dar Engywuck dădu nemulţumit din cap şi lipăi mai departe.

În sfîrşit ajunseră în vîrful turnului de stînci. Locul era neted. Într-o singură parte se înălţa un soi de parapet natural, o balustradă dintr-o placă de stîncă. La mijlocul plăcii era o gaură, evident tăiată cu unelte. În dreptul găurii se afla o mică lunetă pe un stativ din rădăcini lemnoase.

Engywuck privi prin lunetă, o potrivi puţin, învîrtind de cîteva şuruburi, apoi dădu mulţumit din cap şi-l pofti pe Atreiu să privească la rîndul lui. Băiatul îl ascultă, dar trebui să se culce pe jos şi să privească stînd rezemat în coate.

Luneta era îndreptată spre poarta mare din stînci, astfel ca partea de jos a stîlpului din dreapta să fie prinsă în imagine. Iar acum Atreiu văzu că lîngă stîlp, un sfinx imens şedea drept şi nemişcat în lumina lunii. Labele din faţă pe care se rezema erau de leu, partea din spate a trupului era de taur, pe spinare îi creşteau aripi mari de vultur, iar obrazul era cel al unui om — cel puţin în privinţa formei, căci expresia nu era omenească. Era greu de spus dacă acest obraz zîmbea sau dacă pe el se răsfrîngea o tristeţe nemăsurată, sau o indiferenţă totală. După ce Atreiu privi o bucată de vreme, i se păru că faţa exprimă răutate şi cruzime adîncă, dar îndată trebui să-şi corecteze impresia, căci nu mai vedea decît veselie curată pe ea.

— Lasă, lasă, auzi glasul gnomului lîngă urechea sa. N-ai să te lămureşti. Fiecare păţeşte la fel. Şi eu. Toată viaţa am tot privit şi tot nu m-am dumirit. Iar acum, celălalt!

Şi se apucă să învîrtească unul din şuruburi. Imaginea se plimbă pe lîngă deschiderea porţii îndărătul căreia se întindea

doar cîmpia largă şi pustie, apoi se văzu stîlpul din stînga, iar aci şedea, în aceeaşi poziţie, un al doilea sfinx. În lumina lunii, trupul enorm lucea straniu şi albicios, precum argintul lichid. Părea că se uită ţintă şi neclintit la primul sfinx, după cum şi primul privise nemişcat în direcţia celui de-al doilea.

— Sînt statui? întrebă Atreiu cu vocea scăzută, fără să-şi poată lua ochii de la lunetă.

— O nu, răspunse Engywuck chicotind, sînt sfincşi adevăraţi şi vii — şi încă ce vii! Pentru început ai văzut destul. Hai să coborîm. Am să-ţi explic totul.

Şi îşi puse mîna în faţa lunetei încît Atreiu nu mai văzu nimic.

Făcură cale-ntoarsă în tăcere.

Cele trei porţi fermecate

FUHUR TOT MAI DORMEA ADÎNC CÎND Engywuck se întoarse cu Atreiu la peştera gnomilor. Între timp bătrîna Urgl cărase afară măsuţa şi o aşternuse cu fel de fel de dulciuri şi siropuri din fructe de pădure şi plante.

Pe lîngă acestea mai erau pregătite mici căniţe şi un ceainic cu o infuzie fierbinte şi îmbălsămată. Două lămpaşe micuţe în care ardea untdelemn desă-vîrşeau imaginea.

— Aşezaţi-vă! porunci muieruşca. Pînă una-alta Atreiu trebuie să mănînce şi să bea, ca să prindă puteri. Leacurile singure nu ajung.

— Mulţumesc, spuse Atreiu, mă şi simt foarte bine.

— Fără discuţii, se răsti Urgl, atîta timp cît eşti aici, faci tot ce ţi se spune, s-a înţeles? Veninul din trupul tău a fost neutralizat. Prin urmare, nu trebuie să te mai grăbeşti, băiete. Ai timp cît vrei, aşadar, stai liniştit.

— Nu-i vorba numai despre mine, obiectă Atreiu, Crăiasa Copilă trage să moară. Poate că acum contează fiecare ceas.

— Fleacuri, bombăni bătrînica, graba strică treaba. Aşază-te! Mănîncă! Bea! Hai, executarea!

— E mai bine să faci ce spune, şopti Engywuck, am şi eu o oarecare experienţă în ceea ce o priveşte. Dacă vrea ea ceva, aşa trebuie să fie. Şi apoi, noi doi mai avem multe de discutat.

Aşadar, Atreiu se aşeză turceşte pe jos în faţa micuţei mese

şi începu să mănînce. Cu fiecare îmbucătură şi cu fiecare înghiţitură simţea într-adevăr cum un şuvoi de viaţă caldă şi aurie îi intra în vine şi în muşchi. Abia acum îşi dădea seama cît de sleit de puteri fusese.

Lui Bastian îi lăsa gura apă. I se părea că simte aroma banchetului oferit de gnomi. Adulmecă în jur, dar fireşte că nu fusese decît imaginaţia sa.

Maţele îi chiorăiau tare de tot. Nu mai putea răbda. Îşi scoase din ghiozdan restul de gustare şi mărul şi le mîncă pe amîndouă. După aceea se simţi ceva mai bine, deşi nu se săturase nici pe departe.

Pe urmă înţelese că aceasta fusese ultima lui masă. Faptul îl sperie. Încercă să nu se mai gîndească la asta.

— De unde ai atîtea bunătăţi? o întrebă Atreiu pe Urgl.

— Aşa e, băieţaş, spuse ea, trebuie să alergi mult şi departe, mult şi departe pentru a găsi ierburile şi plantele trebuincioase. Fiindcă el, căpăţînosul ăsta de Engywuck, vrea să locuiască numai şi numai aici — din cauza studiilor lui atît de importante! Nu-i pasă defel cum izbuteşti să aduni mîncarea pentru masă.

— Femeie, răspunse demn Engywuck, ce poţi tu înţelege din ce-i important şi ce nu. Şterge-o de-aici şi lasă-ne să stăm de vorbă.

Urgl se retrase bosumflată în mica peşteră unde începu să zdrăngăne vasele.

— Las-o, şopti Engywuck, e o bătrînică cumsecade, doar atît că uneori îţi caută pricină ca să se afle în treabă. Ascultă-mă, Atreiu! Am să-ţi explic acum cîte ceva despre Oracolul din Miazăzi, lucruri pe care trebuie să le ştii. Nu-i prea lesnicios să pătrunzi pînă la Uyuläla. E chiar destul de greu. N-aş dori însă să-ţi ţin o prelegere ştiinţifică. Poate că ar fi mai bine să pui tu întrebări. Mă cam pierd în amănunte. Prin urmare, întreabă-mă!

— Bine, spuse Atreiu, deci: Cine sau ce e Uyulăla?

— Fir-ar să fie, mîrîi Engywuck şi-l fulgeră supărat cu privirea, întrebi şi tu la fel de direct ca şi bătrînica mea. Nu poţi începe cu altceva?

Atreiu se gîndi şi apoi întrebă:

— Poarta aceea mare de stîncă, cu sfincşii pe care mi i-ai arătat — pe acolo e intrarea?

— Aşa-i mai bine, răspunse Engywuck, aşa putem progresa. Poarta de stîncă reprezintă intrarea, după aceea mai sînt însă încă alte două porţi, iar abia dincolo de cea de-a treia locuieşte Uyuläla — dacă se poate spune despre ea că locuieşte.

— Tu însuţi ai fost vreodată la ea?

— Ce-ţi trece prin minte, răspunse Engywuck, din nou oarecum indispus, doar ştii că fac o muncă ştiinţifică. Am adunat toate rapoartele celor ce-au fost înăuntru. Bineînţeles, în măsura în care s-au mai întors. E o muncă extrem de importantă! Nu-mi pot permite nici un fel de risc personal. Mi-ar putea influenţa lucrarea.

— Înţeleg, spuse Atreiu. Şi ce-i cu cele trei porţi?

Engywuck se sculă în picioare, îşi încrucişă braţele la spate şi începu să umble de colo pînă colo, în timp ce explica următoarele:

— Prima se numeşte Poarta Marii Enigme. Cea de-a doua se numeşte Poarta Oglinzii Fermecate. Iar cea de-a treia se numeşte Poarta Fără Cheie...

— E ciudat, îl întrerupse Atreiu, atît cît am putut eu să văd, în spatele porţii de stîncă nu era nimic altceva decît un şes pustiu. Unde sînt celelalte porţi?

— Linişte! se răsti la el Engywuck. Dacă mă-ntrerupi mereu, nu pot explica nimic. Totu-i foarte complicat! Lucrurile stau aşa: Cea de-a doua poartă nu se iveşte decît după ce-ai trecut prin prima. Iar cea de-a treia abia după ce-ai lăsat-o în urmă pe cea de-a doua. Iar Uyulăla nu-i decît atunci cînd ai trecut prin cea de-a treia poartă. Mai înainte nu-i nimic din toate astea. Pur şi simplu nu există, înţelegi?

Atreiu dădu din cap, dar preferă să tacă pentru a nu-l supăra pe gnom.

— Prima poartă, ce a Marii Enigme, ai văzut-o prin luneta mea. De asemenea şi pe cei doi sfincşi. Această poartă e întotdeauna deschisă — se înţelege de la sine. Nici nu are canaturi. Şi totuşi nimeni nu poate trece, decît dacă, — iar acum Engywuck ridică în aer un deget arătător —, decît dacă sfincşii închid ochii. Şi ştii de ce? Privirea unui sfinx e ceva cu totul şi cu totul diferit de privirea oricărei alte fiinţe. Noi amîndoi şi toţi ceilalţi ne însuşim ceva atunci cînd privim. Vedem lumea. Un

sfinx nu vede însă nimic, într-un anumit sens, e orb. În schimb, ochii lui radiază ceva. Şi ştii ce radiază privirea unui sfinx? Toate enigmele lumii. De aceea cei doi sfincşi se privesc încontinuu unul pe celălalt. Căci privirea unui sfinx nu poate fi suportată decît de un alt sfinx. Iar acum imaginează-ţi ce păţeşte cel ce îndrăzneşte să pătrundă în schimbul de priviri al celor doi! Încremeneşte pe loc şi nu se mai poate mişca pînă ce n-a rezolvat toate enigmele lumii! Mda, vei găsi tu însuţi urmele unor asemenea nenorociţi atunci cînd o să ajungi acolo.

— Dar nu spuneai, replică Atreiu, că uneori închid ochii? Nu trebuie să doarmă şi ei cînd şi cînd?

— Să doarmă? Engywuck se zguduia de ris. Doamne, un sfinx care să doarmă. Nu, crede-mă că nu. Eşti într-adevăr un copil neştiutor. Totuşi întrebarea ta nu-i cu totul greşită. Tocmai acestui punct i-am consacrat eu cercetarea mea. La unii vizitatori, sfincşii închid ochii şi-i lasă să treacă. Întrebarea pe care pînă astăzi încă n-a lămurit-o nimeni e următoarea: De ce tocmai la unul da, şi la altul nu. Căci lucrurile nu se petrec nicidecum în aşa fel încît să-i lase să treacă pe cei înţelepţi, pe cei cutezători, pe cei buni, şi să-i împiedice pe cei proşti, pe cei fricoşi sau pe cei nelegiuiţi. Da de unde! Am văzut cu ochii mei, şi chiar de mai multe ori, cum i-au îngăduit să intre cînd unui cretin idiot, cînd unui nemernic ticălos, în timp ce fiinţele cele mai cumsecade şi cele mai înţelegătoare au aşteptat de multe ori zadarnic timp de luni de zile şi au plecat în cele din urmă fără să fi izbutit. De asemenea nu pare să aibă nici o însemnătate dacă cineva vrea să ajungă la oracol fiindcă e constrîns de o mare năpastă, sau o face numai ca să se distreze.

— Şi prin cercetările tale, întrebă Atreiu, n-ai obţinut nici un indiciu?

Imediat privirea lui Engywuck scînteie iar de furie.

— Asculţi ce spun sau nu? N-am spus chiar acum că nimeni n-a lămurit această chestiune? Fireşte că am elaborat cîteva teorii, în decursul anilor. La început am crezut că punctul hotărîtor după care judecă sfincşii ar fi anumite caracteristici fizice — mărimea, frumuseţea, forţa sau altele de acest fel. Dar foarte curînd a trebuit să abandonez teoria. Apoi am încercat să stabilesc anumite raporturi numerice, de pildă că din cinci rămîn întotdeauna excluşi trei, sau că numai cei cu numere prime sînt lăsaţi să intre. Se potrivea destul de bine cînd era vorba de

trecut, însă previziuni nu se puteau face deloc. Între timp am ajuns la părerea că hotărîrea sfincşilor e cu totul întîmplătoare şi n-are nici o noimă. Soţia mea susţine însă că ar fi o idee nelegiuită şi pe deasupra şi nefantazică ce nu mai are nimic de-a face cu ştiinţa.

— Iar începi cu prostiile tale? se auzi glasul certăreţ al femeii răsunînd din peşteră. Să-ţi fie ruşine! Fiindcă bruma ta de creier ţi s-a uscat în scăfîrlie, crezi acum că poţi nega marile taine, idiot bătrîn!

— O auzi? spuse Engywuck suspinînd. Şi ce-i mai rău e că are dreptate.

— Dar talismanul Crăiesei Copile? întrebă Atreiu. Crezi că nu-l vor respecta? În definitiv sînt şi ei făpturi din Fantäzia.

— Aşa-i, spuse Engywuck clătinîndu-şi căpşorul cît un măr, dar ar trebuie ca ei să vadă talismanul. Iar ei nu văd nimic. În schimb, privirea lor te-ar lovi pe tine. Şi nici nu sînt sigur că sfincşii ascultă de Crăiasa Copilă. Poate că sînt mai puternici decît ea. Nu ştiu, nu ştiu. În tot cazul, e foarte îndoielnic.

— Prin urmare, ce mă sfătuieşti? întrebă Atreiu.

— Va trebui sa faci ceea ce trebuie sa facă toţi, răspunse gnomul. Să aştepţi ce hotărăsc ei, fără să ştii de ce.

Atreiu, rămas pe gînduri, dădu din cap.

Micuţa Urgl ieşi din peşteră. Căra o găleţică cu o fiertură aburindă, iar sub braţul celălalt ţinea cîteva legături de ierburi uscate. Murmurînd ceva, se duse pînă dincolo la balaurul-noroc care tot mai dormea nemişcat. Începu să se caţăre pe el şi să-i schimbe pansamentele la răni. Pacientul ei uriaş suspină doar o dată, mulţumit, şi se întinse puţin. Părea să nici nu-şi dea seama de tratament.

— Ar fi mai bine să faci şi tu ceva folositor, îi spuse ea lui Engywuck, cînd se întoarse la bucătărie, în loc să-ţi pierzi vremea, turuind vrute şi nevrute.

— Fac ceva foarte folositor, strigă soţul ei după ea, poate mult mai folositor decît ceea ce faci tu, dar asta n-ai s-o înţelegi niciodată, muiere proastă.

Şi întorcîndu-se către Atreiu, continuă:

— Nu se poate gîndi decît la lucruri practice. N-are pic de înţelegere pentru marile corelaţii.

Orologiul din turn bătu de trei ori.

Dacă observase, atunci cel mai tîrziu acum observase şi tata că Bastian nu venise acasă. Îşi făcea oare griji? Poate că va porni să-l caute. Poate că anunţase poliţia. Te pomeneşti că se şi difuzau anunţuri prin radio. Bastian simţi o înţepătură în stomac.

Iar dacă era aşa, unde-l vor căuta? La şcoală? Poate chiar aici în pod?

Încuiase oare uşa cînd se întorsese de la closet? Nu-şi mai amintea. Se sculă pentru a controla. Da, uşa era încuiată şi zăvorită.

Afară începea încet să se însereze. Lumina ce cădea prin geamlîcul acoperişului slăbea pe nesimţite.

Pentru a scăpa de nelinişte, Bastian începu să alerge de colo-colo prin pod. Cu acest prilej descoperi o mulţime de lucruri care, de fapt, nu aveau nici o legătură cu obiectele şcolare ce se mai aflau acolo.

Astfel de pildă, un gramofon cu pîlnie, vechi şi strîmb — cine ştie cînd şi de ce fusese adus aici? Într-un colţ erau mai multe tablouri cu rame ornamentate şi aurite pe care nu se mai vedea aproape nimic, doar ici şi colo cîte un obraz palid şi cu privirea severă, apărînd din fundalul întunecat. Mai era şi un sfeşnic cu şapte braţe, mîncat de rugină, în care erau înfipte resturile unor lumînări groase de ceară din care curseseră bărbi lungi de picături închegate.

Pe urmă Bastian se sperie, căci într-un colţ întunecos mişca ceva. Abia cînd privi cu mai multe atenţie, şi dădu seama că acolo se afla o oglindă mare şi tulbure unde se văzuse neclar pe sine. Se apropie şi se privi cîtva timp. Într-adevăr, nu prea era frumos, cu trupul său gras, cu picioarele strîmbe şi cu faţa palidă. Îşi scutură încet capul şi spuse cu glas tare:

— Nu!

Pe urmă se întoarse în culcuşul său din saltele. Acum trebuia să ţină cartea foarte aprope de ochi pentru a mai putea citi.

— Unde ne oprisem? întrebă Engywuck.

— La Poarta Marii Enigme, îi aminti Atreiu.

— Exact! Să presupunem că ai izbutit să treci. Atunci — dar abia atunci — îţi va apărea cea de-a doua poartă. Poarta Oglinzii Fermecate. După cum ţi-am mai spus, despre ea nu-ţi pot spune

nimic din proprie observaţie, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. Această a doua poartă e atît deschisă, cît şi închisă. Pare năstruşnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă şi nici deschisă. Deşi lucrul acesta e la fel de năstruşnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare sau cam aşa ceva, deşi nu-i nici din sticlă şi nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, cînd te afli în faţa ei te vezi pe tine însuţi — dar nu ca într-o oglindă obişnuită, se-nţelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata fiinţă lăuntrică, aşa cum e ea în realitate. Cel ce vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuşi — ca să mă exprim aşa.

— În orice caz, spuse Atreiu, mi se pare că această Poartă a Oglinzii Fermecate e mult mai uşor de trecut decît prima.

— Eroare, strigă Engywuck şi începu iar să alerge agitat încolo şi încoace, eroare grosolană, amice! Mi s-a întîmplat să văd cum tocmai acei vizitatori ce se credeau cu totul fără de prihană au fugit ţipînd în faţa monstrului ce le rînjea din oglindă. Pe unii a trebuit chiar să-i tratăm noi timp de mai multe săptămîni pînă ce-au fost în stare să pornească înapoi spre casă.

— Noi, bombăni Urgl care tocmai trecea pe-acolo cu o altă găleţică, mereu aud noi. Pe cine ai tratat tu oare?

Engywuck îi făcu doar semn cu mîna să tacă.

— Alţii, desigur, îşi continuă el prelegerea, au văzut lucruri şi mai îngrozitoare, dar au avut totuşi îndrăzneala să treacă. Pentru unii a fost mai puţin înspăimîntător, dar stăpînire de sine i-a trebuit fiecăruia. Nu se poate spune nimic ce să fie valabil pentru toţi. Pentru fiecare e altfel.

— Bine, spuse Atreiu, dar în orice caz se poate trece prin Oglinda Fermecată?

— Se poate, confirmă gnomul, fireşte că se poate, căci altfel n-ar fi o poartă. Logic, nu-i aşa?

— S-ar putea şi ocoli pe de lături, spuse Atreiu, nu?

— S-ar putea, repetă Engywuck, s-ar putea, desigur! Numai că atunci nu mai e nimic în spatele porţii. Cea de-a treia poartă apare numai dacă ai trecut prin cea de-a doua, de cîte ori mai trebuie să ţi-o repet!

— Şi ce-i cu această a treia poartă?

— Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate! Căci Poarta Fără Cheie e închisă. Pur şi simplu închisă. Nu există nici clanţă şi nici mîner şi nici gaură de cheie, nimic! După teoria

mea, singurul canat al porţii ce se închide fără nici o urmă este făcut din selen de Fantäzia. Poate că ştii ca nu există nimic care poate să distrugă, să îndoaie sau să dizolve selenul de Fantäzia. E absolut indestructibil.

— Prin urmare, nu se poate nicicum trece prin această poartă?

— Binişor, binişor, băiete! Doar au fost unii care au intrat şi au vorbit cu Uyuläla, aşa-i? Prin urmare, poarta se poate deschide.

— Dar cum?

— Ascultă: selenul de Fantäzia reacţionează la voinţa noastră. Tocmai voinţa noastră e cea care-l face de nepătruns. Cu cît cineva vrea mai mult să intre, cu atît mai tare se închide poarta. Dar dacă cineva izbuteşte să uite de orice intenţie şi să nu mai vrea nimic — atunci poarta se deschide de la sine în faţa lui.

Atreiu îşi plecă privirile şi spuse cu glasul scăzut:

— Dacă-i adevărat — atunci eu n-am cum să trec! Cum aş putea să nu vreau?

Engywuck dădu suspinînd din cap.

— Ţi-am mai spus: Poarta Fără Cheie e cea mai grea.

— Şi dacă totuşi aş izbuti, continuă Atreiu, înseamnă că am ajuns la Oracolul din Miazăzi?

— Da, spuse gnomul.

— Şi voi putea vorbi cu Uyuläla?

— Da, spuse gnomul.

— Şi cine sau ce e Uyuläla?

— N-am nici o idee, spuse gnomul şi ochii îi scînteiau de furie, nimeni din cei ce-au fost la ea n-a vrut să-mi destăinuie. Cum să mai fie cineva în stare să-şi încheie opera ştiinţifică dacă toţi se cufundă într-o tăcere misterioasă, ia spune? Îţi vine să-ţi smulgi părul din cap — dacă mai ai păr în cap. Dacă vei pătrunde pînă la ea, Atreiu, îmi vei spune tu în sfîrşit? O vei face? Ard să aflu taina şi nimeni, nimeni nu vrea să m-ajute. Te rog făgăduieşte-mi că tu ai să-mi spui!

Atreiu se sculă în picioare şi privi spre Poarta Marii Enigme scăldată de lumina lunii.

— Nu-ţi pot făgădui, Engywuck, spuse el încet, deşi cu dragă inimă aş dori să-ţi dovedesc recunoştinţa mea. Dar dacă nimeni n-a voit vreodată să spună cine sau ce e Uyuläla, trebuie să

existe un motiv. Iar înainte de a-l cunoaşte, nu pot hotărî dacă mai poate afla şi cineva care n-a fost el însuşi la ea.

— Atunci fă bine şi ia-o din loc! strigă gnomul şi ochii îi scăpărau scîntei. Nu te-alegi decît cu nerecunoştinţă! O viaţă întreagă te tot străduieşti să dezlegi un mister de interes general. Dar nu primeşti nici un fel de ajutor, nici n-ar fi trebuit să mă uit la tine!

Cu aceste cuvinte fugi în peşteră, de unde se auzi zgomotul violent al unei uşi trîntite.

Urgl veni spre Atreiu, chicoti şi-i spuse:

— Nu-i chiar aşa cum zice moşul ăsta sucit. E doar din nou foarte dezamăgit din pricina caraghioaselor sale de cercetări. Fiindcă doreşte cu orice chip să fie el cel care a dezlegat marea enigmă. Celebrul gnom Engywuck. Să nu i-o iei în nume de rău!

— Nu, spuse Atreiu, te rog să-i spui că-i mulţumesc din inimă pentru tot ce a făcut pentru mine. Şi-ţi mulţumesc şi ţie. Dacă-mi va fi îngăduit, îi voi destăinui taina — în cazul cînd mă mai întorc.

— Ce, vrei să ne părăseşti? întrebă bătrîna Urgl.

— Trebuie, răspunse Atreiu, n-am voie să pierd timpul. Mă duc acum la Oracol. Rămîi cu bine! Şi păzeşte-mi-l bine pe Fuhur, balaurul-noroc!

Cu aceste cuvinte se întoarse şi porni spre Poarta Marii Enigme.

Urgl văzu dispărînd printre stînci silueta lui dreaptă cu mantia fluturînd. Alergă după el şi strigă:

— Mult noroc, Atreiu!

Dar nu ştia dacă o mai auzise. În timp ce se întorcea cu paşi legănaţi în micuţa peşteră, mormăi:

—O sa-aibă nevoie — într-adevăr o să aibă mare nevoie de mult noroc.

Atreiu se apropiase de poarta de stîncă pînă la o distanţă de vreo cincizeci de paşi. Era cu mult mai uriaşă decît şi-o închipuise din depărtare. În spatele porţii se întindea şesul pustiu unde ochiul nu găsea nici un punct asupra căruia să se oprească, încît privirea se prăbuşea ca într-un hău. Atreiu zări acum în faţa porţii şi între cei doi stîlpi nenumărate cranii şi schelete — resturile de oseminte ale celor mai diferiţi locuitori ai Fantăziei ce încercaseră să treacă prin poartă şi încremeniseră pe veci sub privirea sfincşilor.

Dar nu acesta fu motivul pentru care Atreiu se opri. Ceea ce-l făcu să stea locului fu vederea sfincşilor.

Atreiu întîlnise multe de cînd pornise în Căutarea cea Mare, văzuse lucruri minunate şi îngrozitoare. Pînă în clipa de faţă nu ştiuse însă că-acestea amîndouă pot fi reunite într-unul singur, că frumuseţea poate fi îngrozitoare.

Lumina lunii scălda cele două făpturi gigantice, şi în timp ce se apropia încet de ele, păreau să crească la nesfîrşit. I se părea că ating cu capetele lor luna, iar expresia cu care se priveau unul pe celălalt părea să se schimbe la fiecare pas cu care se apropia. Prin trupurile înălţate semeţ, dar mai ales prin obrazurile asemănătoare cu cele ale oamenilor curgeau şi tresăreau curenţii unei forţe necunoscute şi înspăimîntătoare — de parcă ei nici n-ar fi fost acolo, ca orice bloc de marmură, ci parcă ar fi fost gata oricînd să dispară şi totodată să se nască din nou din ei înşişi. Şi tocmai din pricina asta păreau a fi mai aievea decît orice stîncă.

Atreiu se simţea înfricoşat.

Nu era atît teama de primejdia ce-l păştea, cît o teamă ce-l depăşea cu totul. Abia dacă se gîndea că va trebui să rămînă pentru totdeauna ţintuit locului şi încremenit în cazul cînd va fi atins de privirea sfincşilor. Nu, era teama de ceva neînţeles, de ceva peste măsură de impunător, de realitatea unei puteri covîrşitoare. Teama aceasta îi îngreuna şi mai mult paşii pînă ce i se păru că e tot numai din plumb rece şi cenuşiu.

Cu toate acestea merse mai departe, nu mai privea în sus. Ţinea capul plecat şi păşea foarte încet spre poartă, aşezînd măsurat un picior în faţa celuilalt. Povara fricii ce voia să-l doboare la pămînt era tot mai grea. Şi totuşi mergea înainte. Nu ştia dacă sfincşii închiseseră ochii sau nu. N-avea timp de pierdut. Trebuia să meargă înainte. Fie că va fi lăsat să treacă, fie că aici se va sfîrşi Marea lui Căutare.

Şi chiar în clipă cînd credea ca întreaga forţă a voinţei sale nu mai era de ajuns pentru a-l purta un singur pas mai departe, auzi ecoul pasului său răsunînd în interiorul arcului porţii de stînci. Totodată se eliberă de orice spaimă, ce-i pierise cu desăvîrşire şi fără să lase vreo urmă, încît îşi dădu seama că de aici înainte n-avea să-i mai fie frică niciodată, orice s-ar întîmpla.

Ridică capul şi văzu că Poarta Marii Enigme se afla în urma lui. Sfincşii îl lăsaseră să treacă. În faţa lui, la numai vreo

douăzeci de paşi, acolo unde mai înainte nu se vedea decît nesfîrşitul pustiu, se afla acum Poarta Oglinzii Fermecate. Era mare şi rotundă ca o a doua lună (căci cea adevărată tot mai era sus pe cer) şi strălucea ca argintul lustruit. Era greu de crezut că s-ar putea trece prin acea suprafaţă metalică, dar Atreiu nu se codi o clipă. Se aştepta ca în oglindă să-i apară vreo imagine înfricoşătoare a eului său, după cum îi descrisese Engywuck, acum însă, de vreme ce lăsase deoparte orice fel de teamă, i se părea că lucrul acesta nici nu merita vreo atenţie.

Dar în locul unei imagini înfricoşătoare văzu una la care nu se aşteptase nicidecum şi pe care nici n-o putea înţelege. Văzu un băieţel gras şi cu faţa palidă — cam de aceeaşi vîrstă cu el — şezînd turceşte pe un culcuş din saltele şi citind o carte. Era învelit în pături rupte, cenuşii. Ochii băieţelului erau mari şi priveau foarte trist. În spatele lui se zăreau în lumina scăzută cîteva animale nemişcate, un vultur, o bufniţă şi o vulpe, iar şi mai departe licărea ceva aratînd ca un schelet alb. Nu se putea vedea precis.

Bastian tresări dîndu-şi seama ce citise. Era chiar el! Descrierea se potrivea în toate amănuntele. Cartea începu să-i tremure în mîini. De data aceasta mersese prea departe! Era cu neputinţă ca într-o carte tipărită să scrie ceva ce i se întîmpla numai lui şi numai în clipa aceasta. Oricare altul ar fi citit acelaşi lucru cînd ar fi ajuns la acelaşi loc din carte. Nu putea fi altceva decît o coincidenţă trăsnită. Deşi era, fără nici o îndoială, o coincidenţă extrem de stranie.

— Bastian, îşi spuse el cu glas tare, eşti într-adevăr un aiurit. Fii bun şi potoleşte-te!

Încercase să vorbească pe un ton cît se poate de sever, dar glasul îi tremura puţin, căci nu era cu totul convins că era vorba doar de o coincidenţă.

— Ia imaginează-ţi, gîndi el, dacă în Fantäzia s-ar şti într-adevăr ceva despre tine. Ar fi nemaipomenit.

Nu îndrăzni însă s-o spună cu glas tare.

Pe buzele lui Atreiu flutură un mic zîmbet mirat cînd intră în imaginea din oglindă — era oarecum uimit că izbutea atît de

uşor ceea ce altora li se păruse o piedică de neînvins. Trecînd prin poartă, simţi un fior straniu, înţepător. Şi nici nu bănuia ce i se întîmplase în realitate.

Căci ajuns de cealaltă parte a Porţii Oglinzii Fermecate, uitase orice amintire despre sine, despre viaţa sa de pînă atunci, despre ţelurile şi intenţiile sale. Nu mai ştia nimic de Marea Căutare ce-l dusese pînă aici, nu-şi mai ştia nici măcar propriul său nume. Era ca un prunc nou-născut.

În faţa sa, la numai cîţiva paşi, văzu Poarta Fără Cheie, dar Atreiu nu-şi aminti nici această denumire şi nici că avusese de gînd să treacă prin poartă pentru a ajunge la Oracolul din Miazăzi. Nu ştia deloc ce voia acolo sau ce trebuia să facă şi de ce se afla unde se afla. Se simţea uşor şi foarte bine dispus şi începu să rîdă fără nici un motiv, din pură plăcere.

Poarta pe care o vedea în faţa sa era mică şi joasă ca o portiţă obişnuită şi era aşezată singură, fără nici un zid împrejmuitor, în mijlocul şesului pustiu. Iar canatul porţii era închis.

Atreiu îl privi cîtva timp. Părea să fie făcut dintr-un material cu luciu roşu-arămiu. Arăta frumos, dar după un timp Atreiu îşi pierdu orice interes faţă de materialul porţii. O ocoli şi o examină din spate, dar arăta la fel ca din faţă. N-avea nici clanţă şi nici mîner, şi nu se găsea în ea nici o gaură pentru cheie. Era limpede că uşa nu se putea deschide, şi nici n-avea de ce, de vreme ce nu ducea nicăieri şi stătea acolo doar aşa. Căci îndărătul porţii nu era decît acelaşi şes întins, neted şi pustiu.

Atreiu era ispitit să plece. Se întoarse, merse spre poarta rotundă a Oglinzii Fermecate şi mai examină cîtva timp şi spatele ei, fără să înţeleagă ce era cu ea. Hotărî să plece,

— Nu, nu, nu pleca, spuse Bastian cu glas tare, întoarce-te, Atreiu. Trebuie să treci prin Poarta Fără Cheie!

dar pe urmă se întoarse totuşi spre Poarta Fără Cheie. Voia să mai privească o dată luciul roşu-arămiu. Se postă din nou în faţa porţii, se aplecă spre stînga şi spre dreapta, bucurîndu-se de ceea ce vedea. Îşi trecu mîna mîngîietor peste materialul ciudat. Îl simţea cald, ba chiar viu. Şi poarta se crăpă puţin.

Atreiu îşi vîrî capul prin crăpătură, şi acum văzu ceva ce nu văzuse mai înainte pe partea cealaltă, atunci cînd ocolise

poarta. Îşi trase capul înapoi şi privi pe lîngă poartă; nu vedea decît şesul pustiu. Privi din nou prin crăpătura uşii şi văzu un gang lung mărginit de nenumărate coloane înalte. În spatele lui erau trepte şi alte coloane şi terase şi din nou trepte şi o întreagă pădure de coloane. Dar nici una din coloane nu susţinea vreun acoperiş. Căci peste ele se zărea cerul înnoptat.

Atreiu trecu prin poartă şi privi uimit în jur. În spatele lui poarta se închise la loc.

Orologiul din turn bătu de patru ori.

Lumina zilei ce venea prin ferăstruica din acoperiş pierise tot mai mult. Era într-adevăr mult prea întuneric pentru a mai citi. Bastian nu mai izbutise decît cu mare greutate să descifreze ultima pagină. Puse cartea deoparte.

Ce era de făcut?

Cu siguranţă că trebuia să existe lumină electrică, chiar şi aici în pod. Dibui în semiîntuneric pînă la uşă şi pipăi peretele. Nu reuşi să găsească nici un întrerupător. Nici de partea cealaltă a uşii nu găsi nimic.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor (avea întotdeauna chibrituri la el, fiindcă-i plăcea să aprindă cîte un foc), dar erau umede, şi abia al patrulea chibrit se aprinse. La lumina slabă a micuţei flăcări căută un întrerupător, dar nu găsi nimic.

Nu se aşteptase la aşa ceva. La gîndul că avea să stea în beznă toată seara şi toată noaptea, îngheţă de spaimă. E drept că nu mai era copil mic, şi acasă sau în oricare alt loc cunoscut nu se temea deloc de întuneric, dar aici sus, în podul imens, cu toate ciudăţeniile din el, era cu totul altceva.

Chibritul îi arse degetele, şi-l azvirli cît colo.

Cîtva timp stătu locului şi ascultă. Ploaia contenise şi nu mai picura decît rar pe acoperişul de tablă.

Apoi îşi aminti de sfeşnicul ruginit cu şapte braţe pe care-l descoperise printre vechituri. Bîjbîi pînă la acel loc, îl găsi şi-l duse pînă la saltelele de gimnastică.

Aprinse fitilele resturilor de lumînări groase — toate şapte — şi îndată se răspîndi o lumină aurie. Flăcările pîriiau uşor şi uneori se legănau încolo şi încoace în curentul de aer.

Bastian răsuflă uşurat şi luă iar cartea.

Glasul tăcerii

GRĂBIT, CU UM ZÎMBET DE FERICIRE PE BUZE, Atreiu intră în pădurea de coloane ce aruncau umbre negre în lumina lunii. În jur era tăcere adîncă, abia dacă auzea paşii picioarelor sale desculţe. Nu mai ştia cine era şi cum se numea, nici cum ajunsese aici şi ce căuta. Era plin de uimire, dar cu totul lipsit de griji.

Pe jos se întindea un mozaic cu ornamente misterios întortocheate sau cu scene şi poze enigmatice. Atreiu păşi pe mozaic, urcă scări largi, ajunse la terase întinse, coborî din nou scări şl trecu printr-o alee lungă de coloane de piatră. Le privea pe toate, una după altă, şi se bucura că fiecare era ornată în alt chip şi acoperită cu alte semne. Astfel se îndepărta tot mai mult de Poarta Fără Cheie.

După ce tot umblase, cine ştie cît timp, auzi în sfîrşit din depărtare plutind un sunet şi se opri să asculte. Sunetul se apropia, era o voce care cînta frumos şi limpede, ca sunetul de clopot, totodată subţire ca glasul de copil, dar nesfîrşit de tristă, ba uneori părea chiar să plîngă. Cîntul de jale alerga printre coloane iute ca vîntul, apoi se oprea într-un loc, plutea în sus şi în jos, se apropia şi din nou se depărta şi părea ca-l înconjoară pe Atreiu în cercuri mari.

Băiatul rămase nemişcat, aşteptînd.

Treptat, cercurile descrise de voce în jurul lui Atreiu se făceau tot mai mici şi el începu să înţeleagă cuvintele cîntate:

Ce-i hărăzit să se întîmple
Odată tot se va-ntîmpla
Acuma chiar, sau altcîndva.
Printre păduri, peste cîmpii
Şi înălţimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigeii voi dispărea
Ca funigeii mă voi stinge.

Atreiu se întoarse după vocea ce zbura neîncetat de colo-colo printre coloane, dar nu izbuti să vadă pe nimeni.

— Cine eşti? strigă el.
Ca un ecou, vocea răspunse:
— Cine eşti?
Atreiu rămase pe gînduri.
— Cine sînt eu, murmură el, nu pot spune. Mi se pare că am ştiut cîndva. Dar are vreo importanţă?
Vocea ce cînta răspunse:

O taină, un răspuns, un sfat
De-ai vrea să-l afli de la mine
În versuri să-mi vorbeşti, în rime.
Căci doar cuvînt de poezie
Îl pot pricepe, din vecie.

Atreiu nu avea experienţă în alcătuirea rimelor şi a versurilor şi îşi dădu seama că în acest caz convorbirea avea să fie destul de anevoioasă, ţinînd seama că glasul nu înţelegea decît versurile. Fu nevoit să stea un timp pe gînduri înainte de a putea spune:

Dacă-mi permiţi a întreba
Cine eşti tu.
Cine eşti tu. Răspunsul ca să-l pot afla.

Şi de îndată glasul îi răspunse:

Abia acum te-aud, în fine,
Şi pot să te-nţeleg mai bine!

Pe urmă cîntă din alt loc:

Cu gîndul tău prietenesc
Oricînd îmi eşti binevenit
Ca oaspete nepreţuit.
Nu ştiu de ai aflai cumva
Numele meu: Uyulăla,
Glasul tăcerii infinite,
În ăst Palat al Tainelor
Îmi e lăcaşul preaiubite.

Atreiu observă că glasul răsuna uneori mai tare şi alteori mai încet dar nu amuţea niciodată cu totul. Chiar şi atunci cînd nu cînta nici un cuvînt, sau atunci cînd vorbea el însuşi, mereu plutea un sunet în jurul lui.

Deoarece sunetul se îndepărtase treptat de el alergă după glas şi întrebă:

Tu mă auzi Uyulăla?
Căci eu nu te zăresc defel
Deşi mărturisesc c-aş vrea
O clipă să te pot vedea.

Glasul susură pe lîngă urechea lui:

O, niciodată, niciodată
Nu mi s-a întîmplat cîndva
Ca să mă vadă cineva.
Totuşi eu sînt în preajma ta.

— Aşadar, eşti invizibilă? întrebă Atreiu, dar cum nu primi nici un răspuns, îşi aminti că trebuia să întrebe în versuri, şi spuse:

Eşti invizibilă? Aşa?
Doar ochii nu te pot vedea
Şi eşti la fel cu orişicine?
Sau fără trup în întregime?

Răsună un zvon uşor ce putea fi un hohot de rîs sau unul de plîns, iar apoi glasul cîntă:

Şi da şi nu, şi nu şi da.
Din ambele cîte ceva.
Dar nu aşa cum socoţi tu.
Poate să-ncerce orişicine,
Efortul îi va fi-n zadar:
Eu în lumină nu apar
- aşa cum te zăresc pe tine -
Privirea nu are habar.
Eu doar un sunet sînt în ceas,

Acesta-i trupul meu: un glas.

Atreiu rămase uimit şi merse tot mai departe pe urmele sunetelor, încolo şi încoace prin pădurea de coloane. După cîtva timp izbuti să formuleze o nouă întrebare:

Te-am înţeles cum se cuvine?
Doar acest sunet ţi-e fiinţa?
Cînd cîntul tău va înceta,
Atunci nu vei mai exista?
Te va cuprinde nefiinţa?

Şi de îndată auzi răspunsul, venind de foarte aproape:

Cînd cîntecul meu de acum
Se va sfîrşi şi el în fine,
Se va petrece şi cu mine
Ce se întîmplă tuturor
Cînd părăsesc al vieţii drum:
În hău dispare fiinţa lor.
Trăiesc doar cît îmi sună glasul,
În viaţă acesta mi-e popasul
Cît ţine cîntul un răstimp.
Dar nu voi mai trăi mult timp.

Răsunară din nou aceleaşi hohote de plîns, iar Atreiu, neînţelegînd de ce plîngea Uyulăla, se grăbi să întrebe:

De ce atît de întristată
Te-aud de fiecare dată?
Tînără mai eşti, deocamdată,
Ai glasul de copil, de fată.

Şi din nou se auzi ca un ecou:

Foarte curînd, foarte curînd
M-o risipi în zare vîntul,
Voi deveni eu însămi vînt.
E numai jale al meu cînt.
O, vremea trece prea în grabă.

De aceea, fără de zăbavă
Întrebă-mă ce vrei! Întreabă!

Glasul se stinsese pe undeva prin coloane, iar Atreiu, nemaiauzind nimic, întorcea capul în toate direcţiile, ascultînd cu atenţie. Scurt timp fu tăcere, apoi cîntul se apropie din nou, şi răsună aproape nerăbdător:

Numai răspuns e Uyuläla.
Întreabă ca să poţi afla.
Tu trebuie să-ntrebi, vezi bine.
De nu vorbeşti cum se cuvine
Noi veşti nu vor veni spre tine.

Atreiu strigă spre Uyuläla:

Uyuläla! Uyuläla!
Te rog să-mi vii în ajutor
Căci aş dori ca vorba ta
S-o pot pricepe mai uşor.
De ce va trebui să pieri
În nefiinţă să te spulberi,
Acolo unde totu-i pulberi?

Iar glasul cîntă:

Crăiasa noastră, oaspet drag.
De prea mult timp mereu tînjeşte
Se stinge clipă după clipă,
Nici o speranţă nu-nfiripă
Şi nu renaşte bucuria.
Neantul, haosul, aceste
Domni-vor în vecie peste
Împărăţia Fantäzia.
Dispare-vom în niciodată
În niciunde şi nicicînd
De parcă n-am fi fost vreodată;
De-un nume nou este nevoie
Ca jalea noastră necurmată
Să fie spulberată toată.

Şi acest lucru vreau să-l ştii:
Un nume nou de va avea
Purtîndu-l, chiar din prima zi
Se va putea-nsănătoşi
Şi-o nouă viaţă va porni.

Atreiu răspunse:

Să pot avea şi eu habar
Cuvîntul tău fie mai clar:
Un nume nou cine-i va da?
Viaţa cine-i va salva?

Glasul continuă:

Ascultă vorba mea, copile,
Cuvîntul meu, şi neînţeles.
Chiar dacă astăzi ţi se pare
Că ţi-e străin, că-i fără miez,
Păstrează-l cum ţi-l spun acum
Să dăinuie cît mai tîrziu
Prin el prezentă eu să fiu,
Ca într-o vreme mai senină
Să-l poţi iar scoate la lumină.
Totul depinde doar de tine
De izbuteşti să-l reţii bine.

Cîtva timp nu se auzi decît un sunet jeluitor fără cuvinte, apoi brusc răsună foarte aproape de Atreiu, ca şi cum cineva i-ar fi vorbit la ureche:

Mă-ntrebi pentru Crăiasa noastră
Un nume nou cine-i va da?
Aceasta e-ntrebarea ta?
Nici unul dintre noi nicicînd,
Nu e în stare de-acest gînd.
Nici tu, nici alţii şi nici eu.
Ba nici o zînă, nici un zmeu,
Vreun spiriduş, dragon sau duh
De pe pămînt sau din văzduh,

Sau din oceanele albastre,
Printre tărîmurile noastre
Nici unul dintre noi, să ştii,
Blestemul nu-l va risipi,
Numele nou nu i-l va da.
Şi viaţa nu i-o va salva.
Sorocul nostru ăsta este
Să fim doar vise de poveste.
Figuri răzleţe dintr-o carte
Care plutesc pe foi, departe,
Noi vom rămîne pe vecie
Cum sîntem astăzi, pe hîrtie.
Şi nu putem crea nicicînd
Nimica nou pe-acest pămînt.
Pentru-nţelept, copil sau rege,
Aceeaşi soartă e o lege.
Dar dincolo de noi mai este
O ţară ce nu-i din poveste.
E altă lume, altă ţară.
Ce pînă-n zări se desfăşoară.
Să-i spunem: Lumea de afară.
Iar cei ce locuiesc în ea
Păziţi sînt de o altă stea.
Sînt fiii tatălui Adam
Ce au nuntit a Evei fiice.
Străbuni ai oamenilor neam,
Conduşi de-o soartă mai ferice.
De cînd e cunoscut pămîntul
Sînt fraţi de sînge cu cuvîntul.
Ei bine, doar această lume
Are puterea de-a da nume.
De cînd sînt zările albastre
Au dăruit Crăiesei noastre
Numele ei strălucitoare,
Făcîndu-i viaţa ca un soare.
Pe-atunci oricine, de oriunde,
Foarte uşor putea pătrunde
În ţara noastră, Fantăzia,
Pentru a creşte bucuria.
Dar cît de repede s-a stins

Străvechiul cînt, vraja măiastră,
Pierzîndu-se astfel şi drumul
Care ducea spre ţara noastră
Precum în zare, toamna, fumul.
O, dacă s-ar putea afla
Un singur om adevărat.
Poate un singur prunc, cumva
Drumul cel vechi să-l regăsească.
Drumul cel vechi, ştiut cîndva,
Atunci, la prima lor chemare,
Am putea crede în salvare:
Căci drumu-i încă-n preajma lor.
Ca să-l găsească, e uşor.
Pentru-a veni în ajutor.
Cît pentru noi, figuri de vis
— neîntrupatele imagini
Care trăim pe-aceste pagini —
Străvechiul drum e prea departe
Noi nu l-am mai putea străbate.
Acum te-ntreb şi eu pe tine
Şi rog a te gîndi prea bine:
Putea-vei oare ţine minte
Toate ale mele cuvinte?

— Da, da, spuse Atreiu buimăcit.

Îşi dădea toată silinţa să fixeze în memorie tot ce auzea, dar nu ştia în ce scop, şi de aceea nici nu pricepea despre ce vorbea glasul. Simţea doar atît, că era nespus de important, dar cîntecul neîntrerupt, precum şi sforţarea de a asculta şi de a spune totul în versuri îl făcură somnoros. Murmură:

O, nu te îndoi nicicum,
Uyulăla, pe-al meu lung drum.
Nimica eu nu voi uita.
Dar folosi-mi-va la ceva?

Iar glasul îi răspunse:

Tu singur va să te gîndeşti
Şi fapta ta să hotărăşti.

Acum cînd tot ţi-am dat de ştire
Momentul e de despărţire.

Aproape adormit Atreiu mai întrebă:

Ai şi plecat? Spre care lume?
Unde te duci? Îmi poţi tu spune?

Acum se auziră din nou hohotele de plîns în glasul ce se îndepărta tot mai mult în timp ce cînta:

Neantul este lingă mine.
Oracolul amuţeşte în fine.
Nici un alt glas, pe veci să ştii
Vreo vorbă nu va mai rosti
Vreodată în acest palat.
Misiunea mea s-a încheiat.
Din toţi cei care au venit
Să mă întrebe, să-mi vorbească,
Iară apoi să hotărască,
Eşti cel din urmă, negreşit.
Poate că tu vei izbuti.
Dar dacă vrei a reuşi
Ca să-ţi îndeplineşti solia
De a renaşte Fantäzia,
În scopu-acesta nu uita
Tot ce-am avut eu a cînta.

Iar pe urmă, din tot mai mare depărtare, Atreiu mai auzi cuvintele:

Printre păduri, peste cîmpii
Şi înălţimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigeii voi dispărea,
Ca funigeii mă voi stinge.

Acesta fu ultimul lucru pe care-l mai auzi Atreiu.
Se aşeză lîngă o coloană, îşi rezemă spatele de ea, privi sus spre cerul înnoptat şi încercă să înţeleagă ce auzise. Tăcerea îl

învălui ca o mantie moale şi grea, iar el adormi.

Cînd se trezi, era frig şi se crăpa de ziuă. Era întins pe spate şi privea spre cer. Ultimele stele se stingeau. Glasul Uyulâlei îi mai răsuna în amintire. Totodată îşi aminti acum de tot ce se petrecuse pînă atunci şi de scopul Marii sale Căutări.

Prin urmare, aflase în sfîrşit ce trebuia făcut. Numai o făptură omenească din lumea de dincolo de graniţele Fantäziei putea să-i dea Crăiesei Copile un nume nou. Trebuia să găsească o făptură omenească şi s-o ducă la ea!

Zvîcni în sus şi se ridică în picioare.

— Of, gîndi Bastian, ce n-aş da să-i pot ajuta, şi pe ea şi pe Atreiu. Aş inventa un nume deosebit de frumos. De-aş şti numai cum să ajung la Atreiu! M-aş duce imediat. Ce ochi ar face dacă aş apărea dintr-o dată! Dar din păcate nu se poate, sau... nu cumva...?

Iar apoi spuse încetişor:

— Dacă există vreo cale pentru a ajunge la voi, vă rog să-mi spuneţi. Am să vin, sigur de tot, Atreiu! Ai să vezi.

Cînd privi în jurul său, Atreiu văzu că pădurea de coloane cu treptele şi terasele ei dispăruse. Pretutindeni era acum doar acelaşi pustiu pe care-l văzuse în spatele fiecăreia din cele trei porţi fermecate, înainte de a fi trecut prin ele. Acum însă nu mai exista nici Poarta Fără Cheie şi nici Poarta Oglinzii Fermecate.

Se ridică în picioare şi privi în toate direcţiile. Iar atunci observă că în mijlocul şesului, nu prea departe de el, apăruse un loc ca cel pe care-l mai avusese în faţa ochilor în Codrul Huietului. E drept că de data aceasta era mult mai aproape de el. Se întoarse şi se porni să fugă în direcţia opusă cîl îl ţineau puterile.

Abia după multă alergătură descoperi Atreiu departe, la orizont, o mică ridicătură ce-ar fi putut fi ţinutul muntos din plăci de stîncă ruginii unde se afla Poarta Marii Enigme.

Fugi spre ea, dar trebui să fugă multă vreme înainte de a se fi apropiat îndeajuns pentru a putea distinge amănuntele. Atunci însă începură cu adevărat îndoielile. Desigur, se zărea ceva asemănător cu ţinutul cunoscut, dar nici urmă de poartă. Iar

plăcile de stîncă nu mai erau ruginii, ci cenuşii şi decolorate.
Abia după ce alergase din nou multă vreme în aceeaşi direcţie văzu că printre stînci era într-adevăr o crestătură asemănătoare cu partea de jos a porţii, dar deasupra nu se mai înălţa nici un arc. Ce se întîmplase oare?
Răspunsul îl află cîteva ore mai tîrziu, cînd ajunse în sfîrşit acolo. Uriaşul arc de piatră se prăbuşise — iar sfincşii nu mai erau la locul lor!
Atreiu îşi făcu drum printre dărîmături, apoi se căţără pe o piramidă de stînci şi privi spre locul unde trebuiau să fie bi-sihaştrii şi balaurul-noroc. Să fi fugit cumva şi ei între timp, de groaza neantului?
Pe urmă văzu că de după parapetul de stînci al observatorului lui Engywuck flutura un mic steag. Atreiu făcu semn cu amîndouă braţele şi strigă, ţinîndu-şi mîinile pîlnie la gură:
— Hei! Mai sînteţi acolo?
Abia se stinsese sunetul vocii sale, că din strunga unde se afla peştera bi-sihaştrilor se înălţă un balaur alb sidefiu: era Fuhur.
Cu mişcări minunate, încete şi şerpuitoare, zbură prin aer, iar de cîteva ori, nebunatic, se dădu peste cap, descriind curbe fulgerătoare încît arata ca o flacără pîlpîitoare albă, apoi ateriză în dreptul piramidei de stînci unde stătea Atreiu. Se sprijini pe labele din faţă şi acum era atît de înalt, încît capul de pe gîtul îndoit privea în jos către Atreiu. Îşi rostogoli ochii roşii-rubinii, de bucurie scoase limba din botul larg deschis şi dudui cu vocea sa de bronz:
— Atreiu, prietenul şi stăpînul meu! Ce bine că te-ai întors în sfîrşit! Pierdusem orice speranţă — adică bi-sihaştrii, nu eu!
— Mă bucur şi eu să te revăd, răspunse Atreiu. Da' ce s-a întîmplat în această singură noapte?
— O singură noapte, strigă Fuhur, aşa crezi, că a trecut numai o noapte? O să te prindă mirarea! Încalecă, te duc eu!
Atreiu se săltă pe spinarea imensului animal. Era pentru prima oară că şedea pe un balaur-noroc. Şi cu toate că domesticise cai sălbatici şi nu era deloc fricos, preţ de cîteva clipe i se tăie respiraţia. Se agăţă de coama lui Fuhur pînă ce balaurul izbucni în hohote răsunătoare şi strigă:
— De aici înainte va trebui să te obişnuieşti, Atreiu!

— În tot cazul, am impresia, îi răspunse Atreiu, luptînd să-şi reia suflarea, că te-ai însănătoşit de tot!

— Aproape, răspunse balaurul, dar încă nu de tot.

Pe urmă au aterizat în faţa locuinţei bi-sihaştrilor. Engywuck şi Urgl stăteau unul lîngă altul în faţa intrării şi-i aşteptau.

— Cum a fost, se porni imediat să trăncănească Engywuck, trebuie să-mi povesteşti totul! Cum e cu porţile? Sînt exacte teoriile mele? Cine sau ce-i Uyulăla?

— Lasă, îi tăie vorba bătrina Urgl, acum trebuie în primul rînd să mănînce şi să bea. Doar n-am gătit şi n-am copt degeaba. Rămîne destul timp şi pentru curiozitatea ta inutilă!

Atreiu coborîse de pe spinarea balaurului şi dădu bineţe perechii de gnomi. Apoi se aşezară toţi trei la măsuţa care era iar încărcată cu tot felul de bunătăţi, precum şi cu micul ceainic cu infuzia aburindă de ierburi.

Orologiul din turn bătu de cinci ori. Bastian se gîndi cu jale la două pachete de ciocolată cu alune păstrate acasă în noptiera sa, pentru cazul că i s-ar fi făcut vreodată foame în timpul nopţii. Dacă ar fi bănuit că nu se va mai întoarce niciodată acolo, ar fi putut să le ia cu el, în chip de provizii de rezervă. Dar în privinţa asta nu se mai putea schimba nimic. Mai bine să nu se mai gîndească!

Fuhur se întinse în micuţa vale dintre stînci în aşa fel, încît capul său gigantic să fie chiar lîngă Atreiu, pentru a auzi totul.

— Închipuiţi-vă, strigă el, prietenul şi stăpînul meu crede că n-a fost plecat decît o singură noapte!

— Şi ce, nu-i aşa? întrebă Atreiu.

— Şapte zile şi şapte nopţi în cap, spuse Fuhur, ia te uită, rănile mi s-au vindecat aproape de tot!

Abia acum îşi dădu seama Atreiu că şi rana lui se vindecase. Pansamentul de ierburi căzuse. Era din cale-afară de uimit.

— Cum e cu putinţă? Am trecut prin cele trei porţi fermecate, am stat de vorbă cu Uyulăla, pe urmă am adormit — dar nu se poate să fi dormit chiar atît.

— Spaţiul şi timpul, spuse Engywuck, trebuie să fie acolo cu totul altfel decît aici. Totuşi nu ştiu de nimeni care să fi rămas

atîta timp la oracol. Ce s-a întîmplat? Vorbeşte odată!

— Mai întîi aş dori să ştiu ce s-a întîmplat aici, răspunse Atreiu.

— Vezi şi singur, spuse Engywuck, toate culorile pălesc, totul devine mai ireal. Poarta Marii Enigme nu mai e. Se pare că a început şi aici distrugerea.

— Şi sfincşii? întrebă Atreiu. Unde-au dispărut? Au zburat? I-aţi văzut?

— N-am văzut nimic, mormăi Engywuck, sperasem că tu ne vei spune cîte ceva. Dintr-o dată ne-am trezit că arcul de stîncă al porţii se prăbuşise, dar nimeni din noi n-a auzit sau văzut ceva. M-am şi dus acolo, să cercetez dărîmăturile. Şi ştii ce-am constatat? Locurile unde s-au spart arată străvechi şi pe ele a crescut muşchi cenuşiu, ca şi cum ar sta de o sută de ani precum stau acum, ca şi cum Poarta Marii Enigme n-ar fi fost niciodată.

— Şi totuşi a existat, spuse Atreiu încet, căci am trecut prin ea şi de asemenea prin Poarta Oglinzii Fermecate şi la sfîrşit prin Poarta Fără Cheie.

Atreiu povesti tot ce i se întîmplase. Îşi amintea bine fiecare amănunt.

Engywuck, care la început cerea descrieri tot mai amănunţite, întrerupîndu-l mereu şi mereu prin întrebări stăruitoare, devenea tot mai tăcut pe măsură ce continua povestirea. Iar la sfîrşit, cînd Atreiu repetă aproape cuvînt cu cuvînt ceea ce-i dezvăluise Uyuläla, Engywuck amuţi de tot. Obrazul lui mititel şi zbîrcit exprima cea mai profundă mîhnire.

— Prin urmare, acum cunoşti taina, îşi încheie Atreiu relatarea, căci doreai neapărat să ştii, nu-i aşa? Uyuläla e o fiinţă alcătuită numai din glas. Făptura ei nu poate fi decît auzită. E acolo unde răsună.

Engywuck tăcu o vreme, apoi rosti răguşit:

— Vrei să spui că era acolo.

— Da, răspunse Atreiu, după spusele ei am fost ultimul căruia i-a vorbit.

Pe obrajii brăzdaţi ai lui Engywuck se prelingeau două lacrimi mititele.

— Degeaba, se vaită el, munca mea de-o viaţă, cercetările mele, observaţiile mele din decursul atîtor ani — totu-i degeaba! În sfîrşit mi se aduce ultima cărămidă pentru construcţia mea

ştiinţifică, aş putea încheia în sfîrşit, aş putea scrie în sfîrşit ultimul capitol — şi tocmai acum opera mea nu mai e bună de nimic, e complet inutilă, nu ne mai este de nici un folos, nu mai face doi bani, nu mai interesează absolut pe nimeni, deoarece subiectul despre care e vorba nici nu mai exită. S-a încheiat, s-a sfîrşit, noapte bună. Fu zguduit de hohote ca într-un acces de tuse. Bătrîna Urgl îl privea cu compătimire. Îi mîngîie căpşorul chel şi murmură:

— Bietul meu Engywuck! Bietul meu Engywuck! Nu mai fi atît de dezamăgit! Ai să găseşti tu altceva.

— Femeie, se stropşi la ea Engywuck cu ochii scînteietori, ceea ce vezi în faţa ta nu-i un biet moş, ci un personaj tragic!

Ca şi altă dată fugi în peşteră şi se auzi cum trînteşte o uşiţă. Bătrîna Urgl clătină din cap suspinînd şi murmură:

— Nu e aşa cum pare, e un bătrînel cumsecade, dar complet nebun, din păcate.

Cînd masa se termină, Urgl se sculă în picioare şi spuse:

— Acum am să strîng catrafusele noastre. Nu putem lua prea multe cu noi, dar una şi alta se adună. Da, asta ar mai fi de făcut acum.

— Da' ce, vreţi să plecaţi de aici? întrebă Atreiu.

Urgl dădu amărîtă din cap.

— N-avem încotro. Acolo unde distrugerea începe să se întindă tot nu mai răsare nimic. Şi nici pentru moşul meu nu mai există acum nici un motiv să rămînă aici. Vom vedea cum merge mai departe, într-un fel o să meargă. Dar voi? Ce-aveţi de gînd?

— Trebuie să fac ceea ce mi-a spus Uyulăla, răspunse Atreiu, trebuie să-ncerc să găsesc o făptură omenească şi s-o duc la Crăiasa Copilă pentru a-i da un nume nou.

— Şi unde ai să găseşti această făptură omenească? întrebă Urgl.

— Nici eu nu prea ştiu, spuse Atreiu. În orice caz, dincolo de hotarele Fantäziei.

— O să ne descurcăm noi, se auzi acum vocea de clopot a lui Fuhur, te duc eu. O să vezi că avem noroc!

— Ei, atunci, mormăi Urgl, luaţi-o din loc!

— Am putea să vă luăm şi pe voi o bucată de drum? îi propuse Atreiu.

— Numai asta-mi mai lipseşte, răspunse Urgl. În viaţa mea nu m-am plimbat prin văzduh. Gnomii cumsecade rămîn pe

pămînt. În afară de asta nu trebuie să vă pierdeţi vremea cu noi, acum aveţi ceva mai important de făcut, voi amîndoi — ceva pentru noi toţi.

— Totuşi aş dori să vă arăt într-un fel recunoştinţa mea, spuse Atreiu.

— O arăţi cel mai bine, mîrîi Urgl, dacă nu mai pierzi vremea cu flecăreli inutile, şi-ţi iei imediat tălpăşiţa!

— Are dreptate, spuse Fuhur. Hai, Atreiu!

Atreiu sări pe spinarea balaurului-noroc. Se mai întoarse o dată spre bătrîna şi micuţa Urgl, strigîndu-i:

— La revedere!

Ea intrase însă în peşteră să împacheteze.

Peste cîteva ore, cînd ieşiră afară, Urgl şi Engywuck purtau fiecare în spinare un coş de răchită plin ochi şi se certau de mama focului. Porniră legănîndu-se pe picioruşele lor mici şi strîmbe fără să-şi mai întoarcă o dată privirile înapoi.

De altfel, mai tîrziu Engywuck ajunse foarte celebru, chiar cel mai celebru gnom din toată familia sa) însă nu datorită cercetărilor sale ştiinţifice. Dar aceasta e o altă poveste şi va fi povestită la vremea ei.

În timp ce bi-sihaştrii abia porniseră la drum, Atreiu, purtat de Fuhur, era deja departe, foarte departe, străbătînd văzduhul Fantäziei.

Fără să vrea, Bastian privi în sus spre ferestruica din acoperiş şi îşi imagină cum ar fi dacă sus, pe cerul ce se întunecase aproape de tot, ar vedea apărînd dintr-o dată balaurul-noroc, ca o flacără albă, pîlpîitoare — dacă ar veni cei doi ca să-l ia şi pe el!

— Of, suspină el, grozav ar mai fi!

Ar putea să-i ajute — şi ei l-ar putea ajuta pe el. Ar fi pentru toţi o adevărată salvare.

În tara bătăuşilor

HLAMIDA ROŞIE FLUTURA ÎN URMA LUI Atreiu în timp ce călărea în înaltul cerului. Chica de păr negru-albăstrui legat cu

cureluşe de piele fîlfîia în vînt. Fuhur, balaurul-noroc, plutea unduind încet şi egal printre ceţurile şi petecele de nori de pe cer.

În sus şi în jos, şi în sus şi în jos, şi în sus şi în jos...

De cît timp erau pe drum? Zile şi nopţi şi iar zile — Atreiu nu mai ştia de cînd. Balaurul ştia să zboare şi în timpul somnului, mai departe, tot mai departe, şi Atreiu aţipea uneori ţinîndu-se strîns de coama albă a balaurului. Era însă un somn uşor şi neliniştit. De aceea, încetul cu încetul, chiar şi în timp ce era treaz, avea tot mai des senzaţia că visează, căci nimic nu mai era desluşit.

Jos, în adîncuri, se perindau ca nişte umbre munţi, cîmpii şi mări, insule şi rîuri... Atreiu nu le mai dădea nici o atenţie şi nici nu-şi mai zorea făptura pe care călărea, aşa cum făcuse la început cînd porniseră de la Oracolul de Miazăzi. La început mai fusese încă nerăbdător, căci crezuse că, fiind pe spinarea unui balaur-noroc, nu-i va fi prea greu să ajungă la hotarele Fantäziei — iar apoi dincolo de hotarele ei, în împărăţia de afară, unde locuiau făpturile omeneşti.

Nu ştiuse cît de mare era Fantäzia.

Acum lupta împotriva oboselii de plumb gata să-l învingă. Ochii săi căprui, de obicei cu privirea ascuţită precum a unui vultur tînăr, nu mai distingeau acum nimic în depărtare. Din cînd în cînd îşi strunea întreaga voinţă, se îndrepta din spate şi îşi rotea privirile, dar curînd se prăbuşea din nou şi nu mai privea decît ţintă spre trupul de balaur lung şi mlădiu, ai cărui solzi sidefii luceau trandafiriu şi alb. Fuhur era şi el istovit. Pînă şi puterile lui ce păruseră nemăsurate se topeau treptat.

În timpul lungului lor zbor zăriseră de mai multe ori sub ei locuri unde se întinsese neantul şi pe care nu le puteai privi fără a avea sentimentul că ai orbit. Văzute de la înălţime, multe asemenea locuri păreau destul de mici, dar mai erau şi altele, mari cît o ţară întreagă şi întinse pînă-n zări. Îi cuprinsese spaima, atît pe balaurul-noroc, cît şi pe călăreţul său, şi ocoliseră zburînd în altă direcţie, pentru a nu fi nevoiţi să privească ceea ce era îngrozitor. E straniu însă că ceea ce e îngrozitor nu te mai înspăimîntă dacă se repetă mereu. Şi cum locurile de distrugere nu se împuţinau, ci dimpotrivă, se înmulţeau, Fuhur şi Atreiu se obişnuiseră treptat cu ele — sau, mai bine zis, îi cuprinsese un soi de nepăsare. Abia dacă le mai

dădeau vreo atenţie.

De multă vreme nu mai vorbiseră unul cu celălalt, cînd brusc Fuhur făcu să-i răsune glasul de bronz:

— Atreiu, micul meu stăpîn, dormi?

— Nu, spuse Atreiu, deşi tocmai visa lucruri înspăimîntătoare, ce s-a întîmplat, Fuhur?

— Mă-ntreb dacă n-ar fi mai înţelept să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem? Unde?

— La Turnul de Fildeş. La Crăiasa Copilă.

— Crezi că ne-am putea întoarce la ea fără să fi făcut vreo ispravă?

— N-aş spune chiar aşa, Atreiu. Care era misiunea ta?

— Trebuia să caut să aflu cauza bolii ce-o prăpădeşte pe Crăiasa Copilă şi care e leacul potrivit.

— Dar n-a fost misiunea ta să aduci şi leacul, zise Fuhur.

— Ce vrei să spui?

— Poate că facem o mare greşeală, încercînd să trecem hotarele Fantäziei pentru a căuta o făptură omenească.

— Nu înţeleg la ce te gîndeşti, Fuhur. Lămureşte-mă mai bine.

— Crăiasa Copilă e bolnavă de moarte, spuse balaurul, fiindcă are nevoie de un nume nou. Lucrul acesta ţi-a fost destăinuit de străvechea Morla. Dar numai făpturile omeneşti din lumea de afară pot să-i dea noul nume. Ţi-a spus-o Uyuläla. Astfel ţi-ai îndeplinit misiunea, şi sînt de părere că ar trebui cît de curînd s-o înştiinţezi pe Crăiasa Copilă.

— Dar la ce bun, strigă Atreiu, dacă-i comunic totul şi nu aduc în acelaşi timp şi o făptură omeneasca ce-o poate salva?

— N-ai de unde şti, spuse Fuhur. Ea e în stare de mult mai multe decît tine şi cu mine laolaltă. Poate că-i va fi foarte uşor să cheme la ea o făptură omenească. Poate că are căi şi mijloace ce ţie şi mie şi tuturor făpturilor Fantäziei le sînt necunoscute. Pentru aceasta ar trebui însă să ştie ceea ce ştii tu acum. Gîndeşte-te că ar putea fi aşa. Şi atunci, n-ar fi o nesăbuinţă din partea noastră să încercăm din proprie iniţiativă să găsim o făptură omenească şi să i-o aducem, ba mai mult, ar fi chiar posibil ca între timp ea să moară şi noi tot să mai căutăm, pe cînd am fi putut s-o salvăm, dacă ne-am fi întors la vreme.

Atreiu tăcea. Fără îndoială că tot ce spusese balaurul era

adevărat. S-ar fi putut să fie aşa. S-ar fi putut să fie însă şi cu totul altfel. Era foarte posibil ca, întorcîndu-se acum acasă cu veştile sale, ea să-i spună: Şi ce-mi foloseşte tot ce-mi spui? Dacă mi-ai fi adus şi salvatorul, m-aş fi însănătoşit. Acum e însă prea tîrziu pentru mine să te mai trimit încă o dată la drum.

Nu ştia ce să facă. Şi era obosit, mult prea obosit pentru a lua vreo hotărîre.

— Ştii, Fuhur, spuse el cu vocea scăzută, dar balaurul îl auzea foarte bine, poate că ai dreptate, dar poate că nu. Hai să mai continuăm puţin zborul. Dacă tot n-ajungem la hotar, atunci ne-ntoarcem.

— Şi ce numeşti tu puţin? întrebă balaurul.

— Cîteva ore, — murmura Atreiu —, ba nu, o singură oră.

— Bine, răspunse Fuhur, prin urmare, încă o oră.

Dar această singură oră avea să fie o oră prea mult.

Cei doi nu băgaseră de seamă că la miazănoapte cerul se înnegrise de nori. La apus, unde se afla soarele, era ca pe jăratec, şi văluri prevestitoare de rele atîrnau în zare ca un soi de iarbă-de-mare sîngerîndă. La răsărit se apropia o furtună, o pătură de plumb sur în faţa căreia apăreau nori zdrenţuiţi precum cerneala albastră ce se prelinge. Iar din miazăzi se răspîndea un abur galben ca pucioasa în care tresăreau şi scînteiau fulgere.

— Se pare, spuse Fuhur, că vom avea vreme rea.

Atreiu privi în toate părţile.

— Da, spuse el, pare ameninţător. Totuşi trebuie să zburăm mai departe.

— Ar fi mai înţelept, răspunse Fuhur, să ne căutăm un adăpost. Dacă e ceea ce bănuiesc, atunci nu e glumă.

— Şi ce bănuiesti? întrebă Atreiu.

— Că sînt cei patru uriaşi ai vînturilor Şi că vor din nou să lupte între ei, îl lămuri Fuhur. Se ceartă aproape tot timpul, nu se înţeleg care dintre ei e cel mai puternic şi poate domni asupra celorlalţi. Pentru ei e un soi de joc, căci lor înşişi nu li se întîmplă nimic. Dar vai de cel ce e prins în lupta lor. De cele mai multe ori se alege praful de el.

— N-ai putea să zbori mai sus? întrebă Atreiu.

— Vrei să spui undeva unde ei să n-ajungă? Nu, nu mă pot ridica atît de sus. Iar sub noi nu-i decît apă, vreo mare uriaşă, atît cît cuprind cu ochii. Nu văd deloc unde ne-am putea

ascunde.

— Atunci nu ne rămîne altceva de făcut, hotărî Atreiu, decît să-i aşteptăm. În orice caz, aş dori să-i întreb ceva.

— Ce vrei sa faci? striga balaurul şi, de spaimă, făcu un salt prin aer.

— Dacă ei sînt cei patru uriaşi ai vînturilor, îi explică Atreiu, atunci cunosc bine toate cele patru zări ale Fantäziei. Nimeni n-ar putea să ne spună mai bine decît ei unde se află hotarele.

— O, cerule, strigă balaurul, crezi că se poate sta liniştit de vorbă cu ei?

— Care sînt numele lor? întrebă Atreiu.

— Cel din miazănoapte se numeşte Lirr, cel din răsărit Baureo, cel din miazăzi Şirk, iar cel din apus Mayestril, răspunse Fuhur. Dar tu, Atreiu, ce eşti tu de fapt? Eşti un băieţel sau eşti o bucată de oţel, că nu ştii ce e frica?

— Cînd am trecut prin poarta sfincşilor, răspunse Atreiu, am pierdut orice urmă de frică. Pe lîngă aceasta, mai port şi talismanul Crăiesei Copile. Toate făpturile Fantäziei îl respectă. De ce să nu-l respecte şi uriaşii vînturilor?

— O, îl vor respecta, strigă Fuhur, dar sînt proşti şi nu-i poţi împiedica să se lupte între ei. Ai să vezi ce înseamnă asta!

Între timp norii de furtună din toate părţile se adunaseră într-atît încît Atreiu văzu în jurul său ceva ce semăna cu o pîlnie de dimensiuni enorme, cu craterul unui vulcan ai cărui pereţi începură să se învîrtă tot mai repede, astfel că galbenul ca pucioasa, plumburiul sur, roşul sîngeriu şi negrul de nepătruns se amestecau. Iar el însuşi fu de asemenea rotit în cerc cu balaurul său alb cu tot, de parcă ar fi fost un băţ de chibrit într-un vîrtej imens. Şi atunci îi zări şi pe uriaşii vînturilor.

Nu erau de fapt decît nişte chipuri, căci membrele lor erau atît de schimbătoare şi atît de multe — ba lungi, ba scurte, ba sute, ba deloc, ba foarte precise, ba doar un abur — dar mai erau şi încîlciţi într-o gigantică horă sau luptă voinicească, încît era cu neputinţă să recunoşti adevăratul lor trup. Şi feţele lor se schimbau mereu, erau grase şi umflate, apoi alungite, fie în înălţime, fie în lăţime, rămînînd totuşi mereu chipuri ce puteau fi deosebite unele de altele. Căscau gurile şi strigau, şi răcneau, şi urlau, şi rîdeau unul către altul. Păreau să nici nu observe prezenţa balaurului şi a călăreţului său, căci în comparaţie cu ei era mititel ca un ţînţar.

Atreiu se ridică drept în sus. Cu mîna dreaptă luă talismanul de aur de pe piept şi strigă cît putu mai tare:

— În numele Crăiesei Copile, tăceţi şi ascultaţi-mă!

Şi ceea ce era de necrezut se întîmplă!

Se potoliră ca şi cum ar fi fost loviţi dintr-o dată de muţenie. Îşi închiseră gurile şi opt ochi uriaşi se holbau la AURYN. Vîrtejul se opri şi el. Brusc se lăsă o linişte mormîntală.

— Răspundeţi! strigă Atreiu. Unde sînt hotarele Fantäziei? Lirr, tu ştii?

— La miazănoapte nu sînt, răspunse faţa neagră din nori.

— Dar tu, Baureo?

— Nici la răsărit, spuse faţa plumburie din nori.

— Şirk, vorbeşte tu!

— La miazăzi nu-i nici un hotar, răspunse faţa galbenă ca pucioasa din nori.

— Mayestril, tu ştii?

— Nici un hotar la apus, răspunse faţa roşie ca focul din nori.

Pe urmă spuseră toţi patru într-un singur glas:

— Da' cine eşti tu, care porţi semnul Crăiesei Copile şi nici nu ştii că Fantäzia n-are hotar?

Atreiu tăcu. Era năucit. La asta, într-adevăr, nu se gîndise, că s-ar putea să nici nu existe hotare. Atunci totul fusese zadarnic.

Nici nu-şi dădu seama că uriaşii vînturilor îşi reîncepeau jocurile lor războinice. De altfel, îi era indiferent ce-avea să se mai întîmple de-aci înainte. Se agăţă de coama balaurului cînd acesta fu brusc zvîrlit în sus de un vîrtej. Înconjuraţi de fulgere, goneau mereu în cerc, apoi se înecară aproape într-un potop de ploaie cu şuvoaiele ce-i loveau dintr-o parte. Dintr-o dată fură sorbiţi de o boare de foc, cît pe-aci să fie făcuţi scrum. Nimeriră însă într-o grindină ce nu era alcătuită din boabe, ci din ţurţuri de gheaţă lungi cît suliţele, doborîndu-i în hău. Dar iară fură traşi în sus şi răsturnaţi şi zvîrliţi de colo pînă colo — uriaşii vînturilor luptau între ei pentru domnie.

— Ţine-te bine! strigă Fuhur cînd o pală de vînt îl aruncă pe spate.

Dar era prea tîrziu. Atreiu îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi în adîncuri. Se prăbuşi şi se tot prăbuşi, şi pe urmă nu mai ştiu nimic.

Cînd îşi veni în fire, era întins în nisip moale. Auzea foşnetul valurilor, iar cînd îşi ridică capul, văzu că fusese purtat la ţărmul

mării. Era o zi cenuşie şi ceţoasă, dar fără vînt. Marea era liniştită Şi nimic nu dădea de bănuit că o luptă între uriaşii vînturilor bîntuise de curînd pe aici. Sau ajunsese cumva într-un cu totul alt loc, foarte îndepărtat? Plaja era netedă, nu se zăreau nicăieri stînci sau dealuri, doar cîţiva pomi strîmbi şi îndoiţi apăreau prin abur ca nişte gheare mari.

Atreiu se ridică în capul oaselor. La o distanţă de cîţiva paşi îşi văzu hlamida din păr roşu de bivol. Se tîrî pînă acolo şi şi-o puse pe umeri. Spre surprinderea, sa constată că abia mai era umedă. Prin urmare, era de multă vreme aici.

Cum ajunsese pînă aici? Şi de ce nu se înecase?

Începu să-şi amintească în mod confuz de braţe ce-l purtaseră şi glasuri melodioase şi stranii: Bietul băiat, frumosul băiat! Ţineţi-l bine! Să nu se scufunde!

Sau poate că nu fusese decît foşnetul valurilor?

Sau fuseseră cumva rusalce şi duhuri ale apelor? Probabil că văzuseră talismanul şi de aceea l-au salvat.

Fără să vrea, mîna lui se întinse către talisman — dar nu mai era acolo! Lanţul din jurul gîtului dispăruse. Pierduse medalionul.

— Fuhur! strigă Atreiu cît putu mai tare. Sări în picioare, alergă încolo şi încoace şi strigă în toate părţile: Fuhur! Fuhur! Unde eşti?

Nici un răspuns. Doar foşnetul monoton şi lent al valurilor lovindu-se de plajă.

Cine ştie încotro îl suflaseră uriaşii vînturilor pe balaurul alb! Poate că Fuhur îşi căuta micul stăpîn în cu totul altă parte, la mare depărtare de aici. Poate că nici nu mai era în viaţă.

Acum Atreiu nu mai călărea pe un balaur şi nu mai era un sol al Crăiesei Copile — nu mai era decît un băieţel. Şi singur de tot.

Orologiul din turn bătu de şase ori.

Afară se întunecase acum. Ploaia încetase. Era linişte completă. Bastian privea ţintă la flăcările lumînărilor.

Apoi tresări, fiindcă podeaua de scînduri trosnise.

I se părea că aude pe cineva respirînd. Îşi opri suflarea şi ascultă. În afara micului cerc luminos răspîndit de lumînări podul uriaş era întunecat de tot.

Nu cumva se auzeau paşi uşori pe scară? Nu se mişcase chiar acum, încet clanţa de la uşa podului?

Din nou trosnea podeaua.

Şi dacă umblau stafii aici în pod...?

— Da de unde, spuse cu jumătate voce Bastian, nu există stafii. Toată lumea spune aşa.

Dar atunci de ce erau atît de multe poveşti cu stafii?

Poate că toţi cei ce spuneau că nu există stafii se temeau doar s-o recunoască.

Atreiu se înfăşură bine în hlamida sa roşie, căci îi era frig, şi porni la drum spre interiorul ţării. Atît cît putea vedea prin ceaţă, peisajul nu se modifica, ţinutul era plat şi monoton, doar că treptat se iveau tot mai multe tufişuri printre pomii încovoiaţi, arbuşti ca din tablă ruginită şi chiar aproape la fel de tari. Cineva se putea uşor răni cu ei dacă nu băga de seamă.

După vreo oră, Atreiu ajunse la o stradă pietruită cu bolovani ce-şi înălţau cocoaşele de formă foarte neregulată. Atreiu hotărî să meargă pe acea stradă, căci probabil avea să-l ducă undeva, dar găsi că-i vine mai uşor să meargă prin praf, pe lîngă stradă, decît pe pavaj, unde se poticnea. Strada era şerpuitoare, cotea cînd spre stînga, cînd spre dreapta, fără vreun motiv, căci nici aici nu se vedea nici deal, nici rîu. Doar că în acest ţinut totul părea să fie încovoiat.

Atreiu nu apucase să umble multă vreme cînd auzi din depărtare un zgomot ciudat, tropăitor, care se tot apropia. Era ca bătaia înăbuşită a unei tobe mari, amestecîndu-se cu nişte sunete ascuţite ca de fluiere mici, precum şi cu clinchet de clopoţel. Atreiu se ascunse după o tufă la marginea străzii şi aşteptă.

Muzica aceea ciudată se apropia încetul cu încetul şi în sfîrşit apărură din ceaţă şi primele personaje. Era limpede că dansau, dar nu era un dans vesel sau graţios, ci mai degrabă săreau de colo-colo cu mişcări năstruşnice, se tăvăleau pe jos, se tîrau pe mîini şi pe picioare, se ridicau întinzîndu-se în sus şi se purtau ca bezmeticii. Singurul lucru ce se auzea în acest timp era bătaia înceată şi înăbuşită a tobelor, fluierele ascuţite, precum şi un gîfîit şi schelălăit din nenumărate gîtlejuri.

Veneau mulţi, tot mai mulţi, era o procesiune ce părea că nu se mai sfîrşeşte. Atreiu zări şi feţele dansatorilor, erau fumurii ca cenuşa şi leoarcă de sudoare, dar ochii tuturor ardeau cu o

strălucire sălbatică, febrilă. Cîte unii se loveau singuri cu biciuşti.

Sînt nebuni, gîndi Atreiu, şi simţi un fior rece pe spinare.

De altfel, îşi dădu seama că cea mai mare parte a procesiunii se compunea din pricolici, iezme şi stafii. Printre ei erau şi vampiri şi o mulţime de vrăjitoare, cele mai multe bătrîne, gheboase şi cu o bărbiţă de ţap, dar mai erau şi unele tinere şi frumoase, cărora răutatea li se citea pe faţă. Era limpede că Atreiu ajunsese în unul din ţinuturile Fantäziei populate de făpturi ale întunericului. Dacă ar mai fi fost în posesia lui AURYN, i-ar fi întîmpinat fără să mai stea pe gînduri pentru a-i întreba ce se petrece. Acum însă socoti că-i mai bine să rămînă în ascunzişul său pînă ce alaiul smintit va fi trecut şi va fi dispărut şi ultimul codaş, şchiopătînd şi ţopăind prin ceaţă.

Abia după aceea îndrăzni să iasă din nou în stradă şi privi lung după cortegiul fantomatic. Să-i urmeze sau să nu-i urmeze? Nu se putea hotărî. De fapt nici nu mai ştia dacă să mai facă ceva, şi dacă mai putea să facă ceva.

Pentru prima dată simţi limpede cît de mult îi lipsea talismanul Crăiesei Copile şi cît de neajutorat era fără el. Nu era vorba atît despre pavăza ce-i fusese — căci toate strădaniile şi lipsurile, toate spaimele şi pustietăţile trebuise să le înfrunte cu propriile lui puteri — dar atît timp cît purtase talismanul nu fusese niciodată nesigur cu privire la ceea ce trebuia să facă. Îi îndreptase voinţa şi hotărîrile în direcţia cea bună, asemenea unui tainic compas. Acum se schimbase însă totul, acum nu mai exista nici o forţă tainică să-l conducă.

Numai pentru a nu sta locului încremenit îşi porunci să urmeze cortegiul de stafii al cărui ritm de tobe înăbuşit tot se mai auzea din depărtare.

În timp ce se furişa prin ceaţă — avînd mereu grijă să păstreze djstanţa cuvenită faţă de ultimii codaşi — încercă să-şi lămurească situaţia.

De ce, of, de ce nu ascultase de Fuhur cînd îl sfătuise să zboare imediat la Crăiasa Copilă? I-ar fi comunicat solia transmisă de Uyuläla şi i-ar fi restituit „strălucirea". Fără AURYN şi fără Fuhur nu mai putea ajunge la Crăiasa Copilă. Ea-l va aştepta pînă în ultima clipă a vieţii, sperînd că va veni, crezînd că va aduce ei şi Fantäziei salvarea — dar zadarnic!

Toate acestea erau destul de rele, dar şi mai rău era ceea ce aflase de la uriaşii vînturilor: că nu existau hotare. Dacă era cu

neputinţă să pleci din Fantäzia, atunci era tot cu neputinţă să chemi în ajutor o făptură omenească de dincolo de hotarele Fantäziei. Tocmai fiindcă Fantäzia era nesfîrşită, sfîrşitul ei era de neînlăturat.

În timp ce mergea mai departe prin palele de negură, poticnindu-se de bolovanii pavajului, auzi din nou în amintire glasul blînd al Uyulälei. O micuţă scînteie de speranţă i se aprinse în suflet.

Mai înainte oamenii veneau adeseori în Fantäzia pentru a-i da Crăiesei Copile mereu alte nume noi şi minunate — aşa cîntase Uyuläla. Prin urmare, exista totuşi un drum dintr-o lume în cealaltă!

„... drumu-i încă-n preajma lor,
Ca să-l găsească e uşor
Pentru-a veni în ajutor."

Da, acestea fuseseră cuvintele cîntate de Uyuläla. Numai că făpturile omeneşti uitaseră drumul. Nu era însă posibil ca o făptură, una singura, să-şi amintească de el?

Faptul că pentru el însuşi nu mai era nici o speranţă nu-l tulbura pe Atreiu. Înainte de toate era important ca o făptură omenească să audă chemarea Fantäziei şi să vină — aşa cum se întîmplase în toate timpurile. Şi poate, poate că cineva pornise deja şi era pe drum!

— Da! Da! strigă Bastian.

Se sperie de propriul său glas şi adăugă ceva mai încet:

— Aş veni în ajutorul vostru, numai de-aş şti cum! Nu ştiu drumul, Atreiu, nu-l ştiu deloc!

Sunetul înăbuşit al tobelor şi fluierele ascuţite amuţiseră şi, fără să-şi dea seama, Atreiu se apropiase atît de mult de cortegiu, încît aproape se ciocni de ultimii din ei. Cum însă era desculţ, paşii lui nu făceau nici un zgomot — dar nu aceasta era cauza datorită căreia nimeni nu-i dădea vreo atenţie. Ar fi putut să şi tropăie cu cizme cu ţinte de fier şi să strige în gura mare, şi tot nu s-ar fi sinchisit nimeni.

Acum nu mai erau înşiraţi într-o coloană, ci se răspîndiseră

pe un cîmp cu iarbă cenuşie şi noroi. Unii se legănau uşor încolo şi încoace, alţii stăteau locului sau şedeau nemişcaţi, dar ochii tuturor, lucind febril şi orb, priveau în aceeaşi direcţie.

Iar Atreiu văzu şi el acum la ce priveau ţintă, într-un soi de extaz de groază: Pe cealaltă parte a cîmpului era neantul.

Era la fel cum îl văzuse Atreiu mai înainte, din vîrful pomului cînd fusese la gnomii de scoarţă, sau acolo unde fuseseră Porţile Fermecate ale Oracolului din Miazăzi, sau de la mari înălţimi, de pe spinarea lui Fuhur — dar pînă acum nu-l văzuse decît din depărtare. Acum se afla însă pe neaşteptate foarte aproape, trecea de-a curmezişul peste toată zarea, era uriaş şi se apropia încet, încet, dar de nestăvilit.

Atreiu observă că personajele fantomatice de pe cîmp începeau să tresară, braţele li se contorsionau spasmodic şi gurile le ţineau căscate ca şi cum ar fi vrut să strige sau să rîdă, dar era o linişte mormîntală. Şi apoi — ca şi cum ar fi fost cu toţii frunze veştede suflate de vînt — goniră toţi în acelaşi timp înspre neant şi se aruncară, se rostogoliră şi se prăvăliră în el.

Abia dispăruse ultimul din ceata fantomatică, fără urmă şi fără vreun sunet, cînd Atreiu observă cu groază că şi propriul său trup începuse să se îndrepte cu paşi mici, smuciţi către neant. O dorinţă covîrşitoare de a se arunca şi el înăuntru era cît pe-aci să-l cuprindă. Atreiu îşi încordă întreaga voinţă pentru a se apăra. Se sili să se oprească locului. Încet, foarte încet izbuti să se întoarcă şi să lupte, înaintînd pas cu pas ca împotriva unui puternic curent de apă nevăzut. Sorbul mai slăbi şi Atreiu o luă la fugă, alergînd cît putea de repede înapoi pe strada bolovănoasă, plină de hîrtoape. Mai aluneca, mai cădea, se ridica şi alerga mai departe fără să se gîndească unde-l va duce acea stradă înnegurată.

Tot fugind, îi urmă toate cotiturile lipsite de noimă şi se opri abia cînd în faţa lui apăru din negură zidul înalt şi negru ca smoala al unui oraş. În spatele lui cîteva turnuri strîmbe se înălţau spre cerul cenuşiu. Canaturile groase de lemn ale porţii oraşului erau găunoase şi putrezite, atîrnînd într-o rînă de balamalele ruginite.

Atreiu intră în oraş.

În pod se făcea tot mai rece. Lui Bastian i se făcu atît de frig,

încît începu să tremure.

Şi dacă avea să se îmbolnăvească acum — ce se va întîmpla cu el? Ar putea face de pildă pneumonie, ca Willi, un băiat din clasa sa. Atunci va trebui să moară singur de tot, aici în pod. Nu va fi nimeni lîngă el să-l ajute.

Acum ar fi tare bucuros dacă tata l-ar găsi şi l-ar salva.

Dar să se întoarcă acasă — nu, îi era cu neputinţă. Mai bine să moară!

Îşi luă şi celelalte pături militare şi se înfofoli zdravăn cu ele.

Treptat începu să se încălzească.

Oraşul Strigoilor

ŞI IAR RĂSUNĂ PESTE VALURILE spumegînde ale mării glasul lui Fuhur, puternic ca dangătul unui clopot de bronz.

— Atreiu! Unde eşti? Atreiu!

Uriaşii vînturilor îşi jncheiaseră de mult jocul şi zburaseră în toate zările. Aveau să se întîlnească din nou, aici sau în alt loc, ca să se înfrunte iară, aşa cum făceau de cînd lumea şi pămîntul. Uitaseră deja ceea ce se întîmplase, căci nu le rămînea nimic în minte şi nu ştiau altceva în afară de propria lor forţă sălbatică. Aşa că atît balaurul alb, cît şi micul său călăreţ pieriseră de mult din memoria lor.

Cînd Atreiu se prăbuşise în adîncuri, Fuhur încercase la început din toate puterile să se repeadă după el ca să-l mai poată prinde în timpul căderii. Un vîrtej îl smulsese însă pe balaur în sus şi-l purtase departe, departe. Cînd se întoarse, uriaşii vînturilor îşi dezlănţuiau furia peste un alt loc al mării. Fuhur se strădui cu disperare să regăsească locul unde Atreiu căzuse în apă, dar pînă şi pentru un balaur-noroc e cu neputinţă să descopere prin spumele clocotitoare ale valurilor furtunoase un punct atît de minuscul ca trupul purtat de ape — sau coborît pe fundul mării.

Totuşi Fuhur nu voia să renunţe. Se înălţa mult în văzduh pentru a putea privi mai departe, apoi zbura foarte jos, aproape de valuri, sau se învîrtea în cerc, în cercuri tot mai mari şi mai mari. Între timp nu înceta să-l strige pe Atreiu, nădăjduind că totuşi avea să-l mai zărească pe undeva prin spuma valurilor.

Era un balaur-noroc şi nimic nu-i putea zdruncina convingerea că totul se va sfîrşi cu bine. Orice s-ar întîmpla, Fuhur n-ar renunţa niciodată.

— Atreiu, răsuna glasul lui puternic peste mugetul valurilor, Atreiu, unde eşti?

Atreiu umbla pe străzile cufundate într-o tăcere mormîntală ale unui oraş părăsit. Priveliştea era apăsătoare şi lugubră. Se părea că aici nu există nici o clădire care, văzută doar pe dinafară, să nu pară ameninţătoare, încărcată de blesteme, ca şi cum întregul oraş n-ar cuprinde decît castele cu fantome şi case cu stafii. Peste străzi şi uliţe, la fel de strîmbe şi întortocheate ca totul din această ţară, atîrnau imense pînze de păianjen şi un miros urît ieşea prin ferestruicile pivniţelor şi din puţurile goale.

După ce Atreiu fugise la început tiptil de la un colţ de clădire la altul, pentru a nu fi descoperit, în curînd nu-şi mai dădu nici o silinţă de-a se ascunde. Pieţele şi străzile erau pustii şi nici în clădiri nu se simţea nici o mişcare. Intră în cîteva, dar nu găsi decît mobile răsturnate, perdele zdrenţuite, vase şi sticlărie spartă — toate semnele de distrugere, dar nici un locuitor. Pe o masă se mai găsea mîncare mîncată pe jumătate, cîteva farfurii cu o ciorbă neagră şi cîteva fărîme lipicioase, poate pîine. Mîncă din amîndouă. Aveau un gust greţos, dar îi era tare foame. Într-un anumit sens i se părea foarte just că ajunsese tocmai aici. Totul era foarte potrivit pentru cineva ce nu mai avea nici o speranţă.

Bastian se simţea lihnit de foame.

Cine ştie de ce tocmai acum îşi aminti în chip cît se poate de nepotrivit de ştrudelul cu mere al domnişoarei Anna. Era cel mai bun ştrudel cu mere din lume.

Domnişoara Anna venea de trei ori pe săptămînă, ţinea socotelile pentru tata şi făcea de asemenea ordine în gospodărie. De cele mai multe ori gătea sau cocea cîte ceva. Era o fiinţă voinică, vorbea tare şi rîdea fără sfială. Tata era politicos cu ea, dar în rest părea că nici n-o vede. Domnişoara Anna izbutea foarte rar să işte un zîmbet fugar peste faţa lui întristată. Cînd era şi ea acolo, parcă se lumina un pic locuinţa.

Domnişoara Anna avea o fetiţă, deşi nu era măritată. Fata se numea Crista, era cu trei ani mai mică decît Bastian şi avea un

minunat păr blond. Mai înainte domnişoara Anna o aducea de fiecare dată şi pe fetiţă. Crista era tare sfioasă. Cînd Bastian îi istorisea timp de ore întregi poveştile lui, ea şedea foarte liniştită ascultîndu-l cu ochii larg deschişi. Îl admira pe Bastian, iar lui îi era foarte dragă.

Cu un an în urmă domnişoara Anna îşi dăduse însă fata la un cămin de copii, la ţară. Iar acum nu se mai vedeau aproape deloc.

Bastian i-o luase în nume de rău domnişoarei Anna, iar toate explicaţiile ei cum că totul ar fi spre binele Cristei nu-l convinseseră defel.

Totuşi nu putea rezista niciodată ştrudelului ei cu mere.

Se întrebă îngrijorat cît timp poate sta un om fără să mănînce. Trei zile? Două? Poate că după douăzeci şi patru de ore apăreau deja halucinaţii? Bastian socoti pe degete de cît timp se afla aici. Erau zece ore sau poate chiar şi ceva mai mult. Numai de şi-ar fi păstrat franzeluţa sau cel puţin mărul!

În lumina pîlpîitoare a lumînărilor, ochii de sticlă ai vulpii, ai bufniţei şi ai uriaşului vultur păreau aproape vii. Umbrele lor se mişcau, imense, pe peretele podului.

Orologiul din turn bătu de şapte ori.

Atreiu ieşi din nou în stradă şi umblă fără nici un ţel prin oraş. Părea foarte mare. Trecu prin cartiere unde toate casele erau mici şi joase, încît stînd în picioare era în stare să atingă streaşina, precum şi prin altele unde se aflau palate cu multe caturi şi cu faţadele împodobite cu statui. Dar toate statuile reprezentau schelete sau figuri de demoni holbîndu-se cu feţe schimonosite la trecătorul singuratic.

Pe urmă rămase dintr-o dată ţintuit locului.

De undeva, de foarte aproape, se auzea un urlet răguşit şi hîrîitor sunînd atît de disperat, atît de deznădăjduit, încît pe Atreiu îl duru inima. Toată părăsirea, toată osîndirea Fiinţelor Întunericului se găsea în această jeluire ce nu se mai sfîrşea şi se întorcea ca ecou reflectat de pereţii unor clădiri din ce în ce mai îndepărtate, pînă ce, la sfîrşit, se auzea ca urletul unei haite de lupi uriaşi împrăştiată pe o mare întindere.

Atreiu merse pe urma sunetelor ce deveneau din ce în ce mai stinse, pentru a înceta în cele din urmă într-un hohot hîrîitor.

Dar trebui să caute cîtva timp. Intră printr-o poartă, ajunse într-o curte strîmtă şi întunecoasă, trecu pe sub o boltă interioară şi nimeri în sfîrşit într-o curticică dosnică, umedă şi murdară. Acolo zăcea un lup uriaş aproape mort de foame, legat de zid cu un lanţ. I se puteau număra una cîte una coastele de sub blana răpciugoasă, vertebrele şirei spinării ieşeau în afară ca dinţii unui ferăstrău, iar limba îi atîrna de-un cot din botul pe jumătate deschis.

Atreiu se apropie încetişor de el. Cînd îl observă, lupul ridică dintr-o zvîcnitură capul său enorm. În ochi îi lucea o lumină verde.

O vreme se examinară unul pe celălalt, fără o vorbă, fără vreun sunet. În sfîrşit lupul scoase un mîrîit încet, sunînd a primejdie mare:

— Pleacă! Lasă-mă să mor în pace!

Atreiu nu se mişcă. La fel de încet îi răspunse:

— Ţi-am auzit chemarea, de aceea am venit.

Capul lupului căzu înapoi pe culcuş.

— N-am chemat pe nimeni, mîrîi el, era bocetul pentru propriul meu sfîrşit.

— Cine eşti tu? întrebă Atreiu şi se mai apropie un pas.

— Sînt Gmork, vîrcolacul.

— De ce eşti legat în lanţ?

— M-au uitat cînd au plecat.

— Cine te-a uitat?

— Cei care m-au legat în lanţ.

— Şi unde au plecat?

Gmork nu-i răspunse. Îl privea pe Atreiu pîndindu-l din ochii închişi pe jumătate. După ce tăcu mai mult timp, întrebă:

— Tu nu eşti de pe-aici, micuţule străin, nici din oraşul acesta şi nici din ţara aceasta. Ce cauţi aici?

Atreiu plecă capul.

— Nu ştiu cum am ajuns aici. Cum se numeşte oraşul?

— E capitala celei mai vestite ţări din întreaga Fantäzie, spuse Gmork. Despre nici o altă ţară şi nici un alt oraş nu există atît de multe poveşti. Ai auzit şi tu desigur de Oraşul Strigoilor din Ţara Ticăloşilor, nu-i aşa?

Atreiu dădu încet din cap.

Gmork nu-l slăbise o clipă din ochi pe băiat. Era mirat că acest copil cu pielea verde îl privea atît de liniştit din ochii lui

negri şi nu arăta nici o frică.

— Dar tu — cine eşti? întrebă vîrcolacul.

Atreiu stătu un timp pe gînduri înainte de a răspunde:

— Nimeni.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aveam şi eu cîndva un nume. Nu mai trebuie să fie pronunţat. De aceea sînt nimeni.

Lupul-vîrcolac îşi trase puţin în sus buzele şi îşi arătă dinţii înfiorători, ceea ce voia să fie probabil un zîmbet Se pricepea la întunecările sufleteşti de toate felurile şi simţea că avea în faţa sa un partener demn de el, într-un anumit fel.

— Dacă lucrurile stau aşa, spuse cu glasul răguşit, atunci nimeni m-a auzit, nimeni a venit la mine şi nimeni vorbeşte cu mine în ultimele mele clipe.

Atreiu dădu iar din cap. Apoi întrebă:

— Nu te poate desprinde nimeni din lanţ?

Lumina verde din ochii lupului-vîrcolac pîlpîi. Începu să gîfîie şi să-şi lingă botul.

— Ai face într-adevăr una ca asta, spuse repezit, i-ai da drumul unui lup-vîrcolac flămînd? Nu ştii ce înseamnă asta? N-aş cruţa pe nimeni!

— Da, spuse Atreiu, dar eu sînt nimeni. De ce m-aş teme de tine?

Dădu să se apropie de Gmork. Dar acesta scoase din nou mîrîitul său înspăimîntător. Băiatul se feri.

— Nu vrei să te eliberez? îl întrebă.

Dintr-o dată vîrcolacul păru foarte obosit.

— Nu mă poţi elibera. Iar dacă ajungi în preajma mea, eu trebuie să te sfîşii, băiete. Şi asta mi-ar amîna sfîrşitul doar cu puţin, o oră sau două. Prin urmare, stai la distanţă şi lasă-mă să crăp în pace.

Atreiu rămase pe gînduri.

— Poate, îi spuse într-un tîrziu, găsesc ceva de mîncare pentru tine. Aş putea să mă duc să caut prin oraş.

Gmork îşi deschise iar ochii încet şi-l privi pe băiat. Focul cel verde din privirile sale se stinsese.

— Du-te la naiba, prostuţule! Vrei să mă ţii în viaţă pînă ce neantul ajunge aici?

— Mă gîndeam, bîigui Atreiu, că dacă ţi-aş fi adus de mîncare şi ai fi fost sătul, poate că m-aş fi putut apropia de tine pentru a-

ţi desface lanţul...

Gmork scrîşni din dinţi.

— Dacă m-ar reţine aici un lanţ obişnuit, crezi că nu l-aş fi rupt eu singur, încă de demult?

Ca pentru a-i dovedi aceasta, înşfăcă lanţul şi dinţii lui înspăimîntători se izbiră trosnind. Smuci de lanţ, apoi îi dădu drumul.

— E un lanţ fermecat, nu poate fi desprins decît de aceeaşi persoană care l-a şi legat. Dar ea nu se mai întoarce niciodată.

— Şi cine ţi l-a legat?

Gmork începuse să schelălăie ca un cîine bătut. Abia după cîtva timp se linişti într-atît încît să poată răspunde:

— Gaya, domniţa întunecată.

— Şi unde a plecat?

— S-a aruncat în neant — ca şi toţi ceilalţi de aici.

Atreiu se gîndi la dansatorii smintiţi pe care-i văzuse afară în negură, în faţa oraşului.

— De ce, murmură el, de ce n-au fugit?

— Nu mai aveau nici o speranţă. Asta vă face pe alde voi atît de slabi. Neantul vă atrage tare de tot, şi nici unul din voi nu-i va mai rezista multă vreme.

Spunînd aceste cuvinte, Gmork rîdea cu răutate.

— Dar tu, continuă Atreiu cu întrebările, vorbeşti ca şi cum n-ai fi şi tu de-al nostru.

— Nici nu sînt de-al vostru.

— Da'de unde vii?

— Nu ştii ce-i un vîrcolac?

Mut, Atreiu făcu semn din cap că nu ştia.

— Nu cunoşti decît Fantäzia, spuse Gmork. Mai există însă şi alte lumi. De pildă cea a făpturilor omeneşti. Dar mai există şi fiinţe care nu-şi au o lume proprie. În schimb sînt în stare să intre şi să iasă dintr-o lume într-alta. O astfel de fiinţă sînt şi eu. În lumea oamenilor apar ca un om, dar nu sînt. Iar în Fantäzia am o înfăţişare fantäzică — dar nu sînt unul de-ai voştri.

Atreiu se aşeză încet pe jos, privindu-l pe vîrcolacul muribund cu ochii săi mari, negri.

— Ai fost în lumea oamenilor?

— De multe ori am trecut încolo şi încoace între lumea lor şi a voastră.

— Gmork, bîigui Atreiu fără a fi în stare să împiedice

tremurul buzelor sale, îmi poţi destăinui calea spre lumea oamenilor?

În ochii lui Gmork se aprinse o mică scînteie verde, ca şi cum ar fi rîs în sinea sa.

— Pentru tine şi cei de-o seamă cu tine calea într-acolo e foarte lesnicioasă. Numai că pentru alde voi există şi un clenci: Nu vă mai puteţi întoarce niciodată. Trebuie să rămîneţi veşnic acolo. Vrei aşa ceva?

— Ce trebuie să fac? întrebă hotărit Atreiu.

— Ceea ce au făcut şi toţi ceilalţi încă înaintea ta, băiete. Trebuie doar să te arunci în neant. Dar nu-i nici o grabă, căci mai curînd sau mai tîrziu o vei face în orice caz, atunci cînd vor dispărea ultimele părţi din Fantäzia.

Atreiu se ridică în picioare.

Gmork văzu că băiatul tremura din tot trupul. Deoarece nu ştia adevăratul motiv, îi spuse, căutînd să-l liniştească:

— Nu te teme, nu doare.

— Nu mă tem, răspunse Atreiu. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că tocmai aici şi tocmai prin tine îmi voi recăpăta întreaga speranţă.

Ochii lui Gmork ardeau ca două semilune înguste şi verzi.

— N-ai nici un motiv să mai speri ceva, băiete — indiferent ce-ai avea de gînd să faci. Cînd apari în lumea oamenilor, nu mai eşti ceea ce eşti aici. Tocmai aceasta e taina ce n-o poate şti nimeni în Fantäzia.

Atreiu stătea locului cu braţele atîrnînd.

— Ce voi fi acolo? întrebă el. Spune-mi taina!

Gmork tăcu multă vreme şi nu se mai mişcă.

Atreiu începuse să se teamă că nu va mai primi nici un răspuns, dar în sfîrşit o răsuflare grea săltă pieptul lupului-vîrcolac care începu să vorbească cu glas răguşit:

— Drept cine mă iei, băiete? Drept prietenul tău? Fii cu băgare de seamă! Mă distrez doar cu tine. Şi nici nu poţi pleca acum. Te reţin prin speranţa ta. Dar în timp ce vorbesc, neantul asediază din toate părţile Oraşul Strigoilor, iar foarte curînd nu va mai fi nici o ieşire. Şi atunci vei fi pierdut. Dacă stai şi mă asculţi, te-ai şi hotărît. Dar încă mai poţi fugi.

Cruzimea din jurul botului lui Gmork se accentua tot mai mult. Atreiu şovăi doar o clipă foarte scurtă, pe urmă şopti însă:

— Spune-mi taina! Ce voi fi acolo?

Din nou Gmork lăsă să treacă multă vreme pînă să răspundă. Acum respira horcăind şi rar. Brusc se ridică însă şi se aşeză sprijinindu-se pe labele din faţă, iar Atreiu trebuia să privească în sus spre el. Abia acum se vedea mărimea lui enormă şi înfricoşătoare. Cînd continuă să vorbească, glasul îi huruia.

— Ai văzu neantul, băiete?

— Da, de multe ori.

— Cum arată?

— Ca şi cum ai fi orb.

— Ei bine — şi dacă aţi intrat în el, atunci se lipeşte de voi, acest neant. Sînteţi ca o boală contagioasă prin care oamenii orbesc, aşa că nu mai pot deosebi aparenţa de realitate. Ştii cum sînteţi numiţi acolo?

— Nu, şopti Atreiu.

— Minciuni! lătră Gmork.

Atreiu îşi clătină capul. Sîngele îi pierise de pe chip.

— Cum se poate una ca asta?

Gmork se amuza pe seama lui Atreiu. Era limpede că această convorbire îl înviora. După o scurtă vreme continuă:

— Mă-ntrebi ce vei fi acolo? Dar aici ce eşti? Ce sînteţi cu toţii, voi făpturi ale Fantäziei? Sînteţi imagini din vis, născociri din domeniul poeziei, personaje dintr-o poveste fără sfîrşit! Te iei drept o realitate, băiete? Fie, aici în lumea ta chiar eşti. Dar dacă treci prin neant, atunci nu mai eşti. Ai devenit de nerecunoscut. Eşti într-o altă lume. Acolo nu mai semănaţi cu voi înşivă. Aduceţi în lumea oamenilor iluzia Şi amăgirea. Ia ghiceşte, băiete, ce se-ntîmplă cu toţi locuitorii Oraşului Strigoilor care au sărit în neant?

— Nu ştiu, bîigui Atreiu.

— Se transformă în idei fixe în minţile oamenilor, în teamă, acolo unde în realitate nu există nimic de care să te temi, în lăcomia de a avea lucruri care îi îmbolnăvesc, în disperare acolo unde nu există nici un motiv de disperare.

— Ajungem cu toţii aşa? întrebă Atreiu îngrozit.

— Nu, spuse Gmork, exista multe feluri de idei fixe şi de amăgiri, depinde de cum sînteti aici, frumoşi sau urîţi, proşti sau înţelepţi, urmînd să deveniţi acolo minciuni frumoase sau urîte, prosteşti sau înţelepte.

— Dar eu, dori să ştie Atreiu, ce voi deveni eu?

Gmork rînji.

— Nu-ţi spun, băiete. Ai să vezi tu acolo. Sau, mai bine zis, n-ai să vezi, fiindcă nici n-ai să mai fii.

Atreiu tăcea şi-l privea pe lupul-vîrcolac cu ochii căscaţi.

Gmork continuă:

— De aceea oamenii urăsc Fantäzia Şi se tem de ea şi de tot ce vine de acolo. Doresc s-o distrugă. Şi nu ştiu că tocmai astfel măresc potopul de minciuni ce se revarsă neîncetat în lumea lor — acest şuvoi de făpturi ale Fantäziei devenite de nerecunoscut şi care trebuie să ducă viaţa părelnică a unor cadavre vii şi să otrăvească cu duhoarea lor de putregai sufletele oamenilor. Oamenii nu-şi dau seama. Aşa-i că-i distractiv?

— Şi nu mai există nici unul, întrebă încetişor Atreiu, care să nu ne urască şi să nu se teamă de noi?

— În orice caz, eu unul nu cunosc pe nimeni, spuse Gmork, şi de altfel nici nu e de mirare, pentru că voi înşivă trebuie să-i faceţi pe oameni să creadă că Fantäzia nici nu există.

— Că Fantäzia nici nu există? repetă Atreiu uluit.

— Desigur, băiete, răspunse Gmork, e chiar cel mai important lucru din toate. Nu-ţi dai seama? Oamenii trebuie să creadă că Fantäzia nu există, căci numai atunci n-o să le mai treacă prin minte să vă viziteze. Şi de asta depinde totul, căci numai dacă ei nu vă cunosc sub adevărata voastră înfăţişare se poate face totul cu ei.

— Ce să se facă cu ei?

— Tot ce vrei. Se află în puterea ta. Şi nimic nu dă o putere mai mare asupra oamenilor decît minciuna. Căci oamenii, băiete, trăiesc din idei. Iar acestea pot fi dirijate. O asemenea putere e singura de preţ. De aceea m-am aflat şi eu de partea puterii şi am slujit-o, pentru a lua parte la ea — deşi într-un alt chip decît tine şi cei de-o seamă cu tine.

— Nu vreau să am parte de putere! exclamă Atreiu.

— Linişteşte-te, prostuţule, mîrii lupul-vîrcolac, îndată ce-ţi va veni şi ţie rîndul să sari în neant, te transformi şi tu într-un slujitor al puterii, lipsit de voinţă şi de nerecunoscut. Cine ştie la ce-i vei fi de folos. S-ar putea ca prin ajutorul tău oamenii să fie îndemnaţi să cumpere ceea ce nu le trebuie, sau să urască ceea ce nu cunosc, să creadă ceea ce-i face docili, sau să se îndoiască de ceea ce i-ar putea salva. Prin mijlocirea voastră, micuţule locuitor al Fantäziei, se fac cele mai mari afaceri în lumea oamenilor, se dezlănţuie războaie, se întemeiază imperii

mondiale...

Gmork îl privi cîtva timp pe băiat cu ochii întredeschişi, apoi mai spuse:

— Mai sînt şi o mulţime de bieţi neghiobi — ei înşişi se cred fireşte foarte deştepţi şi îşi închipuie că slujesc adevărul — care îşi dau cea mai mare silinţă în a-i convinge pînă şi pe copii că Fantäzia nu există. Poate că tocmai tu le vei fi foarte folositor.

Atreiu stătea cu capul plecat.

Acum ştia de ce nu mai veneau oamenii în Fantäzia şi de ce nu vor mai veni niciodată să-i dea un nume nou Crăiesei Copile. Cu cît se distrugea mai mult din Fantäzia, cu atît mai covîrşitor devenea potopul de minciuni din lumea oamenilor. Şi tocmai de aceea dispărea în fiece clipă tot mai mult şi posibilitatea să mai vină totuşi o făptură omenească. Era un cerc al naibii de vicios din care nu exista nici o scăpare. Acum Atreiu înţelesese tot.

Mai era însă cineva care înţelesese tot: Bastian Balthasar Bux.

Acum ştia că nu numai Fantäzia era bolnavă, ci şi lumea oamenilor. Una era în legătură cu cealaltă. De fapt, o simţise dintotdeauna fără a-şi putea însă explica de ce era aşa. Nu voise niciodată să se mulţumească cu gîndul că viaţa trebuie să fie atît de cenuşie şi monotonă, lipsită de mistere şi de minuni, după cum afirmau toţi cei ce spuneau mereu: Aşa-i viaţa!

Acum ştia însă că oamenii trebuiau să meargă în Fantäzia pentru a însănătoşi amîndouă lumile.

Iar faptul că nici un om nu mai ştia drumul într-acolo se datora tocmai minciunilor şi ideilor greşite apărute în lumea oamenilor prin distrugerea Fantäziei, minciuni şi idei ce-i orbiseră.

Cu spaimă şi ruşine Bastian îşi aminti de propriile sale minciuni. Istorioarele născocite şi povestite de el nu le puse la socoteală. Erau cu totul altceva. De cîteva ori minţise însă în mod conştient şi cu intenţie — uneori de frică, uneori ca să obţină ceva ce-şi dorea neapărat, iar uneori doar ca să-şi dea aere. Oare ce făpturi ale Fantäziei fuseseră distruse prin minciunile lui, fuseseră folosite greşit şi făcute de nerecunoscut? Încercă să-şi imagineze cum erau mai înainte, sub înfăţişarea lor adevărată — dar nu era în stare. Poate tocmai fiindcă minţise.

În orice caz, un lucru era sigur: contribuise şi el la situaţia rea în care se găsea Fantäzia. Şi dorea să facă ceva ca să-şi răscumpere greşelile, i-o datora lui Atreiu care era gata de orice, numai să-l aducă şi pe el acolo. Nu putea şi nu voia să-l dezamăgească pe Atreiu. Trebuia neapărat să găsească drumul!

Orologiul din turn bătu de opt ori.

Vîrcolacul îl privise cu multă atenţie pe Atreiu.

— Prin urmare, acum ştii cum poţi ajunge în lumea oamenilor, îi spuse el. Tot mai doreşti să te duci, băiete?

Atreiu făcu din cap semn că nu.

— Nu vreau să devin o minciună, murmură el.

— Tot vei deveni, fie că vrei, fie că nu vrei, răspunse Gmork aproape vesel.

— Şi tu, întrebă Atreiu, de ce eşti aici?

— Aveam o misiune, spuse în silă Gmork.

— Şi tu?

Atreiu îl privi atent şi aproape compătimitor pe lupul-vîrcolac.

— Şi ţi-ai îndeplinit-o?

— Nu, mîrîi Gmork, altfel sigur că n-aş sta aici legat de lanţ. La început lucrurile nici nu mergeau aşa de prost, pînă am ajuns în acest oraş. Domniţa Întunecată care domnea aici m-a primit cu toate onorurile. M-a poftit la ea în palat, m-a ospătat din belşug, a stat de vorbă cu mine şi s-a purtat ca şi cum ar fi fost întru totul de partea mea. De altfel, toate făpturile din Ţara Ticăloşilor mi-erau cît se poate de simpatice şi mă simţeam ca acasă. Iar domniţa Întunecată era, în felul ei, o femeie foarte frumoasă — în orice caz după gustul meu. Mă mîngîia, ma scărpina uşor, iar eu mă lăsam, căci mi-era tare plăcut, nimeni nu m-a mîngîiat vreodată aşa. Pe scurt, mi-am pierdut capul şi am început să pălăvrăgesc, ea se prefăcea că mă admiră grozav, pînă la sfîrşit i-am spus şi despre misiunea mea. Probabil că m-a adormit, căci de obicei aveam somnul foarte uşor. Cînd m-am trezit, eram legat de acest lanţ. Domniţa Întunecată stătea în fata mea şi-mi spunea: „Ai uitat, Gmork, că şi eu fac parte dintre făpturile Fantäziei. Şi dacă lupţi împotriva Fantäziei, înseamnă că lupţi şi împotriva mea. Aşadar, eşti duşmanul meu, dar eu te-am întrecut în viclenie. Lanţul de care eşti legat nu poate fi dezlegat decît de mine. Eu plec însă împreună cu

slujitorii şi cu slujnicele mele să ne aruncăm în neant, aşa că nu mai revin niciodată." S-a întors cu spatele şi a plecat. Dar nu i-au urmat cu toţii exemplul. Abia cînd neantul s-a apropiat tot mai mult, locuitorii oraşului au fost atraşi în număr tot mai mare şi cu atîta forţă încît nu au mai putut rezista. Şi dacă nu mă înşel, tocmai azi au cedat şi ultimii. Da, am fost prins în cursă, băiete, am stat prea multă vreme s-o ascult pe femeia aceea. Iar tu, băiete, ai fost prins acum în aceeaşi cursă, ai stat prea multă vreme să m-asculţi pe mine. Căci în această clipă neantul a încercuit oraşul ca un inel, eşti prizonier şi nu mai poţi scăpa.

— Deci vom pieri împreună, spuse Atreiu.

— Desigur, răspunse Gmork, dar în chip foarte diferit, prostuţule. Căci eu voi muri înainte ca neantul să ajungă aici, tu vei fi însă înghiţit de el. E o mare diferenţă. Căci pentru cine moare înainte, se sfîrşeşte povestea, dar a ta va continua la nesfîrşit, sub formă de minciună.

— De ce eşti atît de rău? întrebă Atreiu.

— Voi aţi avut o lume a voastră, răspunse lugubru Gmork, dar eu nu.

— Care a fost misiunea ta?

Gmork, care pînă atunci şezuse drept, lunecă la pămînt. Era limpede că puterile îi erau pe sfîrşite. Glasul lui hîrîit nu se mai auzea decît ca un gîfiit.

— Cei cărora le slujesc şi care hotărîseră distrugerea Fantäziei şi-au văzut planul primejduit. Au aflat că Crăiasa Copilă trimisese un sol, un mare erou —, şi se părea că el va izbuti pînă la sfîrşit să cheme o făptură omenească în Fantäzia. — Era neapărat necesar să fie ucis din timp. — În acest scop m-au trimis pe mine, căci umblasem mult prin Fantäzia. — I-am şi găsit urma imediat — l-am urmărit zi şi noapte — încetul cu încetul l-am ajuns din urmă — prin ţara sassafranilor — la templul Muamat din Codrul Străvechi — prin Codrul Huietului — Mlaştinile Întristării

— Munţii Morţi — dar pe urmă, lîngă Prăpastia Străfundă, la plasa lui Ygramul — i-am pierdut urma — ca şi cum s-ar fi topit în văzduh. — Prin urmare, am căutat mai departe, trebuia să fie pe undeva — dar nu i-am mai găsit urma. — În cele din urmă, am ajuns aici. — N-am izbutit. — Dar nici el, căci Fantäzia piere! De altfel, numele lui era Atreiu.

Gmork îşi săltă capul. Băiatul se dăduse înapoi cu un pas şi

stătea cu capul sus.

— Eu sînt, spuse el, eu sînt Atreiu.

O tresărire trecu prin trupul slăbit al lupului. Se repetă şi deveni tot mai puternică. Apoi îi ieşi din gîtlej un sunet semânînd cu o tuse gîfîită, devenea tot mai tare şi mai hîrîită şi crescu pînă ce se transformă într-un urlet răsunînd printre toţi pereţii caselor. Vîrcolacul rîdea!

Era cel mai înfiorător zgomot ce-l auzise Atreiu vreodată, niciodată nu mai auzise ceva asemănător.

Apoi se sfîrşi brusc.

Gmork murise.

Atreiu rămase multă vreme nemişcat. Într-un tîrziu se apropie de lupul mort — nici el nu ştia de ce — se plecă peste capul lui şi atinse cu mîna blana cea neagră şi ţepoasă. Şi în aceeaşi clipă, mai iute ca gîndul, dinţii lui Gmork prinseră piciorul lui Atreiu. Pînă şi dincolo de moarte răutatea din el rămăsese puternică.

Atreiu încercă cu disperare să-i desfacă fălcile. Era zadarnic. Dinţii uriaşi îi erau înfipţi în carne ca şi cum ar fi fost strînşi cu şuruburi de oţel. Atreiu căzu pe pămîntul murdar, lîngă hoitul lupului-vîrcolac.

Şi pas cu pas, tiptil şi de nestăvilit, neantul pătrunse din toate părţile prin zidul înalt şi negru ce înconjura oraşul.

Zborul spre Turnul de Fildeş

JOS, ATREIU INTRASE PRIN POARTA posomorită a Oraşului Strigoilor şi începuse să colinde uliţele strîmbe, ca apoi să sfîrşească atît de tragic în curticica dosnică şi murdară, dar în aceeaşi clipă, sus, în văzduh, Fuhur, balaurul-noroc alb, avu parte de o descoperire cît se poate de uimitoare.

Aflat şi acum în căutarea micului său stăpîn şi prieten, urcase foarte sus printre norii şi palele de negură ale cerului şi se uita împrejur. În toate direcţiile se întindea marea ce nu se liniştea decît foarte încet după furtuna năprasnică ce-o răscolise pînă-n străfunduri. Dintr-o dată Fuhur zări la mare depărtare ceva ce nu-şi putea explica. Era ca o rază de lumină aurie ce strălucea şi se stingea la intervale regulate, strălucea şi iar se

stingea. Iar raza de lumină părea că se îndreaptă anume spre el, spre Fuhur.

Cît putu mai repede se apropie de acel loc, iar cînd pluti în sfîrşit peste el, îşi dădu seama că străfulgerările porneau din adîncurile apelor, poate chiar de pe fundul mării.

După cum s-a spus şi mai înainte, balaurii-noroc sînt făpturi din aer şi foc. Apa e un element ce nu le e doar străin, ci şi extrem de periculos. În apă ei se pot stinge cu adevărat precum o flacără — în cazul cînd nu se înăbuşă mai înainte, căci ei respiră necontenit aerul, cu întregul lor trup, prin cei o sută de mii de solzi sidefii. Se şi hrănesc totodată cu aer şi cu căldură, iar vreo altă hrană nu le mai e de trebuinţă, dar fără aer şi căldură nu pot trăi decît foarte scurt timp.

Fuhur nu ştia ce sa facă. Nici nu ştia ce erau ciudatele clipiri de acolo, de jos, din adîncurile mării şi dacă aveau vreo legătură cu Atreiu.

Totuşi nu stătu mult pe gînduri. Zvîcni foarte sus în văzduh, apoi se întoarse cu capul în jos, îşi apropie labele strîns de trupul ce-l ţinu ţeapăn şi drept ca un băţ şi se lăsă să cadă în adîncuri. Se scufundă în mare cu un pleoscăit grozav, încît apa stropi ca dintr-un imens havuz. La început îşi pierdu cunoştinţa din pricina izbiturii puternice, pe urmă se strădui însă să-şi deschidă ochii roşii-rubinii. Acum zări sclipirea foarte aproape de el, ceva mai jos, doar la cîteva lungimi ale propriului său trup. Apa îi învăluia corpul şi începu să formeze băşicuţe ca într-o oală înainte de a începe să fiarbă. Totodată simţea cum se răcoreşte şi cum puterile îl lasă. Cu ultimele forţe se sili să se afunde încă mai adînc — iar acum văzu sursa de lumină atît de aproape, încît putea s-o atingă. Era AURYN, strălucirea! Din fericire, talismanul rămăsese agăţat cu lanţul de o ramură de mărgean ieşind din peretele unei văgăuni de stîncă — căci altfel giuvaerul s-ar fi scufundat într-un abis fără fund.

Fuhur se întinse spre giuvaer, îl desprinse şi îşi petrecu lanţul în jurul gîtului, pentru a nu-l pierde — căci simţea că îndată avea să-şi piardă cunoştinţa.

Cînd îşi reveni în simţiri, la început nici nu ştiu ce-i cu el, căci spre marea lui mirare zbura din nou prin văzduh peste mare. Zbura cu foarte mare iuţeală într-o direcţie anumită, cu mult mai repede decît iar fi îngăduit puterile lui sfîrşite. Încercă să zboare ceva mai încet, dar fu nevoit să constate că trupul său nu-i mai

dădea ascultare. O altă voinţă, mult mai puternică decît a lui, pusese stăpînire pe trupul său şi-l conducea acum. Iar această voinţă pornea de la AURYN pe care îl purta de lanţ în jurul gîtului.

Ziua era pe sfîrşite şi se însera cînd Fuhur zări în sfîrşit în depărtare malul mării. Ţinutul de dincolo de mal nu se prea vedea, părea să fie cufundat în neguri. Cînd se apropie mai mult, îşi dădu seama că cea mai mare parte a ţinutului fusese înghiţită de acel neant care făcea ca ochii să doară atît de tare de parcă ar fi orbit.

Dacă ar fi putut hotărî după propria lui voinţă, Fuhur ar fi făcut acum cale întoarsă. Forţa tainică a giuvaerului îl silea însă să zboare drept înainte. Iar foarte curînd află şi de ce, căci în mijlocul nesfîrşitului neant descoperi brusc o mică insulă ce încă mai rezista, o insulă din case cu crestele acoperişurilor ascuţite şi cu turnuri strîmbe. Fuhur bănuia acum pe cine va găsi acolo, şi zbura spre ţel mînat de forţa puternică a talismanului, dar şi de propria lui voinţă.

În curticica lipsită de lumină unde zăcea Atreiu lîngă lupul-vîrcolac mort, se întunecase aproape complet. Amurgul cenuşiu ce mai pătrundea în luminatorul îngust dintre case abia dacă mai ajungea pentru a deosebi trupul mai deschis al băiatului de blana neagră a monstrului. Şi cu cît se întuneca mai tare, cu atît mai mult arătau amîndoi ca unul singur.

Atreiu renunţase de mult la orice încercare de a se desprinde din menghinea de oţel a muşcăturii lupului. Era într-o stare semiinconştientă în care vedea din nou în faţa ochilor bivolul purpuriu din Marea Ierboasă pe care nu-l vînase. Uneori îi striga pe ceilalţi copii, tovarăşii săi de vînătoare, care probabil acum ajunseseră cu toţii vînători adevăraţi. Nu-i răspundea însă nimeni, numai bivolul uriaş stătea nemişcat în faţa lui şi-l privea. Atreiu îşi strigă căluţul, Artax. Dar nici el nu veni, şi nici nechezatul său limpede nu se auzea nicăieri. O strigă şi pe Crăiasa Copilă, dar tot zadarnic. Nu-i mai putea explica nimic. Nu ajunsese nici vînător, nu mai era nici sol, nu mai era nimeni.

Atreiu capitulase.

Pe urmă mai simţi însă şi altceva: neantul! Probabil că acum ajunsese foarte aproape. Atreiu simţea din nou forţa aceea îngrozitoare ca un fel de ameţeală. Se îndreptă şi îşi smuci gemînd piciorul. Dar dinţii nu-i dădeau drumul.

De fapt, era spre norocul lui. Căci dacă dinţii lui Gmork nu l-ar fi ţinut locului, Fuhur ar fi sosit totuşi prea tîrziu.

Aşa se făcu însă că Atreiu auzi dintr-o dată glasul de bronz al balaurului-noroc venind de sus din tării:

— Atreiu! Eşti aici? Atreiu!

— Fuhur! strigă Atreiu.

Apoi îşi duse amîndouă mîinile pîlnie la gură şi strigă în sus:

— Sînt aici. Fuhur! Fuhur! Ajutor! Sînt aici!

Şi strigă aşa mereu şi mereu.

Pe urmă văzu trupul alb al lui Fuhur pîlpîind ca un fulger viu în trecere prin micuţul petec de cer stins, la început foarte departe, la mare înălţimea, pe urmă a doua oară mult mai aproape. Atreiu striga şi tot striga, iar balaurul-noroc răspundea cu glasul său de clopot. În sfîrşit cel de-acolo de sus îl zări pe cel de jos, mărunt ca un biet gîndăcel într-o gaură întunecoasă.

Fuhur porni să aterizeze, dar curticica dosnică era strîmtă, se şi înnoptase, iar la coborîre balaurul dărîmă una din crestele ascuţite ale acoperişului. Şarpanta se prăbuşi cu un zgomot asurzitor. Fuhur simţi cum îl străfulgeră durerea. Îşi făcuse o rană adîncă în trup, lovindu-se de coama ascuţită a acoperişului. N-a mai izbutit una din aterizările sale obişnuite şi atît de elegante, ci căzu greu în curte, izbindu-se tare de pămîntul ud şi murdar, lîngă Atreiu şi Gmork cel mort.

Se scutură, strănută ca un căţel ce iese din apă şi spuse:

— În sfîrşit! Pe-aici mi-erai! Văd că am sosit tocmai la timp.

Atreiu nu spuse nimic. Îşi petrecu braţele pe după gîtul lui Fuhur şi îşi vîrî faţa în coama lui alb-argintie.

— Hai, îl îndemnă Fuhur, aşază-te pe spinarea mea! N-ai timp de pierdut.

Atreiu dădu doar din cap. Abia acum văzu Fuhur că piciorul lui Atreiu era prins în botul lupului.

— Rezolvăm noi îndată, spuse el rostogolindu-şi ochii roşii-rubinii, să nu-ţi faci nici o grijă.

Apucă cu amîndouă labele încercînd să descleşteze fălcile lui Gmork. Dar dinţii nu se clintiră nici un milimetru.

Fuhur gîfiia şi pufăia din pricina încordării, dar în zadar. Cu siguranţă că n-ar fi izbutit să-l elibereze pe micul său prieten dacă n-ar fi fost ajutat de noroc. Dar se ştie că balaurii-noroc au întotdeauna noroc şi, o dată cu ei, şi cei ce le sînt dragi.

Căci în clipa cînd Fuhur, istovit, se opri şi se plecă peste

capul lui Gmork pentru a vedea mai bine pe întuneric ce s-ar mai putea face, s-a întîmplat ca talismanul Crăiesei Copile, atîrnat de lanţ în jurul gîtului lui Fuhur, să se aşeze pe fruntea vîrcolacului mort. Şi tot în aceeaşi clipă se deschise botul, eliberînd piciorul lui Atreiu.

— Hei, strigă Fuhur, ai văzut?

Atreiu nu răspunse.

— Ce s-a întîmplat, întrebă Fuhur, unde eşti, Atreiu?

Bîjbîi prin întuneric căutîndu-şi prietenul, dar el nu mai era acolo. Şi în timp ce încerca să pătrundă bezna nopţii cu ochii săi de un roşu-aprins, începu să simtă şi el însuşi ceea ce-l smulsese de lîngă el pe Atreiu îndată ce se eliberase: Era neantul care se apropiase tot mai mult. AURYN îl apăra însă de sorbul puternic.

Atreiu se împotrivise zadarnic, neantul era mai tare decît propria lui voinţă micuţă. Lovi cu braţele, luptă şi dădu din picioare, dar membrele lui nu mai ascultau de el, ci de forţa aceea irezistibilă. Nu-l mai despărţeau decît cîţiva paşi de distrugerea sa definitivă.

Chiar atunci Fuhur trecu în zbor peste el ca un fulger alb, licăritor şi, apucîndu-l de smocul de păr lung, negru-albăstrui, îl trase în sus şi porni vîjîind, înălţîndu-se în văzduhul negru al nopţii.

Orologiul din turn bătu de nouă ori.

Nici unul din cei doi, nici Fuhur şi nici Atreiu nu fură mai tîrziu în stare să spună cît ţinuse zborul prin obscuritatea totală, dacă într-adevăr a fost doar o singură noapte. Poate că orice fel de timp încetase să mai existe pentru ei şi stăteau suspendaţi în nemişcare în mijlocul întunericului nemărginit. A fost cea mai lungă noapte trăită vreodată, nu numai pentru Atreiu, ci şi pentru Fuhur, care era mult mai vîrstnic.

Dar pînă şi cea mai lungă şi cea mai întunecoasă noapte se sfîrşeşte odată. Şi cînd se iviră zorile spălăcite, amîndoi zăriră departe în zare Turnul de Fildeş.

Aici era inevitabil să ne oprim puţin pentru a explica o particularitate a geografiei Fantăziei. Uscatul şi mările, munţii şi

apele nu stau nemişcate ca în lumea oamenilor. De aceea ar fi de pildă cu neputinţă să se întocmească o hartă a Fantäziei. Acolo nu se poate prevedea niciodată cu siguranţă care ţinut se învecinează cu alt ţinut. Pînă şi punctele cardinale se schimbă după ţinutul în care te afli. Iarna şi vara, ziua şi noaptea se supun în fiecare regiune unor legi diferite. E posibil ca, ieşind dintr-un deşert pîrjolit de soare, să nimereşti în mijlocul unor zăpezi arctice. În lumea Fantäziei nu există distanţe măsurabile, aşa că şi cuvintele „aproape" şi „departe" au o altă semnificaţie. Toate depind de starea sufletească şi de voinţa celui ce parcurge un anumit drum. Deoarece Fantäzia e nemărginită, punctul său central poate fi oriunde — sau, mai bine zis, e la fel de departe sau de aproape, pornind de pretutindeni. Depinde întru totul de cel ce doreşte să ajungă la punctul central. Iar cel mai interior punct central e tocmai Turnul de Fildeş.

Spre mirarea sa, Atreiu se trezi şezînd pe spinarea balaurului fără să-şi amintească însă cum ajunsese acolo. Nu mai ştia decît că Fuhur îl smulsese în sus, apucîndu-l de smocul său de păr. Înfrigurat, căută să se înfăşoare mai bine în hlamida ce flutura în urma sa, dar observă ca aceasta îşi pierduse culoarea şi devenise sură. La fel se întîmplase şi cu pielea şi părul său. Iar acum văzu în lumina crescîndă a dimineţii că nici Fuhur nu scăpase. Balaurul arăta doar ca o pală cenuşie de negură şi ajunsese aproape tot atît de ireal. Amîndoi fuseseră prea aproape de neant.

— Atreiu, micul meu stăpîn, îl auzi vorbind încetişor pe balaur, te doare rău rana?

— Nu, răspunse Atreiu, nu mai simt nimic.

— Ai fierbinţeli?

— Nu, Fuhur, nu cred. De ce mă-ntrebi?

— Am simţit că tremuri, răspunse balaurul, oare ce te-ar mai putea face pe tine să tremuri, Atreiu?

Atreiu tăcu o vreme înainte de a răspunde:

— În curînd vom fi sosit. Şi atunci va trebui să-i spun Crăiesei Copile că nu mai există nici o scăpare. Din toate cîte a trebuit să le fac, acesta e lucrul cel mai greu.

— Da, spuse Fuhur încă şi mai încet, e-adevărat.

Zburară mai departe în tăcere, mereu spre Turnul de Fildeş.

După cîtva timp, balaurul începu din nou:

— Ai văzut-o vreodată, Atreiu?

— Pe cine?

— Pe Crăiasa Copilă, sau mai curînd pe Suverana Dorinţelor cea cu Ochii de Aur? Căci astfel trebuie să i te adresezi cînd te afli în faţa ei.

— Nu, n-am văzut-o niciodată.

— Eu da. De foarte multă vreme. Pe atunci străbunicul tău trebuie să fi fost copil. Şi eu mai eram încă un june Ţopăie-prin-Nori cu capul plin de prostii. Într-o noapte am încercat să-mi iau de pe cer luna ce strălucea mare şi rotundă acolo sus. După cum ţi-am spus, pe atunci nu înţelegeam încă nimic. Cînd, la sfîrşit, m-am lăsat să cad înapoi pe pămînt, dezamăgit, eram foarte aproape de Turnul de Fildeş. În noaptea aceea pavilionul în formă de boboc de magnolie îşi deschisese larg petalele, iar în mijlocul lor vedeam că şade Crăiasa Copilă. Mi-a aruncat o privire, o singură scurtă privire, dar — nu ştiu cum să-ţi spun — din noaptea aceea am devenit altul.

— Cum arată?

— Ca o fetiţă. Dar e mult mai în vîrstă decît cele mai bătrîne făpturi ale Fantäziei. Mai bine aş spune: E fără vîrstă.

— E însă bolnavă de moarte, spuse Atreiu; s-o pregătesc eu cu băgare de seamă pentru sfîrşitul oricărei speranţe?

Fuhur făcu din cap semn că nu.

— Nu, ar ghici imediat că încerci doar s-o linişteşti. Trebuie să-i spui adevărul.

— Chiar dacă moare din această cauză? întrebă Atreiu.

— Nu cred să se-ntîmple una ca asta, spuse Fuhur.

— Ştiu, răspunse Atreiu, eşti un balaur-noroc.

Pe urmă iar zburară multă vreme în tăcere.

În sfîrşit, au mai stat de vorbă pentru a treia oară. De data aceasta Atreiu a fost cel ce-a întrerupt tăcerea:

— Aş vrea să te mai întreb ceva, Fuhur.

— Întreabă!

— Cine e ea?

— Ce vrei să spui?

— AURYN are putere asupra tuturor făpturilor Fantäziei, indiferent dacă sînt fiinţe ale luminii sau ale întunericului. Are putere şi asupra ta şi asupra mea. Şi totuşi Crăiasa Copilă nu-şi exercită niciodată puterea. E ca şi cum nici n-ar fi, şi totuşi e în toate. E aşa ca noi?

— Nu, spuse Fuhur, nu e cum sîntem noi. Nu-i o făptură a

Fantäziei. Noi toţi sîntem prin ea. Ea însăşi e însă de alt fel.

— Este cumva, — Atreiu şovăia să-şi pună întrebarea —, e un fel de făptură omenească?

— Nu, spuse Fuhur, nu e ceea ce sînt făpturile omeneşti.

— Atunci, repetă Atreiu, cine e ea?

Fuhur nu răspunse decît după o lungă tăcere.

— Nimeni din toată Fantäzia nu ştie, nimeni nici nu poate să ştie. E cea mai adîncă taină a lumii noastre. Odată l-am auzit pe un înţelept spunînd că acela ce ar putea să înţeleagă şi-ar stinge astfel propria sa existenţă. Nu ştiu ce-o fi vrut să spună. Mai mult nu pot să-ţi spun.

— Şi acum, zise Atreiu, se va stinge şi existenţa ei şi a noastră, a tuturor, fără ca noi să fi înţeles taina.

De data aceasta Fuhur tăcu, dar în jurul botului lui ca de leu juca un zîmbet, ca şi cum ar fi vrut să spună: Nu se va întîmpla una ca asta.

De atunci înainte nu mai vorbiră.

Puţin după aceea zburară peste marginea exterioară a Labirintului, acea cîmpie cu straturi de flori, tufe şi poteci întortocheate ce înconjura într-un rotogol mare Turnul de Fildeş. Spre spaima lor îşi dădură seama că pînă şi aici neantul îşi începuse distrugerea. E drept că deocamdată nu erau decît locuri mici presărate prin Labirint, dar erau pretutindeni. Rondurile de flori strălucind în toate culorile şi tufele înflorite aflate între acele locuri deveniseră uscate şi cenuşii. Pomişorii gingaşi îşi întindeau crengile goale şi îndoite în sus către balaur şi călăreţul său, ca şi cum s-ar fi rugat să-i ajute. Cîmpiile, cîndva verzi şi înflorite, acum erau spălăcite, şi un iz uşor de mucegai şi de putregai se ridica spre noii-veniţi. Singurele culori ce se mai vedeau erau cele ale unor ciuperci uriaşe, umflate, şi ale unor flori degenerate şi colorate ţipător, cu aspect otrăvitor, care făceau mai curînd impresia unor creaturi ale nebuniei şi ale corupţiei. Restul de viaţă din miezul Fantäziei încă se mai apăra, tresărind neputincios, împotriva distrugerii definitive ce pîndea şi rodea din toate părţile.

Totuşi la mijloc încă mai strălucea într-un alb feeric Turnul de Fildeş, neatins şi neprihănit.

Fuhur nu ateriză cu Atreiu pe terasa inferioară prevăzută pentru sosirea solilor zburători. Simţea că nici el şi nici Atreiu nu vor mai avea puterea să urce de acolo strada principală lungă,

în formă de spirală, ce ducea pînă la vîrful turnului. I se mai părea că situaţia deosebită le îngăduie să nu ţină seama de protocol sau de etichetă. Se hotărî să facă o aterizare forţată. Trecu valvîrtej peste balcoanele, podurile şi balustradele de fildeş, găsi în ultimul moment porţiunea cea mai înaltă a străzii principale, în locul unde îi era capătul, chiar în faţa clădirilor propriu-zise ale palatului, îşi dădu drumul jos, mai lunecă în sus pe stradă învîrtindu-se de cîteva ori în jurul său şi în sfîrşit se opri, cu coada înainte.

Atreiu, care se ţinuse cu amîndouă braţele de gîtul lui Fuhur, se ridică şi privi în jur. Se aşteptase la un soi de primire, sau cel puţin la un grup de paznici ai palatului care să-l întrebe cine e şi ce doreşte — dar nu se zărea nimeni nicăieri. Clădirile strălucitor de albe din jur păreau pustii.

— Au fugit cu toţii! îi trecut prin minte. Au lăsat-o singură pe Crăiasa Copilă. Sau nu cumva ea a şi...

— Atreiu, şopti Fuhur, trebuie să-i înapoiezi giuvaerul.

Îşi scoase de la gît lanţul. Acesta căzu jos.

Atreiu sări de pe spinarea lui Fuhur — şi se prăbuşi la pămînt. Nu se mai gîndise la rana sa. Stînd încă întins, luă talismanul şi îl petrecu în jurul gîtului. Apoi se ridică cu greu, sprijinindu-se de balaur.

— Fuhur, spuse el, unde trebuie să mă duc?

Dar balaurul-noroc nu-i mai răspunse. Stătea întins ca mort.

Strada principală se sfîrşea la un zid împrejmuitor înalt şi alb, în dreptul unei mari porţi minunat cioplite, ale cărei canaturi erau deschise.

Atreiu şchiopată într-acolo, se ţinu de portal şi găsi în spatele porţii o scară exterioară largă şi strălucitor de albă ce i se păru că ajunge pînă-n cer. Începu să urce treptele. Uneori se oprea ca să-şi mai vină în putere. Pe scările albe rămase o dîră de picături de sînge.

În sfîrşit, ajunse sus şi văzu înaintea sa o galerie lungă. Merse mai departe, clătinîndu-se şi ţinîndu-se de coloane. Apoi trecu printr-o curte cu o mulţime de fîntîni arteziene şi alte havuzuri, dar abia mai putea distinge ce avea în faţa ochilor. Ca în vis lupta să înainteze. Găsi o a doua poartă mai mică, apoi trebui să urce o scară înaltă, dar de data aceasta îngustă, şi ajunse într-o grădină unde totul, pomii, florile şi animalele erau cioplite din fildeş, pe urmă se tîrî pe mîini şi pe picioare peste

mai multe poduri arcuite şi fără balustradă ducînd la o a treia poartă, cea mai mică din toate. Culcat pe burtă, se trase mai departe, apoi ridică încet ochii şi văzu un munte luciu din fildeş, iar în vîrful lui Pavilionul Magnoliei orbitor de alb. Nici un drum nu ducea într-acolo sus, nici o scară.

Atreiu îşi lăsă capul pe braţe.

Nimeni din cei ce-au ajuns vreodată acolo sus şi din cei ce vor mai ajunge vreodată nu poate spune cum a parcurs această ultimă bucată de drum. Trebuie trecut sub tăcere.

Deodată Atreiu se află în faţa porţii ce ducea în Pavilion. Intră — şi se găsi faţă-n faţă cu Suverana Dorinţelor cea cu Ochii de Aur.

Şedea sprijinită pe multe perniţe aflate pe o pernă mare, rotundă şi moale, în mijlocul bobocului de floare, şi privea spre el. Arăta nespus de gingaşă şi de dulce. Atreiu văzu cît era de bolnavă după paloarea feţei ce părea aproape transparentă. Ochii ei migdalaţi erau de culoarea aurului închis. Nu exprimau nici un fel de îngrijorare sau nelinişte. Surîdea. Trupul ei mic şi firav era îmbrăcat într-o rochie largă de mătase ce strălucea atît de alb, încît pînă şi petalele de magnolie păreau întunecate faţă de ea. Arăta ca o fetiţă nespus de frumoasă, de cel mult zece ani, dar părul ei lung pieptănat lins şi căzîndu-i peste umeri şi spate pînă pe perna pe care şedea era alb ca neaua.

Bastian se sperie.

În clipa aceasta i se intîmplase ceva ce nu mai păţise niciodată în viaţă.

Pînă acum putuse să-şi imagineze foarte limpede tot ce se povestea în cartea cu Povestea fără Sfîrşit. E drept că se petrecuseră cîteva lucruri stranii cît timp citise cartea, nu putea să tăgăduiască, dar desigur că puteau fi explicate cumva. Şi-l imaginase cît se poate de clar pe Atreiu călărind pe balaurul-noroc, de asemenea şi Labirintul şi Turnul de Fildeş. Dar pînă în această clipă toate nu fuseseră decît propriile sale imaginaţii.

Cînd ajunsese însă la locul unde era vorba despre Crăiasa Copilă, pentru o fracţiune de secundă — numai atît cît ţine sclipirea fulgerului — văzuse în faţa ochilor obrazul ei. Dar nu numai în gînd, ci aievea! Bastian era sigur de tot că nu fusese doar imaginaţia sa. Văzuse chiar amănunte care nici nu erau

cuprinse în descrierea din carte, de pildă sprîncenele ce apăreau ca două arcuri subţiri, parcă pictate cu tuş, peste ochii ei aurii — sau loburile urechilor neobişnuit de alungite — sau înclinaţia deosebită a capului pe gîtul gingaş. Bastian ştia cu siguranţă că nu văzuse niciodată în viaţă ceva mai frumos decît obrazul ei. Şi în aceeaşi clipă ştiu şi cum se numeşte. Puişorul Lunii. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era numele ei.

Iar Puişorul Lunii îl privise — pe el, Bastian Balthasar Bux!

Îl privise cu o expresie pe care nu şi-o putea lămuri. Fusese şi ea surprinsă? Era cumva o rugăminte în privirea ei? Sau dor? Sau — ce-o fi fost?

Încercă să-şi amintească de privirea Puişorului Lunii, dar nu mai izbuti.

Un singur lucru îl ştia sigur: Privirea ei, trecînd prin ochii lui şi de-a lungul gîtului, îl lovise drept în inimă. Mai simţea şi acum cum îl frige urma lăsată. Şi mai simţea că această privire se afla acum în inima lui şi strălucea ca o comoară tainică. Într-un chip straniu şi totodată minunat îl durea.

Chiar dacă ar fi vrut Bastian nu s-ar mai fi putut apăra de cele ce i se întîmplau. Dar nici nu voia, o, nu! Dimpotrivă, pentru nimic în lume n-ar mai fi renunţat la comoara aceasta. Nu mai voia decît un singur lucru: să citească mai departe pentru a fi din nou împreună cu Puişorul Lunii pentru a o revedea.

Nu bănuia că astfel intra irevocabil în cea mai neobişnuită şi probabil cea mai primejdioasă aventură. Dar chiar şi dacă ar fi bănuit — cu siguranţă că tot n-ar fi fost un motiv pentru el să închidă cartea, s-o pună deoparte şi să n-o mai atingă niciodată.

Cu degetele tremurînd căută locul unde se oprise şi continuă să citească.

Orologiul din turn bătu de zece ori.

Crăiasa Copilă

KILOMETRI NENUMĂRAŢI STRĂBĂTUSE ATREIU şi totuşi, stînd acum şi privind-o pe Crăiasa Copilă, nu era în stare să scoată nici un cuvînt. Nu ştia cum să-nceapă, nu ştia cum să se poarte. De multe ori încercase să-şi imagineze acest moment, îşi pregătise cuvintele, dar toate îi dispăruseră brusc din minte.

În sfîrşit, ea îi zîmbi şi-i spuse cu un glas plăpînd şi dulce ce suna ca şi cum o pasăre mică ar cînta în somn:

— Te-ai întors din Căutarea cea Mare, Atreiu?

— Da, izbuti să spună Atreiu plecîndu-şi capul.

— Acum e sură hlamida ta cea frumoasă, continuă ea după o scurtă tăcere, sur ţi-e şi părul şi pielea, ca piatra. Dar totul va fi din nou ca înainte şi chiar mai frumos. Ai să vezi.

Lui Atreiu parcă i se legase limba. Clătină doar foarte uşor capul. Apoi auzi din nou glasul cel gingaş:

— Mi-ai îndeplinit misiunea...

Atreiu nu ştia dacă aceste cuvinte nu erau cumva o întrebare. Nu îndrăznea să privească la ea pentru a citi pe faţa ei. Încet puse mîna pe lanţul cu talismanul de aur şi-l scoase de la gît. Cu braţul întins îi oferi Crăiesei Copile, dar privirile şi le ţinea tot plecate. Încercă să se lase într-un genunchi precum solii din poveştile şi cîntecele auzite în taberele de corturi din patria sa, dar piciorul rănit nu-şi făcu datoria, şi Atreiu căzu la picioarele Crăiesei Copile şi rămase întins pe jos, cu faţa la pămînt.

Ea se aplecă, ridică talismanul şi în timp ce-şi petrecea lanţul printre degete, îi spuse:

— Ţi-ai îndeplinit frumos solia. Sînt foarte mulţumită de tine.

— Nu! exclamă Atreiu aproape cu furie, totul a fost zadarnic. Nu mai există salvare.

Urmă o lungă tăcere. Atreiu îşi vîrîse faţa în braţ şi un tremur îi zguduia tot trupul. Se temea că va auzi de la ea un strigăt de disperare, un vaiet, poate şi o aspră mustrare sau chiar o izbucnire de furie. Nici el nu ştia la ce se aştepta — dar cu siguranţă nu la ceea ce auzi acum. Crăiasa Copilă rîdea. Rîdea încetişor şi cu veselie. Lui Atreiu i se zăpăciră gîndurile, o clipă crezu că ea a înnebunit. Dar nu era rîsul unei nebune. Apoi îi auzi glasul spunînd:

— Dar l-ai adus cu tine.

Atreiu îşi ridică capul.

— Pe cine?

— Pe salvatorul nostru.

O privi cercetător în ochi şi nu găsi în ei decît limpezime şi veselie. Zîmbea din nou.

— Ţi-ai îndeplinit misiunea. Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut şi ai suferit.

Atreiu clătină din cap.

— Suverană a Dorinţelor cea cu Ochii de Aur, bîlbîi el folosind acum pentru prima oară formula oficială recomandată de Fuhur, eu... nu zău, nu-nţeleg ce vrei să spui.

— Se cunoaşte pe faţa ta, spuse ea, dar fie că înţelegi, fie că nu, totuşi ai izbutit. Şi acesta e lucrul cel mai important, nu-i aşa?

Atreiu tăcu. Nu-i mai venea în minte nici măcar o întrebare. Se holba la Crăiasa Copilă cu gura căscată.

— L-am văzut, continuă ea, şi m-a privit şi el.

— Cînd? întrebă Atreiu.

— Chiar atunci cînd ai intrat tu. L-ai adus cu tine.

Fără să vrea, Atreiu privi în jurul său.

— Şi unde e? Nu văd pe nimeni afară de mine şi de tine.

— O, mai sînt încă multe ce-ţi rămîn invizibile, răspunse ea, dar poţi să mă crezi. Încă nu se află în lumea noastră. Dar lumile noastre s-au şi apropiat atît de mult încît ne-am putut vedea, căci timp de o clipă, atît cît ţine un fulger, peretele subţire care încă ne mai desparte a devenit străveziu. În curînd va fi cu totul la noi şi mă va striga cu numele meu cel nou pe care numai el mi-l poate da. Atunci mă voi însănătoşi, şi o dată cu mine întreaga Fantäzie.

În timp ce Crăiasa Copilă vorbea, Atreiu se aşezase anevoie. Privea în sus spre ea, căci, şezînd pe pernele ei, era ceva mai înaltă, iar vocea lui era stinsă cînd o întrebă:

— Prin urmare, cunoşti de mult solia ce aveam să ţi-o aduc. Tot ce mi-a destăinuit Străvechea Morla din Mlaştinile Întristării, tot ce mi-a dezvăluit glasul misterios al Uyulälei din Oracolul din Miazăzi, — toate tu le ştiai?

— Da, spuse ea, şi le ştiam încă mai înainte de a te fi trimis în Căutarea cea Mare.

Atreiu înghiţi de cîteva ori în sec.

— De ce, izbuti în sfîrsit să spună, m-ai mai trimis şi pe mine? La ce te aşteptai?

— La nimic altceva decît la ceea ce ai făcut, răspunse ea.

— Ce-am făcut..., repetă încet Atreiu în timp ce între sprîncenele sale apărea o cută adîncă de furie. Dacă-i aşa precum spui, atunci totul a fost de prisos. Zadarnic m-ai mai trimis în Căutarea cea Mare. Am auzit spunîndu-se că hotărîrile tale sînt adeseori de neînţeles pentru cei ca noi. Se poate să fie

aşa. După toate prin cîte am trecut, îmi vine însă foarte greu să accept cu resemnare că n-ai vrut decît să te distrezi cu mine.

Ochii Crăiesei Copile arătau acum foarte serioşi.

— Nu mi-am permis să mă distrez cu tine, Atreiu, spuse ea, şi ştiu prea bine cît îţi datorez. Toate prin cîte ai trecut au fost necesare. Te-am trimis în Căutarea cea Mare nu pentru solia pe care voiai să mi-o transmiţi acum, ci pentru că era singurul mijloc de a-l chema pe salvatorul nostru. Căci el a luat parte la tot ce ţi s-a întîmplat şi te-a însoţit pe tot drumul cel lung. I-ai auzit ţipătul de spaimă lîngă Prăpastia Străfundă în timp ce vorbeai cu Ygramul, şi i-ai văzut chipul cînd te-ai aflat în faţa Porţii Oglinzii Fermecate. Ai intrat în imaginea lui şi ai luat-o cu tine, de aceea el te-a şi urmat, căci s-a văzut pe sine cu ochii tăi. Aude şi acuma fiecare cuvînt pe care îl rostim. Şi ştie că vorbim despre el şi că îl aşteptăm şi că ne-am pus nădejdea în el. Poate că acum înţelege că toate caznele ce le-ai luat asupra ta, Atreiu, le-ai îndurat pentru el şi că întreaga Fantäzie îl cheamă!

Atreiu tot mai era încruntat, dar treptat cuta de furie de pe fruntea lui se netezea.

— Cum se face că le ştii pe toate, întrebă după un timp, şi ţipătul de lîngă Prăpastia Străfundă şi chipul din Oglinda Fermecată, — sau toate acestea au fost şi ele hotărîte de tine mai dinainte?

Crăiasa Copilă ridică în sus pe AURYN şi, în timp ce şi-l punea la gît, răspunse:

— N-ai purtat tot timpul strălucirea? N-ai ştiut că astfel am fost mereu cu tine?

— Nu tot timpul, răspunse Atreiu. A fost o vreme cînd l-am pierdut.

— Da, spuse ea, atunci ai fost într-adevăr singur. Povesteşte-mi ce s-a întîmplat atunci!

Atreiu îi istorisi ce i se întîmplase.

— Acum ştiu de ce ai devenit sur, spuse Crăiasa Copilă. Te-ai aproapiat prea mult de neant.

— E oare adevărat, mai dori să afle Atreiu, ce mi-a spus Gmork, lupul-vîrcolac, despre făpturile distruse ale Fantäziei, anume că se preschimbă în minciuni în lumea oamenilor?

— Da, e-adevărat, răspunse Crăiasa Copilă în timp ce ochii ei aurii se întunecau, toate minciunile au fost cîndva făpturi ale

Fantäziei. Sînt din aceeaşi substanţă — dar au devenit de nerecunoscut şi şi-au pierdut adevărata lor natură. Dar tot ce ţi-a spus Gmork nu era decît adevărul incomplet, de altfel nici nu te puteai aştepta la altceva din partea unei făpturi incomplete. Există două căi pentru a trece hotarul dintre Fantäzia şi lumea oamenilor, o cale bună şi o cale greşită. Atunci cînd fiinţele Fantäziei sînt tîrîte dincolo în modul acela înfiorător, au luat-o pe calea greşită. Cînd vin însă făpturile omeneşti în lumea noastră, atunci au ales calea cea bună. Toţi cei ce-au fost la noi au aflat cîte ceva ce nu puteau afla decît aici şi care i-a făcut să se întoarcă transformaţi în lumea lor. Au devenit văzători fiindcă vă văzuseră pe voi sub adevărata voastră înfăţişare. De aceea erau în stare să vadă cu alţi ochi şi propria lor lume, precum şi pe semenii lor. Acolo unde mai înainte nu găsiseră decît viaţă prozaică, acum descopereau dintr-o dată minuni şi mistere. De aceea veneau cu bucurie la noi în Fantäzia. Iar pe măsură ce lumea noastră devenea mai bogată şi mai înfloritoare prin venirea lor, în aceeaşi măsură minciunile din lumea lor se împuţinau făcînd-o pe aceasta mai bună. După cum cele două lumi ale noastre se distrug una pe cealaltă, tot astfel e cu putinţă ca ele să se şi însănătoşească una pe cealaltă.

Atreiu rămase pe gînduri cîtva timp, apoi întrebă:

— Da' cum a început?

— Nenorocirile ce-au copleşit cele două lumi, răspunse Crăiasa Copilă, au şi ele două cauze diferite. Acum totul e întors pe dos, exact în contrariul său. Ceea ce poate face văzător orbeşte, iar ceea ce poate crea noul distruge. Salvarea e în mîinile oamenilor. Unul, unul singur trebuie să vină şi să-mi dea un nume nou. Şi va veni!

Atreiu tăcea.

— Acum înţelegi, Atreiu, întrebă Crăiasa Copilă, de ce a trebuit să-ţi impun atît de multe? Numai printr-o poveste lungă şi plină de peripeţii, de minuni şi de primejdii puteai să-l conduci pînă la mine pe salvatorul meu. Iar aceasta a fost povestea ta.

Atreiu şedea cufundat adînc în gînduri. În sfîrşit dădu din cap.

— Acum înţeleg. Suverană a Dorinţelor cea cu Ochii de Aur. Îţi mulţumesc că m-ai ales pe mine. Iartă-mi supărarea.

— N-aveai cum să ştii toate acestea, răspunse ea cu blîndeţe, dar a fost necesar şi acest lucru.

Atreiu dădu din nou din cap. După o scurtă tăcere spuse:
— Sînt însă foarte obosit.
— Ai făcut destule, Atreiu, răspunse ea, ai vrea să te odihneşti?
— Încă nu. Mai întîi aş dori să fiu de faţă la sfîrşitul fericit al poveştii mele. Dacă-i aşa precum spui, şi dacă mi-am îndeplinit misiunea — atunci de ce salvatorul încă n-a sosit aici? Ce mai aşteaptă?
— Da, spuse încetişor Crăiasa Copilă, ce mai aşteaptă?

Bastian simţea cum de emoţie i se umeziseră mîinile.
— Nu pot, spuse el. Nici nu ştiu ce trebuie să fac. Şi poate că numele pe care l-am născocit nici nu e cel potrivit.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? reluă Atreiu convorbirea.
Zîmbind, ea aprobă din cap.
— De ce nu te poţi însănătoşi decît dacă ţi se dă un nume nou?
— Numai printr-un nume potrivit îşi dobîndesc toate fiinţele realitatea lor, spuse ea. Un nume greşit face ca totul să devină neadevărat. E ceea ce face şi minciuna.
— Poate că salvatorul nu cunoaşte încă numele potrivit ce trebuie să ţi-l dea.
— Ba da, răspunse ea, îl ştie.
Şi din nou aşteptară amîndoi în tăcere.

— Da, spuse Bastian, îl ştiu. L-am ştiut îndată ce te-am văzut. Dar nu ştiu ce trebuie să fac.

Atreiu îşi ridică ochii.
— Poate că ar vrea să vină, numai că nu ştie cum s-o facă.
— Nu trebuie să facă nimic, răspunse Crăiasa Copilă, doar să mă strige cu numele meu cel nou pe care-l cunoaşte doar el. Ar fi de ajuns.

Inima lui Bastian începu să bată puternic. Să încerce? Dar dacă nu va izbuti? Dacă se înşela cumva? Dacă cei doi nici nu vorbeau despre el, ci despre un cu totul alt salvator? De unde putea şti dacă se gîndeau într-adevăr la el?

— Mă întreb, începu Atreiu din nou într-un tîrziu, dacă e posibil ca el să nu înţeleagă că-i vorba despre el şi nu despre altcineva?
— Nu, spuse Crăiasa Copilă, nu poate fi chiar atît de neînţelegător, după toate semnele ce le-am primit.

— Am să încerc şi gata! spuse Bastian.
Dar nu era în stare să scoată din gură cuvîntul.
Ce va fi daca va izbuti într-adevar? Atunci va ajunge într-un fel oarecare în Fantäzia. Cum însă? Poate va trebui să se lase transformat şi el. Şi ce va deveni? Poate că-l va durea sau poate că va leşina? Şi întrebarea era: voia într-adevăr să ajungă în Fantäzia? Voia să ajungă la Atreiu şi la Crăiasa Copilă, dar nu voia nicicum să ajungă la toţi acei monştri care mişunau pe acolo.

— Poate că, spuse Atreiu, n-are destul curaj?
— Curaj? întrebă Crăiasa Copilă, e nevoie de curaj pentru a pronunţa numele meu?
— Atunci, spuse Atreiu, nu mai ştiu decît un singur motiv care l-ar putea reţine.
— Ce motiv?
Atreiu şovăi înainte de a vorbi.
— Nu vrea. Nu-l interesezi nici tu şi nici Fantäzia. Îi sîntem indiferenţi.
Crăiasa Copilă îl privi lung pe Atreiu.

— Nu! Nu! strigă Bastian, să nu credeţi una ca asta! Cu siguranţă nu e vorba de aşa ceva! Ah, vă rog, vă rog să nu credeţi asta despre mine! Mă auziţi? Nu e adevărat, Atreiu!

— Mi-a făgăduit că vine, spuse Crăiasa Copilă, am citit-o în ochii săi.

— Da, e-adevărat, strigă Bastian, şi am să vin îndată, numai să mă gîndesc mai bine la toate. Nu e chiar atît de simplu.

Atreiu plecă capul. Din nou aşteptară amîndoi multă vreme în tăcere. Dar salvatorul nu apărea, şi nu vedeau nici cel mai mic semn arătînd că el ar fi încercat cel puţin să li se facă cunoscut.

Bastian îşi imagina cum ar fi dacă s-ar afla dintr-o dată în faţa lor, aşa gras cum era, cu picioarele strîmbe şi obrazul palid ca brînza. Vedea în faţa ochilor dezamăgirea de pe obrazul Crăiesei Copile atunci cînd îi va spune:

— Ce cauţi tu aici?

Iar Atreiu poate că va şi rîde.

Imaginîndu-şi toate acestea, faţa lui Bastian se îmbujoră de ruşine.

Desigur că ei se aşteptau la un erou, un prinţ sau ceva asemănător. Nu trebuia să li se arate. Era cu neputinţă. Mai bine va suporta orice — numai asta nu!

Cînd Crăiasa Copilă îşi ridică în sfîrşit ochii, expresia ei era schimbată. Atreiu aproape că se sperie de măreţia şi severitatea privirii ei. Ştia şi unde mai văzuse odată aceeaşi expresie: la sfincşi!

— Îmi mai rămîne un mijloc, spuse ea, dar nu-l folosesc decît cu neplăcere. Aş dori să nu mă silesc să recurg la acest mijloc.

— Care mijloc? întrebă Atreiu în şoaptă.

— Fie că ştie, fie că n-o ştie — el face acum parte din Povestea fără Sfîrşit. Acum nu mai poate şi nici n-are voie să se mai retragă. Mi-a dat făgăduiala sa şi trebuie să şi-o ţină. Singură nu pot însă să obţin împlinirea ei.

— Da' cine în toată Fantäzia, strigă Atreiu, poate să facă ceva ce tu nu poţi?

— Unul singur, răspunse ea, şi numai dacă vrea. Bătrînul de pe Muntele Călător.

Atreiu o privi pe Crăiasa Copilă cu cea mai profundă uimire.

— Bătrînul de pe Muntele Călător, repetă el apăsînd pe fiecare cuvînt, vrei să spui că el există aievea?

— Te îndoieşti cumva?

— Bătrînii din corturile noastre le povestesc copiilor mici despre el atunci cînd sînt neascultători sau răi. Spun că tot ceea ce faci sau uiţi să faci, ba chiar ceea ce gîndeşti şi simţi, el scrie în cartea lui şi că rămîne pentru totdeauna însemnat acolo, ca o poveste frumoasă sau urîtă, depinde. Cînd eram şi eu mic de tot am crezut că aşa e, dar mai tîrziu m-am gîndit că nu e decît un basm făcut să sperie copiii.

— Cine ştie, spuse ea zîmbind, ce-o fi şi cu basmul acesta.

— Prin urmare, îl cunoşti, o cercetă Atreiu, l-ai văzut vreodată?

Ea făcu din cap semn că nu.

— Dacă-l găsesc, atunci va fi pentru prima oară că ne întîlnim.

— Bătrînii noştri mai povestesc, continuă Atreiu, că nu se poate şti niciodată unde se află muntele bătrînului, că întotdeauna apare pe neaşteptate, o dată aici, altă dată colo, şi că nu poate fi întîlnit decît din întîmplare sau prin voia sorţii.

— Da, răspunse Crăiasa Copilă, Bătrînul de pe Muntele Călător nu poate fi căutat. Nu poate fi decît găsit.

— Chiar şi pentru tine?

— Chiar şi pentru mine, spuse ea.

— Şi dacă nu-l găseşti?

— Dacă există, îl voi găsi, spuse ea cu un zîmbet misterios, iar dacă-l găsesc, va exista.

Atreiu nu înţelese răspunsul. Şovăind, mai întrebă:

— E — ca şi tine?

— E ca şi mine, răspunse ea, căci e contrariul meu în toate.

Atreiu îşi dădu seama că astfel nu va afla nimic de la ea. Dar îl mai neliniştea un gînd:

— Eşti bolnavă de moarte, Suverană a Dorinţelor cea cu Ochii de Aur, spuse el aproape cu severitate, iar singură n-ai să poţi ajunge departe. După cîte văd, te-au părăsit toţi slujitorii şi

prietenii. Fuhur şi cu mine te vom însoţi cu drag oriunde ar fi, dar — vorbind cinstit — nu ştiu dacă pe Fuhur îl mai ajută puterile. Iar piciorul meu — ai văzut tu singură că nu mă mai ţine.

— Mulţumesc, Atreiu, răspunse ea, îţi mulţumesc pentru propunerea ta curajoasă şi devotată. Dar n-am de gînd să vă iau cu mine. Numai dacă eşti singur îl poţi găsi pe Bătrînul de pe Muntele Călător. Iar Fuhur nici nu mai e acolo unde l-ai lăsat. Acum se află într-un loc unde toate rănile i se vindecă şi toate puterile îi revin. Şi tu de asemenea, Atreiu, vei fi curînd în acel loc.

Degetele ei se jucau cu AURYN.

— Despre ce fel de loc e vorba?

— Acum nu e nevoie s-o ştii. Vei ajunge acolo în somn. Va veni şi ziua cînd îţi vei da seama unde ai fost.

— Dar cum aş putea dormi, strigă Atreiu, şi de îngrijorare uită să se mai exprime cu menajamente, cîtă vreme ştiu că ai putea muri în fiece clipă!

Crăiasa Copilă rîse iar încetişor.

— Nu sînt chiar atît de părăsită pe cît crezi. Ţi-am mai spus că există multe ce ţie îţi rămîn invizibile. În preajma mea sînt cele Şapte Puteri care fac parte din mine, după cum din tine fac parte amintirile tale, sau curajul tău, sau gîndurile tale. Nu poţi să le vezi, nici să le auzi, şi totuşi sînt toate la mine, în acest moment. Vreau să las trei dintre ele la tine şi la Fuhur, ca să aibă grijă de voi. Iar patru din ele le iau cu mine şi mă vor însoţi. Iar tu, Atreiu, poţi dormi liniştit.

La aceste cuvinte ale Crăiesei Copile toată oboseala ce-o adunase Atreiu în timpul Marii Căutări îl cuprinse ca un văl întunecat. Nu era însă oboseala de plumb a istovirii, ci o dorinţă de somn, liniştită şi paşnică. Ar fi dorit s-o mai întrebe atît de multe pe Suverana Dorinţelor cea cu Ochii de Aur, dar acum avea impresia că, prin cuvintele ei, oprise toate dorinţele purtate de el în suflet şi nu-i mai lăsase decît una singură, copleşitoare, anume dorinţa de somn. I se închiseră ochii şi, continuînd să şadă şi fără a se răsturna, lunecă în întuneric.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori.

Atreiu mai auzi ca de la mare depărtare cum Crăiasa Copilă dădu un ordin cu vocea blîndă şi coborîtă, apoi se simţi ridicat cu băgare de seamă şi purtat de braţe puternice.

Multă vreme Atreiu fu cuprins de întuneric şi de căldură. Mult, mult mai tîrziu se trezi puţin cînd buzele lui uscate şi crăpate fură atinse de o băutură minunată pe care-o sorbi cu nesaţ. În jurul său vedea nedesluşit ceva ca un fel de peşteră mare cu pereţi ce păreau de aur curat. Îl mai văzu şi pe balaurul-noroc alb stînd culcat alături. Apoi mai văzu, sau mai degrabă bănui, că în mijlocul peşterii ţîşnea o fîntînă, iar în jurul fintînii erau doi şerpi care îşi muşcau unul altuia coada, unul era de culoare deschisă, celălalt de culoare închisă...

Pe urmă o mînă nevăzută i se puse uşor pe ochi, ceea ce îi făcu nespus de bine, şi Atreiu se cufundă iar într-un somn adînc şi fără vise.

Tot atunci Crăiasa Copilă părăsea Turnul de Fildeş. Era culcată pe perne moi de mătase într-o lectică de sticlă purtată de patru slujitori invizibili, încît părea că lectica pluteşte încet singură.

Astfel străbătură grădina-labirint, sau mai degrabă ceea ce mai rămăsese din ea, fiind adesea nevoiţi să ocolească, deoarece multe poteci duceau spre neant.

Cînd ajunseră în sfîrşit la marginea din afară a cîmpiei, părăsind Labirintul, slujitorii invizibili se opriră. Păreau să aştepte o poruncă.

Crăiasa Copilă se ridică sprijinindu-se de perne şi mai aruncă o privire înapoi spre Turnul de Fildeş.

Apoi, lăsîndu-se din nou pe perne, spuse:

— Mergeţi mai departe! Mergeţi mai departe — oriunde!

O rafală de vînt îi zburătăci părul alb ca neaua. Flutura lung şi greu ca o flamură în urma lecticii de sticlă.

Bătrînul de pe Muntele Călător

LAVINELE SE PRĂBUŞEAU ÎN AVALANŞĂ şi bubuind peste povîrnişurile prăpăstioase ale munţilor, viscole se dezlănţuiseră prin turnurile de stînci ale culmilor cu platoşe de gheaţă, se

rătăceau urlînd în peşteri şi trecători, apoi goneau din nou peste întinderile vaste ale gheţarilor. Pentru locurile acelea nu era deloc o vreme neobişnuită, căci Munţii Destinului — aşa erau numiţi — erau cei mai mari şi cei mai înalţi din întreaga Fantäzie, iar piscul lor cel mai semeţ ajungea într-adevăr pînă-n slava cerului.

Nici cei mai cutezători alpinişti nu se încumetau să se aventureze în acest ţinut al gheţurilor veşnice. Sau mai bine zis: trecuse un timp nespus de lung de cînd izbutise careva urcuşul, încît nimeni nu-şi mai amintea. Căci una din legile de neînţeles — şi erau multe în împărăţia Fantäziei — era următoarea: Munţii Destinului nu puteau fi cuceriţi luîndu-se cu asalt piscurile decît atunci cînd cel ce izbutise mai înainte era cu totul şi cu totul uitat şi nici o inscripţie de piatră sau de bronz nu mai aducea mărturia faptei sale. Aşadar, fiecare cuceritor era primul.

Aici sus nu putea exista nici o fiinţă vie, în afară de cîţiva şeitani de gheaţă uriaşi — dacă puteau fi socotiţi şi ei printre fiinţele vii, căci se mişcau atît de neînchipuit de încet, încît le trebuia cîte un an ca să facă un singur pas şi veacuri în şir pentru o mică plimbare. Prin urmare, era limpede că nu puteau avea legături decît cu cei de-o seamă cu ei şi nu aveau nici cea mai mică idee despre existenţa restului lumii din Fantäzia. Credeau că sînt singurele fiinţe vii din întregul univers.

Uluiţi la culme se zgîiau acum în jos la minusculul punct care se apropia tot mai mult de pisc, venind pe poteci întortocheate, pe colţi de stîncă unde abia se putea păşi, pe lîngă pereţi abrupţi acoperiţi cu gheaţă strălucitoare, peste creste înguste ca muchia de cuţit şi prin rîpe şi prăpăstii adînci.

Era lectica de sticlă în care stătea întinsă Crăiasa Copilă, purtată de cele patru Puteri Invizibile ale ei. Abia se putea deosebi de împrejurimi, căci sticla lecticii semăna cu o bucată limpede de gheaţă, iar haina cea albă şi părul Crăiesei Copile erau aidoma zăpezii din jur.

Era pe drum de multă vreme. De multe zile şi nopţi, prin ploi şi arşiţă, prin beznă şi lumina lunii cele patru Puteri Invizibile îi purtaseră lectica tot mai departe, aşa cum poruncise ea, tot mai, departe, oriunde. Ea nu făcea nici o deosebire între ceea se putea să îndure şi ceea ce ar fi putut fi de neîndurat, după cum şi mai înainte, în împărăţia ei, acceptase în egală măsură şi ceea ce era întunecat, şi ceea ce era luminos, şi frumuseţea, şi

urîţenia. Era gata să rişte orice, căci Bătrînul de pe Muntele Călător putea fi pretutindeni şi nicăieri.

Totuşi alegerea drumului pe care porniseră cele patru Puteri Invizibile nu era cu totul întîmplătoare. Din ce în ce mai des neantul care înghiţise deja ţinuturi întregi nu le mai lăsa decît o singură cărare liberă pe unde să treacă. Uneori fusese doar un pod, o peşteră sau o poartă prin care abia mai ajungeau să scape, alteori fuseseră valurile vreunui lac sau ale unui golf al mării peste care Puterile Invizibile purtaseră lectica cu bolnava de moarte, căci pentru ei nu exista nici o deosebire între apă şi uscat.

Astfel ajunseseră pînă la sfîrşit în lumea culmilor îngheţate ale Munţilor Destinului şi tot urcau mai departe, necontenit şi neobosit. Şi înainte ca Crăiasa Copilă să le dea vreo altă poruncă, aveau s-o ducă mai departe, tot mai sus. Ea era însă culcată pe perne, închisese ochii şi nu se mai mişca. De multă vreme stătea astfel. Iar ultimul cuvînt pe care îl rostise fusese acel „oriunde" ce-l poruncise despărţindu-se de Turnul de Fildeş.

Lectica înainta acum printr-o rîpă adîncă, o crestătură între doi pereţi stîncoşi avînd între ei o distanţă prin care abia dacă se putea trece. Pămîntul era acoperit cu zăpadă afînată ce putea fi adîncă de cîţiva metri, dar purtătorii invizibili nu se scufundau şi nici nu lăsau urme. În fundul rîpei era foarte întuneric, căci lumina zilei era doar o dungă îngustă sus de tot. Drumul urca lin, şi cu cît lectica ajungea mai sus, cu atît mai mult se apropia şi dunga de lumină a zilei. Apoi, aproape pe neaşteptate, pereţii de stîncă dispărură, lăsînd liberă privirea spre o întindere largă, albă şi sclipitoare. Aici era punctul cel mai înalt, căci Munţii Destinului nu se sfîrşeau printr-un pisc, ca cei mai mulţi munţi, ci printr-un podiş mare cît o ţară întreagă.

Acum însă pe podiş se înălţa în mod surprinzător un munte mai mic cu o înfăţişare ciudată. Era oarecum îngust şi înalt, asemănător cu Turnul de Fildeş, dar de un albastru strălucitor, şi alcătuit dintr-o mulţime de zimţi cu forme bizare înălţîndu-se spre cer ca nişte ţurţuri de gheaţă uriaşi, dar întorşi pe dos. Pe la jumătatea povîrnişului se afla un ou de mărimea unei case, stînd sprijinit pe trei zimţi de gheaţă.

În semicerc în jurul oului, şi de asemenea în spatele lui se înălţau ţurţuri albaştri mai mari, ca ţevile de orgă, formînd piscul propriu-zis. Oul cel mare avea o deschidere rotundă ce părea a fi

o uşă sau o fereastră. În deschidere apăru acum un obraz privind spre lectică.

Ca şi cum ar fi simţit privirea, Crăiasa Copilă deschise ochii răspunzînd şi ea privirii.

— Opriţi! spuse ea încetişor.

Puterile Invizibile se opriră. Crăiasa Copilă se ridică.

— El e, continuă ea. E absolut obligatoriu să merg singură ultima bucată de drum spre el. Aşteptaţi-mă aici, orice s-ar întîmpla.

Obrazul din deschiderea rotundă a oului dispăruse. Crăiasa Copilă coborî din lectică şi porni la drum pe nesfîrşita întindere înzăpezită. Mersul îi era anevoios, căci era desculţă şi zăpada era îngheţată şi zgrunţuroasă. La fiecare pas crusta de gheaţă i se spărgea sub picioare şi cioburile tari ca sticla îi tăiau pielea gingaşă. Vîntul îngheţat smucea de haina şi părul ei alb.

În sfîrşit ajunse la Muntele Albastru şi se afla în faţa ţurţurului neted ca sticla.

Din deschiderea rotundă şi întunecată a oului celui mare ieşi la iveală o scară lungă, cu mult mai lungă decît ar fi putut încăpea în ou. În cele din urmă ajunse chiar pînă jos la poalele Muntelui Albastru, iar cînd Crăiasa Copilă puse mîna pe ea, văzu că era făcută numai din litere legate între ele, iar fiecare fuscel era cîte un rînd. Crăiasa Copilă începu să urce, şi în timp ce se ridica de pe o treaptă pe alta, citi şi cuvintele:

NU MAI VENI! OPREŞTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI. ÎNTOARCE-TE!
NICICÎND, NICICUM, MIE MOŞNEAGUL
SĂ NU CUMVA SĂ-MI CALCI TU PRAGUL.
PE-ORICINE, CHIAR PE TINE ACUM,
NEAPĂRAT TE-NTORC DIN DRUM,
CĂCI DACĂ MĂ VEI ÎNTÎLNI
HAOSUL SE VĂ RĂSPÎNDI.
SFÎRŞITUL SPRE ÎNCEPUT SE-NDREAPTĂ.
RENUNŢĂ ŞI FII ÎNŢELEAPTĂ!
DIN DRUMUL TĂU OPREŞTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI! ÎNTOARCE-TE!

Se opri pentru a mai prinde putere şi privi în sus. Mai avea încă foarte mult de urcat. Pînă acum nu trecuse nici măcar de

jumătate.

— Bătrîne de pe Muntele Călător, spuse ea cu glas tare, dacă nu vrei să ne întîlnim, n-ar fi trebuit să-mi scrii această scară. Tocmai interdicţia ta de a veni e cea care mă aduce la tine.

Şi urcă mai departe.

ÎN CRONICA MEA SE PĂSTREAZĂ
TOT CE E VIAŢĂ ŞI CREEAZĂ:
IAR TOT CE CÎNDVA A TRĂIT
E-ACUM CUVÎNT MORT, NECLINTIT.
CE-I SCRIS ÎN LITERA CEA RECE
DIN NOU AIEVEA SE PETRECE.
VENIND LA MINE, TU SĂ ŞTII
NĂPASTĂ GREA SE VA IVI.
N-AM FOST NICICÎND COPIL CA TINE,
ANI MULŢI MĂ APĂSAU PE MINE.
AICI LA MINE SE SFÎRŞEŞTE
TOT CE PRIN TINE SE STÎRNEŞTE.
VIE VENIND, NU-I ÎNGĂDUIT
ÎN MOARTE TU SĂ FI PRIVIT.

Din nou fu nevoită să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea.

Acum ajunsese foarte sus, iar scara se legăna în viscol precum o creangă de copac. Urcînd şi ultima parte de scară. Crăiasa Copilă se ţinea, strîns de fusceii îngheţaţi din litere.

DE NU ASCULŢI DE SFATUL MEU
CE ERA SCRIS PE URCUŞUL GREU,
DE TOTUŞI VREI SĂ ÎNDRĂZnEŞTI
RĂSUCIND TIMPUL, SĂ-l SILEŞTI,
EU NU MAI AM CUM TE OPRI,
MOŞUL ATUNCI TE VA PRIMI!

După ce Crăiasa Copilă trecu de aceşti ultimi fuscei, suspină încetişor şi se privi. Haina ei cea albă şi largă era zdrenţuită, se agăţase de toate liniuţele transversale, cîrligele şi ghimpii literelor care alcătuiau scara. În sfîrşit, nu era nicidecum ceva nou pentru ea faptul că literele nu-i erau binevoitoare.

În faţa ei văzu oul şi deschiderea rotundă unde se sfîrşea

scara. Urcă prin deschidere, iar aceasta se închise imediat în urma ei. Fără să se mai mişte, se opri în întuneric aşteptînd să vadă ce se va întîmpla. Dar pentru început, multă vreme nu se înttmplă nimic.

— Sînt aici, vorbi ea într-un tîrziu în întuneric.

Vocea ei răsună cu ecouri ca într-o sală mare şi goală — sau fusese cumva o altă voce, mult mai groasă, care-i răspunsese cu aceleaşi cuvinte?

Treptat izbuti să distingă în întuneric o lumină slabă, roşcată. Venea de la o carte ce plutea în aer, deschisă, în mijlocul încăperii în formă de ou. Era aşezată pieziş, astfel încît putu să vadă şi scoarţele. Erau legate în mătase roşie-arămie, şi la fel ca şi pe giuvaerul purtat de Crăiasa Copilă în jurul gîtului, apăreau şi pe carte doi şerpi care îşi muşcau unul altuia coada, formînd astfel un oval. Iar în oval era scris titlul:

Povestea fără sfîrşit

Bastian se zăpăci de tot. Era întocmai cartea pe care o citea el! O mai privi încă o dată. Da, nu încăpea nici o îndoială, cartea despre care era vorba acolo era chiar cartea pe care o ţinea în mînă! Cum era posibil ca să fie vorba despre aceeaşi carte chiar în cuprinsul ei?

Crăiasa Copilă se apropiase şi zări acum de cealaltă parte a cărţii care plutea în aer faţa unui bărbat luminată albăstrui de jos în sus, pornind de la paginile cărţii deschise. Licărirea pornea de la literele din carte.

Obrazul bărbatului arăta ca şi scoarţa unui copac străvechi, atît de brăzdat era de cute adînci. Barba îi era albă şi lungă, iar ochii îi erau atît de adînc îngropaţi în văgăune întunecate, încît nici nu se vedeau. Purta o rasă de călugăr albastră cu gluga pe cap, iar în mînă ţinea un condei cu care scria în carte. Nu-şi ridică privirea.

Crăiasa Copilă aşteptă multă vreme în tăcere privindu-l. Ceea ce făcea el nu era chiar un scris obişnuit, ci mai degrabă o lunecare înceată a condeiului peste pagina goală, iar literele şi cuvintele se formau ca de la sine, apăreau din gol.

Crăiasa Copilă citi ce scria acolo, şi era chiar ceea ce se

petrecea în momentul acela, anume: „Crăiasa Copilă citi ce scria acolo..."

— Tot ce se întîmplă, spuse ea, tu scrii acolo.

— Tot ce scriu eu acolo, se întîmplă, fu răspunsul.

Din nou era acelaşi glas gros şi adînc pe care-l mai auzise ca un ecou al propriului ei glas.

Ciudăţenia era că Bătrînul de pe Muntele Călător nici nu deschisese gura. Scrisese cuvintele ei şi pe ale lui, iar ea le auzise ca şi cum şi-ar fi amintit doar că el tocmai vorbise.

— Tu şi cu mine, întrebă ea, precum şi întreaga Fantäzie, — totul e scris în cartea ta?

El scria şi totodată ea auzi răspunsul lui:

— Nicidecum. Această carte este întreaga Fantäzie, şi tu, şi eu.

— Şi unde-i cartea?

— În carte, fu răspunsul pe care-l scrise.

— Prin urmare, nu-i decît o imagine şi reflectarea imaginii?

El scria mai departe şi-l auzi spunînd:

— Ce arată o oglindă ce se oglindeşte într-o oglindă? Ştii, Suverană a Dorinţelor cea cu Ochii de Aur?

Crăiasa Copilă tăcu o vreme şi la rîndul său bătrînul scrise în carte că ea tăcea. Apoi ea spuse încet:

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Ştiu, răspunse el şi scrise răspunsul său în carte.

— Da, spuse ea, probabil că aşa o fi. Eşti memoria Fantäziei şi ştii tot ce s-a întîmplat pînă în clipa aceasta. N-ai putea însă să răsfoieşti puţin cartea ta şi să vezi ce se va întîmplă de aici înainte?

— Pagini goale! fu răspunsul. Nu pot decît privi înapoi, la ceea ce s-a întîmplat. Puteam citi în timp ce scriam. Acum ştiu fiindcă am citit. Şi am scris fiindcă s-a întîmplat. Astfel Povestea fără Sfîrşit se scrie ea însăşi prin mîna mea.

— Prin urmare, nu ştii de ce am venit la tine?

— Nu, auzi ea vocea lui groasă în timp ce scria, şi aş fi vrut să n-o faci. Prin mine totul devine de neschimbat Şi definitiv — chiar şi tu, Suverană a Dorinţelor cu Ochii de aur. Oul acesta e mormîntul şi sicriul tău. Ai intrat în memoria Fantäziei. Cum crezi, că vei mai părăsi vreodată acest loc?

— Orice ou, răspunse ea, e începutul unei vieţi noi.

— E-adevărat, scrise şi spuse bătrînul, dar numai atunci cînd

îi crapă coaja.

— Tu eşti cel care poţi s-o deschizi, strigă Crăiasa Copilă, doar m-ai lăsat să intru.

Bătrînul clătină din cap şi scrise totul.

— Forţa ta a fost cea care a acţionat. Dar fiindcă acum eşti aici, nu mai ai acea forţă. Sîntem închişi pentru totdeauna. Crede-mă, n-ar fi trebuit să vii! Acesta e sfîrşitul Poveştii fără Sfîrşit!

Crăiasa Copilă zîmbi şi nu părea deloc neliniştită.

— Tu şi cu mine, spuse ea, nu mai sîntem în stare. Dar există cineva care poate.

— Numai o făptură omenească, scrise bătrînul, poate crea un nou început.

— Da, răspunse ea, o făptură omenească.

Bătrînul de pe Muntele Călător îşi ridică încet ochii şi o privi pentru prima oară pe Crăiasa Copilă. Era ca şi cum privirea lui ar fi sosit tocmai de la celălalt capăt al universului, atît de mare era depărtarea şi întunericul de unde venea. Ea răspunse privirii cu ochii ei cei de aur şi-i rezistă. Era ca o luptă tăcută şi nemişcată. În sfîrşit, bătrînul se plecă iar peste cartea sa şi scrise:

— Rămîi înăuntrul hotarului ce ţi-a fost impus şi ţie. . .

— Aşa voi face, răspunse ea, dar cel despre care vorbesc şi pe care îl aştept a trecut de mult hotarul. El citeşte cartea ce-o scrii şi aude fiece cuvînt pe care îl vorbim. Aşadar, e la noi.

— E-adevărat, auzi ea glasul bătrînului în timp ce scria, şi el face parte irevocabil din Povestea fără Sfîrşit, căci e propria lui poveste.

— Povesteşte-mi-o! porunci Crăiasa Copilă. Tu, cel ce eşti memoria Fantäziei, povesteşte-mi-o — de la început şi cuvînt cu cuvînt, precum ai scris-o!

Mîna care scria începu sa tremure.

— Dacă fac ce-mi porunceşti, trebuie să şi scriu totul din nou. Iar ceea ce scriu, se va şi întîmpla din nou.

— Aşa să fie! spuse Crăiasa Copilă.

Bastian începu să fie foarte neliniştit.

Oare ce aveau de gînd? Cumva era ceva în legătură cu ei? Dar dacă pînă şi Bătrînului de pe Muntele Călător începea să-i

tremure mîna...

Bătrinul scrise şi spuse:
Povestea fără de sfîrşit
Dacă cu sine se-ntîlneşte
O dată cu această carte
Întreaga lume se sfîrşeşte!

Şi Crăiasa Copilă îi răspunse:

Eroul dacă vine totuşi
Şi în curînd la noi soseşte
O viaţă nouă ne răsare.
Acuma el se hotărăşte!

— Eşti într-adevăr îngrozitoare, spuse şi scrise bătrînul, asta înseamnă sfîrşitul fără sfîrşit. Vom intra în ciclul veşnicei reîntoarceri. Şi de acolo nu mai există scăpare.

— Pentru noi nu, răspunse ea, şi vocea ei nu mai era blîndă, ci dură şi clară ca un diamant, dar nici pentru el — decît dacă ne salvează pe toţi.

— Vrei într-adevăr să pui totul în mîinile unei făpturi omeneşti?

— Vreau.

Apoi adăugă mai încet:

— Sau ştii tu cumva să-mi dai alt sfat?

Tăcerea ţinu multă vreme, înainte ca vocea groasă a bătrînului să spună:

— Nu.

Stătea mult aplecat peste cartea în care scria. Faţa îi era acoperită de glugă şi nu se mai vedea.

— Atunci fă ceea ce te-am rugat!

Bătrînul de pe Muntele Călător se supuse voinţei Crăiesei Copile şi începu să-i povestească de la început Povestea fără Sfîrşit.

În acest moment se schimbă culoarea luminii ce strălucea din paginile cărţii. De sub condeiul bătrînului literele ieşeau înclinate. Rasa lui de călugăr precum şi gluga se făcură de culoarea aramei. Iar în timp ce scria, răsuna totodată şi vocea

lui groasă.

Bastian auzea şi el foarte limpede vocea.

Totuşi primele cuvinte pronunţate de bătrîn îi fură de neînţeles. Sunau cam ca „Tairacitna rednaerok darnok lrak rateirporp".

Ce ciudat, gîndi Bastian, de ce vorbeşte bătrînul dintr-o dată o limbă străină? Sau era cumva o formulă magică?

Glasul bătrînului continuă, iar Bastian trebui să-l asculte.

„Inscripţia de mai sus se afla pe uşa de sticlă a unei prăvălioare, dar fireşte că arăta aşa numai cînd priveai din interiorul încăperii cam întunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineaţă de noiembrie rece şi cenuşie şi ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră şi peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii."

Povestea asta nici n-o cunosc, gîndi Bastian oarecum dezamăgit, nici nu-i vorba despre ea în cartea pe care am citit-o pînă acum. În sfîrşit, acum se vede bine că m-am înşelat tot timpul. Crezusem într-adevăr că bătrînul va începe acum să povestescâ de la început toată Povestea fără sfîrsit.

„Dintr-o dată uşa fu deschisă atît de violent, că micuţul ciorchine de clopoţei de alamă atîrnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot şi nu se mai linişti multă vreme.

Făptaşul zarvei era un băieţel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atîrna ud peste faţă, haina îi era leoarcă de ploaie şi picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băieţelul era cam palid şi gîfîia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă pînă atunci, rămase acum încremenit în pragul uşii deschise....

În timp ce Bastian citea aceste rînduri şi auzea glasul gros al Bătrînului de pe Munte începură să-i vîjiie urechile şi să-l prindă ameţeala.

Ceea ce se povestea acolo era propria lui poveste! Iar ea era cuprinsă în Povestea fără Sfîrşit. El însuşi, Bastian, apărea ca personaj în cartea al cărei cititor crezuse pînă acum că este! Şi cine ştie care alt cititor îl citea chiar acum, şi credea la rîndul lui că nu e decît un cititor — şi tot aşa mai departe la nesfîrşit.

Acum lui Bastian începu să-i fie frică. Avu dintr-o dată senzaţia că nu mai poate respira. Se simţea ca şi cum ar fi fost închis într-o închisoare invizibilă. Voia să se oprească, nu mai voia să citească mai departe.

Vocea groasă a Bătrînului de pe Munte continua să povestească,

iar Bastian nu putea face nimic ca să-l oprească. Îşi astupă urechile, dar nu-i folosi la nimic, glasul răsuna înlăuntrul lui. Deşi ştia de mult că nu era aşa, totuşi se mai agăţa de gîndul că toată asemănarea cu propria lui poveste nu era decît o întîmplare smintită

dar vocea groasă vorbea neînduplecat mai departe

şi acum auzi foarte limpede cum spunea:

..... N-ai nici un pic de bună-cuviinţă, căci altfel s-ar fi cuvenit să te recomanzi cel puţin.

— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux."

În clipa aceea Bastian înţelese un iucru esenţial: Cineva poate fi convins că îşi doreşte ceva — chiar ani zile — atît timp cît se ştie că dorinţa nu-i poate fi împlinită. Dacă se află însă

dintr-o dată confruntat cu posibilitatea ca dorinţa visată să se transforme în realitate, nu-şi mai doreşte decît un singur lucru: să nu avut niciodată acea dorinţă.

În orice caz, asta i se întîmplă lui Bastian.

Acum cînd totul devenise de o gravitate implacabilă, cel mai mult i-ar fi plăcut să fugă. Numai că în acest caz nu prea avea unde. De aceea făcu un lucru care, fireşte, nu-i putea folosi la nimic: se prefăcu mort ca un gîndac răsturnat pe spate. Voia să pretindă nici n-ar exista, voia să stea fără să crîcnească şi să se ghemuiască într-un colţ.

Bătrînul de pe Muntele Călător continuă să povestească şi totodată să scrie totul din nou, cum luase Bastian cartea, cum se refugiase în podul şcolii şi cum a început acolo să citească. Pe urmă începu o dată Căutarea cea Mare a lui Atreiu, ajunse la vechea Morla şi-l găsi pe Fuhur în plasa lui Ygramul la Prăpastia Străfundă, unde se auzi strigătul de spaimă al lui Bastian. Încă o dată Atreiu fu vindecat de bătrîna Urgl şi sfătuit de Engywuck. Păşi prin cele trei porţi fermecate şi intră în imaginea lui Bastian şi vorbi cu Uyulăla. Apoi urmară uriaşii vînturilor şi Oraşul Strigoilor, Gmork, salvarea lui Atreiu şi întoarcerea la Turnul de Fildeş. Iar între timp se mai întîmplau şi toate cele cîte le trăise Bastian, aprinderea lumînărilor şi cum o văzuse pe Crăiasa Copilă şi cum ea aştepta zadarnic ca el să vină. Şi încă o dată ea porni să-l caute pe Bătrînul de pe Muntele Călător, încă o dată se urcă pe scara din litere şi intră în ou şi încă o dată se desfăşură întreaga convorbire, cuvînt cu cuvînt tot ce vorbiseră cei doi şi sfîrşindu-se cu aceea că Bătrînul de pe Muntele Călător începea să scrie şi să povestească Povestea fără Sfîrşit.

Şi atunci totul porni iar de la început — neschimbat şi fără a putea fi vreodată schimbat — şi din nou totul se sfîrşi cu întîlnirea Crăiesei Copile cu Bătrînul de pe Muntele Călător, care încă o dată începu să scrie şi să povestească Povestea fără sfîrşit…

…şi tot aşa va continua pînă în vecii vecilor, căci era cu neputinţă ca ceva să se poată schimba în desfăşurarea evenimentelor. Numai el singur, Bastian, era în stare să

intervină. Şi trebuia s-o facă dacă nu voia să rămînă el însuşi închis în acelaşi ciclu. Avea impresia că povestea se repetase de mii de ori, ba nu, că nu mai exista nici un „Înainte" şi nici un „După ", că totul se petrece mereu şi în acelaşi timp. Acum înţelegea de ce tremurase mină bâtrînului. Ciclul veşnicei reîntoarceri era sfîrşitul fără sfîrşit!

Bastian nu simţea că lacrimile îi curgeau pe obraji. Pierzîndu-şi cît pe-aci cunoştinţa, strigă deodată:

— Puişorul Lunii! Vin!

În aceeaşi clipă se petrecură mai multe lucruri dintr-o dată.

Coaja oului celui mare fu spartă în ţăndări de o forţă uriaşă şi totodată bubui un tunet asurzitor. Apoi vijelia se apropie venind de departe

şi izbucni din paginile cărţii ţinute de Bastian pe genunchi, încît ele începură să fîlfiie zbuciumîndu-se. Bastian simţi vijelia prin păr şi pe obrazul său, îi tăia aproape răsuflarea, flăcările lumînărilor din sfeşnicul cu şapte braţe jucau şi se culcau de tot, şi pe urmă a doua rafală încă şi mai puternică zburătăci cartea şi luminile se stinseră.

Orologiul din turn bătu de douăsprezece ori.

Perelin, pădurea nopţii

MAI SPUSE O DATĂ ÎN ŞOAPTĂ, PE întuneric:

— Puişorul Lunii, vin!

Bastian simţea cum din numele acesta radia o forţă nespus de dulce, mîngîietoare, ce-l învăluia cu totul. De aceea îl mai spuse de cîteva ori:

— Puişorul Lunii! Puişorul Lunii! Vin, Puişorul Lunii! Am şi sosit.

Dar unde se afla oare?

Nu putea vedea nici cea mai slabă urmă de lumină, dar ceea ce-l înconjura nu mai era bezna friguroasă a podului, ci o întunecime caldă şi catifelată în care se simţea ferit şi fericit.

Orice frică şi nelinişte îi pierise. Îşi amintea doar de ele ca de

ceva de mult trecut. Se simţea atît de senin şi de bine dispus, încît începu chiar să rîdă încetişor.

— Puişorul Lunii, unde mă aflu? întrebă el.

Nu mai simţea greutatea trupului său. Bîjbîi împrejur cu mîinile şi îşi dădu seama că plutea. Pieriseră şi saltelele de gimnastică şi duşumeaua de dedesubt.

Era o senzaţie minunată şi niciodată simţită de el, un sentiment de desprindere şi de libertate neţărmurită. Acum nu-l mai putea atinge nimic din tot ce-l împovărase şi-l năpăstuise cîndva.

Plutea cumva pe undeva prin cosmos? În cosmos se aflau însă stelele, iar el nu zărea nimic de acest fel. Nu mai exista decît întunericul catifelat şi el se simţea atît de bine, atît de bine ca niciodată în toată viaţa lui. Nu cumva murise?

— Puişorul Lunii, unde eşti?

Şi acum auzi un glăscior gingaş, ca al unei păsări mici care îi răspundea, şi poate că-i răspunsese şi pînă acum de mai multe ori fără ca el să-şi dea seama. Auzea de foarte aproape şi totuşi n-ar fi putut spune de unde vine:

— Sînt aici, Bastian, dragule.

— Puişorul Lunii, tu eşti?

Ea rîse parcă ar fi cîntat.

— Da' cine aş putea fi? Doar mi-ai dat chiar acum numele cel frumos. Îţi mulţumesc pentru el. Fii binevenit, salvatorul şi eroul meu.

— Unde sîntem, Puişorul Lunii?

— Eu sînt la tine, iar tu eşti la mine.

Era ca o convorbire din vise, şi totuşi Bastian ştia cu siguranţă că era treaz şi nu visa.

— Puişorul Lunii, şopti el, acesta-i sfîrşitul?

— Nu, răspunse ea, e începutul.

— Unde-i Fantäzia, Puişorul Lunii? Unde sînt toţi ceilalţi? Unde-i Atreiu şi Fuhur? A dispărut totul? Dar Bătrînul de pe Muntele Călător cu cartea sa? Nu mai există?

— Fantäzia va renaşte din dorinţele tale, Bastian, dragule. Prin mine ele devin realitate.

— Din dorinţele mele? repetă Bastian uimit.

— Ştii bine, auzi el glasul cel dulce, că mi se spune Suverană a Dorinţelor. Ce-ai să-ţi doreşti?

Bastian se gîndi, apoi întrebă precaut:

— Cîte dorinţe mi se îngăduie?
— Cîte vrei — cu cît sînt mai multe, cu atît mai bine, dragule. Cu atît mai bogată şi mai felurită va fi Fantäzia.
Bastian era surprins şi copleşit. Dar tocmai fiindcă dintr-o dată se vedea pus în faţa unei infinităţi de posibilităţi, nu-i veni în minte nici o dorinţă.
— Nu-mi vine nimic în minte, spuse el în sfîrşit.
Cîtva timp fu tăcere, apoi auzi glăsciorul gingaş ca de pasăre mică:
— Asta-i rău.
— De ce?
— Pentru că atunci n-o să mai existe nici o Fantäzie.
Bastian tăcu încurcat. Sentimentul lui de libertate nelimitată era tulburat de faptul că totul urma să depindă de el.
— De ce-i atît de întuneric, Puişorul Lunii?
— Începutul e întotdeauna întunecat, Bastian, dragule.
— Aş dori mult să te mai văd o dată, Puişorul Lunii, ca atunci în clipa cînd m-ai privit.
Auzi din nou rîsul cel încetişor, ca un cîntec.
— De ce rîzi?
— Fiindcă sînt bucuroasă.
— De ce eşti bucuroasă?
— Ţi-ai exprimat chiar acum prima ta dorinţă.
— Şi o vei îndeplini?
— Da, întinde-ţi mîna!
Bastian întinse mîna şi simţi că îi punea ceva pe palma deschisă — era mic de tot, dar neaşteptat de greu. Era foarte rece şi pipăindu-l, îl simţi tare şi mort.
— Ce-i asta, Puişorul Lunii?
— Un fir de nisip, răspunse ea. E tot ce-a mai rămas din toată împărăţia mea cea nesfîrşită. Ţi-l dăruiesc.
— Mulţumesc, spuse Bastian mirat.
Deşi nu ştia ce să facă cu darul primit. De-ar fi fost cel puţin ceva viu!
În timp ce mai stătea şi se întreba la ce s-o fi aşteptînd Puişorul Lunii din partea lui, simţi brusc o uşoară gîdilitură pe mînă. Privi mai cu atenţie.
— Ia te uită, Puişorul Lunii, şopti el, a început să licărească şi să lucească! Şi aici — vezi — iese o flăcăruie micuţă. Ba nu, e un germene! Puişorul Lunii, nu-i deloc un fir de nisip! E o sămînţă

strălucitoare şi începe să încolţească!

— Foarte bine ai procedat, Bastian, dragule! o auzi el spunînd. Vezi, nu-i deloc greu.

Din punctuleţul de pe palma lui Bastian pornea acum o lumină ce abia se vedea, dar crescu repede şi începu să lumineze cele două chipuri de copil atît de diferite, aplecate asupra minunii, scoţîndu-le din întunericul catifelat.

Bastian îşi retrase încet mîna şi punctul luminos rămase plutind ca o mică stea între ei doi.

Bobul creştea foarte repede, puteai să-l vezi cum se dezvoltă. Scoase frunze şi rămurele, apărură boboci ce se deschideau în flori multicolore, sclipitoare şi fosforescente. Se şi formau mici fructe care îndată ce erau coapte, explodau ca nişte rachete în miniatură presărînd în jur o ploaie pestriţă de scîntei, noi seminţe.

Din noile seminţe creşteau din nou plante, aveau însă alte forme, semănau cu ferigi sau cu mici palmieri, cactuşi în chip de minge, brăduţi sau pomuleţi noduroşi. Fiecare licărea şi strălucea în altă culoare.

Foarte curînd în jurul lui Bastian şi al Puişorului Lunii, peste şi sub ei şi în toate părţile, întunericul catifelat fu plin de plante luminoase ce tot încolţeau şi creşteau repede. O sferă arzînd în toate culorile, o lume nouă şi strălucitoare plutea în niciunde, creştea şi creştea mereu, iar în miezul ei cel mai lăuntric şedeau mînă-n mînă Bastian şi Puişorul Lunii privind cu ochii mari de uimire priveliştea cea mirifică.

Plantele nu mai conteneau în producerea unor forme şi culori mereu noi. Boboci tot mai mari se deschideau, inflorescenţe tot mai bogate răsăreau. Iar toată această dezvoltare se desfăşura într-o linişte deplină.

După un timp unele plante ajunseră înalte cît floarea-soarelui, iar cîteva erau chiar atît de înalte cît merii. Apăruseră evantaie sau pămătufuri din frunze lungi, verzi ca smaraldul, şi flori ca o coadă de păun smălţată cu ochi în culorile curcubeului. Alte plante semănau cu pagode alcătuite din umbrele deschise din mătase viorie şi aşezate unele pe altele. Unele trunchiuri de copac mai groase erau împletite ca o cosiţă. Şi fiindcă erau transparente, arătau ca din sticlă roz luminată pe dinăuntru. Mai erau şi mănunchiuri de flori ca nişte ciorchini mari de lampioane albastre şi galbene. Pe alocuri atîrnau mii de flori în formă de

steluţe, precum cascadele licărind argintiu, sau draperii în nuanţe auriu-închis din clopoţei cu staminele lungi ca ciucurii. Plantele strălucitoare ale nopţii creşteau tot mai îmbelşugat şi mai dens, întreţesîndu-se treptat într-o reţea splendidă de lumină blîndă.

— Trebuie să-i dai un nume! şopti Puişorul Lunii.

Bastian dădu din cap.

— Perelin, pădurea nopţii, spuse el.

O privi pe Crăiasa Copilă în ochi — şi atunci i se întîmplă încă o dată ceea ce i se întîmplase şi la primul lor schimb de priviri. Şedea ca vrăjit şi o privea şi nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Prima dată, atunci, o văzuse bolnavă de moarte, dar acum era mult, mult mai frumoasă. Haina ei cea ruptă era iar ca nouă, iar peste albul imaculat al mătăsii şi al părului ei lung jucau reflexele lunii blînde, multicolore. Dorinţa lui se împlinise.

— Puişorul Lunii, bîigui buimăcit Bastian, eşti iar sănătoasă acum?

Ea zîmbi.

— Nu vezi singur, Bastian, dragule?

— Aş vrea să rămînă veşnic aşa ca acum, spuse el.

— Veşnică e clipa, răspunse ea.

Bastian tăcu. Nu înţelesese răspunsul ei, dar acum nu era dispus să-şi bată capul. Nu voia altceva decît să şadă în faţa ei şi s-o privească.

Împrejurul celor doi desişul luxuriant al plantelor luminoase formase încetul cu încetul o împletitură deasă, o ţesătură arzînd în toate culorile şi care îi închidea ca un cort mare şi rotund din covoare fermecate. Astfel că Bastian nu băga de seamă ce se petrecea afară. Nu ştia că Perelin creştea mai departe şi tot mai departe, iar fiecare plantă se făcea tot mai mare. Tot mai ploua şi acum cu seminţe mici şi scînteietoare din care răsăreau noi lăstare.

Bastian şedea cufundat în contemplarea Puişorului Lunii.

N-ar fi fost în stare să spună dacă a trecut multă vreme sau puţină, cînd Puişorul Lunii îi acoperi ochii cu mîna.

— De ce m-ai lăsat să te-aştept atît de mult? o auzi întrebîndu-l. De ce m-ai silit să merg la Bătrînul de pe Muntele Călător? De ce n-ai venit cînd te-am chemat?

Bastian înghiţi în sec.

— A fost, pentru că, — izbuti să spună stingherit —, mă

gîndeam — erau tot soiul de motive, era şi frică — dar de fapt mi-a fost ruşine de tine, Puişorul Lunii.

Ea-şi retrase mîna privindu-l mirată.

— Ruşine? Şi de ce oare?

— Vezi, se codi Bastian, mă gîndeam că desigur aştepţi pe cineva care să fie pe potriva ta.

— Dar tu, întrebă ea, nu eşti pe potriva mea?

— Vreau să spun, se bîlbîi Bastian simţind că se îmbujorează, adică cineva cutezător şi puternic şi frumos — vreun prinţ sau aşa ceva — în orice caz, nu cineva ca mine.

Lăsase ochii în jos şi o auzi rîzînd din nou încetişor, parcă ar fi cîntat.

— Vezi, spuse el, acum mai şi rîzi de mine.

Tăcerea ţinu multă vreme, iar cînd Bastian se hotărî în sfîrşit să-şi ridice iar privirile, văzu că ea se aplecase spre el, foarte aproape. Faţa îi era serioasă.

— Vreau să-ţi arăt ceva, Bastian, spuse ea, priveşte-mă în ochi!

Bastian o ascultă, deşi inima îi bătea puternic şi ameţise puţin.

Şi atunci zări în oglinda aurie a ochilor ei un chip, la început mic şi ca din mare depărtare, treptat însă devenea tot mai mare şi mai desluşit. Era un băiat, cam de vîrsta lui, dar era zvelt şi de o mare frumuseţe. Avea o ţinută mîndră şi dreaptă, iar faţa îi era distinsă, alungită şi bărbătească. Arăta ca un tînăr prinţ oriental. Purta un turban din mătase albastră la fel cu vesta brodată cu fir de argint ce-i ajungea pînă la genunchi. Era încălţat cu cizme înalte, roşii, dintr-o piele moale şi suplă, iar vîrfurile lor erau răsucite în sus. Pe umeri avea o mantie argintie ce-i cădea pînă la călcîie, pornind dintr-un guler înalt. Dar cel mai frumos lucru erau mîinile băiatului, delicate şi fine, însă în acelaşi timp surprinzător de puternice.

Bastian privea chipul plin de entuziasm şi de admiraţie. Nu se mai sătura privind. Tocmai voia să întrebe cine-i frumosul fiu de rege, cînd îl străfulgeră înţelegea că era el însuşi.

Era propria lui oglindire în ochii de aur ai Puişorului Lunii!

E foarte greu de spus în cuvinte ce se întîmplă cu el în momentul acela. Simţi o încîntare ce-l transporta din el însuşi ca într-un leşin, la mari depărtări, iar cînd îi trecu şi se reîntoarse cu totul în sinea sa, se regăsi ca băiatul cel frumos a cărui imagine

o văzuse...

Se privi pe sine şi totul era aidoma ca în ochii Puişorului Lunii, cizmele moi şi fine din piele roşie, vesta albastră brodată cu fir de argint, mantia lungă şi strălucitoare, statura lui şi — în măsura în care putea să-şi dea seama — şi faţa lui. Uimit, îşi privi şi mîinile.

Se întoarse către Puişorul Lunii.

Nu mai era acolo!

Era singur în încăperea rotundă formată de desişul de plante licăritoare.

— Puişorul Lunii, strigă el în toate direcţiile, Puişorul Lunii!

Nu primi însă nici un răspuns.

Descumpănit, se aşeză. Ce avea să facă acum? De ce-l lăsase singur? Încotro s-o ia acum — în cazul cînd ar fi putut s-o pornească undeva şi nu era închis ca într-o colivie.

În timp ce şedea acolo, încercînd să înţeleagă de ce Puişorul Lunii se hotărîse să-l părăsească fără nici o explicaţie şi fără nici un cuvînt de ramas-bun, degetele lui se jucau cu un medalion de aur atîrnat cu un lanţ de gîtul său.

Se uită la el şi scoase un strigăt de surpriză.

Era AURYN, giuvaerul, strălucirea, însemnul Crăiesei Copile, şi care făcea din purtătorul său Locţiitorul ei! Puişorul Lunii îi lăsase lui întreaga ei putere asupra tuturor fiinţelor şi lucrurile din Fantäzia. Iar cît timp va purta acest semn va fi ca şi cum ar fi şi ea lîngă el.

Bastian privi multă vreme la cei doi şerpi, cel de culoare deschisă şi cel de culoare închisă, care îşi muşcau unul altuia coada formînd un oval. Apoi întoarse medalionul şi, spre surprinderea lui, găsi pe dosul giuvaerului o inscripţie — patru cuvinte scurte într-o scriere straniu încolăcită:

Fă
Ceea Ce
Vrei

Pînă acum nu fusese niciodată vorba despre aşa ceva în Povestea fără Sfîrşit. Oare Atreiu nu observase inscripţia?

Dar asta nu mai avea importanţă acum. Singurul lucru important era că inscripţia exprima permisiunea, ba nu, de-a dreptul îndemnul de a face tot ce-i făcea plăcere.

Bastian se apropie de zidul format din desişul multicolor al plantelor, pentru a vedea dacă şi unde ar putea să se strecoare, constată însă cu plăcere că putea fi dat la o parte precum o perdea. Păşi afară.

Între timp dezvoltarea molcomă, dar totodată de o forţă de neînfrînt a plantelor nopţii continuase neîncetat, şi Perelin devenise o pădure cum nici un ochi omenesc nu mai văzuse vreodată înaintea lui Bastian.

Cele mai mari trunchiuri atinseseră acum înălţimea şi grosimea unor turle de biserică — şi totuşi continuau să crească, fără oprire. În unele locuri uriaşele coloane cu un luciu lăptos ajunseseră să fie atît de apropiate unele de celelalte, încît era cu neputinţă să te strecori printre ele. Şi seminţele continuau să cadă precum o ploaie de scîntei.

În timp ce Bastian se preumbla pe sub bolta de lumină a acestei păduri, se străduia să nu calce strivind vreun mugur ce licărea pe jos, dar foarte curînd îşi dădu seama că-i era cu neputinţă. Nu mai exista nici un lat de palmă de pămînt unde să nu răsară cîte ceva. Aşa că porni la drum fără grijă, luînd-o pe acolo unde copacii uriaşi îi îngăduiau trecerea.

Gîndul că era frumos îl încînta. Nu-l supăra deloc faptul că nu era nimeni ca să-l admire. Dimpotrivă, era foarte bucuros că-şi putea păstra plăcerea pentru el singur. Nu ţinea absolut deloc la admiraţia celor ce-l batjocoriseră pînă atunci. Acum nu mai ţinea la aşa ceva. Se gîndea la ei aproape cu milă.

În pădurea Perelin nu existau anotimpuri şi nici alternanţa de zi şi de noapte — trăirea timpului era şi ea cu totul diferită de ceea ce ştiuse Bastian pînă atunci. Aşadar, nu ştia de cîtă vreme se tot preumbla. Încetul cu încetul bucuria lui de a fi frumos se preschimbă în altceva: ajunse să i se pară de la sine înţeles. Totuşi nu era mai puţin bucuros din pricina aceasta, i se părea doar că niciodată nu fusese altfel.

Motivul era unul pe care Bastian nu avea să-l înţeleagă decît mult mai tîrziu, dar acum nici măcar nu-l bănuia. Căci datorită frumuseţii ce-i fusese dăruită el începea să uite treptat că fusese cîndva gras şi cu picioare strîmbe.

Şi chiar dacă ar fi bănuit, tot n-ar mai fi acordat prea mare importanţă unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimţite. Iar cînd amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna aşa cum era acum. Şi în acest fel i se potoli

şi dorinţa de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-şi mai doreşte un asemenea lucru.

Abia ajunsese la punctul acesta cînd începu să şi simtă o oarecare insatisfacţie şi i se trezi o nouă dorinţă. Să fii numai frumos, nu era prea mare lucru! Voia să fie şi puternic, mai puternic decît toţi. Cel mai puternic dintre puternici!

În timp ce se plimba mai departe prin Pădurea Nopţii Perelin, începu să-i fie foame. Culese ici şi colo cîteva din poamele strălucitoare, cu înfăţişare ciudată, şi încercă cu grijă dacă puteau fi mîncate. Nu numai atît! constată el cu mulţumire, dar aveau şi un gust nemaipomenit de bun, unele acrişoare, altele dulci, cîteva puţin amărui, dar toate extrem de apetisante. Mergînd mai departe, mîncă un fruct după altul, simţind totodată o forţă uimitoare revărsîndu-i-se în trup.

Între timp desişul licăritor al pădurii împrejurul lui crescuse atît de mult, încît îi închidea priveliştea în toate direcţiile. Pe lîngă aceasta începuseră să mai şi răsară liane şi alte plante cu rădăcini aeriene crescînd de sus în jos, întreţesîndu-se cu tufărişul şi alcătuind un hăţiş de nepătruns. Bastian îşi croi o potecă lovind cu muchia palrhei, iar desişul se desfăcea ca şi cum ar fi folosit un hanger sau un foarfece de grădină. În urma lui spărtura se închidea imediat la loc şi atît de desăvîrşit, de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Merse mai departe, dar drumul îi fu închis de un zid de copaci uriaşi ale căror trunchiuri crescuseră alipite fără a lăsa nici un locşor liber între ele.

Bastian apucă cu amîndouă mîinile — şi dezdoi două trunchiuri de copac! În urma lui crăpătura se închise din nou fără nici un zgomot.

Bastian scoase un strigăt sălbatic de fericire.

Era stăpînul pădurii nopţii!

Cîtva timp se distră croindu-şi drum prin junglă, precum un elefant care a auzit Marea Chemare. Forţele nu-i slăbeau nicicum, nu fu nevoit să se oprească nici o clipă pentru a-şi trage răsuflarea, n-avea nici un junghi sub coaste şi nici palpitaţii, şi nici măcar nu transpira.

În sfîrşit se sătură să zburde şi-i veni pofta să arunce de sus o privire asupra domeniului său, Perelin, pentru a vedea cît de departe se întinde.

Privi cercetător în sus, îşi scuipă în mîini, puse mîna pe o

liană şi începu să se caţăre, foarte simplu, aşezînd mereu o mînă mai sus de cealaltă şi fără să se ajute de picioare, aşa cum văzuse la artiştii de circ. Într-o imagine foarte ştearsă a unor amintiri din zile de mult trecute se văzu pentru o clipă în timpul orelor de gimnastică atîrnînd ca un sac de făină la capătul de jos al funiei, spre hazul întregii clase. Îi veni să zîmbească. Desigur că toţi ar fi căscat ochii şi gura dacă l-ar fi putut vedea acum. Ar fi fost cu toţii mîndri să-l cunoască. Dar el nu i-ar fi băgat deloc în seamă. Fără să se oprească o singură dată, ajunse în sfîrşit la craca de care atîrna liana. Se aşeză călare pe ea. Craca era groasă cît o butie şi roşcat fosforescentă din interior. Cu băgare de seamă, Bastian se ridică în picioare şi înaintă balansîndu-se spre trunchiul copacului. Un hăţiş des de vrejuri îi tăia şi aici drumul, dar el izbuti să treacă cu uşurinţă.

Chiar şi aici sus trunchiul era încă atît de gros, încît nici cinci bărbaţi nu l-ar fi putut cuprinde. O altă creangă ce creştea din acelaşi trunchi ceva mai sus şi în altă direcţie nu putea fi ajunsă din locul unde se găsea Bastian. Aşa că se repezi dintr-o săritură pînă la o altă plantă agăţătoare şi, prinzîndu-se de ea, se legănă de colo-colo pînă ce izbuti să prindă, din nou printr-o săritură îndrăzneaţă, şi creanga aflată mai sus. Pornind de acolo, putea să se ridice la o altă creangă aflată şi mai sus. Acum se afla foarte sus printre ramuri, la cel puţin o sută de metri, dar frunzişul şi rămurişul licăritor nu puteau fi străpunse cu privirea.

Abia după ce ajunse la o înălţime de vreo doua ori mai mare, se iviră ici şi colo locuri mai libere, îngăduindu-i să privească împrejur. Dar abia atunci începu totul să se complice, tocmai fiindcă erau tot mai puţine crengi şi ramuri. Iar la sfîrşit, cînd ajunsese aproape sus de tot, fu nevoit să se oprească, fiindcă nu mai găsea nimic de care să se fi putut ţine în afară de trunchiul gol şi neted, avînd grosimea unui stîlp de telegraf.

Bastian îşi înălţă privirea şi văzu că acest trunchi sau lujer se sfîrşea la vreo douăzeci de metri mai sus într-o floare uriaşă strălucind roşu-închis. Nu-şi dădea deloc seama cum ar putea ajunge tocmai acolo. Trebuia însă să ajungă, căci unde se afla acum nu mai voia să rămînă. Aşadar, cuprinse cu braţele trunchiul şi escaladă ca un acrobat ultimii douăzeci de metri. Trunchiul se clătina într-o parte şi-n alta şi se îndoia ca un fir de iarbă bătut de vînt.

În sfîrşit se găsi suspendat chiar sub floarea ce se deschidea

în sus întocmai ca o lalea. Izbuti să-şi vîre o mînă printre petalele ei. Astfel îşi găsi un punct de sprijin, despărţi şi mai mult petalele şi se trase în sus.

Timp de cîteva clipe rămase întins, căci acum i se tăiase totuşi respiraţia. Curînd se ridică însă în picioare şi privi în toate direcţiile peste marginea uriaşei fiori roşii, ca şi cum s-ar fi aflat în cafasul unui catarg.

Priveliştea era măreaţă, întrecînd toate aşteptările!

Planta în a cărei floare se afla acum era una dintre cele mai înalte din întreaga junglă, astfel că privirea lui ajungea acum foarte departe. Peste el se boltea întunericul catifelat, ca un cer de noapte fără stele, dar sub el se răsfira necuprinsul coroanelor pădurii Perelin într-o bogăţie de culori care îţi lua ochii.

Şi Bastian rămase mult timp sorbind cu ochii priveliştea. Era împărăţia lui! El însuşi o crease! Era stăpînul pădurii Perelin.

Şi încă o dată chiotul lui sălbalic de bucurie răsună departe peste jungla sclipitoare.

Iar creşterea plantelor nopţii continua neîncetat lin şi fără nici un zgomot.

Goab, deşertul culorilor

NUMAI DUPĂ CE DORMISE ADÎNC ŞI vreme îndelungată în floarea uriaşă strălucind roşcat Bastian văzu, deschizînd ochii, că peste el tot se mai înălţa cerul înnoptat de un negru catifelat. Băiatul îşi întinse braţele, simţind mulţumit minunata forţă a trupului său.

Şi din nou se petrecuse o transformare cu el, fără ca să-şi dea seama. Dorinţa de a fi puternic i se îndeplinise.

Cînd se sculă şi privi împrejur, peste marginea uriaşei flori, constată că în mod evident Perelin încetase treptat de a mai creşte. Pădurea nopţii nu se schimbase foarte mult. Bastian nu ştia că şi aceasta era în legătură cu îndeplinirea dorinţei sale şi că totodată se stinsese şi amintirea slăbiciunii şi neîndemînării sale. Era frumos şi puternic, dar lucrul parcă nu-i mai era îndeajuns. I se părea chiar puţin molatic. A fi frumos şi puternic nu avea preţ decît dacă mai erai şi oţelit, rezistent şi spartan. Ca şi Atreiu. Dar cum să-ţi dovedeşti puterile printre florile strălucitoare unde nu trebuie decît să întinzi mîna pentru a

culege fructele.

Primele nuanţe sidefii ale zorilor începeau să se ivească spre răsărit la orizontul pădurii Perelin. Şi cu cît se lumina mai tare, cu atît mai mult păleau fosforescenţele plantelor nopţii.

— Foarte bine, îşi spuse Bastian, începusem să cred că pe aici nu se mai face niciodată zi.

Se aşeză în floare şi reflectă ce să facă acum. Să coboare din nou şi să se mai plimbe? Desigur, ca stăpîn al pădurii Perelin putea să-şi croiască drum oriunde îi plăcea. Putea să cutreiere zile de-a rîndul, luni, ba poate chiar şi ani. Jungla era mult prea mare pentru a putea nimeri vreodată ieşirea din ea. Deşi plantele nopţii erau atît de frumoase, totuşi nu erau cel mai nimerit lucru pentru Bastian. Cu totul altceva ar fi fost de pildă să străbată un deşert — cel mai mare deşert al Fantäziei! Da, aceasta ar fi ceva de care ar putea într-adevăr fi mîndru!

În aceeaşi clipă simţi o zguduitură puternică străbătînd uriaşa plantă. Trunchiul se înclină şi se auzi un zgomot pîrîitor şi foşnitor. Bastian fu nevoit să se ţină bine pentru a nu fi rostogolit afară din floarea ce se înclina tot mai mult şi ajunsese să stea orizontal. Fu îngrozit de priveliştea ce-o avea acum asupra pădurii Perelin.

Între timp răsărise soarele ce lumina acum o imagine a distrugerii. Nu mai rămăsese aproape nimic din giganticele plante ale nopţii. Sub razele puternice ale soarelui, acestea se transformau acum în praf şi nisip fin şi colorat, mult mai repede decît se formaseră. Doar ici-colo se mai înălţau cioturile unor trunchiuri de copaci uriaşi, dar se fărîmiţau precum turnurile unor cetăţi de nisip atunci cînd se uscau. Ultima dintre plante ce părea că mai rezistă era cea în a cărei floare şedea Bastian. Cînd încercă însă acum să se ţină de petalele ei, i se preschimbară în praf sub mînă şi se risipiră în vînt ca un nor de nisip. Acum cînd nimic nu se ridica în calea privirilor sale, văzu la ce înălţime ameţitoare se găsea. Dacă nu voia să se prăbuşească, trebuia să încerce să coboare cît mai repede cu putinţă.

Cu băgare de seamă, pentru a nu provoca vreo zguduire inutilă, ieşi din floare, se aşeză călare pe lujerul îndoit acum ca o undiţă. Abia izbutise, şi în spatele lui întreaga floare se şi desprinse, sfărîmîndu-se în cădere şi transformîndu-se într-un nor de nisip roşu.

Bastian cobora încetişor şi cu multă grijă. Mulţi n-ar fi putut

suporta privirea spre îngrozitoarea genune peste care plutea şi s-ar fi prăbuşit, cuprinşi de panică. Bastian îşi păstră însă sîngele rece. Ştia că o singură mişcare necugetată putea să sfărîme întreaga plantă. Nu trebuia să se lase împins de primejdie pentru a comite vreo nechibzuinţă. Foarte încet lunecă mai departe şi ajunse în sfîrşit la locul unde trunchiul devenea din nou vertical. Îşi petrecu braţele în jurul lui şi se lăsă să lunece în jos centimetru cu centimetru. De mai multe ori fu acoperit de praful colorat ce cădea de sus în nori mari. Nu mai existau nici un fel de crengi, iar acolo unde totuşi mai ieşea cîte un ciot, acesta se sfărîma de îndată ce Bastian căuta să-l folosească în chip de punct de sprijin. Mai jos trunchiul devenea tot mai gros şi nu mai putea fi cuprins cu braţele. Iar Bastian încă se mai găsea la înălţimea unui turn peste nivelul pămîntului. Se opri pentru a se gîndi cum să facă mai departe.

Dar o nouă zguduitură ce străbătu uriaşul trunchi îl scuti de alte gînduri. Tot ce mai rămăsese din trunchi se prăbuşi în sine formînd un deal cu vîrful ascuţit de unde Bastian se rostogoli într-un vîrtej cumplit, dîndu-se de cîteva ori peste cap, pentru a rămîne la sfîrşit întins la picioarele dealului. Praful colorat ce se rostogolea după el începu să-l acopere, dar se zbătu şi ieşi la lumină, îşi scutură nisipul din urechi şi din haine şi scuipă de cîteva ori zdravăn. Apoi privi în jur.

Scena ce-o vedea era nemaipomenită: nisipul se afla pretutindeni într-o mişcare lentă, curgătoare. Se mişca de colo-colo în curenţi şi vîrtejuri stranii, se aduna în dealuri şi dune de înălţimi şi întinderi foarte diferite, dar întotdeauna de o culoare foarte precisă, nisipul albastru-deschis se aduna într-o moviliţă albastru-deschis, cel verde într-una verde, iar cel violet într-una violet. Perelin se destrăma şi devenea un deşert, dar ce fel de deşert!

Bastian se căţărase pe o dună de nisip purpuriu Şi în jurul lui nu vedea decît un deal după altul în toate culorile imaginabile. Căci fiecare deal era de o culoare ce nu se mai regăsea la un altul. Cel mai apropiat era albastru-cobalt, un altul galben ca şofranul, în spatele lui unul strălucea roşu-cărămiziu, altul indigo, verde ca mărul, albastru ca cerul, portocaliu, trandafiriu, mov ca nalba, albastru ca peruzeaua, liliachiu, verde ca muşchiul, rubiniu, cafeniu, galben ca chihlimbarul, roşu ca cinabrul şi albastru ca lazuritul. Şi tot aşa mai departe de la un

orizont la celălalt, pînă ce ochii nici nu mai puteau cuprinde. Pîraie de nisip aurii şi argintii curgeau printre dealuri separînd culorile unele de altele.

— Acesta, spuse Bastian cu glas tare, e Goab, deşertul culorilor!

Soarele se înălţa tot mai sus, iar arşiţa devenea ucigătoare. Aerul începu să licărească peste dunele colorate de nisip, iar Bastian îşi dădu seama că situaţia sa devenise acum cu adevărat dificilă. Nu putea rămîne în acest deşert, lucrul era sigur. Dacă nu izbutea să iasă de aici, avea să moară curînd de sete.

Fără să vrea, puse mîna pe semnul Crăiesei Copile atîrnat de gîtul lui, sperînd că-l va călăuzi cumva. Pe urmă o porni curajos la drum.

Urca dună după dună, urca şi cobora, ceasurile treceau unul după altul, Bastian înainta, dar nu zărea decît un deal în spatele altuia. Doar culorile se schimbau necontenit. Forţele extraordinare ale trupului său nu-i mai foloseau la nimic acum, căci întinderile deşertului nu pot fi înfrînte cu forţa trupului. Aerul era o dogoare pîrjolitoare a iadului şi abia mai putea fi respirat. Limba i se lipise de cerul gurii şi faţa îi era leoarcă de năduşeală.

În mijlocul cerului, soarele se transformase într-un vîrtej de foc. De multă vreme se afla tot acolo şi părea că nu se mai clinteşte din loc. Ziua din deşert ţinea tot atît de mult ca şi noaptea din Perelin.

Bastian mergea mai departe şi tot mai departe. Ochii îi ardeau şi limba şi-o simţea ca pe o bucată de talpă. Dar nu se dădea bătut. Trupul îi era secat, iar sîngele i se îngroşase atît de mult, încît abia i se mai scurgea prin vine. Totuşi Bastian mergea mai departe, încet, pas cu pas, fără grabă şi fără oprire, după cum procedează toţi cei ce au experienţa călătoriilor prin deşert. Nu voia să bage în seamă chinurile setei suferite de trupul său. În el se trezise o voinţă de o asemenea tărie, încît nici oboseala şi nici lipsurile n-o puteau înfrînge.

Îşi aminti cît de repede se descuraja mai demult. Începuse sute de lucruri şi renunţase la ele îndată ce se ivise cea mai mică dificultate. Se preocupase mereu numai de mîncarea lui şi avusese o teamă ridicolă să nu se îmbolnăvească sau să fie nevoit să îndure vreo suferinţă. Toate acestea rămăseseră

departe în urma lui.
Drumul prin Goab, deşertul culorilor, pe care-l străbătea acum Bastian, nimeni altul nu îndrăznise mai înaintea lui să-l facă, şi niciodată după el nu se va mai găsi cineva să se încumete a trece pe acolo.
Şi probahil că nici nu avea să afle nimeni veodată despre înfăptuirea lui.
Pe Bastian îl copleşi regretul. Era un sentiment ce nu putea fi respins. Totul dădea impresia că Goab era atît de neînchipuit de întins, încît nu va ajunge niciodată la marginea deşertului. Nu-l speria ideea că mai curînd sau mai tîrziu va muri de sete, în pofida stăruinţei sale. Avea să primească moartea în linişte şi cu demnitate, după cum obişnuiau şi vînătorii din neamul lui Atreiu. Cum însă nimeni nu îndrăznea să pătrundă în acest deşert, nici nu se va găsi nimeni care să răspîndească vestea despre sfîrşitul lui Bastian. Nici în Fantäzia, nici la el acasă. Va trece doar ca fiind dispărut fără urmă, şi va fi ca şi cum n-ar fi ajuns niciodată în Fantäzia şi în deşertul Goab.
Pe cînd se gîndea la toate acestea mergînd mereu înainte, îi veni dintr-o dată o idee. Îşi spuse că întreaga Fantäzie era cuprinsă în cartea scrisă de Bătrînul de pe Muntele Călător. Iar cartea era Povestea fără Sfîrşit pe care o citise el însuşi sus în pod. Poate că şi acum Bătrînul stătea şi scria în carte tot ce se petrecea cu el. Şi se putea foarte bine ca într-o bună zi s-o citească altcineva — sau poate o citea chiar acum, în această clipă. Prin urmare, ar trebui să fie posibil să-i facă un semn acestui altcineva.
Movila de nisip pe care se afla Bastian era albastră-închis. Despărţită de ea de o mică vîlcea, se înălţa o dună roşie ca focul. Bastian trecu pînă dincolo la dună, luă în mîinile făcute căuş nisip roşu şi îl duse la movila albastră. Apoi presără pe povîrnişul lateral o linie lungă. Se duse din nou înapoi, mai luă din nisipul roşu şi repetă acţiunea de mai multe ori. După un timp presărase trei litere uriaşe pe suprafaţa albastră:
BBB
Îşi privi mulţumit opera, nimeni din cei ce aveau să citească Povestea fără Sfîrşit nu vor putea trece cu vederea acest semn. Indiferent de ce avea să se întîmple cu el de-aci înainte, lumea va şti unde a rămas Bastian.
Pe urmă se aşeză pe piscul muntelui roşu ca focul şi se

odihni puţin. Cele trei litere străluceau luminos în soarele arzător al deşertului.

Din nou se ştersese o parte din amintirea despre Bastian cel din lumea oamenilor. Nu mai ştia deloc cît de sensibil, ba cît de văicăreţ fusese mai înainte. Duritatea şi tenacitatea lui îl umpleau de mîndrie. Dar i se şi ivea o nouă dorinţă.

— E drept că nu mi-e frică, îşi spuse el, după cum se obişnuise, cu glas tare, dar ceea ce-mi lipseşte este adevăratul curaj. E mare lucru să poţi îndura lipsuri şi să rezişti la dificultăţi. Dar îndrăzneala şi curajul adevărat sînt cu totul altceva. Aş dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deşert nu te poţi întîlni cu nimeni. Ar fi însă grozav să întîlnesc o fiinţă primejdioasă — numai să nu fie chiar atît de respingătoare ca Ygramul, dar să fie mult mai periculoasă. Ar trebui să fie frumoasă, dar totodată cea mai primejdioasă fiinţă din toată Fantăzia. Iar eu aş înfrunta-o şi...

Nu apucă să continue, căci în aceeaşi clipă simţi cum vibrează sub el pămîntul deşertului. Era ca un răcnet, de o asemenea profunzime însă, încît mai mult îl simţeai decît îl auzeai.

Bastian se întoarse şi zări în depărtare, în zarea deşertului, o arătare pe care la început nici nu putu să şi-o explice. Pe-acolo gonea ceva ca o minge de foc. Descrise cu o iuţeală de neînchipuit un cerc larg în jurul locului unde se afla Bastian, apoi porni dintr-o data de-a dreptul spre el. În atmosfera scînteind de arşiţă unde toate formele păreau să pîlpîie ca flăcările, acea făptură arăta ca un demon de foc.

Pe Bastian îl cuprinse frica şi fără să stea pe gînduri fugi jos în valea dintre duna roşie şi cea albastră, pentru a se ascunde de fiinţa de foc ce se apropia în goană. Dar îndată ce ajunse jos, se ruşină de frica sa şi o înfrînse.

Puse mîna pe AURYN, care îi atîrna de gît, şi simţi cum tot curajul pe care şi-l dorise chiar atunci i se revărsă în inimă umplîndu-i-o toată.

Pe urmă auzi din nou acel răcnet adînc ce făcea să se cutremure pămîntul deşertului, dar de data aceasta chiar în imediata lui apropiere. Privi în sus.

În vîrful dunei roşii ca focul stătea un leu gigantic. Stătea exact în faţa soarelui, astfel că imensa coamă înconjura faţa leului ca o cunună de flăcări. Dar atît coama, cît şi blana lui nu

erau galbene, cum le au leii obişnuiţi, ci tot atît de roşii ca focul precum era şi nisipul pe care stătea.

Se părea că leul nu-l observase pe băiat; în comparaţie cu acesta, care stătea mărunt de tot în vîlceaua dintre cele două dune, leul privea mai degrabă la literele roşii ce acopereau coasta dealului din faţă. Apoi făcu să răsune din nou glasul cel puternic ca un răcnet:

— Cine a făcut asta?

— Eu, spuse Bastian.

— Şi ce înseamnă?

— E numele meu, răspunse Bastian, mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Abia acum leul îşi îndreptă privirea spre el şi Bastian avu impresia că-l învăluie o mantie de flăcări sub care va arde, transformîndu-se în cenuşă. Impresia se risipi însă îndată şi el înfruntă privirea leului.

— Eu, spuse uriaşa fiară, sînt Graograman stăpînul deşertului culorilor, numit şi Moarte Multicoloră.

Încă se mai înfruntau din priviri, iar Bastian simţea forţa ucigaşă ce pornea din ochii leului.

Era ca o măsurare invizibilă de forţe. Iar la sfîrşit leul îşi plecă privirea. Coborî de pe dună cu mişcări încete, maiestuoase. Cînd păşi pe nisipul albastru-închis, se schimbă şi culoarea lui, astfel că blana şi coama deveniră de asemenea albastre. Uriaşa făptură se opri o clipă în faţa lui Bastian, nevoit să privească în sus ca un şoricel spre pisică, dar apoi Graograman se culcă brusc şi îşi plecă capul pînă la pămînt în faţa băiatului.

— Stăpîne, spuse leul, sînt slujitorul tău şi îţi aştept poruncile!

— Aş dori să ies din acest deşert, îi spuse Bastian, poţi să mă scoţi din el?

Graograman îşi scutură coama.

— Aceasta, stăpîne, mi-e cu neputinţă.

— De ce?

— Pentru că port deşertul cu mine.

Bastian nu era în stare să înţeleagă ce voia să spună leul.

— Nu există vreo altă fiinţă, întrebă el, care ar putea să mă scoată de aici?

— Cum s-ar putea una ca asta, stăpîne, răspunse

Graograman, acolo unde sînt eu nu mai poate fi nicicum vreo altă ființă vie. Existența mea singură e de ajuns pentru ca pe o întindere cu raza de mii de leghe pînă şi ființele cele mai puternice şi mai înfricoşătoare să se preschimbe într-un morman de cenuşă. De aceea sînt numit Moartea Multicoloră, Regele deşertului culorilor.

— Te înşeli, spuse Bastian, în împărăţia ta nu arde orice ființă. De pildă eu îţi rezist, după cum vezi.

— Fiindcă porţi strălucirea, stăpîne. AURYN te apără pînă şi de cea mai ucigătoare din toate ființele Fantäziei, anume eu.

— Vrei să spui că dacă n-aş avea giuvaerul, ar trebui să ard şi eu, devenind un morman de cenuşă?

— Aşa e, stăpîne, şi s-ar întîmpla întocmai, chiar dacă mie însumi mi-ar părea rău. Căci tu eşti primul şi singurul care a stat vreodată de vorbă cu mine.

Bastian atinse talismanul.

— Îţi mulţumesc. Puişorul Lunii, spuse el încet.

Graograman se ridică din nisip în toată înălţimea sa şi privi în jos spre Bastian.

— Cred, stăpîne, că avem multe să ne spunem. Poate că am să-ţi dezvălui taine necunoscute ţie. Poate că şi tu ai să-mi lămureşti enigma existenţei mele şi care mie mi-a rămas ascunsă.

Bastian dădu din cap aprobator.

— Dacă e cu putinţă, aş dori mai întîi să beau ceva, rogu-te. Sînt tare însetat.

— Slujitorul tău te aude şi te ascultă, răspunse Graograman, vrei să binevoieşti, stăpîne, să încaleci pe spinarea mea? Am să te duc la palatul meu, unde vei găsi tot ce-ţi este de trebuinţă.

Bastian se urcă pe spinarea leului. Se ţinea cu amîndouă mîinile de coamă unde fiecare cîrlionţ în parte pîlpîia ca un mănunchi de flăcări. Graograman îşi întoarse capul spre băiat.

— Să te ţii strîns, stăpîne, căci alerg iute. Şi mai vreau să te rog încă un lucru, stăpîne: Atîta timp cît eşti în împărăţia mea şi cu atît mai mult împreună cu mine, făgăduieşte-mi că pentru nimic în lume şi nici pentru cea mai mică clipă nu vei scoate talismanul care te apără!

— Îţi făgăduiesc, spuse Bastian.

Apoi leul se puse în mişcare, la început încet şi maiestuos, pe urmă mai repede şi tot mai repede. Bastian privea uimit cum

la fiecare nouă movilă de nisip se schimba culoare blănii şi a coamei leului, asemănîndu-se întotdeauna cu culoarea dunei. Dar în cele din urmă, Graograman porni în salturi uriaşe de la o culme la alta, gonind vertiginos, iar puternicele sale labe abia dacă mai atingeau pămîntul. Schimbarea culorilor pe blana lui se petrecea tot mai rapid, pînă ce lui Bastian începu să-i joace totul în faţa ochilor, văzînd în acelaşi timp toate culorile, ca şi cum întreaga uriaşă făptură ar fi fost un singur opal cu irizaţii multicolore. Se văzu nevoit să închidă ochii. Un vînt fierbinte ca suflarea iadului îi fluiera pe la urechi şi se prindea în mantia lui ce-i flutura în urmă. Simţea mişcările muşchilor de pe trupul leului şi adulmeca mirosul coamei dese de la care pornea o aromă sălbatică, aţîţătoare. Scoase un strigăt ascuţit, triumfător, ce răsună ca ţipătul unei păsări răpitoare, iar Graograman îi răspunse cu un răcnet ce cutremură deşertul. În acea clipă amîndoi nu erau decît unul, oricît de mari ar fi fost deosebirile dintre ei. Bastian era cuprins ca de o beţie din care îşi reveni abia cînd îl auzi pe Graograman spunîndu-i:

— Am ajuns, stăpîne. Vrei să binevoieşti a coborî?

Dintr-un salt Bastian ajunse pe pămîntul nisipos. În faţa lui văzu un munte prăpăstios din piatră neagră — sau era cumva ruina vreunei clădiri? N-ar fi fost în stare să spună, căci pietrele zăcînd risipite şi pe jumătate acoperite de nisipuri multicolore sau sub forma unor spărturi de bolţi, ziduri, coloane şi terase erau toate străbătute de crăpături şi ciobituri şi scobite ca şi cum din vremuri străvechi furtunile de nisip le-ar fi şlefuit toate colţurile şi muchiile.

— Acesta, stăpîne, auzi Bastian glasul leului, este palatul meu — şi mormîntul meu. Intră şi fii binevenit ca primul şi singurul oaspete al lui Graograman.

Soarele îşi pierduse forţa şi se vedea mare şi galben pe cer. Era vădit că drumul călare ţinuse mult mai mult decît i se păruse lui Bastian. Cioturile de coloane sau colţuri de stîncă, indiferent ce-or fi fost, aruncau umbre lungi. Curînd avea să se însereze.

În timp ce îl urma pe leu printr-o poartă boltită şi întunecată ducînd spre interiorul palatului lui Graograman, i se păru că paşii animalului erau mai puţin puternici decît mai înainte, ba păreau chiar obosiţi şi greoi.

Printr-un gang întunecos, peste mai multe scări ce coborau şi apoi altele ce urcau, ajunseră la o uşă mare ale cărei canaturi

păreau să fie şi ele din stîncă neagră. Cînd Graograman se apropie, uşa se deschise de la sine, iar după ce trecuse prin ea şi Bastian, se închise singură în urma lor.

Acum se aflau într-o sală largă, sau, mai bine zis, într-o mare peşteră luminată de sute de felinare. Flacăra lor semăna cu jocul multicolor al luminilor din blana lui Graograman. La mijloc, podeaua acoperită cu dale colorate se înălţa în chip de trepte pînă la o platformă rotundă unde era aşezat un bloc negru de stîncă. Graograman îşi întoarse încet spre Bastian privirea ce acum părea stinsă.

— Mi se apropie sfîrşitul, stăpîne, spuse el şi glasul îi era doar o şoaptă, nu ne mai rămîne vreme pentru convorbirea noastră. Să n-ai însă nici o grijă şi să aştepţi ziua: Ceea ce s-a întîmplat întotdeauna se va întîmplă şi de data aceasta. Şi poate că tu îmi vei putea spune de ce.

Apoi îşi întoarse capul spre o uşiţă din celălalt capăt al peşterii.

— Intră acolo, stăpîne, vei găsi totul pregătit pentru tine. Încăperea aceea te aşteaptă din vremuri imemoriale.

Bastian porni spre uşiţă, dar înainte de a o deschide mai privi o dată înapoi. Graograman se culcase pe blocul de piatră neagră, iar acum era el însuşi negru precum stîncă. Cu un glas care abia mai şoptea îi spuse:

— Ascultă, stăpîne, s-ar putea să auzi sunete care să te sperie. Dar fii fără grijă! Nu ţi se poate întîmplă nimic cîtă vreme porţi talismanul.

Bastian aprobă dînd din cap, apoi trecu prin uşiţă.

În faţa lui se afla o încăpere minunat împodobită. Podeaua era acoperită cu covoare moi strălucind în culori fermecătoare. Coloanele înguste, ce sprijineau o boltă bogat arcuită, erau acoperite cu mozaic de aur reflectînd în mii de raze lumina felinarelor care luminau şi aici în toate culorile. Într-un colţ se afla un divan larg cu pături moi şi perne de tot felul, iar peste el era întins un cort din mătase albastră ca cerul. În celălalt colţ podeaua de stîncă era scobită formînd un bazin mare de înot unde aburea un lichid auriu. Pe o măsuţa joasa erau pregătite străchini şi tăvi cu mîncăruri, precum şi o carafă cu o băutură rubinie şi un pocal de aur.

Bastian se aşeză turceşte lîngă măsuţă şi începu să mănînce. Băutura avea un gust aspru şi sălbatic şi-i stingea setea în chip

minunat. Mîncărurile îi erau toate complet necunoscute. Nici n-ar fi ştiut să spună dacă erau pateuri sau păstăi mari, sau nuci. E drept că unele arătau ca dovlecii sau pepenii, dar gustul lor era cu totul altul, iute şi aromat. Totul era delicios şi tulburător. Bastian mîncă pe săturate.

Pe urmă se dezbrăcă — numai talismanul nu şi-l scoase — şi intră în bazin. Cîtva timp se bălăci prin apa fierbinte, se spălă, se scufundă şi suflă ca o balenă. Pe urmă descoperi nişte flacoane ciudate la marginea bazinului. Bănui că erau esenţe pentru baie. Fără să stea pe gînduri turnă cîte puţin din flecare în apă. De cîteva ori apărură flăcări verzi, roşii şi galbene care sfirîiau de colo-colo pe suprafaţa apei şi se ridică puţin fum. Mirosea a răşină şi a ierburi amare.

În sfîrşit ieşi din baie, se uscă cu prosoape moi şi pregătite alături şi se îmbrăcă din nou. Totodată i se păru că felinarele din cameră începură dintr-o dată să se întunece. Iar apoi urechea îi fu izbită de un sunet care făcu să-i treacă flori reci peste şira spinării: un scrîşnet şi un trosnet ca şi cum o stîncă mare ar fi despicată de gheaţă, iar sunetul se stinse într-un gemăt tot mai slab.

Bastian asculta cu inima la gură. Se gîndi la cuvintele lui Graograman care-i spusese să nu se neliniştească.

Zgomotul nu se mai repetă. Dar tăcerea era şi mai îngrozitoare. Trebuia să afle ce se întîmplase!

Deschise uşa dormitorului şi privi afară în peştera cea mare. La început nu putu descoperi nici o schimbare, în afară de faptul că felinarele luminau mai puţin, iar flacăra lor începuse să pulseze ca bătaia unei inimi ce bate tot mai rar. Leul şedea în aceeaşi poziţie pe blocul de stîncă cel negru şi părea să-l privească pe Bastian.

— Graograman, îl strigă încetişor Bastian, ce se-ntîmplă aici? Ce-a fost zgomotul acela? Tu erai?

Leul nu răspunse şi nici nu se clinti, dar cînd Bastian se apropie de el, îl urmări cu privirea.

Bastian întinse şovăitor mîna ca să mîngîie coama, dar îndată ce o atinse, tresări speriat. Era tare şi rece ca gheaţa, precum stînca cea neagră. Simţi că la fel erau şi faţa şi labele lui Graograman.

Bastian nu ştia ce să facă. Văzu cum canaturile din piatră neagră ale uşii celei mari se deschideau încet. Abia cînd se găsi

în coridorul cel lung şi întunecat şi urcă scările, se întrebă ce căuta de fapt afară. Doar nu putea exista nimeni în acest deşert care să fie în stare să-l salveze pe Graograman.

Dar nu mai era nici un deşert acolo — în întunericul nopţii începuse pretutindeni să licărească şi să lucească. Milioane de colţi mărunţi de plante răsăreau din firele de nisip care acum erau din nou seminţe. Perelin, pădurea nopţii, începuse iar să răsară!

Lui Bastian îi trecu dintr-o dată prin minte că împietrirea lui Graograman era într-un anumit fel legată de toate acestea.

Se întoarse iar în peşteră. Lumina felinarelor nu mai licărea decît foarte slab. Ajunse la leu, îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui puternic şi îşi lipi obrazul de faţa lui.

Acum ochii leului erau şi ei negri şi morţi precum stînca. Graograman se preschimbase cu totul în piatră. O ultimă tresărire a luminilor, apoi fu întuneric ca într-un mormînt.

Bastian plînse amarnic şi faţa leului era udă de lacrimile lui. În cele din urmă, se ghemui între labele uriaşe şi adormi acolo.

Graograman, Moartea Multicoloră

— STĂPÎNE, RĂSUNĂ VOCEA LEULUI, AŞA ţi-ai petrecut toată noaptea?

Bastian se trezi şi îşi frecă ochii. Şedea între labele leului, iar faţa cea mare a fiarei era plecată spre el, privindu-l. În ochii lui Graograman se citea uimirea. Blana îi era tot neagră precum blocul de stîncă care şedea, dar ochii îi scînteiau. Felinarele din peşteră luminau din nou.

— Ah, bîigui Bastian, eu — eu credeam că te-ai preschimbat în piatră.

— Chiar aşa a fost, răspunse leul. Mor de fiecare dată cînd se lasă noaptea, şi în fiecare dimineaţă mă trezesc din nou.

— Credeam că avea să fie pentru totdeauna, îi spuse Bastian.

— Chiar şi este de fiecare dată pentru totdeauna, declară enigmatic Graograman.

Se ridică, se întinse din toate încheieturile şi pe urmă începu să alerge încolo şi încoace prin peşteră, aşa cum obişnuiesc leii.

Blana lui focoasă începu să ardă tot mai strălucitor în culorile dalelor multicolore ale pardoselii. Brusc se opri din alergare şi-l privi pe băiat:

— Nu cumva ai vărsat chiar şi lacrimi din pricina mea?

Bastian aprobă din cap.

— Atunci, spuse leul, nu eşti numai singurul care a dormit vreodată între labele Morţii Multicolore, ci şi singurul care a plîns-o vreodată.

Bastian îl privea pe leu care începuse din nou să alerge de colo-colo, şi-l întrebă în sfîrşit încetişor:

— Eşti întotdeauna singur?

Leul se opri din nou, dar de data aceasta nu-l privi pe Bastian. Îşi întoarse capul în altă parte şi repetă cu vocea lui cea joasă:

— Singur...

Cuvîntul răsună îndelung în peşteră.

— Domeniul meu e deşertul — el e totodată şi opera mea. Oriunde m-aş îndrepta, totul în jurul meu trebuie să se preschimbe în deşert. Îl port cu mine. Sînt un foc ucigător. Prin urmare, cum ar putea să-mi fie sortit altceva decît de-a pururea singurătatea?

Bastian tăcu consternat.

— Oare tu, stăpîne, continuă leul apropiindu-se de băiat şi privindu-l în faţă cu ochii săi arzători, tu care porţi semnul Crăiesei Copile, poţi să-mi dai un răspuns: De ce trebuie să mor cînd se lasă noaptea?

— Pentru ca în deşertul culorilor să poată creşte Perelin, pădurea nopţii, spuse Bastian.

— Perelin, repetă leul, ce-i asta?

Şi atunci Bastian îi povesti despre minunile junglei alcătuită din lumini vii. În timp ce Graograman îl asculta nemişcat şi uimit, băiatul îi descria varietatea şi frumuseţea plantelor strălucitoare şi fosforescente înmulţindu-se din ele însele, dezvoltarea lor neîncetată şi mută, mărimea şi splendoarea lui de vis. Vorbind se entuziasma tot mai mult, iar ochii lui Graograman scînteiau tot mai luminos.

— Iar toate acestea, încheie Bastian, nu pot exista decît în timp ce tu eşti împietrit. Perelin ar înghiţi însă totul şi s-ar sufoca pe sine dacă n-ar fi silit să moară mereu şi să se prefacă în praf îndată ce tu te trezeşti. Perelin şi cu tine, Graograman, vă

completaţi în mod necesar.

Graograman tăcu multă vreme.

— Stăpîne, spuse el apoi, văd că moartea mea naşte viaţă, iar viaţa mea naşte moarte, şi amîndouă sînt spre bine. Acum înţeleg sensul existenţei mele. Îţi mulţumesc.

Păşi încet şi solemn în ungherul cel mai întunecat al peşterii. Bastian nu vedea ce făcea acolo, dar auzea un zăngănit metalic. Cînd Graograman se întoarse, ducea în bot ceva ce depuse, înclinîndu-şi adînc capul, la picioarele lui Bastian.

Era o spadă.

Dar nu arăta prea bine. Teaca de fier în care era vîrîtă era ruginită, iar mînerul arăta aproape ca cel al unei săbii pentru copii, făcut dintr-o bucată oarecare de lemn.

— Poţi să-i dai un nume? întrebă Graograman.

Bastian privi spada, dus pe gînduri.

— Sikanda! spuse el.

În clipa aceea spada ţîşni din teacă şi îi zbură direct în mînă. Acum văzu că lama era alcătuită dintr-o lumină orbitoare, că nici n-o puteai privi. Avea două tăişuri şi era uşoară ca o pană în mîini.

— Spada aceasta, spuse Graograman, ţi-a fost destinată ţie dintotdeauna. Căci nu poate fi atinsă fără primejdie decît de cel ce-a călărit pe spinarea mea, a mîncat şi a băut din focul meu şi s-a scăldat în el, precum ai făcut tu. Dar îţi aparţine numai fiindcă ai fost în stare să-i dai numele potrivit.

— Sikanda! şopti Bastian privind fascinat lumina scînteietoare, în timp ce rotea spada încet prin aer. E o spadă fermecată, nu-i aşa?

— Fie oţel, fie stîncă, răspunse Graograman, nimic nu-i poate rezista în întreaga Fantäzie. Dar n-ai voie s-o constrîngi. Indiferent ce te-ar ameninţa, n-ai voie s-o foloseşti decît atunci cînd îţi sare singură în mînă, după cum s-a întîmplat chiar acum. Îţi va conduce mîna şi va îndeplini cu propria sa forţă ceea ce trebuie îndeplinit. Dar dacă vreodată o vei scoate din teacă din propria ta voinţă, vei aduce mari nenorociri şi ţie şi Fantäziei. Să nu uiţi asta niciodată.

— Nu voi uita, făgădui Bastian.

Spada intră înapoi în teacă şi arăta acum din nou veche şi fără nici o valoare. Bastian îşi legă în jurul şoldurilor cureaua de care era prinsă teaca.

— Iar acum, stăpîne, îi propuse Graograman, hai să gonim împreună prin deşert, dacă-ţi face plăcere. Urcă-te pe spinarea mea, căci acum trebuie să plec!

Bastian se săltă sus, iar leul ieşi din peşteră. Soarele de dimineaţă se înălţa în zarea deşertului, pădurea nopţii se fărîmase de mult — preschimbîndu-se în pulbere colorată. Alergau peste dune ca un incendiu jucăuş, ca o furtună dogorîtoare. Bastian avea impresia că se află pe o cometă înflăcărată printre lumini şi culori. Din nou fu copleşit de un soi de beţie sălbatică.

Către amiază, Graograman se opri brusc.

— Acesta e locul, stăpîne, unde ne-am întîlnit ieri.

Bastian era puţin ameţit de goana nebună. Privi în jur, dar nu izbuti să descopere nici movila albastru-închis, nici pe cea roşie ca focul, nici literele nu se mai vedeau. Dunele erau acum de un verde măsliniu şi roz.

— Totul arată acum altfel, spuse el.

— Da, stăpîne, răspunse leul, aşa-i în fiecare zi — tot mereu altfel. Pînă acum nu ştiam de ce. Acum însă, după ce mi-ai povestit că Perelin creşte din nisip, pot înţelege şi asta.

— Şi cum recunoşti că e acelaşi loc ca ieri?

— Simt, precum simt un anumit loc din trupul meu. Deşertul e o parte din-mine.

Bastian coborî de pe spinarea lui Graograman şi se aşeză pe vîrful dealului verde-măsliniu. Leul se culcă lîngă el, acum era şi el măsliniu. Bastian îşi sprijini bărbia în mînă şi privi gînditor în zare.

— Te pot întreba ceva, Graograman? spuse după o îndelungată tăcere.

— Slujitorul tău te ascultă, răspunse leul.

— Eşti într-adevăr dintotdeauna aici?

— Dintotdeauna, aprobă leul.

— Iar deşertul Goab, a existat şi el dintotdeauna?

— Da, deşertul de asemenea. De ce mă întrebi?

Bastian se gîndi cîtva timp.

— Nu înţeleg, admise în sfîrşit. Aş fi putut paria că nu-există decît de ieri dimineaţă.

— Ce vrei să spui, stăpîne?

Şi acum Bastian îi povesti toate cîte i se întîmplaseră de cînd se întîlnise cu Puişorul Lunii.

— Totul e atît de straniu, îşi încheie povestirea. Îmi vine în minte cîte o dorinţă şi pe urmă se întîmplă imediat cîte ceva ce se potriveşte cu dorinţă mea şi o împlineşte. Nu sînt eu cel care-mi imaginez întîmplarea, ştii? Nici n-aş fi în stare, niciodată n-aş fi putut născoci atîtea plante de noapte cîte sînt în Perelin. Sau culorile din Goab — sau pe tine! Totul e mult mai impresionant şi mai aievea decît mi-aş putea eu închipui vreodată. Şi totuşi, totul nu apare decît atunci cînd doresc eu ceva.

— Fiindcă porţi pe AURYN, strălucirea, spuse leul.

— Ceea ce nu înţeleg e însă altceva, încercă Bastian să explice. Toate acestea există abia în clipa în care îmi doresc eu ceva? Sau există mai dinainte şi eu doar le-am ghicit?

— Şi una şi alta, spuse Graograman.

— Dar cum se poate una ca asta? strigă Bastian aproape nerăbdător. Te afli aici în deşertul culorilor Goab de cine ştie cîtă vreme. Camera din palatul tău m-a aşteptat dintotdeauna. Sabia Sikanda mi-a fost destinată din vremuri imemoriale — tu însuţi mi-ai spus toate acestea!

— Aşa e, stăpîne.

— Dar eu, eu nu sînt decît de ieri noapte în Fantäzia! Rezultă că totul n-a apărut decît în momentul sosirii mele aici.

— Stăpîne, răspunse leul liniştit, nu ştii că Fantäzia e împărăţia poveştilor? O poveste poate fi nouă şi totuşi să istorisească despre vremuri străvechi. Trecutul se creează o dată cu povestirea.

— Atunci ar trebui ca şi Perelin să fi existat dintotdeauna, spuse Bastian descumpănit.

— Din clipa în care i-ai dat numele, stăpîne, răspunse Graograman, a existat dintotdeauna.

— Vrei să spui că eu l-am creat?

Leul tăcu cîtva timp înainte de a răspunde:

— Aceasta nu ţi-o poate spune decît Crăiasa Copilă. Toate le-ai primit numai de la ea.

Se ridică.

— E vremea, stăpîne, să ne întoarcem la palatul meu. Soarele a început să coboare pe cer, iar drumul e lung.

În seara aceea Bastian rămase la Graograman care se aşezase iar pe blocul negru de stîncă. Nu mai vorbiră mult. Bastian îşi aduse mîncărurile şi băutura din camera de dormit unde măsuţa cea joasă fusese din nou aşternută de mîini

invizibile îşi mîncă cina şezînd pe treptele ce duceau sus la blocul de stîncă.

Cînd lumina felinarelor începu să scadă şi să pulseze ca bătaia unei inimi ce-şi încetineşte ritmul, băiatul se ridică şi îşi petrecu în tăcere braţele în jurul gîtului fiarei. Coama era tare şi arăta ca lava îngheţată. Pe urmă răsună iar sunetul cel înfiorător, dar Bastian nu mai ştia ce-i frica. Ceea ce-i umplu din nou ochii cu lacrimi era doar durerea pentru suferinţele lui Graograman.

Mai tîrziu Bastian ieşi din peşteră şi privi multă vreme dezvoltarea tăcută a plantelor nopţii. Apoi se întoarse în peşteră şi se culcă din nou între labele leului împietrit.

Rămase oaspetele lui Graograman timp de multe zile şi nopţi, şi deveniră buni prieteni. Multe ore şi le-au petrecut în deşert cu jocuri sălbatice. Bastian se ascundea printre dunele de nisip, dar Graograman îl găsea întotdeauna. Se întreceau alergînd, dar leul era de mii de ori mai iute de picior. Se luptau chiar în glumă, se luau la trîntă şi se băteau — iar aici Bastian era deopotrivă cu leul. Deşi totul nu era decît o joacă, fiara trebuia să-şi încordeze toate forţele pentru a-i ţine piept băiatului, nici unul din ei nu-l putea învinge pe celălalt.

Odată, după ce se zbenguiseră astfel, Bastian se aşeză, abia trăgîndu-şi sufletul, şi întrebă:

— N-aş putea rămîne pentru totdeauna cu tine?

Leul îşi scutură coama, făcîndu-i semn că nu.

— Nu, stăpîne.

— De ce nu?

— Aici nu există decît viaţă şi moarte, doar Perelin şi Goab, dar nici o poveste. Tu trebuie să-ţi trăieşti povestea ta. N-ai voie să rămîi aici.

— Dar tot nu pot să plec, spuse Bastian. Deşertul e mult prea mare pentru ca cineva să poată ieşi din el. Iar tu nu mă poţi duce fiindcă porţi deşertul cu tine.

— Drumurile Fantäziei, spuse Graograman, nu le poţi găsi decît prin dorinţele tale. Şi nu poţi trece decît de la o dorinţă la alta. Ceea ce nu-ţi doreşti îţi rămîne inaccesibil. Acesta e aici înţelesul cuvintelor „aproape" şi „departe". Şi nu-i de ajuns să vrei să pleci dintr-un loc. Trebuie să tinzi spre altul. Trebuie să te laşi condus de dorinţele tale.

— Dar eu nu doresc să plec de-aici, răspunse Bastian.

— Va trebui să afli care îţi este următoarea dorinţă, răspunse Graograman aproape cu severitate.
— Şi dacă o aflu, întrebă Bastian, cum voi putea pleca de aici?
— Ascultă, stăpîne, spuse Graograman încetişor, în Fantäzia există un loc care duce pretutindeni şi care poate fi atins din toate părţile. Locul e numit Templul Celor O Mie de Uşi. Nimeni nu l-a văzut vreodată pe dinafară, căci el n-are deloc exterior. Iar interiorul lui se compune dintr-un labirint de uşi. Cel ce vrea să-l cunoască trebuie să cuteze să intre.
— Cum poţi să izbuteşti dacă nici nu te poţi apropia de el pe dinafară?
— Orice uşă din Fantäzia, continuă leul, chiar şi o uşă obişnuită de grajd sau de bucătărie, pînă şi o uşă de dulap poate deveni într-un anumit moment uşa de intrare în Templul Celor O Mie de Uşi. După aceea, uşa e din nou ceea ce a fost şi mai înainte. De aceea nimeni nu poate vreodată să treacă pentru a doua oară prin aceeaşi uşă. Şi nici una din cele o mie de uşi nu duce înapoi într-acolo de unde ai venit, nu există nici o întoarcere.
— Dar dacă ai izbutit să intri, întrebă Bastian, se mai poate ieşi pe undeva?
— Da, răspunse leul, dar nu-i la fel de simplu ca la clădirile obişnuite. Căci prin labirintul celor o mie de uşi nu te poate conduce decît o dorinţă adevărată. Cine nu are acea dorinţă trebuie să rătăcească atîta timp pînă ce ştie ce şi doreşte. Iar uneori durează foarte multă vreme.
— Şi cum poate fi găsită poarta de intrare?
— Trebuie să ţi-o doreşti.
Bastian se gîndi mult, apoi spuse:
— Ce ciudat că nu se poate să îţi doreşti de-a dreptul ceea ce vrei. De fapt, de unde vin dorinţele din noi? Şi ce-i aceea o dorinţă?
Graograman îl privi lung pe băiat, dar nu-i răspunse.
Trecură din nou cîteva zile şi avură iar o convorbire importantă.
Bastian îi arătase leului inscripţia din spatele talismanului.
— Oare ce-ar putea să însemne, îl întrebă, FĂ CEEA CE VREI? Nu înseamnă cumva că pot face tot ce am chef, ce zici?
Dintr-o dată faţa lui Graograman fu înspăimîntător de

severă, iar ochii săi începură să ardă.

— Nu, spuse el cu glasul cel adînc ca un răcnet, înseamnă să faci ceea ce e adevărata ta voinţă. Şi nimic nu-i mai greu.

— Adevărata mea voinţă? repetă impresionat Bastian. Ce-i asta?

— E taina ta cea mai profundă, pe care n-o cunoşti.

— Atunci cum pot s-o descopăr?

— Mergînd pe calea dorinţelor, de la una la alta şi pînă la ultima. Iar ea te va conduce la adevărata ta voinţă.

— Nu mi se pare prea greu, spuse Bastian.

— E cel mai primejdios din toate drumurile, spuse leul.

— De ce? întrebă Bastian. Nu mă tem.

— Nu-i vorba despre asta, răcni Graograman, se cere însă cea mai desăvîrşită sinceritate şi atenţie, căci pe nici un alt drum nu te poţi rătăci atît de uşor ca pe acesta.

— Vrei să spui că dorinţele care se ivesc nu sînt întotdeauna bune? îl cercetă Bastian.

Leul biciui cu coada nisipul unde era culcat. Îşi lipi urechile de cap şi îşi încreţi nasul. Ochii îi scoteau scîntei. Fără să vrea, Bastian se ghemui tot cînd Graograman grăi cu glasul său ce făcu iar să vibreze pămîntul:

— Ce ştii tu ce sînt dorinţele! Ce ştii tu ce e bine!

În zilele următoare Bastian se mai gîndi mult la tot ce-i spusese Moartea Multicoloră. Multe lucruri nu pot fi însă lămurite prin gîndire, trebuie să le trăieşti. Şi aşa se făcu că abia mult mai tîrziu, după ce i s-au mai întîmplat multe, îşi reaminti de cuvintele lui Graograman şi începu să le înţeleagă.

În vremea aceea se petrecuse din nou o schimbare cu Bastian. Pe lîngă toate darurile primite de cînd se întîlnise cu Puişorul Lunii se mai adăugase acum şi curajul. Şi ca de fiecare dată, şi de data aceasta i se luase ceva în schimb, anume orice amintire despre cît de fricos fusese mai înainte.

Şi deoarece nu mai exista nimic de care să se teamă, începu, mai întîi pe nesimţite, apoi tot mai clar, să se nască în el o nouă dorinţă. Nu mai voia să rămînă singur. Chiar şi împreună cu Moartea Multicoloră tot singur era, într-un anumit fel. Dorea să-şi arate curajul şi în faţa celorlalţi, voia să se bucure de glorie şi să fie admirat.

Iar într-o noapte, în timp ce privea cum creşte pădurea Perelin, simţi brusc că era pentru ultima dată, că trebuia să-şi ia

rămas-bun de la splendorile strălucitoarei păduri a nopţii. O voce lăuntrică îl chema în altă parte.

Aruncă o ultimă privire peste frumuseţea culorilor licăritoare, apoi coborî în peştera lui Graograman şi se aşeză pe trepte, în beznă. N-ar fi putut spune ce aştepta, ştia însă că în această noapte nu trebuia să adoarmă.

Probabil că totuşi aţipise şezînd, căci dintr-o dată tresări ca şi cum cineva l-ar fi strigat pe nume.

Uşiţa ce ducea spre dormitor se deschisese brusc. Din deschizătură cădea o dungă lungă de lumină roşietică în peştera întunecată.

Bastian se ridică. Oare uşiţa se transformase chiar în acest moment în poarta de intrare spre Templul Celor O Mie de Uşi? Nehotărît, se apropie de crăpătura uşii şi încercă să privească dincolo. Nu putu să vadă nimic. Apoi crăpătura începu să se închidă încet la loc. Îndată va pieri unica ocazie de a pleca de aici!

Se mai întoarse o dată spre Graograman care şedea pe postamentul său, nemişcat şi cu ochii morţi, de piatră. Dunga de lumină din uşiţă cădea drept pe el.

— Rămîi cu bine, Graograman, şi-ţi mulţumesc pentru tot! spuse încet Bastian. Mă voi reîntoarce, sigur de tot, mă întorc!

Apoi se strecură prin crăpătura uşiţei care se închise de îndată în urma lui.

Bastian nu ştia că nu-şi va ţine promisiunea. Abia mult, mult mai tîrziu avea să vină cineva în numele lui şi să împlinească făgaduiala în locul lui.

Dar aceasta e o altă poveste şi va fi povestit altă dată.

Amarganth, oraşul de argint

PURPURIE ERA LUMINA CE CURGEA ÎN UNDE molcome peste podeaua şi pereţii încăperii. Era o cameră hexagonală, asemenea unei celule mari dintr-un fagure de albine. În tot al doilea perete se găsea cîte o uşă, iar ceilalţi trei pereţi aflaţi între ele erau pictaţi cu poze stranii. Erau peisaje de vis şi făpturi ce-ar fi putut fi în parte plante şi în parte animale. Printr-una din uşi intrase Bastian, iar celelalte două se aflau la dreapta

şi la stînga lui. Forma lor era identică, doar că cea din stînga era neagră, iar cea din dreapta albă. Bastian se hotărî pentru cea albă.

În camera următoare lumina era gălbuie. Pereţii aranjaţi în acelaşi fel. Pozele arătau aici tot soiul de aparate din care Bastian nu pricepea prea mult. Erau unelte sau arme? Cele două uşi care duceau mai departe la dreapta şi la stînga erau de aceeaşi culoare, galbene; cea din stînga era înaltă şi îngustă, cea din dreapta, dimpotrivă, joasă şi largă. Bastian intră prin cea din stînga.

Camera unde păşi acum era hexagonală, ca şi cele două dinainte, însă luminată albăstrui. Pozele de pe pereţi arătau ornamente încolăcite sau litere ale unui alfabet necunoscut. Aici cele două uşi erau de aceeaşi formă, dar din materiale diferite, una din lemn, iar cealaltă din metal. Bastian se hotărî pentru cea din lemn.

E cu neputinţă să descrii toate uşile şi camerele prin care trecu Bastian în călătoria sa prin Templul Celor O Mie de Uşi. Erau porţi care arătau ca o gaură de cheie, altele ce semănau cu o intrare într-o peşteră, uşi de aur şi altele ruginite, unele capitonate şi altele bătute în cuie, subţiri ca o foaie de hîrtie sau groase ca uşile caselor de fier, era una care arăta ca gura unui uriaş şi alta ce trebuia deschisă ca un pod mişcător, una ce semăna cu o ureche mare şi alta alcătuită din turtă dulce, una care avea forma unui capac de sobă şi una ce stătea închisă în nasturi. De fiecare dată cele două uşi ce duceau afară dintr-o cameră aveau cîte ceva în comun — forma, materialul, mărimea, culoarea, dar mai era şi ceva ce le deosebea fundamental.

Bastian ajunsese deja de foarte multe ori dintr-o încăpere hexagonală într-alta. Fiecare hotărîre luată de el îl conducea la o nouă hotărîre de luat care, la rîndul ei, atrăgea după sine încă o hotărîre ce trebuia luată. Toate aceste hotărîri nu schimbau însă întru nimic faptul că tot se mai găsea în Templul Celor O Mie de Uşi — şi că avea să rămînă acolo. În timp ce mergea mai departe şi tot mai departe, începu a se gîndi care o fi cauza. E drept că dorinţa lui fusese suficientă pentru a-l duce în labirintul uşilor, dar era limpede că nu era destul de precisă pentru a-i arăta şi drumul de ieşire. Îşi dorise să ajungă în societate. Acum îşi dădea însă seama că prin societate nu-şi imaginase nimic

precis. Şi nu-i era cîtuşi de puţin de folos alegerea unei uşi de sticlă sau a uneia din împletitură de nuiele. Pînă acum îşi făcuse alegerea din plăcere şi după toane, fără a se gîndi prea mult. De fapt, ar fi putut de fiecare dată să aleagă tot atît de bine şi cealaltă uşă. Astfel însă nu avea să găsească niciodată drumul de ieşire.

Se afla tocmai într-o încăpere cu lumină verzuie. Trei din cei şase pereţi erau pictaţi cu forme de nori. Uşa din stînga era din sidef alb, cea din dreapta din lemn negru de abanos. Şi dintr-o dată îşi dădu seama ce-şi dorea: Pe Atreiu!

Uşa din sidef îi amintea lui Bastian de balaurul-noroc Fuhur ai cărui solzi luceau ca sideful alb, aşadar, se hotărî pentru această uşă.

În încăperea următoare erau două uşi din care una era din împletitură de iarbă, iar cealaltă dintr-un grilaj de fier. Bastian alese pe cea de iarbă, fiindcă se gîndi la Marea Ierboasă, patria lui Atreiu.

În camera cealaltă se găsi în faţa a două deosebindu-se doar prin aceea că una era din piele iar cealaltă din pîslă. Fireşte că Bastian trecu prin din piele.

Din nou se afla în faţa a două uşi, dar se opri să chibzuiască. Una era purpurie, iar cea măslinie. Atreiu avea pielea verde şi purta o hlamidă din blana bivolilor purpurii. Pe uşa verde-măslinie erau pictate cîteva semne simple cu vopsea, precum avusese Atreiu pe frunte şi pe obraji cînd bătrînul Cairon venise la el. Aceleaşi semne se găseau însă şi pe uşa purpurie, iar Bastian nu ştia dacă pe hlamida lui Atreiu s-ar găsi asemenea semne, urmare, trebuia să fie vorba despre un drum ducea la altcineva, şi nu la Atreiu.

Bastian deschise, aşadar, uşa verde-măslinie şi se trezi în aer liber!

Spre mirarea lui nu ajunsese însă nicicum la Marea Ierboasă, ci într-un crîng primăvăratic şi luminos. Razele soarelui pătrundeau prin frunziş iar jocurile lor de lumini şi umbre licărea pe pămîntul acoperit de muşchi. Plutea o aromă de pămînt reavăn şi de ciuperci, iar văzduhul răsuna de ciripitul păsărelelor.

Bastian se întoarse şi văzu că ieşise atunci dintr-o bisericuţă din mijlocul pădurii. Poarta fusese, pentru acea clipă, ieşirea din Templul Celor o Mie de Uşi. Bastian mai deschise o dată poarta,

şi nu văzu decît o încăpere mică şi strîmtă. Acoperişul nu se mai compunea decît din cîteva şipci şubrede, iar pereţii erau acoperiţi de muşchi.

Bastian porni la drum, fără a şti pentru încă încotro mergea. Nu se îndoia că mai curînd sau mai tîrziu va da de Atreiu. Şi se bucura nespus la gîndul că îl va întîlni. Le fluiera păsărelelor, care-i răspundeau, şi cînta în gura mare tot ce-i trecea prin minte.

Nu mersese prea mult, cînd zări într-un luminiş un grup de persoane ce poposeau acolo. Apropiindu-se, îşi dădu seama că era vorba de cîţiva bărbaţi în armuri falnice. Se găsea cu ei şi o doamnă frumoasă. Şedea pe iarbă şi zdrăngănea la o lăută. Mai departe stăteau cîţiva cai înşeuaţi scump şi cu frîie preţioase. În faţa bărbaţilor care stăteau de vorbă culcaţi în iarbă era întinsă o pînză albă aşternută cu tot soiul de bucate şi cupe.

Bastian se apropie de grup, dar mai întîi ascunse talismanul Crăiesei Copile sub cămaşă, căci pentru început dorea să facă cunoştinţă cu societatea ca un necunoscut şi fără a stîrni vîlvă.

Cînd îl văzură venind, bărbaţii se ridicară şi-l întîmpinară cuviincios, înclinîndu-se. Probabil că îl luau drept un prinţ oriental, sau ceva de felul acesta. Doamna cea frumoasă îşi înclină şi ea capul surîzînd şi zdrăngăni mai departe la instrumentul ei. Printre bărbaţi, unul era deosebit de înalt şi deosebit de somptuos îmbrăcat. Era încă tînăr şi avea părul bălai atîrnîndu-i lung pînă pe umeri.

— Sînt viteazul Hynreck, spuse el, doamna e prinţesa Oglamar, fiica regelui din Lumn. Ei sînt prietenii mei Hykrion, Hysbald şi Hydorn. Dar care e numele vostru, tinere prieten?

— Nu-mi e îngăduit să-mi spun numele — încă, răspunse Bastian.

— E vorba de vreun legămînt, întrebă prinţesa amar surîzînd ironic, atît de tînăr şi aveţi deja un legămînt?

— Desigur că veniţi de departe? îl cercetă viteazul Hynreck.

— Da, de foarte departe, răspunse Bastian.

— Sînteţi un prinţ? se interesă prinţesa privindu-l cu plăcere.

— Nu pot dezvălui lucrul acesta, răspunse Bastian.

— Ei, în orice caz fiţi binevenit printre corneli! strigă viteazul Hynreck. Vreţi să ne faceţi cinstea luaţi loc şi să prînziţi cu noi, tinere cavaler?

Bastian acceptă mulţumindu-i, se aşeză şi gustă din bucate.

Din convorbirea dusă între doamna şi cei patru bărbaţi află că foarte aproape de ei se afla marele şi minunatul oraş de argint Amarganth. Acolo urma să aibă loc un soi de întrecere. De pretutindeni, din apropiere şi din depărtări, veneau luptătorii cei mai cutezători, cei mai iscusiţi vînători, războinicii cei mai viteji, dar veneau şi tot felul de aventurieri şi temerari pentru a lua parte la competiţie. Onoarea de a lua parte la un fel de expediţie de căutare nu urma să fie acordată decît celor trei ce aveau să se dovedească a fi cei mai buni şi cei mai curajoşi, învingîndu-i pe toţi ceilalţi. Se părea că era vorba despre o călătorie foarte lungă şi plină de peripeţii pentru descoperirea unui anumit personaj aflat nu se ştie unde, într-unul din numeroasele ţinuturi ale Fantäziei, şi desemnat doar cu cuvîntul „Salvatorul". Nimeni nu cunoştea încă numele lui. În orice caz, lui i se datora faptul că împărăţia Fantäzia exista din nou, sau mai exista încă. Fiindcă, pe vremuri, o catastrofă îngrozitoare se produsese în Fantäzia, şi întreaga împărăţie fusese în mare pericol. În ultimul moment nenorocirea fusese împiedicată de aşa-zisul „Salvator" care sosise şi-i dăduse Crăiesei Copile numele de „Puişorul Lunii", nume sub care era cunoscută de atunci de toate fiinţele din Fantäzia. „Salvatorul" rătăcea însă neştiut de nimeni prin ţară, iar sarcina expediţiei era să-l găsească şi apoi să-l însoţească în chip de gardă personală, ca să nu i se întîmple nimic. În acest scop nu puteau fi desemnaţi decît bărbaţii cei mai vajnici şi mai curajoşi, căci se putea întîmpla să fie nevoiţi să treacă prin cele mai de neînchipuit peripeţii.

E drept că întrecerea în lupte în decursul căreia urma să fie făcută alegerea fusese oganizată de moşneagul argintiu Querquobad — în oraşul Amarganth domnea întotdeauna bărbatul cel mai vîrstnic, sau femeia cea mai vîrstnică, iar Querquobad împlinise o sută şi şapte ani — dar alegerea nu urma să fie făcută de el, ci de către un tînăr sălbatic cu numele de Atreiu, un băiat din neamul pieilor verzi, oaspetele lui Querquobad, moşneagul argintiu. Acelaşi Atreiu urma să şi conducă mai tîrziu expediţia. Căci era singurul în stare să-l recunoacă pe „Salvator", fiindcă îl văzuse odată într-o oglindă fermecată.

Bastian tăcea şi asculta. Nu-i venea tocmai uşor căci pricepuse foarte curînd că vorbindu-se despre „Salvator", de

fapt se vorbea despre el însuşi. Iar cînd se pronunţă apoi şi numele lui Atreiu, inima îi săltă de bucurie şi fu nevoit să-şi dea cea mai mare silinţă pentru a nu se trăda. Era însă hotărît să-şi mai păstreze un timp taina.

De altfel, în toată această chestiune viteazul Hynreck nu era atît de preocupat de expediţie şi de ţelurile ei, cît de dorinţa de a cuceri inima prinţesei Oglamar. Bastian îşi dăduse imediat seama că viteazul Hynreck era îndrăgostit pînă peste urechi de tînăra domnişoară. Cînd şi cînd suspina fără motiv şi îşi privea mereu adorata cu ochi trişti. Iar ea se făcea că nu observă nimic. Căci după cum ieşi la iveală, ea făcuse cu un prilej oarecare legămîntul de a nu lua drept soţ decît pe cel mai viteaz dintre viteji, cel care îi putea înfrînge pe toţi ceilalţi. Nu voia să se mulţumească cu mai puţin. Iată, aşadar, că viteazul Hynreck nu avea decît un singur scop: să-i poată dovedi prinţesei că el era cel mai viteaz dintre viteji. Dar nu putea ucide aşa, din senin, pe cineva care nu-i făcuse nici un rău. Iar războaie nu mai fuseseră de multă vreme. Bucuros ar fi luptat împotriva unor monştri şi demoni, şi, dacă ar fi fost după el, i-ar fi depus în fiecare dimineaţă cîte o coadă sîngerîndă de balaur pe masă, dar pînă hăt-departe nu exista nici un monstru şi nici un balaur. Cînd solul moşneagului argintiu Querquobad venise la el pentru a-l pofti la întrecere, acceptase de îndată. Iar prinţesa Oglamar stăruise să vină şi ea, căci voia să se convingă cu ochii ei de cele ce era în stare să facă viteazul Hynreck.

— După cum se ştie, îi spuse ea zîmbind lui Bastian, nu poţi avea încredere în spusele vitejilor. Cu toţii au tendinţa să-şi înflorească istorisirile.

— Cu sau fără înflorituri, o întrerupse viteazul Hynreck, în orice caz eu valorez de sute de ori mai mult decît legendarul Salvator.

— De unde puteţi sti? întrebă Bastian.

— Aşa bine, spuse viteazul Hynreck, dacă băiatul ar avea numai pe jumătea atîta vlagă cît mine, n-ar avea nevoie de nici o gardă personală pentru al ocroti şi a-l îngriji ca pe un copil mic. Am impresia ca Salvatorul nostru e un ins cam jalnic.

— Cum puteţi spune una ca asta! strigă indignată Oglamar. Doar a salvat Fantäzia de la distrugere!

— Şi ce dacă! răspunse viteazul Hynreck dispreţuitor. Pentru asta n-o fi fost nevoie de nici o vitejie deosebită.

Bastian hotărî ca atunci cînd i se va ivi prilejul să-l înveţe minte pe Hynreck.

Ceilalţi trei bărbaţi se întîlniseră din întîmplare pe drum cu Hynreck şi doamna sa şi li se alăturaseră. Hykrion, cu o mustaţă neagră enormă, susţinea că ar fi cel mai puternic şi mai vajnic spadasin din Fantäzia. Hysbald, roşcovan şi mai gingaş în comparaţie cu ceilalţi, susţinea că nimeni nu se pricepe să mînuiască sabia mai bine şi mai rapid ca el. În sfîrsit Hydorn era convins că nimeni nu era de-o seamă cu el în privinţa rezistenţei şi îndărătniciei în luptă. Aspectul lui îi întărea afirmaţiile, căci era deşirat şi slab şi părea alcătuit numai din oase şi nervi.

După ce-au isprăvit de mîncat, porniră la drum. Vasele, faţa de masă şi merindele fură strînse în tolbe şi aşezate pe un catîr. Prinţesa Oglamar încălecă buiestraşul ei alb şi porni în trap, fără a se mai întoarce şi după ceilalţi. Viteazul Hynreck sări pe armăsarul său negru ca smoala şi porni în galop după ea. Ceilalţi trei bărbaţi îi propuseră lui Bastian să se aşeze pe catîr, printre tolbe. Băiatul se urcă, ceilalţi trei se suiră şi ei pe caii lor bogat împodobiţi şi porniră prin pădure în trap, Bastian ramînînd ultimul. Catîrul, un animal mai bătrîn, rămînea tot mai mult în urmă, iar Bastian încerca să-l zorească. Dar în loc să-şi iuţească pasul, el se opri, îşi întoarse capul şi spuse:

— Nu-i nevoie să mă zoreşti, cu bună-ştiinţă am rămas în urmă, stăpîne.

— De ce? întrebă Bastian.

— Ştiu cine eşti, stăpîne.

— De unde poţi şti?

— Cînd eşti doar pe jumătate măgar, ca mine, şi nu în întregime, simţi un lucru ca acesta. Pînă şi caii şi-au dat seama. Nu-i nevoie să-mi spui nimic, stăpîne. Mi-ar fi plăcut să pot povesti copiilor şi nepoţilor mei că l-am purtat în spinare pe Salvator şi că am fost primul care l-a salutat. Din păcate, alde noi n-avem copii.

— Cum te numeşti? întrebă Bastian.

— I-ha, stăpîne.

— Ascultă, I-ha, nu-mi strica plăcerea şi nu vorbi deocamdată despre ceea ce ştii. Vrei?

— Cu plăcere, stăpîne.

Apoi catîrul porni în trap pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalţi.

Grupul aştepta la marginea pădurii. Toţi priveau cu admiraţie în jos spre oraşul Amarganth, strălucind în soare în faţa ochilor lor. Marginea pădurii se afla pe o înălţime de unde priveliştea se întindea larg peste un lac mare, aproape vioriu, înconjurat din toate părţile de dealuri împădurite. Iar în mijlocul lacului se ridica oraşul de argint Amarganth. Toate casele erau construite pe nave, palatele cele mari pe şlepuri largi, cele mai mici pe bărci şi luntre. Iar fiece casă şi fiece navă era din argint, din cel mai curat argint, frumos cizelat şi ornat cu măiestrie. Ferestrele şi uşile palatelor mari şi mici, turnuleţele şi balcoanele lor erau din filigran de argint atît de minunat, încît nu-şi aveau seamăn în întreaga Fantäzie. Pretutindeni pe lac se vedeau bărci şi luntre, ducînd vizitatorii de pe mal pînă în oraş. Viteazul Hynreck împreuna cu însoţitorii săi porniră şi ei în grabă spre plaja unde aştepta un bac de argint cu prora splendid arcuită. Întreaga societate împreună cu caii şi catîrul îşi găsiră loc pe el.

Pe drum, Bastian află de la luntraşul înveşmîntat în haine de argint că apele viorii ale lacului erau atît de sărate şi de amare, încît nimic nu putea rezista în timp efectului lor coroziv — nimic în afară de argint. Lacul se numea Murhu sau lacul lacrimilor. În vremuri de mult trecute, oraşul Amarganth fusese dus în mijlocul lacului pentru a-l apăra de atacurile jefuitorilor, căci oricine ar fi încercat să ajungă pînă la el pe nave de fier sau bărci de lemn se scufunda şi pierea în apa care dizolva de grabă atît vasul, cît şi echipajul. Acum însă exista un alt motiv pentru a lăsa oraşul în mijlocul apelor: Locuitorilor le plăcea să schimbe din cînd în cînd gruparea caselor lor şi să alcătuiacă în alt fel străzile şi pieţele. De pildă, dacă două familii care locuiau la cele două capete ale oraşului se împrieteneau sau se înrudeau prin căsătoria tinerilor din familie, îşi părăseau locul de pînă atunci şi îşi aşezau navele lor de argint alături, devenind astfel vecini. De altfel, argintul era de un soi deosebit şi tot atît de unic ca şi frumuseţea incomparabilă a prelucrării sale.

Lui Bastian i-ar fi plăcut să afle mai multe despre toate acestea, dar bacul ajunsese la oraş şi trebui să coboare împreună cu tovarăşii săi de drum.

Pentru început căutară un han unde să fie adăpostiţi şi ei şi animalele. Nu era prea uşor, căci Amarganth era năpădit de călători sosiţi de pretutindeni pentru a asista la întreceri. În sfîrşit, izbutiră să găsească loc la un han. Cînd Bastian îşi duse

catîruî în grajd, îi şopti la ureche:

— Să nu uiţi ce mi-ai făgăduit, I-ha. Ne revedem curînd.

I-ha doar înclină din cap.

După aceea Bastian le dădu de ştire tovarăşilor săi de drum că nu voia să-i stingherească de acum înainte şi că avea să viziteze singur oraşul. Le mulţumi pentru amabilitate şi îşi luă ramas-bun de la ei. În realitate, ardea de nerăbdare să-l găsească pe Atreiu.

Navele mari şi mici erau legate între ele prin punţi, unele înguste şi gingaşe, astfel că nu putea trece decît o singură persoană dintr-o dată, altele largi şi somptuoase ca nişte străzi, iar pe ele se îmbulzea lumea. Existau de asemenea şi poduri arcuite cu acoperişuri peste ele, iar pe canalele dintre palatele plutitoare circulau sute de bărci de argint. Oriunde mergeai sau stăteai simţeai sub picioare o uşoară ridicare şi coborîre a podelei, ce-ţi amintea că întregul oraş plutea pe apă.

Mulţimea vizitatorilor umplînd pînă la refuz oraşul era atît de pestriţă şi de variată, încît descrierea lor ar alcătui ea singură o întreagă carte. Amarganţienii erau uşor de recunoscut, căci purtau cu toţii îmbrăcăminte din ţesături de argint, aproape la fel de frumoasă ca şi mantia lui Bastian. Părul lor era de asemenea argintiu, erau înalţi şi aveau o statură frumoasă, iar ochii lor erau viorii ca şi Murhu, lacul lacrimilor. Nu tot atît de frumoşi erau cei mai mulţi dintre vizitatori. Veniseră acolo uriaşi căptuşiţi cu adevărate pachete de muşchi şi cu capete mici ca merele, vîrîte între umerii lor puternici. Mai umblau pe-acolo haimanale cu aspect fioros, băieţi solitari pe care nu puteai să-i împaci prea uşor. Erau şi fluşturatici cu ochi agili şi mîini agile, precum şi unii înverşunaţi care păşeau provocator, scoţînd fum pe nări şi pe gură. Luptătorii de bîlci se roteau precum sfîrlezele vii, iar moşii-codrului păşeau anevoie pe picioarele lor noduroase, cu măciuca groasă pe umeri. La un moment dat, Bastian zări chiar şi un mîncâtor de piatră ai cărui dinţi îi ieşeau din gură ca dălţile de oţel. Puntea de argint se îndoi sub greutatea lui cînd tropăi peste ea. Dar mai înainte ca Bastian să-l fi putut întreba dacă nu cumva se numeşte Scrîşnicronţ, acesta dispăruse în îmbulzeală.

În sfîrşit Bastian ajunse în centrul oraşului. Aici era punctul unde aveau loc întrecerile. Erau în plină desfăşurare. Într-o piaţă mare, rotundă, ca o arenă de circ uriaşă, sute de luptători îşi

măsurau puterile dovedindu-şi măiestria. În jurul lor se îmbulzea mulţimea de spectatori îmboldindu-i pe luptători prin strigăte. Ferestrele şi balcoanele palatelor plutitoare din jur erau şi ele pline ochi de spectatori, iar unii izbutiseră chiar să se caţăre pe acoperişurile împodobite cu filigran de argint.

Bastian nu era însă interesat în primul rînd de spectacolul oferit de luptători. Voia să-l găsească pe Atreiu care urmărea probabil de undeva întrecerile. Pe urmă observă că mulţimea privea mereu spre un anumit palat — mai ales atunci cînd unul din luptători realizase vreo performanţă mai deosebită. Dar Bastian fu nevoit să se înghesuie mai întîi peste unul din podurile arcuite, iar apoi să se urce pe un fel de stîlp pentru felinare, înainte de a izbuti să arunce şi el o privire spre acel palat.

Acolo fuseseră aşezate două scaune înalte de argint pe un balcon. Pe unul din ele şedea un bărbat foarte bătrîn, cu părul şi barba argintii revărsîndu-i-se pînă la brîu. Acela trebuia să fie Querquobad, moşneagul argintiu. Lîngă el şedea un băiat cam de vîrsta lui Bastian. Purta pantaloni lungi din piele moale, iar partea de sus a trupului îi era goală, încît se vedea pielea lui verde-măslinie. Expresia feţei înguste era serioasă, aproape severă. Părul lung, negru-albăstrui, era strîns într-un smoc legat la spate cu curele de piele. Peste umeri purta o hlamidă roşie. Privea liniştit şi totuşi ciudat de atent în jos spre arenă. Se părea că nimic nu poate scăpa ochilor săi negri. Acela era Atreiu!

În aceeaşi clipă apăru în spatele lui Atreiu, în uşa deschisă a balconului, încă o faţă, foarte mare şi asemănătoare cu cea a unui leu, doar că în locul blănii avea solzi albi de sidef, iar pe lîngă bot îi atîrnau fire lungi albe. Globurile ochilor erau roşii-rubinii şi scînteiau, iar atunci cînd capul se înalţă peste Atreiu se văzu că era purtat de un gît lung şi flexibil, acoperit cu solzi de sidef, iar de pe el cădea o coamă precum flăcările albe. Era Fuhur, balaurul-noroc. Şi se părea că-i şopteşte ceva la ureche lui Atreiu, căci acesta dădu din cap.

Bastian se lăsă să lunece în jos de pe stîlp. Văzuse destul. Acum îşi îndreptă atenţia către luptătorii aflaţi în întrecere.

De fapt nici nu era vorba de lupte adevărate şi reale, ci mai degrabă de un fel de reprezentaţie de circ pe scară foarte mare. E drept că tocmai atunci se desfăşura o luptă între doi uriaşi ale căror trupuri se prinseseră într-un singur nod imens şi se

rostogoleau de colo-colo; e drept că din loc în loc existau perechi de acelaşi fel sau de soiuri foarte diferite care îşi demonstrau iscusinţa în lupta cu sabia, cu măciuca sau cu lancea, dar fireşte că nu căutau cu adevărat să-l vatăme pe adversar sau să-l răpună. Chiar regulamentul jocurilor cerea să arăţi cît de loial şi corect ştiai să lupţi cu cineva şi cît de bine ştiai să te stăpîneşti. Un luptător care s-ar fi lăsat îndemnat de furie sau de ambiţie să-şi vatăme serios adversarul ar fi fost în orice caz descalificat. Cei mai mulţi erau ocupaţi să-şi arate iscusinţa în tragerea cu arcul sau să-şi demonstreze puterea ridicînd greutăţi colosale, iar alţii îşi arătau măiestria făcînd exhibiţii acrobatice sau îndeplinind diferite probe de curaj. Pe cît erau de diferiţi concurenţii, pe atît de variat era şi tot ce făceau ei.

Tot mereu unii ce fuseseră întrecuţi erau obligaţi să părăsească arena, aşa că treptat se împuţinau. Apoi Bastian îi văzu făcîndu-şi apariţia pe Hykrion cel puternic, Hysbald cel sprinten şi Hydorn cel rezident. Viteazul Hynreck şi adorata lui, prinţesa Oglumar, nu erau cu ei.

În momentul acela se mai găseau încă vreo suta de luptători în arenă. Cum era vorba despre cei mai buni dintre cei buni, pentru Hykrion, Hysbald şi Hydorn nu fu chiar atît de uşor pe cît îşi închipuiseră să-şi înfrîngă adversarii. Trecu întreaga după-amiază pînă ce se dovedi că Hykrion era cel mai viguros dintre cei puternici, Hysbald cel mai agil dintre cei sprinteni, iar Hydorn cel mai răbdător dintre cei rezistenţi. Publicul îi aclama şi îi aplauda cu entuziasm, iar cei trei se înclinau spre balconul unde şedeau moşneagul de argint Querquobad, precum şi Atreiu. Atreiu se şi ridicase în picioare ca să spună ceva cînd în arenă păşi dintr-o dată un alt luptător. Era Hynreck. O tăcere încordată se lăsă peste mulţime, iar Atreiu se aşeză la loc. Cum nu urma să-l însoţească decît trei bărbaţi, acolo jos, în arenă, era unul prea mult. Unul din ei trebuia să se retragă.

— Domnii mei, spuse Hynreck cu glas tare încît să-l audă toată lumea, nu bănuiesc că această mică reprezentaţie a măiestriei voastre ar fi putut să vă slăbească forţele. Totuşi n-ar fi demn de mine ca în asemenea împrejurări să vă provoc pe fiecare în parte la întrecere. Deoarece pînă acum n-am văzut printre toţi luptătorii nici un adversar de-o seamă cu mine, nu am intrat în joc, şi de aceea mai sînt încă odihnit. Dacă cineva

dintre dumneavoastră se simte cumva prea istovit, să se retragă de bunăvoie. Altfel sînt gata să lupt cu voi trei dintr-o dată. Aveţi ceva împotrivă?

— Nu, răspunseră cei trei într-un glas.

Iar apoi se porni o luptă că săreau scîntei. Loviturile lui Hykrion nu pierduseră nimic din forţa lor, dar viteazul Hynreck era mai puternic. Hysbald îl atacă din toate părţile ca un fulger, dar viteazul Hynreck era şi mai iute. Hydorn încercă să-l obosească, dar viteazul Hynreck era mai rezistent. Toată lupta abia dacă ţinu zece minute, şi toţi adversarii se văzură dezarmaţi şi îngenuncheaţi în faţa viteazului Hynreck. Acesta privea cu mîndrie în jur, căutînd-o din ochi pe doamna sa aflată probabil pe undeva în mulţime. Aclamaţiile şi aplauzele publicului vuiau ca un uragan. Desigur că puteau fi auzite şi pe cele mai îndepărtate maluri ale lacului Murhu.

Cînd se făcu iar linişte, moşneagul argintiu Querquobad se ridică şi întrebă cu glas tare:

— Mai e cineva care ar dori să îndrăznească a-l înfrunta pe viteazul Hynreck?

Iar în tăcerea generală se auzi un glas de băiat răspunzînd:

— Da, eu!

Fusese Bastian.

Toate feţele se întoarseră spre el. Mulţimea îi lăsă cale liberă şi el păşi în piaţă. Se auziră exclamaţii de uimire şi de îngrijorare:

— Priviţi cît e de frumos!

— Păcat de el!

— Să nu admitem!

— Cine eşti? întrebă moşneagul argintiu Querquobad.

— Numele meu, răspunse Bastian, nu-l voi dezvălui decît după aceea.

Văzu că ochii lui Atreiu se îngustaseră şi-l priveau cercetător, dar încă nesigur.

— Tinere prieten, spuse viteazul Hynreck, am mîncat împreună şi am băut împreună. De ce vrei acum ca eu să te îngenunchez? Te rog să-ţi retragi vorbele şi să pleci.

— Nu, răspunse Bastian, aşa cum am spus, aşa rămîne.

Viteazul Hynreck şovăi o clipă. Apoi propuse:

— N-ar fi drept din parte-mi să mă măsor cu tine în luptă. Să vedem mai întîi care din noi doi e în stare să trimită săgeata mai

sus.

— Aşa să fie! răspunse Bastian.

Fiecăruia din ei i se aduse un arc puternic şi o săgeată. Hynreck încordă arcul şi trimise săgeata sus spre cer, mai sus decît se putea urmări cu privirea. Aproape în aceeaşi clipă îşi încordă şi Bastian arcul şi-şi trimise săgeata pe urmele celeilalte.

Trecu ceva timp pînă cînd cele două săgeţi să se întoarcă şi să cadă jos între cei doi arcaşi. Şi atunci se dovedi că săgeata lui Bastian, cea cu pene roşii, o lovise în cel mai înalt punct pe cea cu pene albastre, a viteazului Hynreck, izbind-o cu o forţă atît de mare, încît o spintecase.

Viteazul Hynreck privea ţintă la cele două săgeţi înfipte una în cealaltă. Pălise puţin şi numai pe obraji îi apăruseră pete roşii.

— Nu poate fi decît o întîmplare, murmură el. Ia să vedem cine e mai iscusit la scrimă.

Ceru două florete şi două pachete de cărţi de joc. I se aduseră amîndouă. Amestecă cu grijă amîndouă pachetele de cărţi.

Apoi aruncă un pachet de cărţi în sus în aer, ridică fulgerător spada şi lovi. După ce toate celelalte cărţi căzuseră jos, se văzu că nimerise asul de cupă şi anume drept în mijlocul singurei cupe de pe carte. Din nou o căută cu privirea pe doamna sa, în timp ce arăta în jur floreta cu cartea înfiptă în vîrf.

Acum aruncă Bastian celălalt pachet de cărţi în sus şi floreta lui vîjîi prin aer. Nici o carte nu căzu jos. Îşi înfipse lama în toate cele treizeci şi două de cărţi ale pachetului, tocmai la mijloc şi pe deasupra şi în ordinea exactă a cărţilor — deşi viteazul Hynreck le amestecase atît de bine.

Viteazul Hynreck privi atent cele întîmplate. Nu mai spuse nimic, doar buzele îi tremurau puţin.

— Dar ca forţă nu mă întreci, izbuti să spună în sfîrşit.

Puse mîna pe cea mai grea dintre halterele aflate în arenă şi-o ridică încet în aer, dar înainte de a ajunge să o pună iar jos, Bastian îl şi apucase şi-l ridicase în sus, împreună cu halteră cu tot. Viteazul Hynreck avea o expresie atît de descumpănită, încît cîţiva spectatori nu-şi mai putură stapîni rîsetele.

— Pînă acum, spuse Bastian, aţi hotărît voi cum să ne măsurăm forţele. Sînteţi de acord ca acum să propun şi eu ceva?

Viteazul Hynreck aprobă mut din cap.

— E o probă de curaj, continuă Bastian.

Viteazul Hynreck îşi regăsi stăpînirea de sine.

— Nu există nimic pe lume faţă de care curajul meu să dea înapoi.

— Atunci, răspunse Bastian, propun să ne luăm la întrecere înotînd prin lacul lacrimilor. Cel ce ajunge mai întîi la mal a cîştigat.

O linişte înfiorată se lăsă în toată piaţa. Viteazul Hynreck ba se îmbujora, ba devenea alb ca varul.

— Aceasta nu-i o probă de curaj, bîigui el, e nebunie curată.

— Eu, spuse Bastian, sînt gata să încerc. Aşadar, veniţi.

Viteazul Hynreck îşi pierdu de data aceasta stăpînirea de sine.

— Nu! strigă el şi lovi cu piciorul în pămînt. Ştiţi tot atît de bine ca şi mine că apele lacului Murhu destramă totul. Ar însemna să porneşti la moarte sigură.

— Nu mă tem, spuse Bastian liniştit. Am străbătut deşertul culorilor şi am mîncat şi am băut din focul Morţii Multicolore şi m-am scăldat în el. Nu mă mai tem de aceste ape.

— Asta-i minciună! urlă viteazul Hynreck stacojiu de furie. Nimeni din întreaga Fantäzie nu poate supravieţui Morţii Multicolore, orice copil o ştie!

— Hynreck, spuse rar Bastian, în loc să mă acuzaţi de minciună, ar fi mai bine să recunoaşteţi că vă e frică.

Era prea mult pentru viteazul Hynreck. Nebun de furie, îşi smulse din teacă sabia sa cea mare şi se repezi la Bastian. Acesta se retrase cu un pas şi voi să-i atragă atenţia prin cîteva cuvinte, dar viteazul Hynreck nu-i mai dădu răgaz. Începu să-l lovească pe Bastian şi o făcea cu toată înverşunarea. În aceeaşi clipă Sikanda zbură ca fulgerul din teaca ei ruginită în mînă lui Bastian şi începu să danseze.

Iar ce a urmat a fost atît de nemaipomenit, că nici unul dintre spectatori n-a mai putut să uite toată viaţa. Din fericire Bastian nu putea să lase din mînă mînerul spadei, aşa că trebuia să urmeze fiecărei mişcări executate de Sikanda. Mai întîi spada făcu ferfeniţă armura cea splendidă a viteazului Hynreck. Peticele zburau în toate părţile, dar pielea nu-i fu nici măcar zgîriată. Viteazul Hynreck se apăra cu disperare şi lovea în jurul său ca un nebun, dar fulgerările Sikandei ţîşneau împrejur ca un vîrtej de foc, orbindu-l, aşa că nici una din loviturile lui nu-şi

nimerea ţinta. La sfîrşit, cînd nu mai rămăsese îmbrăcat decît în rufăria de corp şi tot nu mai contenea să-l atace pe Bastian, Sikanda îi tăie sabia în felii mici, şi anume cu o asemenea rapiditate, că timp de o clipă tăişul mai pluti întreg prin aer înainte de a cădea la pămînt, zdrăngănind ca un pumn de monede. Viteazul Hynreck se holbă cu ochii mari căscaţi la mînerul nefolositor rămas în mîna lui. Îl lăsă să cadă şi îşi plecă fruntea. Sikanda dispăru în teaca-i ruginită, iar Bastian putu în sfîrşit să-i dea drumul.

Un strigăt de entuziasm şi admiraţie se înălţă din miile de piepturi ale spectatorilor. Năvăliră în arenă, îl luară pe Bastian în braţe purtîndu-l în triumf. Explozia de bucurie nu se mai sfîrşea. Din înălţimea unde fusese ridicat, Bastian privea în jur căutîndu-l pe viteazul Hynreck. Dorea să-i spună o vorbă de consolare, căci de fapt îi era milă de el, fiindcă nici nu avusese de gînd să-l facă de rîs. Viteazul Hynreck nu mai putu fi văzut însă nicăieri.

Apoi se lăsă brusc tăcerea. Mulţimea se retrase şi lăsă loc liber. Venise Atreiu şi-l privea zîmbind pe Bastian. Bastian zîmbea şi el. Fu coborît de pe umerii ce-l purtau, iar acum cei doi băieţi se aflau faţă-n faţă şi se priveau îndelung în tăcere. În sfîrşit, Atreiu vorbi:

— Dacă aş mai avea nevoie de un însoţitor pentru a porni în căutarea Salvatorului Fantäziei, m-aş mulţumi cu acesta singur, căci valorează mai mult decît alţi o sută la un loc. Dar nu mai am nevoie de nici un însoţitor, căci expediţia de căutare nu va mai avea loc.

Se auzi un murmur de mirare şi dezamăgire.

— Salvatorul Fantäziei n-are nevoie să fie apărat de noi, continuă Atreiu cu glasul mai tare, căci e în stare a se apăra singur mai bine decît am putea-o face cu toţii la un loc. Şi nici nu mai e nevoie să-l căutăm, căci el ne-a şi găsit. Nu l-am recunoscut de la început, căci atunci cînd l-am zărit în Poarta Oglinzii fermecate a Oracolului din Miazăzi arăta altfel decît acum — cu totul altfel. N-am uitat însă privirea ochilor sai. E aceeaşi pe care o văd acum. Nu mă pot înşela.

Bastian scutură zîmbind capul şi spuse:

— Nu te înşeli, Atreiu. Tu ai fost cel care m-a adus la Crăiasa Copilă, pentru a-i da un nume nou. Şi-ţi mulţumesc pentru tot.

Un murmur respectuos străbătu ca o pală de vînt mulţimea privitorilor.

— Ai făgăduit, răspunse Atreiu, să ne spui acum şi numele tău, pe care în afară de Suverana Dorinţelor Cea cu Ochii de Aur nu-l cunoaşte nimeni în întreaga Fantâzîe. Vrei să ni-l spui acum?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Spectatorii nu se mai puteau stăpîni. Bucuria lor explodă prin mii de strigăte: „Să trăiască". De entuziasm, mulţi începură să danseze, astfel că punţile şi podurile, ba chiar întreaga piaţă începu să se legene.

Atreiu îi întinse rîzînd mîna lui Bastian, iar Bastian bătu palma, şi astfel, mînă-n mînă, se duseră la palat pe ale cărui trepte îi aşteptau moşneagul de argint Querquobad împreună cu Fuhur, balaurul-noroc.

În seara aceasta avu loc în oraşul Amarganth cea mai frumoasă sărbătoare din cîte fuseseră vreodată. Tot ce avea picioare, fie că erau scurte, fie că erau lungi, strîmbe sau drepte, se apucă să danseze, iar tot ce avea glas, fie că era frumos, fie că era urît, adînc sau subţire, se apucă să cînte şi să rîdă.

Cînd se întunecă, amarganţienii aprinseră mii de luminiţe colorate în palatele şi navele lor de argint. Iar la miezul nopţii aprinseră un foc de artificii cum nu se mai văzuse nici chiar în Fantäzia. Bastian stătea pe balcon împreună cu Atreiu, iar la stînga şi la dreapta lor se aflau Fuhur şi moşneagul de argint Querquobad. Priveau cu toţii cum buchetele de culoare de pe cer şi miile de luminiţe ale oraşului de argint se oglindeau în apele întunecate ale lacului Murhu.

Un balaur pentru viteazul Hynreck

QUERQUOBAD, MOŞNEAGUL DE ARGINT, AŢIPISE în fotoliul său, căci se făcuse tîrziu noaptea. Astfel pierdu evenimentul cel mai important şi cel mai frumos pe care l-ar fi putut trăi în timpul existenţei sale de o sută şi şapte ani. La fel li se întîmplă şi celor mai mulţi din Amarganth, localnici şi vizitatori care, istoviţi de sărbătoare, se retrăseseră pentru a se odihni. Doar foarte puţini mai erau încă treji, iar aceşti puţini avură parte de un concert ce întrecea în frumuseţe tot ce auziseră vreodată şi mai aveau să audă vreodată.

Fuhur, balaurul-noroc cel alb, începu să cînte. Sus pe cerul înnoptat zbura încet în cerc peste oraşul de argint şi peste lacul lacrimilor, făcînd să răsune glasul lui asemenea clopotelor. Era un cîntec fără cuvinte, melodia simplă şi grandioasă a fericirii curate. Iar tuturor celor ce-o auzeau, li se deschidea larg inima.

La fel şi lui Bastian şi Atreiu care şedeau alături pe balconul cel larg al palatului lui Querquobad. Amîndoi auzeau prima oară cum cîntă un balaur-noroc. Fără să-şi dea seama, îşi dăduseră mîinile şi ascultau cuprinşi de încîntare. Fiecare din ei ştia că şi celălalt simte acelaşi lucru ca şi el: fericirea de-a fi găsit un prieten. Şi se fereau să tulbure acest sentiment prin vorbe.

Ceasul cel mare trecu. Cîntecul lui Fuhur se auzea tot mai încet, iar la sfîrşit se stinse de tot.

Cînd se lăsă liniştea, Querquobad se trezi, se ridică şi spuse scuzîndu-se:

— Moşnegii de argint ca mine au mare nevoie de somn. Pentru voi tinerii e cu totul altceva. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar acum vreau să mă duc la culcare.

Îi spuseră noapte buna şi Querquobad pleca.

Din nou cei doi prieteni şezură în tăcere multă vreme, privind în sus spre cerul nopţii unde balaurul-noroc tot mai descria cercuri cu mişcări largi, unduitoare şi liniştite. Din cînd în cînd plutea ca o dungă de nori albi prin dreptul lunii pline.

— Nu merge şi Fuhur la culcare? întrebă în sfîrşit Bastian.

— A şi adormit, spuse încetişor Atreiu.

— În zbor?

— Da. Nu-i place să stea prin case, chiar dacă sînt atît de încăpătoare ca palatul lui Querquobad. Se simte strîmtorat şi îngrădit şi încearcă să se mişte cu cea mai mare băgare de seamă pentru a nu răsturna sau lovi ceva, fiindcă e prea mare. De aceea doarme de cele mai multe ori sus în văzduh.

— Oare m-ar lăsa şi pe mine să călăresc o dată pe el?

— Desigur, spuse Atreiu, dar să ştii că nu-i chiar atît de simplu. Trebuie să te înveţi mai întîi.

— Am călărit pe Graograman, îi atrase atenţia Bastian.

Atreiu dădu din cap, privindu-l plin de admiraţie.

— I-ai spus-o şi viteazului Hynreck cînd i-ai arătat ce e curajul. Cum ai izbutit să subjugi Moartea Multicoloră?

— Îl am la mine pe AURYN, spuse Bastian.

— Ah? făcu Atreiu.

Arăta foarte surprins, dar nu mai spuse nimic.

Bastian scoase talismanul Crăiesei Copile de sub cămaşă şi-l arătă lui Atreiu. Acesta-l privi un timp, iar apoi murmură:

— Prin urmare, acum porţi tu strălucirea.

Expresia lui i se păru lui Bastian oarecum contrariată, de aceea spuse repede:

— Vrei să ţi-l mai petreci o dată în jurul gîtului?

Şi se pregăti să-şi scoată lanţul.

— Nu!

Glasul lui Atreiu fusese aproape aspru, iar Bastian se opri surprins. Atreiu zîmbi scuzîndu-se şi repetă cu blîndeţe:

— Nu, Bastian, l-am purtat destul de multă vreme.

— Cum vrek spuse Bastian.

Apoi întoarse talismanul pe dos.

— Uită-te aici! Ai văzut inscripţia?

— Am văzut-o, răspunse Atreiu, dar nu ştiu ce scrie acolo.

— Cum aşa?

— Noi, pieile verzi, ştim să citim urmele, dar nu şi literele.

De data aceasta Bastian fu cel ce făcu „Ah?".

— Ce spune inscripţia? se interesă Atreiu.

— FĂ CEEA CE VREI, îi citi Bastian cu glas tare.

— Prin urmare, asta înseamnă? murmură el.

Faţa lui nu trăda nici un fel de reacţie, şi Bastian nu putu ghici ce gîndea. De aceea îl întrebă:

— Dacă ai fi ştiut, s-ar fi schimbat ceva pentru tine?

— Nu, spuse Atreiu, am făcut ceea ce am vrut.

— E-adevărat, spuse Bastian aprobînd din cap.

Din nou tăcură amîndoi cîtva timp.

— Mai vreau să te-ntreb ceva, Atreiu, reluă în sfîrşit Bastian convorbirea, ai spus că arătam altfel cînd m-ai văzut la Poarta Oglinzii Fermecate.

— Da, cu totul altfel.

— Anume cum?

— Erai foarte gras şi palid şi erai îmbrăcat cu totul altfel.

— Gras şi palid? întrebă Bastian zîmbind neîncrezător. Eşti într-adevăr sigur că eu eram acela?

— Da' ce, nu erai tu?

Bastian se gîndi.

— M-ai văzut, asta o ştiu sigur. Dar am fost întotdeauna aşa cum sînt acum.

— Eşti sigur?
— Ar trebui doar să-mi amintesc! strigă Bastian.
— Da, spuse Atreiu privindu-l gînditor, ar trebui.
— Poate că era o oglindă deformantă?
Atreiu făcu semn că nu.
— N-aş crede.
— Atunci cum îţi explici că m-ai văzut sub acel chip?
— Nu ştiu, recunoscu Atreiu. Ştiu doar atît, că nu m-am înşelat.

După aceea tăcură iar multă vreme, şi la sfîrşit se duseră la culcare.

În patul său cu cele două tăblii din cel mai delicat filigran de argint, Bastian se gîndea mereu la convorbirea avută cu Atreiu. I se părea că victoria lui asupra viteazului Hynreck, chiar şi şederea lui la Graograman nu-l mai impresionau prea mult pe Atreiu de cînd aflase că Bastian purta strălucirea. Îşi zicea probabil că, în asemenea condiţi, oricine ar fi fost în stare de lucruri asemănătoare. Bastian dorea însă să dobîndească stima absolută a lui Atreiu.

Se gîndi multă vreme. Trebuia să găsească ceva ce nu era în stare să facă nimeni altul în întreaga Fantäzie, chiar dacă ar fi purtat talismanul. Ceva ce nu putea face decît Bastian.

Şi pînă la urmă îi dădu prin minte: Să născocească poveşti!

Tot mereu i se spusese că nimeni în întreaga Fantäzie nu era în stare să creeze ceva nou. Pînă şi glasul lui Uyulăla i-o cîntase. Şi tocmai acesta era lucru la care el se pricepea deosebit de bine.

Atreiu avea să vadă că el, Bastian, era un mare poet!

Îşi dori să se ivească foarte curînd un prilej pentru a-i dovedi asta prietenului său. Poate chiar mîine. De pildă, ar putea avea loc la Amarganth o sărbătoare a poeziei la care Bastian să-i pună în umbră pe toţi prin invenţiile sale!

Sau poate că ar fi şi mai bine dacă tot ce avea sa povestească urma să devină realitate! Nu-i spusese oare Graograman că Fantäzia era ţara poveştilor şi că de aceea pînă şi lucrurile de mult trecute puteau să reapară dacă se petreceau într-o poveste?

Atreiu avea să fie uluit!

Şi în timp ce îşi imagina admiraţia uimită a lui Atreiu, Bastian adormi.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce şedeau cu toţii la micul dejun servit în sala de gală a palatului, moşneagul de argint Querquobad spuse:

— Am hotărît să dăm astăzi o serbare mai deosebită în cinstea Salvatorului Fantäziei şi a prietenului său care l-a adus la noi. Poate că nu ştii, Bastian Balthasar Bux, că noi amarganţienii, urmînd o străveche tradiţie, sîntem cîntăreţii şi povestitorii Fantäziei. Copiii noştri sînt instruiţi şi ei încă de timpuriu în această artă. Cînd se fac mai mari, sînt obligaţi să cutreiere timp de mulţi ani toate ţinuturile şi să exercite această meserie spre folosul şi binele tuturor. De aceea sîntem primiţi pretutindeni cu stimă şi bucurie. Avem însă şi o durere: ca să fim cinstiţi, provizia noastră de cîntece şi poveşti nu-i prea mare. Şi mulţi sînt cei care se văd nevoiţi să împartă puţinul acesta. Se spune însă — nu ştiu dacă e adevărat — că eşti cunoscut în lumea ta pentru darul de a născoci poveşti. Aşa e?

— Da, spuse Bastian, am fost chiar şi batjocorit din cauza asta.

Moşneagul de argint Querquobad îşi înălţă mirat sprincenele.

— Ai fost batjocorit pentru că ştii să născoceşti poveşti pe care încă nimeni nu le-a auzit? Cum se poate una ca asta? Printre noi nu-i nimeni în stare să facă aşa ceva, iar noi toţi, şi eu şi concetăţenii mei, ţi-am fi nespus de recunoscători dacă ai vrea să ne dăruieşti cîteva din poveştile tale. Vrei să ne ajuţi cu geniul tău?

— Cu plăcere! răspunse Bastian.

După micul dejun ieşiră afară pe treptele palatului lui Querquobad unde îi şi aştepta Fuhur.

Între timp se adunase în piaţă o mare mulţime, de data aceasta nu mai erau însă decît puţini oaspeţi veniţi în oraş pentru a asista la lupte. Mulţimea se compunea în cea mai mare parte din amargănţieni, bărbaţi, femei şi copii, cu toţii de înfăţişare frumoasă şi cu ochii albaştri, şi cu toţii în plăcuta lor îmbrăcăminte argintie. Cei mai mulţi aveau la ei instrumente cu coarde de argint, harpe, lire, chitare sau lăute la care voiau să-şi acompanieze recitalul, căci fiecare din ei spera să ajungă să se producă în faţa lui Bastian şi a lui Atreiu.

Din nou fuseseră pregătite scaune. Bastian luă loc la mijloc între Querquobad şi Atreiu, iar Fuhur se postă în spatele lor.

Apoi Querquobad bătu din palme şi în tăcerea care se lăsă

spuse:

— Marele poet vrea să ne îndeplinească dorinţa, ne va dărui noi poveşti. Prin urmare, daţi tot ce-aveţi mai bun, prieteni, pentru a-i crea dispoziţia necesară!

Toţi amarganţienii din piaţă se plecară adînc, în tăcere. Apoi ieşi în rînd primul, începînd să recite. După el urmară alţii şi alţii. Cu toţii aveau voci frumoase şi sonore, dînd reprezentaţii de foarte bună calitate.

Poveştile, poeziile şi cîntecele interpretate erau, de la caz la caz, interesante, vesele sau triste, ar ocupa însă mult prea mult spaţiu aici. Vor fi şi ele povestite altă dată. Cu totul nu erau decît vreo sută de asemenea bucăţi. Pe urmă începură să se repete. Amarganţienii care se produceau în continuare nu puteau recita decît lucruri pe care şi predecesorii lor le mai spuseseră.

Cu toate acestea Bastian era din ce în ce mai emoţionat, aşteptînd momentul cînd îi va veni şi lui rîndul. Dorinţa lui din seara precedentă i se îndeplinise întocmai. Abia aştepta să-i vină şi lui rîndul, îndeplinindu-i astfel şi celelalte dorinţe. Îl privea cu coada ochiului pe Atreiu, dar acesta şedea cu faţa neclintită şi asculta. Nu i se putea citi pe obraz nici un fel de expresie.

În sfîrşit moşneagul de argint Querquobad le porunci concetăţenilor săi să se oprească. Suspinînd, se întoarse către Bastian şi zise:

— Ţi-am mai spus, Bastian Balthasar Bux, că repertoriul nostru e foarte redus, din păcate. Nu-i vina noastră că nu există mai multe poveşti. După cum vezi, facem tot ce putem. Vrei să ne dăruieşti acum una din poveştile tale?

— Am să vă dăruiesc toate poveştile născocite de mine, spuse mărinimos Bastian, căci pot foarte bine să-mi imaginez orice număr de poveşti noi. Multe din ele le-am povestit unei fetiţe cu numele de Kris. Da, dar cele mai multe mi le-am povestit doar mie însumi. Prin urmare, nu le cunoaşte încă nimeni. Dar ar dura săptămîni şi luni întregi s-o povestesc pe fiecare în parte, şi nu pot rămîne atîta vreme la voi. De aceea am să vă spun o poveste cuprinzîndu-le pe toate celelalte. Se numeşte „Povestea bibliotecii din Amarganth" şi e foarte scurtă.

Se gîndi puţin şi apoi începu la întîmplare:

— În timpuri de mult trecute ce se pierd în negura vremurilor, trăia în Amarganth o bătrînă de argint cu numele de

Quana şi care domnea peste oraş. În acele zile de mult trecute nu exista nici lacul lacrimilor Murhu, şi nici Amarganth-ul nu era alcătuit din acel argint deosebit şi rezistent la ape. Era un oraş foarte obişnuit, cu case din piatră şi lemn. Se afla într-o vale între dealuri împădurite.

Quana avea un fiu numit Quin, mare vînător. Într-o zi, Quin zări în pădure un inorog purtînd o piatră strălucitoare în vîrful cornului. Ucise sălbăticiunea şi luă piatra cu el acasă. Astfel aduse însă mari nenorociri asupra oraşului Amarganth. Locuitorii aveau din ce în ce mai puţini copii. Dacă nu aveau să afle curînd vreo salvare, neamul lor avea să se stingă. Dar inorogul nu mai putea fi reînviat şi nimeni nu ştia ce se putea face.

Atunci bătrîna de argint Quana trimise un sol la Oracolul din Miazăzi care încă mai exista pe atunci, pentru ca Uyulāla să spună ce-ar fi de făcut. Oracolul din Miazăzi se afla însă tare departe. Solul pornise pe cînd era băiat tînăr, iar cînd se întoarse era foarte în vîrstă. Bătrîna de argint Quana murise de mult, iar fiul ei Quin îi luase locul. Fireşte că şi el era acum foarte bătrîn, la fel ca şi toţi ceilalţi amarganţieni. Nu mai trăia decît o singură pereche de copii, un băieţel şi o fetiţă. El se numea Aquil, iar ea Muqua.

Solul le spuse ce îi dezvăluise glasul Uyulālei: Amarganth nu va mai fi în stare să-şi continue existenţa decît în cazul cînd ar ajunge cel mai frumos oraş din Fantäzia. Numai în acest fel se putea ispăşi nelegiuirea făptuită de Quin. Iar amarganţienii nu aveau să fie în stare să-şi înfrumuseţeze oraşul decît cu ajutorul aharailor, cele mai hîde fiinţe din Fantäzia. Sînt numiţi şi „Cei ce plîng mereu", fiindcă varsă necontenit lacrimi de durere din pricina propriei lor sluţenii. Or tocmai cu pîraiele lor de lacrimi ei spală din adîncurile pămîntului acel argint deosebit, pricepîndu-se să-l prefacă în cel mai minunat filigran.

Porniră, aşadar, amarganţienii cu toţii să-i caute pe aharai, dar nici unul nu izbuti să-i găsească, fiindcă trăiau foarte adînc sub pămînt. Pînă la urmă nu mai rămaseră decît Aquil şi Muqua. Toţi ceilalţi muriseră, iar ei doi crescuseră mari între timp. Şi ei doi izbutiră să-i găsească pe aharai şi să-i convingă să prefacă Amarganth-ul în cel mai frumos oraş al Fantäziei.

Aşadar, aharaii construiră mai întîi o barcă de argint şi pe ea un mic palat din filigran, aşezînd totul în piaţa oraşului mort. Apoi îşi îndreptară pîrîul de lacrimi subteran astfel încît să iasă la

lumina zilei ca izvor în valea dintre dealurile împădurite. Valea se umplu cu apele amare şi sărate şi deveni lacul lacrimilor Murhu pe care plutea primul palat de argint. În el locuiau Aquil şi Muqua.

Aharaii puseseră însă o condiţie tinerei perechi, şi anume ca atît ei, cît şi toţi urmaşii lor să se dedice cîntului şi istorisirii poveştilor. Iar cît timp o vor face, aharaii aveau să-i ajute, pentru că în modul acesta ar participa şi ei, iar sluţenia lor ar contribui la ceva frumos.

Aşadar, Aquil şi Muqua înfiinţară o bibliotecă — vestita bibliotecă din Amarganth — unde adunară toate povestirile mele. Începură chiar cu aceasta pe care aţi auzit-o acum, treptat s-au mai adăugat însă şi toate celelalte povestite vreodată de mine, şi astfel s-au adunat pînă la sfîrşit atît de multe, încît nici cei doi şi nici urmaşii lor ce populează astăzi oraşul de argint nu vor isprăvi vreodată cu ele.

Faptul că Amarganth, cel mai frumos oraş din Fantäzia, mai există şi astăzi se datorează împrejurării că aharaii şi amarganţienii şi-au ţinut făgăduiala dată — deşi nici unii nu mai ştiu nimic despre ceilalţi, numai numele lacului lacrimilor Murhu mai aminteşte de întîmplările din acele vremuri străvechi.

După ce Bastian încheie astfel, moşneagul de argint Querquobad se ridică încet din fotoliul său. Pe faţa lui apăruse un zîmbet transfigurat.

— Bastian Balthasar Bux, spuse el, ne-ai dăruit mai mult decît o poveste şi mai mult chiar decît toate poveştile. Ne-ai dăruit propria noastră obîrşie. Acum ştim de unde provine Murhu, precum şi navele şi palatele noastre de argint purtate de apele lacului. Acum ştim de ce sîntem din moşi strămoşi un popor de cîntăreţi şi povestitori de istorioare. Şi înainte de toate ştim acum ce conţine clădirea cea mare rotundă din oraşul nostru, unde n-a călcat încă nimeni dintre noi, fiindcă stă încuiată din vremuri străvechi. Conţine cea mai de preţ comoară a noastră, şi noi nu ştiam pînă acum. Conţine biblioteca din Amarganth!

Bastian era el însuşi copleşit de faptul că tot ceea ce povestise chiar atunci devenise realitate (sau fusese dintotdeauna? Qraograman ar fi spus probabil: Şi una, şi alta!). În orice caz, voia să se convingă cu propriii săi ochi.

— Şi unde e clădirea aceasta? întrebă el.

— Am să ţi-o arăt, spuse Querquobad şi, întorcîndu-se spre mulţimea adunată, strigă: Veniţi cu toţii! Poate că azi vom mai avea parte şi de alte minuni!

Un lung alai în frunte cu moşneagul de argint alături de Atreiu şi Bastian înainta peste punţile şi navele de argint şi se opri în sfîrşit în faţa unei clădiri foarte mari aşezate pe o navă rotundă şi avînd forma unei uriaşe cutii cilindrice argintii. Pereţii exteriori erau netezi, lipsiţi de orice podoabă şi n-aveau nici ferestre. Nu era decît o singură uşă mare, dar era încuiată.

În mijlocul canatului neted şi argintiu era fixată o piatră într-o ramă rotundă. Arăta ca o bucată de sticlă transparentă, iar peste ea se afla următoarea inscripţie:

Desprinsă de pe cornul inorogului m-am stins.
Ţin uşa ferecată pînă ce-mi va fi reaprinsă lumina
De către cel ce mă va striga pe nume.
Lui îi voi lumina timp de o sută de ani
Şi-l voi conduce în adîncurile întunecate din Minroud la Yor.
De-mi va rosti numele şi a doua oară
De la sfîrşit la început
Lumina celor o sută de ani într-o singură străfulgerare va pieri.

— Nimeni dintre noi, spuse Querquobad, nu e în stare să înţeleagă inscripţia. Nimeni dintre noi nu ştie ce înseamnă cuvintele Minroud la Yor. Nimeni n-a găsit pînă acum numele pietrei, deşi cu toţii am încercat mereu şi mereu. Dar noi toţi nu putem folosi decît nume ce există în Fantäzia. Şi cum toate sînt nume ale altor lucruri, nici unul n-a redat pietrei strălucirea deschizînd astfel uşa. Poţi tu să găseşti numele, Bastian Balthasar Bux?

Se lăsă o linişte adîncă, vibrînd de aşteptare. Toţi amarganţienii şi ne-amarganţienii îşi ţineau răsuflarea.

— Al'Tsahir! strigă Bastian.

În aceeaşi clipă piatra străfulgeră, sări din ramă şi ajunse de-a dreptul în mîna lui Bastian. Uşa se deschise.

Din mii de guri răsună un „Ah!" uimit.

Bastian, cu piatra luminoasă în mînă, intră pe uşă urmat de Atreiu şi Querquobad. În urma lor se îmbulzi mulţimea.

Încăperea mare şi rotundă era întunecată, iar Bastian ridică

piatra în sus. Lumina ei era mai vie decît cea a unei lumînări, dar totuşi insuficientă pentru a lumina întreaga încăpere. Nu se vedea decît că de-a lungul pereţilor erau stivuite pe mai multe etaje cărţi şi iarăşi cărţi.

Au fost aduse lămpi, şi în curînd întreaga încăpere era bine luminată. Acum se vedea că peretele de cărţi din jur era împărţit în multe secţiuni purtînd plăcuţe cu indicaţii. De pildă într-un loc scria: „Poveşti vesele", sau „Istorii interesante" sau „Poveşti serioase", sau „Poveşti scurte" şi tot aşa mai departe.

La mijlocul sălii rotunde era gravată pe jos o inscripţie mare ce nu putea fi trecută cu vederea:

BIBLIOTECA

OPERELOR COMPLETE

ALE LUI BASTIAN BALTHASAR BUX

Atreiu stătea şi privea în jurul său cu ochii mari. Era atît de copleşit de uimire şi de admiraţie, încît emoţia i se citea pe obraz. Iar Bastian se bucura mult văzîndu-l.

— Toate acestea, întrebă Atreiu arătînd cu degetul în jur, toate sînt poveşti născocite de tine?

— Da, spuse Bastian şi vîrî pe Al'Tsahir în buzunar.

Atreiu îl privea descumpănit.

— Asta mă depăşeşte, recunoscu el.

Fireşte că amarganţienii se repeziră de mult la cărţi, arzînd de nerăbdare, le răsfoiau, îşi citeau unul altuia cu glas tare, alţii se aşezaseră pe jos şi începuseră să înveţe pe dinafară anumite părţi.

Vestea despre marele eveniment se răspîndise fireşte cu iuţeala fulgerului în tot oraşul de argint, atît printre localnici, cît şi printre oaspeţi.

Bastian şi Atreiu ieşiseră tocmai din bibliotecă afară cînd fură întîmpinaţi de cavalerii Hykrion, Hysbald şi Iiydorn.

— Cavalere Bastian, spuse Hysbald cel roşcovan care, după cîte se părea, era cel mai dibaci nu numai cu sabia, ci şi cu vorba, am auzit despre puterile voastre neasemuite. De aceea dorim să vă rugăm să ne luaţi în serviciul vostru şi să ne lăsaţi să vă însoţim în călătoriile voastre viitoare. Fiecare dintre noi trei doreşte să dobîndească o poveste proprie. Iar dacă nu aveţi nevoie de protecţia noastră, ceea ce e foarte limpede, poate v-ar fi totuşi de folos să aveţi în serviciul vostru trei cavaleri viteji şi destoinici ca noi. Vreţi să ne luaţi?

— Cu plăcere, răspunse Bastian, oricine ar fi mîndru de asemenea însoţitori.

Atunci cei trei au vrut să jure pe loc credinţă lui Bastian punînd mîna pe spada lui, dar el îi opri.

— Sikanda, le explică el, e o spadă fermecată, nimeni n-o poate atinge fără să-şi primejduiască sănătatea şi viaţa dacă n-a mîncat şi n-a băut din focul Morţii Multicolore şi nu s-a scăldat în acelaşi foc.

Prin urmare, trebuiră să se mulţumească să bată palma prieteneşte.

— Ce se-aude cu viteazul Hynreck? dori să ştie Bastian.

— E complet distrus, spuse Hykrion.

— Din cauza doamnei sale, adăugă Hydorn.

— Ar trebui să vă îngrijiţi de el, încheie Hysbald.

Aşadar, porniră — acum erau cinci la număr — spre hanul unde trăseseră cu toţii la început şi unde Bastian o adăpostise în grajd pe bătrîna I-ha.

Cînd intrară, văzură că acolo nu mai era decît un singur bărbat. Stătea plecat peste masă şi îşi vîrîse mîinile în părul blond. Era viteazul Hynreck. Probabil că îşi adusese cu el o armură de rezervă, căci purta acum una mai simplă decît cea tăiată în bucăţele în ajun în toiul luptei.

Cînd Bastian îi ură bună ziua, tresări şi se holbă la cei doi băieţi. Ochii îi erau înroşiţi.

Bastian îl întrebă apoi dacă îi permite să ia loc lingă el, cavalerul ridică din umeri, dădu din cap Şi se prăbuşi din nou peste masă. În faţa lui se afla o foaie de hîrtie care arăta ca şi cum ar fi fost mototolită de multe ori şi apoi netezită din nou.

— Aş dori să întreb cum vă mai simţiţi, începu Bastian. Îmi pare rău dacă v-am jignit cumva.

Viteazul Hynreck scutură capul.

— S-a sfîrşit cu mine, spuse răguşit. Iată, citiţi singur!

Îi împinse lui Bastian biletul.

„Nu-l vreau decît pe cel mai mare — scria pe bilet — iar voi nu sînteţi, de aceea, rămîneţi cu bine!"

— De la prinţesa Oglamar? întrebă Bastian.

Viteazul Hynreck încuviinţă din cap.

— Imediat după lupta noastră a cerut să fie dusă la mal împreună cu buiestraşul ei. Cine ştie pe unde se află acum? N-am s-o mai revăd. Şi atunci ce rost mai am eu pe lume?

— N-o puteţi ajunge din urmă?
— Pentru ce?
— Poate o convingeţi să se răzgîndească.
Viteazul Hynreck izbucni în hohote de rîs amar.
— Se vede că n-o cunoaşteţi pe prinţesa Oglamar. M-am străduit mai bine de zece ani pentru a învăţa tot ce ştiu acum. Am renunţat la tot ce-ar fi putut dăuna stării mele fizice. Cu o disciplină de fier am învăţat scrima la cei mai mari maeştri, toate soiurile de trîntă la cei mai puternici luptători, pînă ce i-am înfrînt pe toţi. Pot alerga mai repede decît un cal, pot sări mai sus decît un cerb, ştiu să fac totul cel mai bine — sau, mai bine zis ştiam pînă ieri. Pe vremuri, ea nici nu se uita la mine, dar pe urmă, încetul cu încetul, interesul ei faţă de mine a crescut o dată cu măiestria mea. Începusem să sper că mă va alege pe mine — iar acum totul a devenit zadarnic pentru totdeauna. Cum aş mai putea trăi fără speranţă?
— Poate, spuse Bastian, nici n-ar trebui să mai acordaţi atît de multă importanţă prinţesei Oglamar. Cu siguranţă că mai există şi altele care ar putea să vă placă tot atît de mult.
— Nu, răspunse viteazul Hynreck, mie-mi place prinţesa Oglamar tocmai pentru că nu vrea să se mulţumească decît cu cel mai mare.
— Aha, spuse încurcat Bastian, atunci e într-adevăr greu. Ce s-ar putea face? Dar dacă aţi încerca în alt chip cu ea? De pildă, ca poet sau cîntăreţ?
— Am fost şi sînt un viteaz, răspunse Hynreck puţin iritat, nu ştiu altă meserie şi nici nu vreau să ştiu. Sînt aşa cum sînt.
— Da, spuse Bastian, îmi dau seama.
Tăcură cu toţii. Cei trei cavaleri îi aruncau viteazului Hynreck priviri compătimitoare. Înţelegeau bine ce se petrecea cu el. În sfîrşit Hysbald îşi drese glasul şi-i spuse în şoaptă lui Bastian:
— Pentru voi, cavalere Bastian, n-ar fi prea greu să-l ajutaţi.
Bastian îl privi pe Atreiu, dar acesta avea din nou expresia sa de nepătruns.
— Unul ca viteazul Hynreck, adăugă acum Hydorn, se simte într-adevăr fără rost atîta timp cît nu există nici un monstru în lung şi-n lat. Mă înţelegeţi?
Bastian tot nu înţelegea.
— Monştrii, spuse Hykrion mîngîindu-şi enorma mustaţă neagră, sînt uneori necesari pentru ca un viteaz să fie cu-

adevărat viteaz.

Spunînd aceasta, îi făcu cu ochiul lui Bastian. Acum Bastian înţelesese în sfîrşit.

— Ascultaţi-mă, viteze Hynreck, spuse el, propunîndu-vă să vă dăruiţi inima unei alte doamne, n-am vrut decît să vă pun la încercare statornicia. Căci în realitate prinţesa Oglamar are nevoie chiar de pe acum de ajutorul vostru, şi nimeni în afară de voi n-o poate salva.

Viteazul Hynreck ciuli urechile.

— Vorbiţi serios, cavalere Bastian?

— Chiar foarte serios. Vă veţi putea îndată convinge şi singur. Căci cu cîteva minute în urmă prinţesa Oglamar a fost atacată şi răpită.

— De cine?

— De unul din cei mai îngrozitori monştri din cîţi au existat vreodată în Fantäzia. E vorba de balaurul Smerg. Prinţesa călărea printr-un luminiş al pădurii cînd monstrul o zări, se repezi din aer la ea, o smulse de pe spinarea buiestraşului şi o duse cu el în zbor.

Hynreck sări în sus. Ochii începură să-i strălucească şi faţa i se îmbujoră. De bucurie bătu din palme. Pe urmă se stinse însă strălucirea ochilor şi se aşeză la loc.

— Din păcate nu poate fi adevărat, spuse el întristat, nu mai există nicăieri balauri.

— Voi uitaţi, Hynreck, îl lămuri Bastian, că eu vin de foarte departe — de mult mai departe decît aţi fost voi vreodată.

— Asta-i adevărat, confirmă Atreiu, intrînd în vorbă pentru prima dată.

— Şi a fost într-adevăr răpită de acest monstru? strigă viteazul Hynreck, apoi îşi apăsă amîndouă mîinile pe inimă şi suspină: O, adorata mea Oglamar, cît de mult trebuie să suferi acum. Dar nu te teme, soseşte cavalerul tău, a şi pornit la drum! Spuneţi-mi ce trebuie să fac? Unde trebuie să mă duc? Despre ce-i vorba?

— Foarte departe de-aici, începu Bastian, este o ţară numită Morgul, ţara focului rece. Fiindcă acolo flăcările sînt mai reci ca gheaţa. Nu vă pot spune cum să găsiţi această ţară, trebuie s-o descoperiţi singur, în mijlocul ei e o pădure împietrită cu numele de Wodgabay. Şi din nou în mijlocul acelei păduri se află cetatea de plumb Ragar. E înconjurată de trei şanţuri, în primul curge

venin verde, în cel de-al doilea acid azotic fumegător, iar în cel de-al treilea mişună scorpioni mari cît picioarele voastre. Nu există poduri sau punţi de trecere, căci stăpînul ce domneşte în cetatea de plumb Ragar e chiar acel monstru înaripat numit Smerg. Aripile lui sînt dintr-o piele cleioasă şi întinse măsoară treizeci şi doi de metri. Cînd nu zboară, stă în picioare ca un cangur uriaş. Trupul i se aseamănă cu cel al unui şobolan rîios, dar coada e cea a unui scorpion. Chiar şi cea mai uşoară atingere cu acul veninos e absolut mortală. Picioarele din spate sînt cele ale unei ăcuste uriaşe, dar cele din faţă, mici şi pipernicite, seamănă cu mîinile unui copilaş. Nu trebuie să te laşi însă înşelat de ele, căci tocmai în aceste mînuţe zace o putere înspăimîntătoare. Gîtul cel lung şi-l poate strînge precum melcul coarnele, iar sus pe gît sînt trei capete. Unul e mare şi seamănă cu capul unui crocodil. Din botul lui poate scuipa foc de gheaţă. Dar acolo unde crocodilul îşi are ochii, monstrul are două cucuie ce sînt şi ele capete. Cel din dreapta arată ca cel al unui unchiaş. Cu el poate auzi şi vedea. Pentru vorbire îl are însă pe cel din stînga semănînd cu faţa zbîrcită a unei babe.

În timpul acestei descrieri viteazul Hynreck pălise puţin.

— Cum era numele? întrebă el.

— Smerg, repetă Bastian. Bîntuie de o mie de ani, căci aceasta e vîrsta lui. Tot mereu răpeşte cîte o fecioară fumoasă pe care o pune să-i ducă gospodăria pînă la sfîrşitul zilelor ei. După ce moare, răpeşte alta.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— Smerg e în stare să zboare neînchipuit de repede şi de departe. Pînă acum şi-a ales întotdeauna alte ţinuturi ale Fantäziei pentru incursiunile sale de pradă. Şi, de altfel, ele se petrec doar o dată la fiecare jumătate de veac.

— Şi pînă acum nu s-a găsit nici un viteaz care s-o elibereze pe vreuna din fetele răpite?

— Nu, pentru aceasta ar fi nevoie de un viteaz cu totul deosebit.

La aceste cuvinte viteazul Hynreck se îmbujoră din nou.

— Oare o fi avînd Smerg vreun punct vulnerabil? întrebă el ca un specialist în materie.

— Ah, răspunse Bastian, uitam ce era mai important. În beciul cel mai adinc al cetăţii Ragar se află o bardă de plumb. Veţi înţelege că Smerg îşi păzeşte barda ca lumina ochilor dacă

am să vă spun că e singura armă cu care poate fi ucis. Cu ea trebuie să i se reteze cele două capete mici.

— De unde ştiţi toate acestea? întrebă viteazul Hynreck.

Bastian nu mai trebui să-i răspundă, căci în aceeaşi clipă răsunară strigăte de spaimă pe stradă:

— Un balaur! — Un monstru! — Priviţi, sus pe cer! — Îngrozitor! Vine spre oraş! — Scapă cine poate! — Nu, nu, a şi răpit o victimă!

Viteazul Hynreck se repezi afară în stradă şi toţi ceilalţi îl urmară, la sfîrşit şi Atreiu cu Bastian.

Pe cer zburătăcea ceva asemănător cu un liliac uriaş. Cînd se apropie, timp de o clipă o umbră rece cuprinse tot oraşul de argint. Era Smerg şi arăta întocmai cum îl născocise Bastian. Iar în cele două mînuţe pipernicite, dar atît de primejdioase, ţinea strîns o tînără doamnă care striga din toate puterile şi dădea din picioare.

— Hynreck! se auzi din depărtare. Ajutor, Hynreck! Scapă-mă, viteazule!

Apoi totul trecuse.

Hynreck îşi şi scosese armăsarul cel negru din grajd şi se afla într-una din plutele de argint ce porniseră spre malul lacului.

— Mai repede, îi striga plutaşului. Îţi dau tot ce vrei, dar mergi mai repede!

Bastian privi în urma lui şi murmură:

— Vreau să sper că nu i-am dat o sarcină prea grea!

Atreiu îl privi cu coada ochiului. Apoi spuse în şoaptă:

— Poate c-ar fi mai bine s-o pornim şi noi.

— Încotro?

— Prin mine ai venit în Fantäzia, spuse Atreiu, şi mă gîndesc că acum ar trebui să te ajut să găseşti drumul înapoi. Desigur, doreşti sa te întorci cîndva în lumea ta, nu-i aşa?

— Oh, spuse Bastian, pînă acum nici nu m-am gîndit la aşa ceva. Dar ai dreptate, Atreiu. Da, fireşte, ai foarte mare dreptate.

— Ai salvat Fantäzia, continua Atreiu, şi am impresia că ai primit multe în schimb. Îmi închipui că acum doreşti să te întorci pentru a însănătoşi lumea ta cu cele primite. Sau mai există ceva ce să te reţină?

Iar Bastian, care uitase că nu fusese întotdeauna viguros, frumos, curajos Şi puternic, răspunse:

— Nu, n-aş şti ce.

Atreiu îşi privi din nou gînditor prietenul şi adăugă:

— Şi poate că te aşteaptă un drum lung şi greu, cine ştie?

— Da, cine ştie? aprobă Bastian. Dacă vrei, putem să pornim chiar acum.

Urmă o scurtă ceartă prietenească între cei trei cavaleri, care să-i pună la dispoziţie lui Bastian calul său propriu. Dar Bastian întrerupse orice discuţie, rugîndu-i să i-l dăruiască pe I-ha catîrul. E drept că ei fură de părere că un asemenea animal de călărie era sub demnitatea cavalerului Bastian, cum însă el insista, acceptară în cele din urmă.

În timp ce pregăteau totul pentru plecare, Bastian şi Atreiu se întoarseră la palatul lui Querquobad pentru a-i mulţumi moşneagului de argint pentru ospitalitate şi a-şi lua rămas-bun. Fuhur, balaurul-noroc, îl aştepta pe Atreiu în faţa palatului. Fu foarte mulţumit aflînd că se pregăteau să plece. Oraşele nu erau locul cel mai potrivit pentru el, nici chiar atunci cînd erau atît de frumoase ca Amarganth.

Moşneagul de argint Querquobad era adîncit în lectura unei cărţi pe care şi-o luase din biblioteca Bastian Balthasar Bux.

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă mai am ca oaspeţi încă multă vreme, le spuse oarecum distrat. N-ai în fiecare zi prilejul să gazduieşti un poet atît de mare. Dar acum avem operele lui în chip de consolare.

Şi-au luat rămas-bun şi au plecat.

Cînd Atreiu se aşeză pe spinarea lui Fuhur, îl întrebă pe Bastian:

— Nu voiai să călăreşti şi tu pe Fuhur?

— În curînd, răspunse Bastian, acum mă aşteaptă I-ha, i-am făgăduit.

— Atunci vă aşteptăm la ţărm, strigă Atreiu.

Balaurul-noroc se ridică în văzduh şi în clipa următoare se şi pierdu în depărtare.

Cînd Bastian se întoarse la han, cei trei cavaleri îl aşteptau, gata de plecare, cu caii şi bătrîna I-ha într-una din plute. Îi luaseră catîrului desagii şi-i înlocuiseră cu o şa bogat împodobită. Motivul îl află I-ha însă abia atunci cînd Bastian veni lîngă ea şi-i şopti la ureche:

— Acum îmi aparţii mie, I-ha.

În timp ce pluta pornea depărtîndu-se de oraşul de argint,

mai răsună multă vreme răgetul de bucurie al batrînei I-ha peste apele amare ale lacului Murhu.

În ceea ce-l priveşte pe viteazul Hynreck, el izbuti într-adevăr să ajungă în Morgul, ţara focului rece. Pătrunse şi în pădurea împietrită Wodgabay şi trecu peste cele trei şanţuri ce înconjurau cetatea Ragar. Găsi barda de plumb şi-l învinse pe balaurul Smerg. Pe urmă o duse pe Oglamat înapoi la tătăl ei, deşi acum ea ar fi fost gata să se căsătorească cu el. Dar acum nu mai voia el. Aceasta este însă o altă poveste şi va fi povestită altă dată.

Aharaii

RĂPÂIA PLOAIA DEASĂ ŞI GREA DIN norii întunecaţi ce goneau aproape de capul călăreţilor. Apoi începu să ningă cu fulgi mari, lipicioşi, iar în cele din urmă se porni să ningă şi să plouă în acelaşi timp. Vîntul năprasnic era atît de puternic, încît pînă şi caii erau nevoiţi să se opintească pieziş împotriva lui. Mantiile călăreţilor, grele de umezeală, loveau plesnind spinările cailor.

Trecuseră multe zile de cînd erau pe drum, iar în timpul ultimelor trei, călăriseră tot pe acelaşi podiş. Vremea se înrăutăţise de la o zi la alta, iar pămîntul ajunsese un amestec de noroi şi fărîme ascuţite de piatră, încît înaintarea era tot mai anevoioasă. Ici şi colo creşteau mici pîlcuri de tufe sau pomişori strîmbi, altfel ochiul nu găsea nici o variaţie.

Bastian, călărind în frunte pe bătrîna I-ha, catîrul său, o ducea comparativ bine cu mantia sa strălucitoare de argint. Se dovedi că, deşi era uşoară şi subţire, ţinea nemaipomenit de cald, iar apa se scurgea de pe ea în picături mici şi rotunde. Trupul scund al puternicului Mykrion aproape că dispărea într-o haină de lînă groasă, albastră. Gingaşul Hysbald îşi trăsese peste părul său roşu gluga cea mare a pelerinei sale cafenii din lînă. Iar haina cenuşie din foaie de cort a lui Hydorn se lipise de braţele lui slabe.

Cu toate acestea, cei trei cavaleri erau bine dispuşi, în felul lor cam aspru — nici nu se aşteptaseră ca plecarea în aventură cu cavalerul Bastian să devină un fel de plimbare duminicală.

Cînd şi cînd, mai cîntau în furtună cu glas tare, mai degrabă îndrăzneţ decît frumos, uneori singuri, alteori în cor. Cîntecul lor preferat erau unul începînd cu cuvintele:

Cînd eram un copilaş.
Hei ce ploaie şi ce vînt!

După cîte spuneau ei, fusese compus de un călător prin Fantäzia din vremuri de mult trecute, şi care se numise Şekpir sau cam aşa.

Singurul din grup căruia nici frigul şi nici umezeala nu păreau să-i facă vreo impresie era Atreiu. De la începutul călătoriei, gonea pe spinarea lui Fuhur printre şi peste norii zdrenţuiţi, alerga mult înainte pentru a cerceta ţinutul şi se întorcea pentru a raporta celorlalţi.

Cu toţii, pînă şi balaurul-noroc, erau de părere că sînt în căutarea drumului ce avea să-l ducă pe Bastian înapoi în lumea sa. Bastian credea şi el la fel. Nu ştia nici el că acceptase propunerea lui Atreiu de fapt numai din prietenie şi din bunăvoinţă, dar că în realitate nu-şi dorea întoarcerea. Geografia Fantäziei e însă determinată de dorinţe, fie că sînt conştiente, fie că nu sînt. Şi cum Bastian era cel ce trebuia să hotărască în ce direcţie să meargă mai departe, se întîmplă că drumul lor îi duse tot mai mult spre interiorul Fantäziei — şi anume spre acel punct central unde se afla Turnul de Fildeş. Abia mai tîrziu avea să afle Bastian ce însemna aceasta pentru el. Deocamdată nu bănuiau nimic nici el şi nici vreunul din tovarăşii săi de drum.

Gîndurile lui Bastian erau preocupate de altceva.

Chiar a doua zi după plecarea lor din Amarganth găsiseră în pădurile ce înconjurau lacul Murhu o urmă precisă a balaurului Smerg. O parte din pomii de acolo fuseseră împietriţi. Era limpede că monstrul se oprise acolo şi atinsese pomii cu focul rece ca gheaţa din botul său. Urmele uriaşelor sale picioare de lăcustă puteau fi lesne recunoscute. Atreiu, foarte priceput în astfel de lucruri, mai găsise şi alte urme, şi anume cele lăsate de calul viteazului Hynreck. Prin urmare, Hynreck îl urmărea îndeaproape pe balaur.

— Nu sînt prea mulţumit, spusese Fuhur pe jumătate în glumă, rostogolindu-şi ochii roşii-rubinii, căci fie că Smerg e un

monstru, fie că nu e, rămîne totuşi un fel de rudă a mea — chiar dacă e foarte îndepărtată.

Nu porniseră pe urmele viteazului Hynreck, ci o luaseră în altă direcţie, căci ţelul lor era să caute drumul spre casă al lui Bastian.

De atunci însă Bastian se tot gîndea ce făcuse el de fapt cînd născocise un balaur pentru viteazul Hynreck. Desigur că viteazul Hynreck avea nevoie de un adversar pentru a-şi confirma valoarea luptînd împotriva-i. Nu era însă deloc sigur că va învinge. Şi dacă-l ucidea Smerg? Şi în afară de asta, prinţesa Oglamar era şi ea acum într-o situaţie îngrozitoare. Fireşte că fusese cam îngîmfată, dar Bastian avea oare dreptul s-o nenorocească astfel? Ca să nu mai vorbim că, lăsînd la o parte toate acestea, cine ştie ce isprăvi mai putea face Smerg în Fantäzia. Fără a se gîndi bine, Bastian crease o primejdie imprevizibilă care avea să continue acum fără voia lui, aducînd poate dezastre nespuse multor nevinovaţi. Ştia că în împărăţia ei Puişorul Lunii nu făcea nici o deosebire între bine şi rău, între frumos şi urît. Pentru ea orice făptură din Fantäzia avea aceeaşi importanţă şi îndreptăţire. Dar el, Bastian — avea voie oare să se poarte la fel ca ea? Şi, înainte de toate, dorea s-o facă?

Nu, îşi spuse Bastian, nu voia deloc să rămînă în istoria Fantäziei ca un creator de monştri şi sperietori. Ar fi cu mult mai frumos dacă ar deveni vestit pentru bunătatea şi abnegaţia sa, dacă ar reprezenta un model strălucitor pentru toţi, dacă ar fi numit „omul cel bun" sau dacă ar fi venerat ca „marele binefăcător". Da, asta era ceea ce îşi dorea.

Între timp, ţinutul devenise stîncos, iar Atreiu, întorcîndu-se pe Fuhur dintr-un zbor de recunoaştere, îi informă că zărise la cîteva leghe depărtare o mică zănoagă ce i-ar putea apăra destul de bine împotriva vîntului. Dacă văzuse bine, erau acolo mai multe peşteri unde se puteau adăposti de ploaie şi ninsoare.

Era tîrziu dupa-amiaza Şi devenise grabnic sa fie găsit un loc de popas potrivit pentru noapte. Aşadar, se bucurară cu toţii de vestea adusă de Atreiu şi îşi zoriră caii. Drumul mergea de-a lungul unei văi închise de stînci tot mai înalte, poate albia unui rîu secat. După vreo două ore ajunseră la zănoagă, şi într-adevăr găsiră cîteva peşteri în pereţii din jur. O aleseră pe cea mai spaţioasă şi se aranjară cît putură mai bine în ea. Cei trei cavaleri adunară din împrejurimi vreascuri uscate şi crengi rupte

de furtună, şi curînd ardea un foc minunat în peşteră. Mantiile ude fură întinse la uscat, caii şi catîrul aduşi înăuntru, iar Fuhur, care de obicei prefera să-şi petreacă noaptea în aer liber, se încolăci şi el în fundul peşterii. De fapt locul nici nu era prea neplăcut.

În timp ce Mydorn cel rezistent încerca să prăjească la foc o bucată mare de carne din proviziile lor, pe care o înfipsese în sabia sa cea lungă, iar ceilalţi îl priveau în aşteptare, Atreiu i se adresă lui Bastian rugîndu-l:

— Povesteşte-ne mai multe despre Krista!

— Despre cine? întrebă Bastian fără să-l înţeleagă.

— Despre prietena ta Krista, fetiţa căreia îi istoriseai poveştile tale.

— Nu cunosc nici o fetiţă pe care s-o cheme aşa, răspunse Bastian, şi cum de ţi-a trecut prin minte că i-aş fi istorisit poveşti?

Atreiu îl privi din nou gînditor.

— În lumea ta, îi spuse rar, ai spus multe poveşti — şi ei şi ţie însuţi.

— De unde ştii tu una ca asta, Atreiu?

— Chiar tu ai spus-o. La Amarganth. Şi ai mai spus că din pricina asta de multe ori au rîs de tine.

Bastian privea ţintă la foc.

— E adevărat, murmură el, aşa am spus. Dar nu mai ştiu de ce. Nu-mi mai amintesc.

Şi lui însuşi i se părea foarte straniu.

Atreiu schimbă o privire cu Fuhur şi dădu grav din cap, ca şi cum ar fi discutat amîndoi ceva ce se i adeverea acum. Nu mai spuse însă nimic. Era limpede că nu voia să vorbească despre asta de faţă cu cei trei cavaleri.

— Carnea e gata, anunţă Mydorn.

Tăie cu cuţitul pentru fiecare cîte o bucată şi mîncară cu toţii. E drept că, oricîtă bunăvoinţă ai fi avut, n-ai fi putut spune că friptura era gata, căci pe dinafară era arsă, iar pe dinăuntru, crudă — dar în împrejurările date n-ar fi fost potrivit să mai fii şi pretenţios.

Cîtva timp mestecară cu toţii, apoi Atreiu îl rugă din nou:

— Povesteşte-ne cum ai venit la noi!

— Ştii foarte bine, răspunse Bastian, doar tu m-ai dus la Crăiasa Copilă.

— Vreau să spun, mai înainte, spuse Atreiu, în lumea ta, unde te aflai, şi cum s-a întîmplat totul?

Şi atunci Bastian povesti cum îi furase domnului Koreander cartea, cum se ascunsese cu ea în podul şcolii şi începuse acolo să citească. Cînd însă începu istoria despre Marea Căutare a lui Atreiu, acesta îi făcu semn să se oprească. Părea că nu-l interesează să audă ce citise Bastian despre el. În schimb îl interesa în cel mai înalt grad să mai afle amănunte despre cum şi de ce se petrecuse vizita lui Bastian la domnul Koreander şi fuga sa în podul şcolii.

Bastian se sili să-şi amintească, dar nu mai găsi nimic în memoria sa. Tot ce era în legătură cu faptul că-i fusese frică sau că fusese gras şi neputincios şi prea sensibil îi pierise din minte. Amintirile lui erau fragmentare, iar aceste fragmente i se păreau atît de îndepărtate şi de nedesluşite, de parcă nici n-ar fi fost vorba de el, ci de altcineva.

Atreiu îl mai întrebă şi altele, iar Bastian istorisi despre vremurile cînd mai trăia mama lui, despre tata, despre acasă, despre şcoală şi despre oraş — atît cît îşi mai amintea.

Cei trei cavaleri adormiseră, dar Bastian tot mai povestea. Era mirat că Atreiu arăta interes pentru tot ce era viaţa sa de toate zilele. Poate că tocmai datorită felului în care îl asculta Atreiu, lucrurile cele mai obişnuite şi banale începură treptat să nu i se mai pară atît de obişnuite.

În sfîrşit, nu mai ştiu să spună nimic, nu-şi mai aducea nimic aminte ce ar fi putut povesti. Se făcuse tîrziu noaptea, iar focul se stinsese. Cei trei cavaleri sforăiau încetişor. Atreiu şedea cu faţa nemişcată şi părea cufundat în gînduri.

Bastian se întinse din toate încheieturile, se înveli în mantia sa argintie şi era pe cale de a adormi, cînd Atreiu spuse în şoaptă:

— E din cauza lui AURYN.

Bastian îşi sprijini capul pe o mînă şi-l privi somnoros pe prietenul său:

— Ce vrei să spui?

— Strălucirea, continuă Atreiu ca şi cum şi-ar fi vorbit doar sieşi, are alt efect asupra noastră decît asupra unei făpturi omeneşti.

— Ce-ţi veni în minte?

— Talismanul îţi dă mari puteri, îţi îndeplineşte toate

dorinţele, dar totodată îţi ia ceva: Amintirea despre lumea ta.
Bastian se gîndi. Nu simţea că i-ar lipsi ceva.
— Graograman mi-a spus să urmez calea dorinţelor dacă vreau să găsesc adevărata mea voinţă. Acelaşi lucru îl spune şi inscripţia de pe AURYN. În acest scop trebuie însă să trec de la o dorinţă la alta. Nu pot sări nici una. În alt mod nici nu pot înainta prin Fantäzia, aşa mi-a spus el. Şi pentru asta îmi trebuie giuvaerul.
— Da, spuse Atreiu, îţi dă calea, dar totodată îţi ia ţelul.
— N-are nimic, spuse nepăsător Bastian. Puişorul Lunii a ştiut ea ce face atunci cînd mi-a dat talismanul. Îţi faci griji inutile, Atreiu. Cu siguranţă că AURYN nu-i o capcană.
— Nu, murmură Atreiu, nici nu cred aşa ceva.
Şi după cîtva timp, mai adăugă:
— În orice caz e bine că am şi pornit în căutarea drumului spre lumea ta. Căci într-acolo am pornit, nu-i aşa?
— Da-da, răspunse Bastian pe jumătate adormit.
În toiul nopţii se trezi din pricina unui zgomot ciudat. Nu se putea dumiri ce era. Focul se stinsese şi în jurul lui era beznă. Apoi simţi mîna lui Atreiu pe umărul său şi-l auzi şoptind:
— Ce-i asta?
— Nu ştiu nici eu, răspunse el tot în şoaptă.
Porniră tîrîş pînă la intrarea peşterii de unde venea zgomotul şi ascultară cu atenţie.
Se auzea ca un fel de plînset şi hohot înăbuşit, ieşind din nenumărate gîtlejuri. Nu semăna însă cu nimic omenesc şi nici măcar cu vaietele unor animale. Era ca un foşnet general care creştea uneori devenind suspin, precum un val ce se sparge spumegînd şi se retrage pentru a reveni după un timp rostogolindu-se. Era sunetul cel mai jalnic pe care îl auzise vreodată Bastian.
— Dacă am putea cel puţin vedea ceva! şopti Atreiu.
— Aşteaptă! răspunse Bastian, îl am doar pe Al'Tsahir.
Scoase piatra strălucitoare din buzunar şi o ridică în sus. Lumina era dulce ca cea a unei lumînări şi lumina doar foarte slab întreaga zănoagă, totuşi licărul era suficient pentru a arăta celor doi prieteni o imagine ce făcu să li se încreţească pielea de scîrbă.
Întreaga zănoagă era plină de viermi diformi, lungi cît braţul, a căror piele arăta ca şi cum ar fi fost învelită în cîrpe şi zdrenţe

murdare şi rupte. Printre cutele lor puteau scoate un soi de membre vîscoase precum tentaculele unui polip. La un capăt al trupului priveau cîte doi ochi, ochi fără pleoape din care curgeau neîntrerupt lacrimi. Ei înşişi şi întreaga zănoagă erau uzi de lacrimi.

În clipa cînd fură atinşi de lumina lui Al'Tsahir încremeniră, şi astfel se văzu şi ce făceau. În mijlocul lor se înălţa un turn din filigran de argint delicat — mai frumos şi mai preţios decît toate clădirile ce le văzuse Bastian la Amarganth. Era limpede că multe din făpturile viermuitoare erau tocmai căţărate pe turn pentru a-l asambla. Acum stăteau însă toate nemişcate şi priveau ţintă în lumina lui Al'Tsahir.

— Văleu! Văleu! răsună ca o şoaptă îngrozită prin întreaga vale, acum s-a aflat de sluţenia noastră! Văleu! Văleu! Al cui ochi ne-o fi zărit? Văleu, văleu, destul că noi înşine trebuie să ne vedem! Oricine ai fi, intrusule, fii mărinimos şi ai milă, ia lumina aceasta de pe noi!

Bastian se ridică în picioare.

— Sînt Bastian Balthasar Bux, spuse el, dar voi cine sînteţi?

— Noi sîntem aharaii, răsună răspunsul, aharaii, aharaii! Sîntem cele mai nefericite făpturi din Fantäzia!

Bastian tăcu privindu-l descumpănit pe Atreiu, care se ridică şi el în picioare şi veni lîngă Bastian.

— Atunci voi sînteţi, întrebă el, cei ce-au clădit cel mai frumos oraş din Fantäzia, Amarganth?

— Aşa e, vai, strigară făpturile, dar ia lumina de pe noi şi nu ne mai privi. Ai milă!

— Şi voi aţi umplut cu lacrimi lacul Murhu?

— Stăpîne, gemură aharaii, e aşa precum spui. Vom muri însă de ruşine şi de groază de noi înşine dacă ne mai sileşti să ne aflăm în lumină. De ce ne măreşti chinul cu atît de mare cruzime? Ah, noi nu ţi-am făcut nici un rău, şi nimeni n-a fost vreodată jignit de înfăţişarea noastră.

Bastian îl vîrî din nou în buzunar pe Al'Tsahir, şi se lăsă iar bezna.

— Mulţumim! strigară glasurile hohotind de plîns. Mulţumim pentru mărinimia şi mila tă, stăpîne!

— Aş dori să stau de vorba cu voi, spuse Bastian, aş dori să vă ajut.

Aproape că se simţea rău de scîrbă şi de milă pentru aceste

creaturi ale disperării. Îi era limpede că erau chiar acele fiinţe despre care povestise el în istoria sa despre originea oraşului Amarganth, dar, ca de fiecare dată, nu mai ştia nici acum cu siguranţă dacă existaseră dintotdeauna sau apăruseră abia datorită lui. În cazul din urmă ar fi fost întrucîtva răspunzător pentru suferinţele lor.

Dar, indiferent cum ar fi fost, era hotărît să schimbe situaţia lor îngrozitoare.

— Ah, scînceau glasurile plîngătoare, cine ne poate ajuta?

— Eu, strigă Bastian, îl port pe AURYN.

Brusc se făcu linişte. Plînsetele se domoliră.

— De unde aţi apărut aşa dintr-o dată? întrebă Bastian în întuneric.

— Sălăşluim în adîncurile fără de lumină ale pămîntului, veni susurînd răspunsul ca un cor de nenumărate voci, pentru a ascunde soarelui înfăţişarea noastră. Acolo plîngem necontenit din pricina existenţei noastre şi cu lacrimile vărsate spălăm argintul din minereuri. Apoi ţesem din el filigranul pe care l-ai văzut. Numai în nopţile cele mai întunecoase îndrăznim să ieşim la suprafaţă, iar peşterile de aici sînt porţile noastre. Pe urmă îmbinăm aici sus tot ce-am pregătit jos. Iar noaptea de azi era tocmai potrivit de întunecoasă pentru a ne scuti de vederea urîţeniei noastre. De aceea sîntem aici. Prin munca noastră încercăm să despăgubim lumea pentru sluţenia noastră, şi astfel găsim puţină mîngîiere.

— Dar n-aveţi nici o vină că sînteţi cum sînteţi! spuse Bastian.

— Of, există multe feluri de vină, răspunseră aharaii, e cea a faptei, cea a gîndului — iar a noastră e cea a faptului că existăm.

— Cum aş putea să vă ajut? întrebă Bastian, aproape plîngînd de milă.

— O, mare binefăcător, strigară aharaii, tu care porţi pe AURYM şi ai puterea de a ne mîntui — te rugăm doar un singur lucru: Dă-ne o altă înfăţişare!

— O voi face, fiţi liniştiţi, bieţi viermi! spuse Bastfan. Doresc ca acum să adormiţi, iar mîine dimineaţă, cînd vă veţi trezi, să ieşiţi din învelişul vostru, transformaţi în fluturi. Să fiţi coloraţi şi veseli, să rîdeţi mereu şi să glumiţi! începînd de mîine, nu vă mai numiţi aharai, cei ce plîng mereu, ci şlamufe, cele ce rid

mereu!

Bastian asculta prin beznă, dar nu se mai auzea nimic.

— Au şi adormit, şopti Atreiu.

Cei doi prieteni se întoarseră în peşteră. Cavalerii Hysbald, Hydorn şi Mykrion tot mai sforăiau încetişor şi nu observaseră nimic din cele întîmplate.

Bastian se culcă.

Se simţea foarte mulţumit de sine.

Curînd întreaga Fantäzie avea să afle despre fapta lui cea bună, îndeplinită acum. Şi fusese într-adevăr complet dezinteresată, căci nimeni nu putea susţine că şi-ar fi dorit ceva pentru sine. Gloria bunătăţii sale avea să strălucească puternic.

— Ce spui despre asta, Atreiu? şopti el.

Atreiu tăcu un timp înainte de a răspunde:

— Oare cît te-o fi costat?

Abia ceva mai tîrziu, cînd prietenul adormise, Bastian înţelese că astfel Atreiu se referise la uitare, şi nu la altruismul lui Bastian. Nu se mai gîndi însă prea mult la toate acestea şi adormi, bucurîndu-se mai dinainte pentru ziua de mîine.

A doua zi de dimineaţă fu trezit de strigătele zgomotoase de mirare ale celor trei cavaleri:

— Ia priviţi! — Pe cinstea mea, pînă şi gloaba mea rîde!

Bastian văzu că stăteau la intrare în peşteră, şi Atreiu era împreună cu ei. Era singurul care nu rîdea. Bastian se sculă şi veni lîngă ei.

În toată zănoaga, cele mai caraghioase făpturi mititele pe care le văzuse vreodată mişunau, se rostogoleau şi fîlfîiau din aripi. Toate aveau pe spinare aripi de toate culorile şi erau îmbrăcate în tot felul de ţoale în carouri, în dungi, în buline sau în cercuri. Se vedea însă că fiece parte de îmbrăcăminte era sau prea strîmtă sau prea largă, prea mare sau prea mică şi cusută cu totul la întîmplare. Nimic nu se potrivea şi peste tot, chiar şi pe aripi, erau petice. Nici una din făpturi nu semăna cu alta, feţele lor erau pestriţe ca cele ale unui clovn, avînd nasuri rotunde, roşii, sau mari şi caraghioase, iar buzele erau exagerate. Unii purtau jobene de toate culorile, alţii pălării ţuguiate, la cîţiva se ridicau drept în sus trei smocuri de păr roşu-aprins, şi iarăşi alţii aveau chelii lucii ca oglinda. Cea mai mare parte din ei şedeau pe turnul gingaş din preţiosul filigran de argint, erau agăţaţi de el, făceau echilibristică şi ţopăiau

încercînd să-l distrugă.
Bastian alergă afară.
— Hei, voi de colo, le strigă în sus, încetaţi imediat! Nu puteţi face una ca asta!
Făpturile se opriră şi priviră toate în jos spre el. Cineva de sus de tot întrebă:
— Ce-a spus?
Iar altcineva strigă de jos în sus:
— Ăla de colo spune că nu putem face una ca asta.
— De ce spune că nu putem face una ca asta? întrebă o a treia făptură.
— Pentru că nu aveţi voie s-o faceţi! strigă Bastian. Nu se poate să distrugeţi totul!
— Ăla de colo spune că nu se poate să distrugem totul, comunică prima molie-clovn celorlalte.
— Ba da, se poate, răspunse alta şi rupse o bucată mare din turn.
Prima strigă iar în jos către Bastian, ţopăind ca o nebună:
— Ba da, se poate!
Turnul se clătină şi începu să trosnească îngrijorător.
— Ce faceţi acolo! strigă Bastian. Era furios şi speriat, nu ştia însă ce-ar putea face, căci aceste fiinţe erau într-adevăr foarte hazlii.
— Ăla de colo, se adresă din nou prima molie tovarăşelor ei, întreabă ce facem acolo.
— Şi ce facem de fapt? dori să ştie alta.
— Facem pozne, declară a treia.
La aceste cuvinte toate cele din jur izbucniră într-o imensă chicoteală.
— Facem pozne! îi strigă prima molie în jos lui Bastian, fiind cît pe-aci să se înece de rîs.
— Dar turnul se va prăbuşi dacă nu încetaţi! strigă Bastian.
— Ăla de colo, le comunică celorlalte prima molie, spune că turnul se va prăbuşi.
— Ei şi? spuse alta.
Iar prima strigă în jos:
— Ei şi?
Bastian rămase fără grai, şi mai înainte de a fi în stare să găsească un răspuns potrivit, toate moliile-clovn atîrnate de turn începură dintr-o dată să joace în aer un fel de horă, la care

fireşte că nu se ţineau de mîini, ci în parte de picioare, în parte de ceafă, unele se învîrteau cu capul în jos, iar toate chiuiau şi rideau.

Ceea ce făceau acolo micuţele zburătoare părea atît de vesel şi de caraghios, încît Bastian începu şi el să rîdă, fără voia sa.

— Dar n-aveţi voie s-o faceţi! strigă el. E opera aharailor!

— Ăla de colo, se adresă din nou prima molie-clovn tovarăşelor ei, spune că n-avem voie s-o facem.

— Avem voie să facem orice, strigă alta dîndu-se peste cap prin aer, avem voie tot ce nu ni se interzice. Şi cine să ne interzică ceva? Noi sîntem şlamufele!

— Cine ne interzice ceva? strigară toate moliile-clovn în cor. Noi sîntem şlamufele!

— Eu! răspunse Bastian.

— Ăla de colo, spuse prima molie celorlalte, spune că „eu"

— Cum aşa, tu? întrebară celelalte. Tu n-ai dreptul să ne interzici nimic.

— Nu eu! le explică prima, ăla de colo spune că „el".

— De ce spune ăla de colo „el", doriră să ştie celelalte, şi cui îi spune „el"?

— Cui îi spui „el"? strigă în jos prima molie.

— Nici n-am spus „el", strigă în sus Bastian, pe jumătate supărat şi pe jumătate rîzînd. Vă spun că vă interzic să demolaţi turnul.

— Ne interzice, le explică prima molie celorlalte, să demolăm turnul.

— Cine? întrebă o nou-venită.

— Ăla de colo, răspunseră celelalte.

Iar cea nou-venită spuse:

— Nu-l cunosc pe ăla de colo. Cine e de fapt?

Prima molie strigă:

— Hei, ăla de colo, cine eşti de fapt?

— Nu sînt ăla de colo, strigă Bastian de-acum furios, sînt Bastian Balthasar Bux şi am făcut din voi şlamufe ca să nu mai plîngeţi şi să vă văitaţi. Azi-noapte mai eraţi încă aharai nefericiţi. Aţi putea vorbi mai respectuos cu binefăcătorul vostru!

Toate moliile-clovn încetaseră simultan să ţopăie şi să danseze şi îşi îndreptară privirile către Bastian. Brusc se lăsă o linişte mormîntală.

— Ce-a spus ăla de colo? şopti o molie care şedea ceva mai departe, dar cea de lîngă ea o pocni peste pălărie, încît aceasta îi lunecă peste ochi şi urechi.

Toate celelalte făcură:

Atunci izbucni o agitaţie de-a dreptul ridicolă printre moliile-clovn, una o spunea mai departe alteia, iar în cele din urmă nenumăratele zburătoare care pînă atunci fuseseră răspîndite prin toată zănoaga fîlfîiră şi se adunară într-un singur ghem în jurul lui Bastian, ţipîndu-şi reciproc la urechi:

— Aţi auzit? Aţi înţeles? El e finecăbătorul nostru! Se numeşte Natsiban Baltebux! Ba nu, se numeşte Buxian Nifebăcătorul! Prostii, se numeşte Stabian Buxitorul! Ba nu, Baldrian Hix! Şlux! Babeltran Totulnife! Nix! Flax! Trix!

Întreaga societate nu-şi mai încăpea în piele de entuziasm. Îşi dădeau reciproc mîinile, îşi ridicau pălăriile şi se băteau pe umeri şi pe burţi stîrnind nori mari de praf.

— Sîntem nemaipomenit de norocoase! strigau ele. Trăiască Buxifăcătorul nostru Sansibar Bastelfain!

Ţipînd şi rîzînd mereu, întregul roi se avîntă în înălţimi şi plecă învîrtejindu-se. Zgomotul se stinse în depărtare.

Bastian stătea pe loc şi abia mai ştia cum se numea cu adevărat.

Nu mai era chiar atît de sigur că făcuse într-adevăr un bine.

— Ai vrea să mai spui încă o dată foarte rar şi răspicat? îl rugă prima molie pe un ton ostentativ de politicos.

— Sînt binefăcătorul vostru! strigă Bastian.

Tovarăşii de drum

SOARELE BĂTEA PIEZIŞ PRIN STRATUL întunecat de nori cînd porniră la drum în dimineaţa aceea. Ploaia şi vîntul se potoliseră în sfîrşit. În cursul dimineţii călăreţii mai străbătură două, trei zone de averse puternice, apoi însă vremea se lumină văzînd cu ochii.

Cei trei cavaleri erau de-a dreptul exuberanţi, glumeau şi rîdeau şi îşi făceau unul altuia tot soiul de farse. Bastian călărea însă tăcut şi cufundat în sine pe catîrul său, mergînd în fruntea convoiului. Iar cei trei cavaleri aveau bineînţeles mult prea mult

respect faţă de el pentru a îndrăzni să-l tulbure în gîndurile sale.
Ţinutul prin care treceau era acelaşi podiş stîncos ce părea că nu se mai sfîrseşte. Doar copacii se îndesau şi se înălţau treptat.
Atreiu, care, după obiceiul său, zbura pe Fuhur cu mult înaintea lor şi cerceta ţinutul în toate direcţiile, observase dispoziţia meditativă a lui Bastian încă din momentul plecării. Îl întrebă pe balaurul-noroc ce s-ar putea face pentru a-l înveseli pe prietenul său. Fuhur îşi rostogoli ochii rosii-rubinii şi spuse:
— E foarte simplu — parcă îşi dorea să călărească şi el o dată pe mine?
Scurt timp după aceea, cînd micul grup de călăreţi coti pe după un colţ de stîncă, văzu că sînt aşteptaţi acolo de Atreiu împreună cu balaurul-noroc. Amîndoi se întinseseră tihnit la soare şi clipeau spre noii veniţi.
Bastian opri catîrul şi-i privi lung.
— Aţi obosit? îi întrebă.
— Nici un pic, răspunse Atreiu, voiam doar să te-ntreb dacă vrei să mă laşi să călătoresc cîtva timp pe I-ha. N-am mai călărit niciodată pe un catîr. Trebuie să fie nemaipomenit, deoarece pe tine nu te plictiseşte deloc. Ai putea să-mi îngădui şi mie plăcerea, Bastian. Între timp ţi-l împrumut pe bătrînul meu Fuhur.
Obrajii lui Bastian se îmbujorară de plăcere.
— Adevărat, Fuhur, întrebă el, vrei să mă duci şi pe mine?
— Cu plăcere, mărite sultan, bubui glasul balaurului-noroc în timp ce făcea cu ochiul, încalecă şi ţin-te bine!
Bastian sări de pe cătîr şi se urcă dintr-un singur salt pe spinarea lui Fuhur. Se prinse cu mîinile de coama alb-argintie şi balaurul se înălţă în văzduh.
Bastian îşi amintea bine de călătoriile sale pe spinarea lui Graograman prin deşertul culorilor. Era însă cu totul altceva să călăreşti pe un balaur-noroc alb. Dacă goana pe puternicul leu de foc fusese ca o beţie şi ca un strigăt, unduirea moale a trupului mlădiu de balaur semăna cu un cîntec ba lin şi mîngîietor, ba puternic şi strălucitor. Mai ales atunci cînd Fuhur zbura în bucle cu iuţeala fulgerului în timp ce coama, firele de lîngă bot, precum şi perii lungi de pe picioare pîlpîiau ca nişte flăcări albe, zborul său semăna cu cîntările cerurilor. Mantia de argint a lui Bastian flutura în vînt în urma lui şi lucea în lumina

soarelui în mii de scîntei.

Către prînz aterizară lîngă ceilalţi care îşi ridicaseră între timp corturile pe un mic podiş de stînci scăldat în razele soarelui şi unde susura un pîrîiaş. Peste un foc aburea deja un cazan cu fiertură, iar alături aveau pregătite lipii. Caii şi catîrul stăteau deoparte pe o pajişte şi păşteau.

După-masă cei trei cavaleri hotărîră să meargă la vînătoare. Merindele lor erau pe sfîrşite, înainte de toate carnea. Pe drum auziseră ţipete de fazan prin tufişuri. Îl întrebară pe Atreiu dacă nu dorea să vină cu ei, căci fiind din neamul pieilor verzi era probabil şi un vînător pătimaş. Atreiu refuză însă invitaţia lor, multumindu-le. Aşadar, cei trei cavaleri îşi luară arcurile puternice, îşi prinseră cu curele pe spinare tolba cu săgeţi şi plecară în pădurea din apropiere.

Rămaseră numai Atreiu, Fuhur şi Bastian.

După o scurtă tăcere, Atreiu propuse:

— Ce-ar fi, Bastian, dacă ne-ai mai povesti cîte ceva despre lumea ta?

— Cam ce v-ar interesa? întrebă Bastian.

— Tu ce crezi, Fuhur? se adresă Atreiu balaurului-noroc.

— Mi-ar face plăcere să mai aflu ceva despre copiii din şcoala ta, răspunse acesta.

— Care copii? spuse mirat Bastian.

— Cei care şi-au bătut joc de tine, îl lămuri Fuhur.

— Copiii care şi-au bătut joc de mine? repetă Bastian încă şi mai mirat, nu ştiu nimic despre copii — şi e foarte sigur că nici unul n-ar fi îndrăznit să-şi bată joc de mine.

— Dar îţi mai aminteşti, interveni şi Atreiu în discuţie, că mergeai la şcoală?

— Da, spuse Bastian gînditor, îmi amintesc de o şcoală, adevărat.

Atreiu şi Fuhur schimbau între ei priviri.

— De asta m-am temut, murmură Atreiu.

— De ce anume?

— Ţi-ai pierdut iar o parte din memorie, răspunse serios Atreiu, de data aceasta e în legătură cu transformarea aharailor în şlamufe. N-ar fi trebuit s-o faci.

— Bastian Balthasar Bux, cuvîntă acum balaurul-noroc pe un ton aproape solemn, dacă pui vreun preţ pe sfatul meu, atunci nu mai folosi de aici înainte puterile ce ţi le dă AURYN. Căci altfel

vei fi în primejdie să-ţi uiţi şi ultimele amintiri — şi atunci cum vei mai izbuti să te întorci acolo unde e lumea ta?

— În realitate, mărturisi Bastian după ce se gîndi cîtva timp, nici nu-mi doresc să mă-ntorc acolo.

— Dar trebuie s-o faci! strigă Atreiu. Trebuie să te întorci şi să încerci să readuci ordinea în lumea ta, pentru ca oamenii să vină din nou la noi în Fantäzia. Căci altfel Fantäzia va fi din nou distrusă, mai curînd sau mai tîrziu, Şi totul s-ar dovedi că a fost inutil!

— Deocamdată mai sînt încă aici, spuse Bastian oarecum jignit, abia de curînd i-am dat Puişorului Lunii noul ei nume.

Atreiu tăcu.

— În orice caz, se amestecă iar Fuhur în vorbă, e limpede acum de ce n-am găsit nici cel mai mic indiciu despre cum s-ar putea întoarce Bastian. Dacă nu şi-o doreşte deloc...!

— Bastian, spuse Atreiu aproape rugător, nu există chiar nimic care să te atragă înapoi acasă? Nu există nimic ce să-ţi fie drag acolo? Nu te gîndeşti deloc la tatăl tău, care cu siguranţă te aşteaptă şi îşi face griji din pricina ta?

Bastian făcu din cap semn că nu.

— Nu cred. Poate că e chiar bucuros că a scăpat de mine.

Atreiu îşi privi speriat prietenul.

— Cînd vă aud ce vorbiţi, spuse Bastian cu amărăciune, aş putea crede că şi voi vreţi şă scăpaţi de mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Atreiu cu glasul schimbat.

— Aşa-i, răspunse Bastian, se pare că voi doi n-aveţi decît o singură grijă, şi anume cum să dispar cît mai curînd cu putinţă din Fantäzia.

Atreiu îl privi pe Bastian şi îşi scutură încet capul. Mult timp nici unul din cei trei nu mai spuse nici un cuvînt. Bastian începuse deja să regrete că-i învinuise pe amîndoi. Ştia foarte bine că nu era adevărat.

— Credeam, spuse în şoaptă Atreiu după cîtva timp, că sîntem prieteni.

— Da, strigă Bastian, chiar sîntem, şi vom fi mereu. Iertaţi-mă că am spus prostii.

Atreiu zîmbi:

— Şi tu să ne ierţi dacă te-am jignit. N-am făcut-o cu gînd rău.

— În orice caz, spuse împăciuitor Bastian, cum să vă urmez

sfatul...

Mai tîrziu se întoarseră cei trei cavaleri, împuşcaseră cîteva potîrnichi, un fazan şi un iepure.

Corturile fură strînse şi continuara călătoria. Bastian călărea acum din nou pe I-ha.

După-amiază ajunseră într-o pădure cu trunchiuri drepte şi foarte înalte. Erau conifere formînd la mare înălţime un acoperiş verde şi atît de compact încît aproape nici o rază de lumină nu ajungea pînă jos. Poate că de aceea nu creştea nici un fel de desiş.

Era tare plăcut să călăreşti pe pămîntul moale şi neted. Fuhur binevoise şi el să meargă împreună cu grupul de călători, căci dacă ar fi zburat cu Atreiu peste vîrfurile copacilor, i-ar fi pierdut cu siguranţă pe ceilalţi.

În timpul întregii după-amieze trecură prin semiîntunericul verde-închis printre trunchiurile înalte de copac. Către seară găsiră pe un deal ruinele unei cetăţi şi printre turnurile prăbuşite, zidurile, podurile şi încăperile ruinate descoperiră o cameră boltită destul de bine păstrată. Aici se hotărîră să-şi petreacă noaptea şi făcură pregătirile necesare. De data aceasta îi venise rîndul lui Hysbald roşcovanul să-l facă pe bucătarul şi dovedi că se pricepea mult mai bine. Fazanul pe care-l fripsese pe foc era tare gustos.

A doua zi de dimineaţă porniră mai departe. Toată ziua merseră prin pădure — ea arăta pretutindeni la fel. Abia cînd se înseră îşi dădură seama că probabil călăriseră într-un cerc mare, căci dădură din nou peste ruina cetăţii de unde porniseră. Doar că de data aceasta veneau spre ea dintr-o altă parte.

— Aşa ceva nu mi s-a întîmplat încă niciodată! spuse Hykrion răsucindu-şi mustaţa cea neagră.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor! spuse Hysbald clătinîndu-şi capul cel roşcovan.

— Nu se poate! mormăi Hydorn păşind ţeapăn cu picioarele sale lungi şi uscate prin ruinele cetăţii.

Totuşi aşa era, dovadă resturile ospăţului din ajun.

Atreiu şi Fuhur nu puteau nici ei sa-şi explice cum de putuseră să se înşele atît de amarnic. Dar amîndoi tăcură.

În timpul mesei de seară — de data aceasta aveau friptură de iepure pregătită oarecum acceptabil de Hykrion — cei trei cavaleri întrebară dacă Bastian n-ar fi dispus să le povestească

puţin din comoara amintirilor sale despre lumea din care venise. Bastian se scuză însă spunînd că-l doare gîtul. Şi cum toată ziua fusese tăcut, cavalerii îl crezură pe cuvînt. Îi dădură cîteva sfaturi folositoare împotriva durerilor sale şi apoi se culcară.

Numai Atreiu şi Fuhur bănuiau ce se petrecea cu Bastian.

Din nou porniră dis-de-dimineaţă, merseră toată ziua prin pădure avînd o deosebită grijă să se ghideze mereu după un anumit punct cardinal — dar cînd se lăsă seara, se aflară din nou în faţa ruinei cetăţii.

— Fir-ar să fie! izbucni Hykrion.

— Simt că înnebunesc! gemu Hysbald.

— Prieteni, spuse Hydorn pe şleau, ne putem lăsa de meserie, nu sîntem buni de cavaleri rătăcitori.

Bastian găsise încă din prima seară o firidă potrivită pentru I-ha, căci ei îi plăcea să stea din cînd în cînd singură depănîndu-şi gîndurile. O stingherea societatea cailor care nu vorbeau între ei decît despre originea lor nobilă şi despre arborele lor genealogic atît de distins. Cînd Bastian o conduse seara la locul ei, ea îi spuse:

— Stăpîne, eu ştiu de ce nu mai înaintăm.

— De unde poţi tu să ştii, I-ha?

— Fiindcă te port pe tine, stăpîne. Cînd nu eşti decît pe jumătate măgar, simţi tot felul de lucruri.

— Şi care ar fi motivul, după părerea ta?

— Nu mai doreşti să mergi mai departe, stăpîne. Ai încetat de a-ţi mai dori ceva.

Bastian o privi surprins.

— Eşti cu adevărat un animal înţelept, I-ha.

Făptura îşi mişcă ruşinată urechile cele lungi.

— Ştii de fapt în ce direcţie am mers mereu pînă acum?

— Nu, spuse Bastian, tu ştii?

I-ha făcu din cap semn că ştie.

— Pînă acum am mers către centrul Fantäziei. Aceasta era direcţia noastră.

— Spre Turnul de Fildeş?

— Da, stapîne. Şi am înaintat zdravăm, cît timp ne-am menţinut direcţia.

— Nu se poate, spuse Bastian îndoindu-se. Atreiu şi-ar fi dat seama, iar Fuhur cu atît mai mult. Dar nici unul din ei nu ştie nimic despre asta.

— Noi catîrii, spuse I-ha, sîntem fiinţe neroade şi fireşte că nu ne putem asemui cu balaurii-noroc, totuşi sînt cîteva lucruri pe care noi le ştim, stăpîne. Şi din ele face parte întotdeauna direcţia în care mergem. Sîntem născuţi astfel. Nu ne înşelăm niciodată. De aceea am ştiut tot timpul că vrei să ajungi la Crăiasa Copilă.

— La Puişorul Lunii... murmură Bastian, da, aş dori s-o revăd. Ea îmi va spune ce să fac.

Apoi mîngîie botul catifelat al catîrului şi-i şopti:

— Mulţumesc, I-ha, îţi mulţumesc!

A doua zi de dimineaţă Atreiu îl luă deoparte pe Bastian.

— Ascultă, Bastian, Fuhur şi cu mine trebuie să-ţi cerem iertare. Sfatul ce ţi l-am dat era pornit dintr-o intenţie bună — dar era nechibzuit. De cînd l-ai urmat, călătoria noastră nu mai înaintează. Fuhur şi cu mine am discutat mult despre asta în noaptea trecută. Nu vei mai izbuti să pleci de-aici, şi nici noi, cît timp nu-ţi doreşti din nou ceva. Şi din nou o să piară ceva din amintirile tale, totuşi nu rămîne nimic altceva de făcut. Nu putem decît spera că vei mai găsi la timp drumul de întoarcere. Dacă rămînem aici, tot n-ai nici un folos. Trebuie să foloseşti din nou puterea lui AURYN şi să-ţi găseşti următoarea dorinţă.

— Da, spuse Bastian, şi I-ha mi-a spus acelaşi lucru. De altfel o şi ştiu, următoarea mea dorinţă. Vino cu mine, căci vreau s-o audă cu toţii.

Se întoarseră la ceilalţi.

— Prieteni, spuse Bastian cu glas tare, pînă acum am căutat zadarnic drumul care să mă ducă înapoi în lumea mea. Mă tem că nu-l vom găsi niciodată dacă vom continua tot aşa. De aceea am hotărît să caut singura fiinţă care mă poate lămuri. E Crăiasa Copilă. Începînd de astăzi ţelul călătoriei noastre e Turnul de Fildeş.

— Ura! strigară cei trei cavaleri într-un singur glas.

Dar vocea de bronz a lui Fuhur răsună puternic:

— Renunţă, Bastian Balthasar Bux! Ceea ce doreşti e cu neputinţă! Nu ştii că Suverana Dorinţelor Cea cu Ochii de Aur nu poate fi întîlnită decît o singură dată? N-o vei mai revedea!

Bastian îşi ridică capul foarte sus.

— Puişorul Lunii îmi datorează foarte mult, spuse el iritat, şi nu-mi închipui că va refuza să mă primească.

— Vei mai învăţa, replică Fuhur, că uneori hotărîrile ei sînt

foarte greu de înţeles.

— Tu şi cu Atreiu, răspunse Bastian simţind cum furia creştea în el, vreţi să-mi daţi mereu sfaturi. Acum vedeţi voi înşivă unde ne-a dus faptul că v-am urmat sfatul. De-aici înainte voi hotărî singur. Am şi luat o decizie şi rămîne aşa cum am spus.

Respiră adînc şi continuă ceva mai calm:

— În afară de asta, judecaţi întotdeauna după voi. Sînteţi însă făpturi ale Fantäziei, iar eu sînt un om. De unde puteţi şti că pentru mine sînt valabile aceleaşi legi ca şi pentru voi? Cînd Atreiu îl purta pe AURYN, lucrurile stăteau altfel pentru el decît stau pentru mine. Şi apoi, cine să-i restituie Puişorului Lunii giuvaerul, dacă nu eu? Spui că nu poate fi întîlnită decît o singură dată? Dar eu am şi întîlnit-o de două ori. Prima dată ne-am văzut o clipă în momentul cînd Atreiu a sosit la ea, iar a doua oară atunci cînd a explodat oul cel mare. Pentru mine totul e altfel decît pentru voi. Şi am s-o văd şi a treia oară.

Toţi tăcură din gură. Cavalerii fiindcă nu înţelegeau despre ce se discută de fapt, iar Atreiu şi Fuhur Fiindcă se simţeau într-adevăr nesiguri acum.

— Da, spuse în sfîrşit Artreiu în şoaptă, poate că este aşa precum spui, Bastian. Nu putem şti cum se va purta Crăiasa Copilă cu tine.

După aceea porniră, iar după puţine ore, încă înainte de prînz, ajunseră la marginea pădurii.

În faţa lor se afla o pajişte întinsă, puţin deluroasă, prin care şerpuia un rîu. Cînd ajunseră la el, îi urmară cursul.

Din nou Atreiu zbură luînd-o înaintea grupului de călăreţi, încercuindu-l în arcuri largi, pentru a cerceta calea. Amîndoi erau însă plini de griji şi zborul lor nu era la fel de uşor ca mai înainte.

Odată, cînd se înălţaseră foarte sus şi zburaseră cu mult înaintea celorlalţi, văzură că în depărtare ţinutul părea tăiat brusc. O prăpastie stîncoasă ducea la o cîmpie situată mai jos şi care — atît cît se putea vedea — era tare împădurită. Rîul se prăbuşea într-acolo printr-o uriaşă cascadă. Locul acela nu putea fi însă atins de călăreţi decît cel mai devreme a doua zi.

Se întoarseră.

— Fuhur, întrebă Atreiu, crezi tu că Crăiesei Copile îi e totuna ce se întîmplă cu Bastian?

— Cine ştie, răspunse Fuhur, ea nu face nici o deosebire.

— Dar atunci, continuă Atreiu, ea e cu adevărat o...

— Nu pronunţa cuvîntul! îl întrerupse Fuhur. Ştiu ce vrei să spui, dar nu pronunţa cuvîntul.

Atreiu tăcu un timp înainte de a spune:

— E prietenul meu, Fuhur. Trebuie să-l ajutăm. Dacă nu se poate altfel, chiar împotriva voinţei Crăiesei Copile. Dar cum?

— Cu noroc, răspunse balaurul, şi pentru prima dată sună ca şi cum clopotul de bronz al glasului său ar fi avut o plesnitură.

În seara aceasta aleseră ca loc de popas pentru timpul nopţii o baracă goală de lîngă malul rîului. Fireşte că pentru Fuhur era prea strîmtă, şi el preferă, ca de atîtea ori mai înainte, să doarmă în înaltul văzduhului. Caii şi I-ha trebuiră de asemenea să rămînă pe afară.

În timpul mesei de seară Atreiu povesti despre cascadă şi strania prăbuşire a ţinutului pe care le văzuse. Apoi spuse în treacăt:

— De altfel, unii sînt pe urmele noastre.

Cei trei cavaleri se priviră.

— Hoho! strigă Hykrion răsucindu-şi întreprinzător mustaţa cea neagră, cîţi sînt?

— În spatele nostru am numărat şapte, răspunse Atreiu, dar nu pot ajunge aici mai înainte de mîine dimineaţă, presupunînd că vor călări toată noaptea.

— Sînt înarmaţi? se interesă Hysbald.

— N-am putut constata, spuse Atreiu, dar mai vin şi alţii din alte direcţii. Am văzut şase la apus, nouă la răsărit, şi doisprezece sau treisprezece ne vin în întîmpinare.

— Să aşteptăm pentru a vedea ce vor, spuse Hydorn. Treizeci şi cinci sau treizeci şi şase de oameni nu sînt primejdioşi nici măcar pentru noi, şi cu atît mai puţin pentru cavalerul Bastian sau Atreiu.

În noaptea aceasta Bastian nu-şi scoase sabia Sikanda, după cum făcuse pînă acum de cele mai multe ori. Dormi ţinînd mîna pe mîner. În vis văzu obrazul Puişorului Lunii. Îi zîmbea promiţător. Cînd se trezi, nu-şi aminti mai mult, dar visul îi întări speranţa de a o revedea.

Aruncînd o privire din uşa barăcii, văzu nedesluşit afară în ceaţa ce se ridicase din rîu şapte persoane. Două erau pe jos, iar ceilalţi şedeau pe diferite animale de călărie. Bastian îşi trezi încetişor tovarăşii.

Cavalerii îşi prinseră de brîie săbiile, apoi ieşiră toţi împreună din baracă. Cînd cei ce aşteptau afară îl zăriră pe Bastian, călăreţii coborîră şi pe urmă îngenunchează toţi şapte în acelaşi timp pe piciorul stîng, îşi plecară capetele şi strigară:

— Salut şi trăiască salvatorul Fantăziei, Bastian Balthasar Bux!

Noii veniţi arătau destul de ciudat. Unul dintre cei doi pedeştri avea un gît neobişnuit de lung pe care se afla un cap cu patru feţe, cîte una spre fiecare direcţie. Prima avea o expresie veselă, cea de-a doua, una furioasă, cea de-a treia, tristă, iar cea de-a patra, somnoroasă. Fiecare dintre feţe era fixă şi neschimbătoare, avea însă posibilitatea de cîte ori era cazul să întoarcă acea faţă ce corespundea cu starea sa de spirit din acel moment. Era vorba despre un patru-sferturi, numit în unele locuri şi temperamentnic.

Celălalt pedestru era ceea ce în Fantäzia se numeşte un cefalopod, sau picioare-la-cap, anume o fiinţă care nu are decît un cap purtat de picioare foarte lungi şi subţiri, fără trup şi fără mîini. Cefalopozii sînt mereu în drumeţie şi n-au o locuinţă stabilă. De cele mai multe ori cutreieră ţinutul în cete de mai multe sute, arareori se vede cîte unul singur. Se hrănesc cu ierburi. Cel de faţă, îngenuncheat acum înaintea lui Bastian era tînăr şi cu obrajii rumeni. Ceilalţi trei, care şedeau pe cai cam de mărimea unor capre, erau un pitic, un umbrăroi şi o drăgaică. Piticul avea o cunună de aur pe frunte şi era limpede că era un principe. Umbrăroiul era greu de văzut, căci de fapt era alcătuit doar dintr-o umbră pe care n-o făcea nimeni. Drăgaica avea un obraz ca de pisică şi bucle lungi aurii ce-o înveleau ca o mantie. Tot trupul îi era acoperit cu smocuri de blană la fel de aurii. Şi nu era mai mare decît un copil de vreo cinci ani.

Un alt vizitator călărind pe un bou era din ţinutul sassafranilor, al fiinţelor care se nasc bătrîni şi mor cînd au ajuns sugari. Acesta avea o barbă lungă, albă, chelie şi faţa zbîrcită, prin urmare era — judecind după criteriile sassafranice — foarte tînăr, cam de vîrsta lui Bastian.

Un djinn albastru venise pe o cămilă. Era lung şi slab şi purta un turban uriaş. Avea o înfăţişare omenească, deşi partea de sus a trupului său gol şi foarte muşchiulos arăta ca şi cum ar fi fost dintr-un metal albastru strălucitor. În locul nasului şi al gurii avea în obraz un uriaş plisc încovoiat de vultur.

— Cine sînteţi şi ce vreţi? întrebă Hykrion oarecum răstit.
În ciuda salutului ceremonios, nu părea foarte convins de caracterul inofensiv al vizitatorilor şi fusese singurul care nu lăsase încă din pumn mînerul săbiei.
Patru-sferturi, care îşi arătase pînă acum obrazul cel somnoros, îşi întoarse obrazul cel vesel şi spuse către Bastian, neluîndu-l deloc în seamă pe Hykrion:
— Stăpîne, noi sîntem principi din ţinuturi foarte diferite ale Fantäziei şi flecare din noi a pornit să-ţi aducă salutul său şi să-ţi ceară ajutorul. Vestea despre prezenţa ta a zburat de la un ţinut la altul, vîntul şi norii îţi pronunţă numele, valurile mării vestesc gloria ta prin foşnetul lor şi fiecare pîrîiaş povesteşte despre puterea ta.
Bastian îi aruncă o privire lui Atreiu, dar acesta îl privea serios şi aproape sever pe orator, nici cel mai uşor zîmbet nu i se ivea pe buze.
— Noi ştim, luă acum cuvîntul djinnul albastru, iar glasul său răsuna precum strigătul ascuţit al vulturului, că tu ai creat pădurea nopţii Perelin, precum şi deşertul culorilor Goab. Noi ştim că ai trecut Lacul lacrimilor şi că te-ai scăldat în el, ceea ce nimeni în întreaga Fantäzie n-ar fi izbutit s-o facă scăpînd cu viaţă. Ştim că ai trecut prin Templul Celor o Mie de Uşi şi ştim de asemenea ce s-a petrecut în oraşul de argint Amarganth. Noi ştim, stăpîne, că eşti în stare de orice. Dacă rosteşti un cuvînt, atunci apare ceea ce doreşti. De aceea te poftim să vii la noi şi să ne dăruieşti harul unei istorii proprii. Căci cu toţii n-avem aşa ceva.
Bastian se gîndi, apoi făcu din cap semn că nu.
— Acum nu pot încă face ceea ce-mi cereţi. Mai tîrziu am să vă ajut pe toţi. Mai întîi trebuie însă s-o întîlnesc pe Crăiasa Copilă. Aşa că ajutaţi-mă şi voi să găsesc Turnul de Fildeş.
Făpturile nu păreau defel dezamăgite. După ce se sfătuiră puţin între ele, se declarară toate foarte bucuroase de propunerea lui Bastian de a-l însoţi. Iar la scurt timp după aceea convoiul, care începuse să semene cu o caravană mică, se şi puse în mişcare.
În tot timpul zilei li se mai alăturară noi veniţi. Din toate părţile apărură nu numai solii anunţaţi din ajun de Atreiu, ci mult mai mulţi. Apărură fauni cu picioare de ţap şi uriaşe duhuri de noapte, zîne şi spiriduşi, călăreţi pe gîndaci şi trei-picioare, un

cocoş cît un bărbat, încălţat cu cizme cu carîmbi şi un cerb stînd pe cele două picioare din spate, cu coarne aurite şi purtînd un soi de frac. În general, printre nou-veniţi erau o mulţime de făpturi ce nu semănau deloc cu fiinţele omeneşti. Erau, de pildă, furnici de aramă cu coifuri pe cap, stînci umblătoare de formă bizară, animale-flaut cânt
Ând din ciocurile lor prelungi şi trei aşa-zişi băltăcoi care înaintau într-un chip foarte surprinzător, căci — dacă se poate spune aşa — se topeau la fiecare pas transformîndu-se într-o băltoacă, iar peste alt pas se închegau la loc. Totuşi cea mai ciudată dintre făpturile nou-sosite era poate un duo, ale cărui jumătăţi din faţă şi din spate puteau alerga separat una de cealaltă. Avea o vagă asemănare cu un hipopotam, doar că era vărgat roşu şi alastru.

Cu totul se strînseseră acum aproape o sută. Şi toţi veniseră să-şi aducă salutul lui Bastian, salvatorul Fantäziei, şi să-l roage să le dăruiască o istorie proprie. Dar primii şapte le explicaseră noilor veniţi că mai întîi vor călători pînă la Turnul de Fildeş, şi toţi au fost de acord să li se alăture. Hykrion, Hysbald şi Hydorn cu Bastian în fruntea convoiului care se făcuse acum destul de lung.

Către seară ajunseră la cascadă. Iar la căderea nopţii convoiul părăsise podişul mai înalt, coborîse pe o potecă de munte şerpuită şi se găsea acum într-o pădure de orhidee mari cît copacii. Erau flori uriaşe, bălţate şi oarecum neliniştitoare. De aceea, atunci cînd poposiră pentru noapte, hotărîră ca pentru orice eventualitate să stea pe rînd de pază în timpul nopţii.

Bastian şi Atreiu adunaseră muşchi ce creştea din plin peste tot şi îşi aşternuseră cu el un culcuş moale. Fuhur se aşeză încolăcit în jurul celor doi prieteni, cu capul înăuntru, încît erau separaţi de ceilalţi şi apăraţi ca într-un castel de nisip. Aerul era călduţ şi plin de o mireasmă stranie, izvorîtă din orhidee şi nu prea plăcută. Era în ea ceva ce prevestea nenorociri.

Mîna văzătoare

TOATE PETALELE ŞI FRUNZELE ORHIDEELOR erau acoperite de picături strălucitoare de rouă cînd caravana se puse din nou

în mişcare sub soarele dimineţii. În timpul nopţii nu se petrecuse nici un incident în afară de faptul că mai sosiseră şi alţi soli, alăturîndu-se celor veniţi în ajun, astfel că întreaga ceată ajunsese acum să numere aproape trei sute. Merita cu adevărat să fie privit spectacolul pe care îl oferea convoiul acestor făpturi atît de diferite.

Cu cît pătrundeau mai adînc în pădurea de orhidee cu atât mai neaşteptate deveneau culorile şi formele florilor. Şi în curînd cavalerii Hykrion, Hysbald şi Hydorn îşi dădură seama că impresia neliniştitoare ce-i îndemnase să pună gărzi de pază nu fusese cu totul neîntemeiată. Căci multe dintre orhidee erau plante carnivore şi destul de mari pentru a putea înghiţi un viţel întreg. E drept că nu se mişcau din proprie iniţiativă — din acest punct de vedere gărzile fuseseră inutile — dar cînd erau atinse, înşfăcau asemenea unei capcane. De cîteva ori cavalerii fură nevoiţi să-şi folosească săbiile pentru a elibera braţul sau piciorul unui tovarăş de călătorie sau al vreunui animal de călărie. Retezau întreaga floare şi apoi o tăiau bucăţele.

Bastian, călărind pe I-ha, era mereu înconjurat de tot soiul de fiinţe fantastice, care doreau fie să se facă remarcate, fie cel puţin să-l vadă de aproape. Bastian călărea însă tăcut şi cu faţa posomorită. O nouă dorinţă se trezise în el şi pentru prima oară era una care îl făcea să pară distant şi chiar morocănos.

Deşi se împăcaserâ, îl supăra mult în purtarea lui Atreiu şi a lui Fuhur faptul neîndoielnic că-l tratau ca pe un copil neajutorat pentru care se simţeau răspunzători şi pe care trebuiau ei să-l conducă şi să-l înveţe. Daca stătea să se gîndească, aşa fusese încă din prima zi a întîlnirii lor. De ce-şi permiteau una ca asta? Probabil că se simţeau superiori dintr-un motiv oarecare — chiar dacă aveau cele mai bune intenţii faţă de el. Fără îndoială că Atreiu şi Fuhur îl considerau un băieţel paşnic care avea nevoie de apărare. Iar acest lucru lui nu-i plăcea, nu-i plăcea deloc! Nu era paşnic! Vor vedea ei! Dorea să fie primejdios, primejdios şi temut! Cineva de care cu toţii trebuiau să se ferească — pînă şi Fuhur şi Atreiu.

Djinnul albastru — de altfel se numea Hluan — îşi croi drum prin îmbulzeala din jurul lui Bastian şi se plecă în faţa lui, cu braţele încrucişate pe piept.

Bastian opri catîrul.

— Ce-i, Illuan? Vorbeşte!

— Stăpîne, spuse djinnul cu glasul său de vultur, am stat şi am ascultat ce vorbeau noii noştri tovarăşi de drum. Unii dintre ei cunosc regiunea şi ştiu prea bine unde vom ajunge. Cu toţii tremură de frică, stăpîne.

— De ce? Ce-i cu această regiune?

— Pădurea de orhidee carnivore se numeşte grădina Ogiais şi ţine de castelul fermecat Horok, numit şi mîna văzătoare. Acolo locuieşte cea mai puternică şi mai rea vrăjitoare a Fantäziei. Numele ei e Xayide.

— Bine, răspunse Bastian, spune fricoşilor să se liniştească. Sînt şi eu cu ei.

Hluan se plecă din nou în faţa lui Bastian şi se îndepărtă.

Puţin mai tîrziu aterizară lîngă Bastian Atreiu şi Fuhur, care zburaseră mult înaintea celorlalţi. Convoiul tocmai poposea pentru masa de prinz.

— Nu mai ştiu ce să cred, începu Atreiu. La o depărtare de trei sau patru ore de drum am zărit în mijlocul pădurii orhideelor o clădire ce arată ca o mînă mare răsărind din pămînt. Face o impresie destul de înfricoşătoare. Dacă ne menţinem direcţia de pînă acum, ne îndreptăm taman într-acolo.

Bastian le povesti cele aflate între timp de la Hluan.

— În acest caz, spuse Atreiu, ar fi mai cuminte să schimbăm direcţia de mers, nu crezi?

— Nu, spuse Bastian.

— Dar nu există nici un motiv care să ne silească s-o întîlnim pe Xayide. Ar fi mai bine să evităm s-o vedem.

— Există un motiv, spuse Bastian.

— Care?

— Faptul că eu vreau, spuse Bastian.

Atreiu tăcu şi-l privi lung. Cum din toate părţile îl înconjuraseră locuitori ai Fantäziei pentru a prinde o privire din ochii lui Bastian, nu mai continuară discuţia.

După masa de prînz Atreiu se întoarse însă şi-i propuse lui Bastian pe un ton în aparenţă indiferent:

— N-ai avea poftă să zbori împreună cu mine pe Fuhur?

Bastian înţelese că Atreiu avea ceva pe inimă. Se urcară pe spinarea balaurului-noroc, Atreiu în faţă, Bastian în spatele lui, şi astfel se înălţară în văzduh. Era pentru prima oară că zburau împreună.

Abia ajunseră destul de departe pentru a nu mai fi auziţi, că

Atreiu şi începu să vorbească:
— E foarte greu acum să mai vorbească cineva singur cu tine. Dar trebuie neapărat să stăm de vorbă, Bastian.
— Mi-am închipuit, răspunse Bastian zîmbind. Ce s-a întîmplat?
— Locul unde am ajuns acum, începu şovăitor Atreiu, şi în direcţia în care înaintăm — sînt cumva în legătură cu vreo nouă dorinţă a ta?
— Probabil, răspunse Bastian puţin cam distant.
— Da, continuă Atreiu, aşa ne-am gîndit şi noi, Fuhur şi cu mine. Oare ce fel de dorinţă o fi?
Bastian tăcu.
— Să nu ma-nţelegi greşit, adăugă Atreiu, nu-i vorba că ne-am teme de ceva sau de cineva. Dar în calitate de prieteni de-ai tăi ne facem griji pentru tine.
— E inutil, răspunse Bastian, încă şi mai distant.
Atreiu tăcu mai multă vreme. În sfîrşit întoarse şi Fuhur capul spre ei şi spuse:
— Atreiu vrea să-ţi facă o propunere foarte înţeleaptă pe care ar trebui s-o asculţi, Bastian Balthasar Bux.
— Aveţi iar vreun sfat de dat? întrebă Bastian surîzînd ironic.
— Nu, nu-i un sfat, Bastian, răspunse Atreiu, e o propunere care n-are să-ţi placă în primul moment. Ar fi însă bine să te gîndeşti la ea înainte de a o respinge. Toată vremea noi ne-am stors creierii cum să te ajutăm. Totul se datorează efectului ce-l are asupra ta talismanul Crăiesei Copile. Fără puterea lui AURYN nu mai eşti în stare să realizezi dorinţele tale de-a înainta, dar o dată cu puterea lui AURYN te pierzi pe tine însuţi şi-ţi aminteşti tot mai puţin încotro vrei să mergi. Dacă nu facem nimic, va sosi momentul cînd nu vei mai şti deloc.
— Am mai discutat despre asta, spuse Bastian, şi altceva?
— Pe-atunci, pe cînd purtam eu giuvaerul, continuă Atreiu, totul era altfel. Pe mine m-a condus şi nu mi-a luat nimic. Poate fiindcă nu sînt om şi de aceea n-aveam de pierdut nici o amintire despre lumea oamenilor. Vreau să spun că nu mi-a dăunat cu nimic, ci dimpotrivă. Şi de aceea voiam să-ţi propun să-mi dai mie pe AURYN şi să mi te încredinţezi ca să vă conduc eu. Am să caut eu drumul în locul tău. Ce părere ai?
— Refuz! spuse Bastian rece.
Fuhur îşi întoarse din nou capul spre ei.

— Nu vrei să te gîndeşti cel puţin o clipă la propunerea noastră?

— Nu, răspunse Bastian, pentru ce?

Acum Atreiu se înfurie pentru prima oara.

— Bastian, bagă-ţi minţile în cap! Trebuie să înţelegi că nu poţi continua aşa! Nu-ţi dai seama cît de mult te-ai schimbat? Ce legătură mai ai tu cu tine însuţi? Şi ce se va mai întîmpla cu tine?

— Mulţumesc, spuse Bastian, vă mulţumesc foarte mult că vă interesaţi neîncetat de treburile mele! Dar, vorbind cinstit, aş fi mult mai mulţumit dacă m-aţi scuti în sfîrşit de părerile voastre. Căci eu — în cazul cînd aţi uitat — eu sînt cel ce-a salvat Fantäzia, eu sînt cel căruia Puişorul Lunii i-a încredinţat puterile ei. Şi trebuie să fi avut ea vreun motiv, căci altfel ar fi putut să-ţi lase ţie pe AURYN, Atreiu. Dar ţie ţi-a luat talismanul şi mi l-a dat mie! Spui că m-am schimbat? Da, dragul meu Atreiu, s-ar putea să ai dreptate! Nu mai sînt nătăfleţul paşnic şi încrezător pe care-l vedeţi în mine! Vrei să-ţi spun de ce doreşti de fapt să-l iei pe AURYN de la mine? Pentru că eşti pur şi simplu invidios pe mine, nimic altceva decît invidios. Nu mă cunoaşteţi încă, dar dacă veţi continua în felul acesta — şi v-o mai spun încă o dată cu binele — atunci veţi face cunoştinţă cu mine!

Atreiu nu răspunse. Zborul lui Fuhur îşi pierduse dintr-o dată tot avîntul, se tîra cu greu prin aer şi cădea mai jos şi tot mai jos ca o pasăre lovită de un glonte.

— Bastian, izbuti în sfîrşit să spună cu greu Atreiu, tu nu poţi crede cu adevărat tot ce-ai spus acum. Hai să uităm totul. N-ai spus niciodată nimic.

— Fie şi-aşa, răspunse Bastian, cum vrei tu. Nu eu am început. În ceea ce mă priveşte — să nu mai vorbim despre asta.

Cîtva timp nici unul dintre ei nu mai scoase un cuvint.

În depărtare apăru din pădurea orhideelor castelul Horok. Într-adevăr arăta ca o mînă uriaşă cu cinci degete întinse drept în sus.

— Un singur lucru aş vrea să-l mai lămuresc o dată pentru totdeauna, spuse pe neaşteptate Bastian, am hotărît să nu mă mai întorc deloc. Voi rămîne pentru totdeauna în Fantäzia. Îmi place foarte mult aici. Prin urmare, pot renunţa foarte uşor la amintirile mele. Iar în ceea ce priveşte viitorul Fantäziei: Sînt în

stare să-i dau Crăiesei Copile încă mii de nume noi. Nu mai avem nevoie de lumea oamenilor!

Fuhur făcu brusc o întoarcere completă şi zbură înapoi.

— Hei, strigă Bastian, ce faci? Zboară mai departe! Vreau să văd din apropiere cum arată castelul Horok!

— Nu mai pot, răspunse Fuhur cu o voce spartă, zău nu mai pot!

Cînd aterizară mai tîrziu lîngă caravană, îi găsiră pe tovarăşii lor de drum într-o mare agitaţie. Aflară că fuseseră atacaţi de o bandă de vreo cincizeci de gealaţi puternici, îmbrăcaţi în platoşe sau armuri negre ce-i făceau să semene cu nişte insecte. Mulţi dintre însoţitori fugiseră şi se întorceau abia acum, cîte unul sau în grup, alţii se apăraseră cu curaj fără a izbuti însă nici cel mai mic lucru. Uriaşii blindaţi nimiciseră orice împotrivire, ca şi cum pentru ei totul ar fi fost doar un joc de copii. Cei trei cavaleri Hykrion, Hysbald şi Hydorn se bătuseră eroic fără a învinge însă un singur adversar. Copleşiţi de puterea covîrşitoare a atacanţilor, fuseseră pînă la urmă dezarmaţi, puşi în lanţuri şi tîrîţi de acolo. Unul dintre cei în armuri negre strigase cu un glas sunînd ciudat a tinichea:

— Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpîna castelului Horok, către Bastian Balthasar Bux. Cere ca salvatorul să i se supună necondiţionat şi să-i jure că o va sluji cu credinţă ca sclav cu tot ce este, cu tot ce are şi cu tot ce ştie. Iar dacă nu e gata să i se supună şi se gîndeşte la vreun vicleşug pentru a se împotrivi voinţei lui Xayide, atunci cei trei prieteni ai săi, Hykrion, Hysbald şi Hydorn, îşi vor sfîrşi zilele schingiuiţi, stingîndu-se de o moarte lentă, îngrozitoare şi cruntă. Aşadar, trebuie să se hotărască repede, căci răgazul expiră mîine la răsăritul soarelui. Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpîna castelului Horok, către Bastian Balthasar Bux. Solia a fost transmisă.

Bastian îşi muşcă buzele. Atreiu şi Fuhur priveau ţintă drept înainte, dar Bastian ştia foarte bine ce gîndeau. Iar faptul că pe chipul lor nu se putea citi nimic îl înfuria şi mai mult. Acum însă nu era momentul potrivit să le ceară socoteală. Se va mai ivi vreo ocazie şi mai tîrziu.

— În nici un caz nu mă voi supune şantajului lui Xayide, aceasta e limpede, spuse el cu glas tare celor din jurul său, trebuie să întocmim degrabă un plan cum să-i eliberăm pe cei

trei prizonieri.

— Nu va fi uşor, spuse Hluan, djinnul cel albastru cu ciocul de vultur. Cu indivizii aceia negri nu ne putem măsura, după cum s-a şi văzut. Şi chiar dacă tu, stăpîne, împreună cu Atreiu şi cu balaurul-noroc veţi lupta în fruntea noastră, totuşi va dura prea mult pînă ce vom cuceri castelul Horok. Viaţa celor trei cavaleri e în mîna lui Xayide şi îndată ce va vedea că atacăm, îi va ucide. Lucrul mi se pare sigur.

— Atunci, să facem în aşa fel, spuse Bastian, încît s-o luăm prin surprindere.

— Cum am putea face una ca asta? întrebă patru-sferturi care acum îşi întoarse spre ei obrazul cel furios, arătînd destul de înspăimîntător. Xayide e foarte isteaţă şi va fi pregătită pentru orice posibilitate.

— Mă tem şi eu de acelaşi lucru, spuse principele pitic, sîntem prea mulţi pentru ca ea să nu-şi dea seama că ne apropiem de castelul Horok. O asemenea expediţie militară nu poate fi ascunsă, nici chiar noaptea. Cu siguranţă că a pus gărzi pentru a ne pîndi.

— În cazul acesta, reflectă Bastian, putem folosi tocmai prevederea ei pentru a o înşela.

— Ce vrei să spui, stăpîne?

— Trebuie să plecaţi cu întreaga caravana într-o altă direcţie, ca să pară că aţi luat-o la fugă, că am renunţat să-i eliberăm pe cei trei prizonieri.

— Şi ce se va întîmpla cu prizonierii?

— Voi prelua eu totul împreună cu Atreiu şi cu Fuhur.

— Numai voi trei?

— Da, spuse Bastian. Fireşte, numai dacă Atreiu şi Fuhur vor să mă ajute. Dacă nu, o voi face singur.

Priviri admirative se îndreptară spre el. Cei ce se aflau mai aproape comunicau în şoaptă vestea celor ce se aflau mai departe şi nu putuseră auzi.

— Stăpîne, strigă djinnul albastru, evenimentul va intra în istoria Fantäziei, indiferent că vei învinge sau că vei fi înfrînt.

— Voi veniţi cu mine, se întoarse către Atreiu şi Fuhur, sau aveţi iar vreo propunere de-a voastră?

— Nu, spuse Atreiu încetişor, venim cu tine.

— Atunci, porunci Bastian, să pornească acum convoiul, cît timp mai e lumină. Trebuie să dăm impresia că am luat-o la

fugă, prin urmare grăbiţi-vă! Noi vom aştepta aici să se întunece. Mîine dimineaţă ne revedem — împreună cu cei trei cavaleri, sau deloc. Acum plecaţi!

Tovarăşii de drum se înclinară în tăcere în faţa lui Bastian, pe urmă porniră. Bastian, Atreiu şi Fuhur se pitiră în tufele de orhidee şi aşteptară nemişcaţi şi tăcuţi să se lase noaptea.

În timp ce se lăsa amurgul, auziră dintr-o dată un uşor zornăit şi văzură cinci uriaşi în platoşe negre pătrunzînd în lagărul părăsit. Se mişcau într-un chip straniu, mecanic şi toţi la fel. Păreau cu totul dintr-un metal negru, pînă şi feţele lor erau ca măştile de fier. Se opriră cu toţii în acelaşi timp, se întoarseră cu toţii în direcţia în care dispăruse caravana şi o luară, fără să fi schimbat vreo vorbă între ei, pe drumul pe unde plecase ea. Păşeau cu toţii în acelaşi tact. Apoi se lăsă din nou tăcerea.

— Planul nostru se pare că funcţionează, şopti Bastian.

— Nu erau decît cinci, răspunse Atreiu. Unde sînt ceilalţi?

— Desigur că cei cinci îi vor chema într-un fel oarecare, îşi spuse Bastian părerea.

Cînd în sfîrşit se întunecase de tot, se tîrîră cu băgafe de seamă afară din ascunzişul lor, iar Fuhur se înălţă fără nici un zgomot cu cei doi călăreţi ai săi sus în văzduh. Zbură cît putu mai jos peste culmile pădurii de orhidee pentru a nu fi descoperit. Pentru început direcţia era bine stabilită, căci era aceeaşi pe unde zburase şi după-amiază. După ce plutiseră rapid prin aer cam un sfert de oră, se puse întrebarea dacă şi cum vor găsi castelul Horok. Bezna era de nepătruns. Dar după cîteva minute văzură castelul apărînd în faţa lor. Miile sale de ferestre erau luminate strălucitor. Se părea că Xayide ţinea foarte mult să fie văzut castelul. Lucru lesne de înţeles dacă avem în vedere că aştepta vizita lui Bastian, deşi într-un alt sens.

Din prudenţă, Fuhur se lăsă la pămînt printre orhidee, căci îmbrăcămintea sa albă din solzi sidefii lucea şi reflecta lumină, iar pînă una-alta, nu trebuiau să fie văzuţi.

La adăpostul plantelor se apropiară de castel. În faţa porţii mari de intrare stăteau de gardă zece uriaşi în platoşe negre. Iar la fiecare din ferestrele strălucitor luminate stătea cîte unul din ei, negru şi nemişcat ca o umbră ameninţătoare.

Castelul Horok se afla pe o înălţime golaşă. Clădirea avea într-adevăr forma-unei mîini gigantice, crescute din pămînt.

Fiecare deget era un turn, iar degetul cel gros avea un balconaş de unde pornea de asemenea un foişor. Totul era înalt de mai multe etaje, fiecare falangă formînd cîte unul, iar ferestrele aveau forma unor ochi luminoşi pîndind în toate direcţiile ţinutului. Pe bună dreptate purta numele de mîna văzătoare.

— Trebuie să descoperim, îi şopti Bastian în ureche lui Atreiu, unde sînt ascunşi prizonierii.

Atreiu dădu din cap şi îi făcu semn lui Bastian să tacă şi să rămînă pe lîngă Fuhur. Apoi se tîrî pe burtă mai departe, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dură multă vreme pînă ce se întoarse.

— M-am furişat în jurul întregului castel, şuşoti el, nu există decît această singură intrare. Dar e mult prea bine păzită. Numai sus de tot, în vîrful degetului mijlociu, am descoperit o lucarnă unde pare că nu păzeşte nici un uriaş cu platoşă. Dar dacă zburăm acolo sus cu Fuhur, ne vor vedea cu siguranţă. Prizonierii sînt probabil în beci; în orice caz, am auzit la un moment dat un strigăt prelung de durere ce părea să vină de la mare adîncime.

Bastian se încordă gîndindu-se. Apoi şopti.

— Voi încerca să ajung la lucarnă. Tu şi cu Fuhur trebuie să faceţi ceva ca să atrageţi atenţia paznicilor. Faceţi-i să creadă că avem de gînd să atacăm poarta de intrare. Trebuie să-i atrageţi pe toţi încoace. Dar numai să-i atrageţi, mă înţelegi? Nu cumva să porneşti vreo luptă cu ei! Între timp eu voi încerca să mă caţăr prin spate pe mînă. Ţine-i pe paznici aici cît poţi de mult. Dar să pui totul în joc! Lasă-mi timp cîteva minute înainte de-a începe!

Atreiu făcu semn din cap că a înţeles şi îi strînse mîna. Pe urmă Bastian îşi scoase mantia argintie şi se strecură în întuneric. Se furişă în jurul clădirii descriind un semicerc mare. Abia ajunse la partea din spate a castelului, că-l şi auzi pe Atreiu strigînd cu glas tare:

— Hei! îl ştiţi pe Bastian Balthasar Bux, salvatorul Fantäziei!? A sosit, dar nu pentru a cerşi mila lui Xayide, ci pentru a-i mai da încă o şansă de a-i elibera de bunăvoie pe prizonieri. Cu această condiţie îi vom lăsa viaţa ei cea nelegiuită!

Din tufăriş, Bastian abia mai izbuti să privească pe după un colţ al castelului. Atreiu îşi pusese pe umeri mantia de argint şi îşi strinsese părul negru-albăstrui în forma unui turban. Cine nu-i

cunoştea prea bine putea într-adevăr să-i confunde.

Uriaşii negri în armură zăboviră nehotărîţi timp de cîteva clipe. Dar numai timp de cîteva clipe. Pe urmă se repeziră la Atreiu, se auzeau paşii lor cum bocăneau metalic. Umbrele de la ferestre începură şi ele acum să se mişte, îşi părăseau posturile pentru a vedea ce se întîmplă. Alţii se îmbulzeau ieşind în număr mare prin poarta de intrare. Cînd primii ajunseră însă pînă aproape de Atreiu, el le scăpă printre degete cu o iuţeală nemaipomenită şi în momentul următor apăru peste capetele lor, şezînd pe Fuhur. Uriaşii negri gesticulau cu săbiile lor prin aer şi săreau în sus, dar nu-l mai puteau atinge.

Bastian o zbughi fulgerător spre castel şi începu să se caţăre pe faţadă. Din cînd în cînd se mai oprea pe bordura ferestrelor sau pe meterezele zidurilor, dar de cele mai multe ori nu se sprijinea decît în vîrful degetelor. Urca mai sus şi tot mai sus; la un moment dat se desprinse o bucăţică din zid pe care îşi pusese piciorul şi timp de cîteva secunde rămase agăţat într-o singură mînă, se trase însă mai sus, găsi ce să apuce cu cealaltă mînă şi urcă mai departe. Cînd ajunse în sfîrşit la turnuri, înaintă mai repede, căci distanţa dintre ele era atît de mică, încît putea să se proptească între ele şi să se salte astfel în sus.

În sfîrşit ajunse la lucarnă şi se strecură înăuntru. Într-adevăr, cine ştie de ce, nu era nici un paznic în această încăpere din turn. Deschise uşa şi văzu în faţa sa o scară în spirale foarte strînse. Începu să coboare tiptil. Cînd ajunse cu un etaj mai jos, văzu doi paznici negri stînd lîngă o fereastră şi privind la ce se întîmpla în faţa castelului. Izbuti să lunece fără zgomot prin spatele lor, fără ca ei să-l observe.

Se furişă mai departe, peste alte scări, prin ganguri şi coridoare. Un lucru era sigur, uriaşii cu armuri negre puteau fi într-adevăr de neînfrînt în luptă, dar ca paznici nu preţuiau mare lucru.

În sfîrşit, ajunse şi la subsol. Simţi de îndată după duhoarea stătută şi mucegăită, precum şi după frigul ce-l izbiră. Din fericire, toţi paznicii de aici alergaseră probabil sus pentru a-l prinde pe presupusul Bastian Balthasar Bux. În orice caz, nu putea fi zărit nici unul. Pe pereţi erau prinse făclii ce-i luminau calea. Drumul cobora şi cobora mereu. Lui Bastian i se păru că sub pămînt există tot atîtea caturi ca şi deasupra lui. În sfîrşit, ajunse la cel mai de jos şi zări imediat temniţa unde lîncezeau

Hykrion, Hysbald şi Hydorn. Arătau jalnic.
Atîrnau în aer peste o groapă ce părea a fi o gaură neagră fără fund, agăţaţi de lanţuri lungi de fier prinse de încheieturile mîinilor. Lanţurile treceau peste nişte scripeţi fixaţi de tavanul temniţei printr-o vîrtelniţă; aceasta însă era încuiată cu un lacăt mare de oţel şi nu putea fi mişcată din loc. Bastian era descumpănit.
Cei trei prizonieri îşi ţineau ochii închişi, păreau să atîrne acolo fără simţire, deodată însă Hydorn, cel rezistent, îşi deschise ochiul stîng şi murmură cu buzele uscate:
— Hei, prieteni, ia uitaţi-vă cine a venit!
Ceilalţi doi îşi ridicară şi ei cu greu pleoapele, iar cînd îl zăriră pe Bastian, un zîmbet flutură pe buzele lor.
— Ştiam că n-ai să ne părăseşti, stăpîne, spuse răguşit Hykrion.
— Cum aş putea să vă cobor de acolo? întrebă Bastian, vîrtelniţa e încuiată.
— Luaţi-vă sabia, izbuti să spună Hysbald, şi retezaţi lantutile.
— Ca să ne prăbuşim în prăpastie? întrebă Hykrion. Nu-i un plan prea bun.
— Nici sabia nu pot să mi-o scot, spuse Bastian, Sikanda trebuie să-mi sară singură în mînă.
— Hm, mîrîi Hydorn, asta-i partea proastă cu săbiile fermecate. Atunci cînd ai nevoie de ele sînt încăpăţînate.
— Hei! şopti brusc Hysbald, era pe-aici o cheie. Unde or fi vîrît-o?
— Era pe undeva o lespede de piatră desprinsă, spuse Hykrion. N-am putut vedea prea bine cînd m-au ridicat aici sus.
Bastian îşi încordă privirea. Lumina era slabă şi pllpîitoare, dar după puţină căutare, umblînd de colo-colo, descoperi pe jos o lespede de piatră ce ieşea puţin în afară. O ridică cu băgare de seamă şi într-adevăr găsi acolo o cheie.
Acum putu să descuie şi să scoată lacătul cel mare de la vîrtelniţă. Începu s-o răsucească încet, dar ea scîrţîia şi gemea atît de asurzitor, încît se auzea cu siguranţă şi în caturile de deasupra ale subsolului. Dacă uriaşii în armuri negre nu erau surzi de tot, ştiau de acum ce se întîmplă. Nu avea însă nici un rost să mai oprească. Bastian învîrti mai departe pînă ce cei trei cavaleri ajunseră să plutească peste gaură la nivelul marginii ei.

Începură să se legene încolo şi încoace şi în sfîrşit atinseră cu picioarele podeaua. Cînd îi văzu cu picioarele pe pămînt, Bastian îi cobori de tot. Căzură istoviţi şi rămaseră întinşi acolo unde se aflau. Dar lanţurile cele groase tot le mai erau legate de încheieturile mîinilor.

Lui Bastian nu-i mai rămînea mult timp de gîndire, căci acum paşi bocănitori se auzeau coborînd scările, mai întîi cîte unul, apoi mai mulţi şi tot mai mulţi. Veneau paznicii. Armurile lor luceau în lumina făcliilor precum platoşele unor insecte gigantice. Îşi smulseră săbiile din teacă, toţi dintr-o singură şi identică mişcare, şi porniră împotriva lui Bastian oprit la intrarea îngustă spre temniţă.

În clipa aceea, Sikanda sări în sfîrşit din teaca ei ruginită şi i se aşeză în mînă. Lama ei strălucitoare se repezi ca un fulger la primul uriaş cu platoşă şi mai înainte ca Bastian însuşi să fi priceput ce se petrece, îl şi tăiase bucăţi. Atunci se văzu ce era de fapt cu aceşti uriaşi: Erau găunoşi, nu se compuneau decît din platoşe ce se mişcau singure, în interiorul lor nu era nimic, doar vid.

Poziţia lui Bastian era bună, căci prin uşa strîmtă a temniţei uriaşii nu se puteau apropia decît unul cîte unul şi astfel Sikanda îi toca bucăţele. În curînd zăceau grămadă pe jos precum cojile negre ale ouălor unei păsări gigantice. După ce vreo douăzeci din ei fuseseră fărîmaţi, ceilalţi se hotărîră să schimbe tactica. Se retraseră pentru a-l aştepta probabil pe Bastian într-un alt loc, mai favorabil lor.

Bastian se folosi de acest prilej pentru a reteza repede cu tăişul Sikandei lanţurile din jurul încheieturilor mîinilor celor trei cavaleri. Hykrion şi Hydorn se ridicară greoi şi încercară să-şi scoată din teacă săbiile ce în mod inexplicabil nu le fuseseră luate, pentru a-l ajuta pe Bastian, dar mîinile lor deveniseră insensibile şi nu le mai dădeau ascultare. Hysbald, cel mai slab dintre ei trei, nu era în stare nici măcar să se ridice în picioare. Ceilalţi doi fură nevoiţi să-l sprijine.

— Nu vă faceţi griji, spuse Bastian. Sikanda n-are nevoie de nici un ajutor. Staţi în spatele meu şi nu-mi faceţi şi alte greutăţi încercînd să mă ajutaţi.

Ieşiră din temniţă, urcară încet scările şi ajunseră într-o încăpere mare cît o hală — iar aici se stinseră brusc toate făcliile. Dar Sikanda lumina puternic.

Auziră din nou cum se apropiau paşii bocănitori şi metalici ai multor uriaşi cu platoşe.

— Repede! spuse Bastian, înapoi pe scară. Mă apăr aici!

Nu mai apucă să vadă dacă cei trei îi ascultaseră porunca, întrucît Sikanda din mîna lui începuse să joace. Iar lumina orbitoare, albă, ce pornea de la ea, lumina hala ca ziua. Deşi atacatorii îl împingeau departe de intrarea la scară pentru a-l lovi din toate părţile, Bastian nu fu atins de nici una din puternicele lor lovituri. Sikanda se învîrtejea atît de rapid în jurul lui încît păreau a fi acolo sute de săbii ce nici nu se mai deosebeau una de alta. În sfîrşit, se găsi înconjurat de platoşe negre, sfărimate. Nu mai mişca nimic.

— Veniţi! le strigă Bastian tovarăşilor săi.

Cei trei cavaleri sosiră dinspre intrarea la scară şi holbară ochii.

— Aşa ceva, spuse Hykrion cu mustaţa tremurind, n-am mai văzut niciodată, pe legea mea!

— Am să le povestesc şi strănepoţilor, bîigui Hysbald.

— Iar ei nici n-or să ne creadă, adăugă Hydorn cu părere de rău.

Bastian stătea nehotărît locului, cu sabia în mînă. Brusc ea intră în teaca sa.

— Se pare că a trecut primejdia, spuse el.

— În orice caz, acea primejdie ce poate fi înfrîntă cu sabia, spuse Hydorn. Ce facem acum?

— Acum, răspunse Bastian, aş dori să fac cunoştinţă cu Xayide. Am să-i spun cîte ceva.

Toţi patru urcară scările subsolului pînă ce ajunseră la nivelul pămîntului. Aici, într-un soi de sală de intrare, îi aşteptau Atreiu şi Fuhur.

— Bravo, aţi acţionat foarte bine amîndoi! spuse Bastian bătîndu-l pe umăr pe Atreiu.

— Ce-a fost cu uriaşii în platoşe negre? se interesă Atreiu.

— Nuci găunoase! răspunse Bastian în treacăt. Unde-i Xayide?

— Sus în sala ei de vrăjitorie, răspunse Atreiu.

— Veniţi cu mine! spuse Bastian îmbrăcîndu-şi din nou mantia de argint pe care i-o înmînă Atreiu.

Pe urmă urcară cu toţii pe scările largi de piatră pînă la caturile de sus. Chiar şi Fuhur veni cu ei.

Cînd Bastian, urmat de oamenii săi, intră în marea sală de vrăjitorie, Xayide se ridică de pe tronul de mărgean roşu. Era mult mai înaltă decît Bastian şi foarte frumoasă. Purta o rochie lungă de mătase viorie, iar părul îi era roşu ca focul şi clădit înalt într-o pieptănătură stranie din cozi şi cosiţe. Faţa îi era albă ca varul, tot aşa şi mîinile lungi şi înguste. Privirea îi era ciudată şi tulburătoare, iar lui Bastian îi trebui cîtva timp pînă să-şi dea seama din ce cauză: avea cei doi ochi diferiţi, unul era verde, iar celălalt roşu. Părea să se teamă de Bastian, căci tremura toată. Bastian îi înfruntă privirea, iar ea îşi coborî genele lungi.

Încăperea era plină de fel de fel de obiecte neobişnuite al căror rost nu putea fi ghicit: globuri mari cu imagini pe ele, cadrane siderale şi pendule atîrnate de tavan. Printre ele se aflau vase preţioase în care ardeau mirodenii şi din ele ieşeau aburi grei diferit coloraţi ce se tîrau pe jos ca ceaţa.

Pînă acum Bastian nu scoase nici un cuvînt, ceea ce păru că o face pe Xayide să-şi piardă cumpătul, căci dintr-o dată alergă spre el şi se aruncă la pămînt în faţa lui. Pe urmă luă unul din picioarele lui şi şi-l aşeză ea însăşi pe ceafă.

— Domnul şi stăpînul meu, spuse ea cu un glas răsunînd adînc şi catifelat şi straniu voalat, ţie nu-ţi poate rezista nimeni în întreaga Fantäzie. Eşti mai puternic decît toţi puternicii şi mai primejdios decît toţi demonii. Dacă ai plăcere să te răzbuni pe mine fiindcă am fost atît de necugetată încît să nu recunosc măreţia ta, atunci poţi să mă calci în picioare. Am meritat furia ta. Dacă vrei însă să-ţi dovedeşti şi faţă de mine, cea nedemnă, mărinimia pentru care eşti vestit, atunci îngăduie să mă supun ţie ca sclavă ascultătoare şi să jur să-ţi slujesc cu tot ce sînt, cu tot ce am şi cu tot ce pot. Învaţă-mă să fac tot ceea ce doreşti şi voi fi învăţăcelul tău umil şi voi asculta de orice poruncă a ochilor tăi. Îmi pare rău pentru tot ce-am vrut să-ţi fac şi implor mila ta.

— Ridică-te, Xayide! spuse Bastian.

Fusese furios pe ea, dar cuvîntarea vrăjitoarei îi plăcuse. Dacă într-adevăr acţionase numai din neştiinţă şi dacă îi părea atît de rău de tot ce făcuse, ar fi fost sub demnitatea lui s-o mai şi pedepsească. Şi cum se arăta gata să înveţe tot ce-ar fi dorit el, nu mai exista de fapt nici un motiv pentru a-i respinge rugămintea.

Xayide se ridicase şi stătea cu capul plecat în faţa lui.

—Vrei să mă asculţi necondiţionat, fără să replici şi fără să cîrteşti, întrebă el chiar dacă ceea ce-ţi voi porunci ţi se va părea foarte greu?

— Vreau, domnul şi stăpînul meu, răspunse Xayide, şi vei vedea că putem îndeplini orişice dacă unim ştiinţa mea cu puterea ta.

— Bine, răspunse Bastian, atunci te iau în slujba mea. Vei părăsi castelul şi vei merge cu mine la Turnul de Fildeş, unde doresc să mă întîlnesc cu Puişorul Lunii.

Pentru o fracţiune de secundă ochii lui Xayide licăriră roşu şi verde, dar repede îşi coborî peste ei genele lungi şi spuse:

— Voi asculta, domnul şi stăpînul meu.

Coborîră cu toţii şi ieşiră afară, în faţa castelului.

— Mai întîi trebuie să-i regăsim pe tovarăşii noştri de drum, hotărî Bastian, cine ştie pe unde or fi acum.

— Nu foarte departe de aici, spuse Xayide, i-am rătăcit puţin.

— Pentru ultima oară, răspunse Bastian.

— Pentru ultima oară, stăpîne, repetă ea, dar cum să ajungem acolo? Să merg pe jos? Noaptea şi prin pădure?

— Ne va purta Fuhur, hotărî Bastian, e destul de puternic pentru a zbura cu noi toţi.

Fuhur îşi înălţă capul şi-l privi pe Bastian. Ochii săi roşii-rubinii scînteiau.

— Sînt destul de puternic, Bastian Balthasar Bux, răsună glasul lui de bronz, dar nu vreau s-o port pe această muiere.

— Ai s-o faci totuşi, spuse Bastian, căci îţi poruncesc eu.

Balaurul-noroc îl privi pe Atreiu care îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Bastian observase însă.

Toţi se aşezam pe spinarea lui Fuhur, care se înălţă îndată în văzduh.

— Încotro? întrebă el.

— Drept înainte, spuse Xayide.

— Încotro? mai întrebă Fuhur o dată, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Drept înainte, îi strigă Bastian, ai auzit foarte bine!

— Fă ce ţi se spune! îl îndemnă încetişor Atreiu, iar Fuhur făcu ce i se spuse.

O jumătate de oră mai tîrziu — începuseră să se ivească zorile — zăriră sub ei o mulţime de focuri de tabără, iar balaurul-noroc ateriză. Între timp mai sosiseră şi alţi locuitori ai Fantäziei, iar mulţi dintre ei îşi aduseseră şi corturi. Tabăra semăna cu un

adevărat oraş de corturi întinzîndu-se la marginea pădurii de orhidee pe o pajişte largă şi plină de flori.

— Cîţi sînt acum cu totul? se interesă Bastian, iar Hluan, djinnul albastru care condusese între timp convoiul şi apăruse acum pentru a-i saluta, îi spuse că nu putuseră fi număraţi cu precizie, dar cu siguranţă că se adunaseră aproape o mie. De altfel, se întîmplase ceva destul de ciudat: La puţin timp după ce ridicaseră tabăra, prin urmare încă înainte de miezul nopţii, apăruseră şi cinci gealaţi cu platoşe negre. Se purtaseră însă paşnic şi se ţinuseră la o parte. Fireşte că nimeni nu îndrăznise să se apropie de ei. Duceau cu ei o lectică mare din mărgean roşu care era însă goală.

— Sînt servitorii mei care-mi poartă lectica, spuse Xayide cu un ton rugător către Bastian, i-am trimis înainte de aseară. E modul cel mai plăcut de călătorie. Dacă-mi îngădui, stăpîne.

— Asta nu-mi place, o întrerupse Atreiu.

— De ce nu, întrebă Bastian, ce ai împotrivă?

— N-are decît să călătorească aşa cum vrea, răspunse Atreiu tăios, dar faptul că şi-a trimis lectica încă de aseară înseamnă că ştia mai dinainte că va veni aici. Toate acestea erau planul ei. În realitate victoria ta e o înfringere, Bastian. Intenţionat te-a lăsat să învingi pentru a te cîştiga în felul ei, ca să-i ţii parte.

— Încetează, strigă Bastian roşu de mînie, nu ţi-am cerut părerea! M-am săturat de veşnicele tale sfaturi! Şi acum vrei să-mi tăgăduieşti victoria şi să ridiculizezi mărinimia mea!

Atreiu voi să răspundă ceva, dar Bastian strigă la el:

— Ţine-ţi gura şi lasă-mă în pace! Dacă ţie şi lui Fuhur nu vă place ceea ce fac şi ceea ce sînt, vedeţi-vă de drumul vostru! Eu nu vă reţin! Duceţi-vă unde vreţi! M-am săturat de voi!

Bastian îşi încrucişă braţele pe piept şi îi întoarse spatele lui Atreiu. Cei din jur îşi ţineau răsuflarea. Atreiu rămase cîtva timp stînd drept şi cu capul sus. Tăcea. Pînă acum, Bastian nu-l mustrase niciodată de faţă cu alţii. I se pusese un nod în gît, încît cu greu mai putea trage aer în piept. Aşteptă; cîtva timp, cum însă Bastian nu se mai întoarse spre el, se răsuci încet pe călcîie şi plecă. Fuhur îl urmă.

Xayide zîmbea. Nu era un zîmbet bun.

Iar în aceeaşi clipă în Bastian se stinse orice amintire că în lumea sa fusese un copil.

Mînăstirea stelelor

UN ŞIR NESFÎRŞIT DE NOI SOLI DIN toate ţinuturile Fantäziei se adăuga necontenit mulţimii celor ce-l însoţeau pe Bastian în drumul său spre Turnul de Fildeş. Orice numărătoare se dovedi zadarnică, fiindcă îndată ce era încheiată, soseau mereu alţii. În fiece dimineaţă se punea în mişcare o oaste de mii de fiinţe, iar cînd poposeau, tabăra era cel mai ciudat oraş de corturi ce se poate imagina. Deoarece tovarăşii de drum ai lui Bastian se deosebeau foarte mult între ei, nu numai în privinţa aspectului, ci şi a dimensiunilor trupului, existau corturi de mărimea unei arene de circ şi altele nu mai mari decît un degetar. Trăsăturile şi vehiculele cu care călătoreau solii erau şi ele mai felurite decît se poate spune, începînd cu căruţe cu coviltir foarte obişnuite şi cu trăsuri, şi pînă la cît se poate de ciudate butii rostogolite, bile săritoare sau cutii cu picioare ce umblau singure de-a buşilea.

Între timp fusese procurat şi pentru Bastian un cort, cel mai splendid din toate. Avea forma unei căsuţe, era făcut din mătase lucioasă şi frumos colorată şi brodat peste tot cu imagini din fir de aur şi de argint. Pe acoperiş flutura un stindard cu un sfeşnic cu şapte braţe în chip de stemă. Interiorul era căptuşit cu pături şi perne. Oriunde se stabilea tabăra — cortul acesta era întotdeauna în centru. Iar djinnul cel albastru, care intre timp devenise un fel de valet şi gardă personală a lui Bastian, stătea santinelă în faţa intrării.

Atreiu şi Fuhur se mai aflau şi ei printre însoţitorii lui Bastian, dar de la mustrarea publică acesta nu mai vorbise mai un cuvînt cu ei. În taină Bastian aştepta ca Atreiu să cedeze şi să-şi ceară iertare. Dar Atreiu nu făcea nimic, şi nici Fuhur nu părea să fie dispus să-l respecte pe Bastian. Or tocmai acest lucru, îşi spunea Bastian, trebuiau ei să-l înveţe odată! Dacă era vorba să dovedească cine putea răbda mai multă vreme, atunci cei doi aveau să se convingă pînă la urmă că voinţa lui era de neclintit. Iar dacă aveau să cedeze, atunci avea să-i întîmpine cu braţele deschise. Dacă Atreiu va îngenunchea în faţa lui, îl va ridica şi-i va spune: „Să nu îngenunchezi înaintea mea, Atreiu, că eşti şi rămîi prietenul meu..." Dar deocamdată cei doi mergeau tot timpul în coada convoiului. Fuhur părea să fi uitat să mai zboare

şi umbla pe jos, iar Atreiu mergea lingă el, de cele mai multe ori cu capul plecat. Dacă mai înainte zburaseră ca avangardă în fruntea cortvoiului pentru a cerceta regiunea, acum mergeau în urma lui în chip de ariergardă. Bastian nu era prea bucuros, dar nu putea schimba nimic.

Cît timp expediţia era pe drum, Bastian călărea de cele mai multe ori în frunte pe catîrul său I-ha. E drept că i se întîmpla tot mai des să-şi părăsească postul ca s-o viziteze pe Xayide în lectica ei. Îl primea întotdeauna cu cel mai mare respect, îi ceda locul cel mai comod şi se aşeza la picioarele lui. Găsea întotdeauna vreo temă interesantă de conversaţie şi evita să-l întrebe despre trecutul lui din lumea oamenilor după ce observase că lui Bastian îi era neplăcut să vorbească despre acest subiect. Xayide fuma aproape neîntrerupt o narghilea orientală aflată mereu lîngă ea. Ţeava semăna cu o năpîrcă verde ca smaraldul, iar căpătîiul pe care-l ţinea între degetele ei lungi şi albe ca varul semăna cu capul unui şarpe. Cînd trăgea din ea părea că o sărută. Norişorii de fum ce-i scotea pe gură şi pe nări desfătîndu-se aveau de fiecare dată altă culoare, ba albaştri, ba galbeni, trandafirii, verzi sau mov.

— Voiam de mult să te întreb ceva, Xayide, spuse Bastian în timpul unei asemenea vizite, privind gînditor la uriaşii în platoşele lor de insecte negre şi care purtau lectica în paşi absolut identici.

— Sclava ta te ascultă, răspunse Xayide.

— Cînd am luptat cu uriaşii tăi în armură, continuă Bastian, a ieşit la iveală că nu sînt alcătuiţi decît din platoşe, iar pe dinăuntru sînt goi. Cum se face că se mişcă totuşi?

— Datorită voinţei mele, răspunse zîmbind Xayide. Tocmai fiindcă sînt goi ascultă de voinţa mea. Tot ce e gol poate fi condus de voinţa mea.

Îl examina pe Bastian cu ochii ei bicolori.

Într-un mod nedesluşit, Bastian se simţi tulburat de privirile ei, dar ea îşi şi coborîse genele lungi peste ochi.

— Aş putea să-i conduc şi eu prin voinţa mea? întrebă el.

— Desigur, domnul şi stăpînul meu, răspunse ea, şi chiar de sute de ori mai bine decît mine care în comparaţie cu tine sînt un nimic. Vrei să încerci?

— Nu acum, răspunse Bastian, căruia lucrul îi devenise neplăcut, poate altă dată.

— Îţi place oare mai mult, continuă Xayide, să călăreşti pe un catîr bătrîn decît să fii purtat de plăsmuiri mişcate de propria ta voinţă?

— I-ha mă poartă cu plăcere, spuse Bastian oarecum ursuz, se bucură că i se îngăduie să mă poarte.

— Prin urmare, o faci de dragul ei?

— De ce nu? răspunse Bastian. Ce-i rău în asta?

Xayide scoase fum verde pe nări.

— O, nimic, stăpîne. Cum ar putea fi rău ceva ce faci tu?

— Ce vrei să spui, Xayide?

Ea îşi plecă capul cu părul ca para focului.

— Te gîndeşti mult prea mult la ceilalţi, domnul şi stăpînul meu, şopti ea. Dar nimeni nu merită să-ţi sustragă atenţia de la propria ta propăşire, atît de importantă. Dacă nu te superi pe mine, o, stăpîne, îndrăznesc să-ţi dau un sfat: Gîndeşte-te mai mult la desăvîrşirea ta!

— Şi ce-are a face asta cu bătrîna I-ha?

— Nu mult, stăpîne, aproape nimic. Doar atît — nu-i un animal de călărie demn de cineva ca tine. Mă doare să te văd pe spinarea unui animal atît de... umil. Toţi tovarăşii tăi de drum se miră. Numai tu, domnul şi stăpînul meu, eşti singurul care nu ştii ce-ţi datorezi ţie insuţi.

Bastian nu spuse nimic, dar cuvintele ei i se întipăriră adînc în minte.

Cînd a doua zi convoiul cu Bastian şi I-ha în frunte trecea printr-un ţinut minunat de pajişti presărate din loc în loc cu mici crînguri de liliac înmiresmat, el folosi popasul de amiază pentru a urma sfatul lui Xayide.

— Ascultă, I-ha, spuse Bastian mîngîind-o pe gît, a sosit momentul să ne despărţim.

I-ha scoase un răget de durere.

— De ce, stăpîne? se plînse ea. Mi-am îndeplinit atît de rău îndatoririle?

Şi din colţurile ochilor ei căprui curgeau lacrimi.

— Nu, nu, se grăbi Bastian s-o consoleze, dimpotrivă, pe tot drumul acesta lung m-ai purtat atît de lin şi ai fost atît de răbdătoare şi plină de bunăvoinţă că acum vreau să te răsplătesc pentru cîte ai îndurat.

— Nu doresc nici o altă răsplată, răspunse I-ha, doresc doar să te port şi în continuare. Ce-aş putea dori mai mult decît atît?

— Nu mi-ai spus tu odată, continuă Bastian, că eşti tristă fiindcă cei din neamul vostru nu pot avea copii?

— Da, spuse I-ha tristă, deoarece mi-ar plăcea să le povestesc despre aceste zile atunci cînd voi fi foarte bătrînă.

— Bine, spuse Bastian, atunci am să-ţi spun o poveste care să se adeverească. Şi n-am să ţi-o spun decît ţie, ţie singură, căci este numai a ta.

Apoi luă în mîna urechea cea lunga a lui I-ha şi povesti şoptind în ea:

— Nu departe de-aici, într-un crîng de liliac, te aşteaptă tatăl fiul tău. E un armăsar alb cu aripi din pene de lebădă. Coama şi coada îi sînt lungi de ating pamîntul. Ne urmăreşte în taină de mai multe zile, căci e îndrăgostit peste măsură de tine.

— De mine? strigă I-ha aproape speriată, dar eu nu sînt decît un catîr şi nici tînără nu mai sînt!

— Pentru el, spuse Bastian în şoaptă, eşti cea mai frumoasă fiinţă din întreaga Fantäzie, tocmai fiindcă eşti aşa cum eşti. Poate şi fiindcă m-ai purtat pe mine. E însă foarte timid şi nu îndrăzneşte să se apropie de tine printre toate făpturile de aici. Trebuie să te duci tu la el, căci altfel va muri de dorul tău.

— Vai de mine şi de mine, spuse I-ha descumpănită, e chiar atît de grav?

— Da, îi şopti Bastian la ureche, iar acum rămîi cu bine, I-ha! Du-te cu încredere, ai să-l găseşti.

I-ha făcu cîţiva paşi, dar se mai întoarse o dată către Bastian.

— Ca să fiu sinceră, spuse ea, mi-e cam teamă.

— Curaj, spuse zîmbind Bastian, şi nu uita să povesteşti copiilor şi nepoţilor tăi despre mine!

— Mulţumesc, stăpîne! răspunse I-ha în felul ei simplu şi plecă.

Bastian privi lung în urma ei, cum tropăia depărtîndu-se, şi nu se simţea prea bucuros că o alungase. Intră în cortul său de gală, se culcă pe pernele cele moi şi privi ţintă în tavan. Îşi repeta mereu că îndeplinise cea mai arzătoare dorinţă a lui I-ha. Dar faptul nu-i alunga proasta dispoziţie. Căci depinde foarte mult de momentul şi de motivul pentru care îi faci cuiva o plăcere.

Toate acestea nu-l priveau însă decît pe Bastian, căci I-ha găsi într-adevăr armăsarul cel alb ca neaua şi înaripat şi nunti cu

el. Iar mai tîrziu avu un fiu care era un catîr alb înaripat şi fu numit Pataplan.

Stîrni mare vîlvă în Fantäzia, dar aceasta e o altă poveste şi va fi povestită altă dată.

De aici înainte Bastian călători în lectica lui Xayide. Ea se oferise chiar să coboare şi să meargă pe jos alături, pentru ca el să poată fi în largul său, dar Bastian nu voi să primească aşa ceva din partea ei. Prin urmare, acum şedeau împreună în încăpătoarea lectică de mărgean care se puse în fruntea convoiului.

Bastian însă continua să fie prost dispus, chiar şi faţă de Xayide care îl sfătuise să se despartă de i-ha. Dar Xayide descoperi destul de repede ce îl supăra. Răspunsurile lui monosilabice împiedicau închegarea unei conversaţii adevărate.

Pentru a-l mai înveseli, ea spuse voioasă:

— Aş dori să-ţi fac un dar, domnul şi stăpînul meu, dacă vei avea bunăvoinţa să-l primeşti de la mine.

De sub pernele pe care şedea, ea scoase o casetă foarte scump împodobită. Bastian se ridică nerăbdător. Xayide deschise caseta şi scoase din ea o cingătoare îngustă, alcătuită ca un fel de lanţ din mai multe zale mobile. Fiecare za, precum şi cheotoarea erau din sticlă străvezie.

— Cei asta? se interesă Bastian.

Cingătoarea zăngăni uşor în mîna ei.

— E o cingătoare care face invizibil pe cel ce-o poartă. Stăpîne, tu trebuie însă să-i dai un nume ca să-ţi aparţină ţie.

Bastian privi atent cingătoarea.

— Cingătoarea Gemmal, spuse el apoi.

Xayide dădu zîmbind din cap:

— Acum cingătoarea e a ta.

Bastian luă cingătoarea şi o ţinu nehotărît în mînă.

— M-ai vrea s-o încerci chiar acum, întrebă ea, pentru a te convinge de efectul ei?

Bastian îşi prinse cingătoarea în jurul şoldurilor şi simţi că-i venea exact pe măsură. E drept că simţi doar, căci nu se mai putea vedea pe sine, nici trupul, nici picioarele şi nici mîinile. Era o senzaţie foarte neplăcută şi încercă să deschidă imediat cheotoarea. Dar cum nu-şi mai vedea nici mîinile şi nici cingătoarea, nu izbuti.

— Ajutor! încercă el să strige cu vocea înăbuşită.

Brusc i se făcuse frică, gîndindu-se că nu va mai putea niciodată să-şi scoată cingătoarea şi că va fi nevoit să rămînă întotdeauna invizibil.

— Trebuie mai întîi să te înveţi să umbli cu ea, spuse Xayide, am păţit şi eu la fel. Domnul şi stăpînul meu, îngăduie-mi să te ajut.

Îşi întinse mînă în gol şi într-o clipă deschise cingătoarea, iar Bastian se văzu din nou pe sine. Suspină uşurat. Apoi izbucni în ris, iar Xayide zîmbi şi ea şi scoase fum din capătul-şarpe al narghilelei ei.

În orice caz izbutise să-i schimbe lui Bastian gîndurile.

— Acum eşti mai bine apărat împotriva oricărei primejdii, grăi ea blînd, şi acesta e un lucru la care ţin mai mult decît aş putea spune, stăpîne.

— Primejdie, întrebă Bastian oarecum zăpăcit, ce fel de primejdie?

— O, nimeni nu-i de-o seamă cu tine, şopti Xayide, atunci cînd eşti înţelept. Primejdia se află în tine însuţi şi de aceea e greu să fii apărat de ea.

— Ce vrei să spui cu asta — în mine însumi? întrebă Bastian.

— Înţelepciunea constă în a te ridica deasupra lucrurilor, fără să urăşti pe nimeni şi fără să iubeşti pe nimeni. Dar tu, stăpîne, încă mai ţii la prietenie. Inima-ţi nu e rece şi nepăsătoare ca un pisc de munte înzăpezit — şi astfel cineva ar putea să-ţi facă vreun rău.

— Şi cine ar putea fi acela?

— Cel la care totuşi mai ţii încă, stăpîne, în ciuda aroganţei sale.

— Exprimă-te mai limpede!

— Micul sălbatic obraznic şi lipsit de respect din neamul pieilor verzi, stăpîne.

— Atreiu?

— Da, şi împreuna cu el, şi neruşinatul Fuhur.

— Şi aceştia doi ar avea de gînd să-mi facă vreun rău?

Lui Bastian mai că-i venea să rîdă. Xayide şedea cu capul plecat.

— Asta n-am s-o cred în vecii vecilor, continuă Bastian, nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Xayide tăcu şi îşi plecă şi mai adînc capul.

După o îndelungată tăcere, Bastian întrebă:

— Şi cam ce-ar avea de gînd Atreiu să facă împotriva mea?

— Stăpîne, şopti Xayide, aş fi dorit să nu fi spus nimic.

— Acum spune tot, strigă Bastian, şi nu te opri la aluzii! Ce ştii?

— Tremur în faţa furiei tale, stăpîne, bîigui Xayide şi într-adevăr tremura toată, dar chiar de-ar fi să însemne sfîrşitul meu, am să-ţi spun tot: Atreiu plănuieşte să-ţi ia talismanul Crăiesei Copile, fie în ascuns, fie cu forţa.

Pentru o clipă lui Bastian i se tăie răsuflarea.

— Poţi s-o dovedeşti? întrebă el cu glasul stins.

Xayide făcu din cap semn că nu şi murmură:

— Cunoştinţele mele nu fac parte dintre cele ce se pot dovedi.

— Atunci ţine-le pentru tine! spuse Bastian şi sîngele i se urcă la cap, şi nu calomnia pe cel mai cinstit şi viteaz băiat din întreaga Fantäzie!

Cu aceste cuvinte coborî din lectică şi plecă.

Dusă pe gînduri, Xayide îşi plimbă degetele pe capul de năpîrcă, iar ochii ei roşii-verzui licăreau. După cîtva timp zîmbi iar şi, în timp ce din gură i se înălţa fum violet, şopti:

— Se va vedea, domnul şi stăpînul meu. Cingătoarea Gemmal ţi-o va dovedi.

Cînd tabăra fu pregătită pentru popasul de noapte, Bastian intră în cortul său. Îi porunci lui Hluan, djinnul cel albastru, să nu lase pe nimeni să intre, în nici un caz pe Xayide! Dorea să fie singur şi să reflecteze.

Socotea că nici nu merită să se mai gîndească la ceea ce-i spusese vrăjitoarea despre Atreiu. Altceva îl preocupa însă: cele cîteva cuvinte strecurate despre obligaţia lui de a căuta înţelepciunea.

Pînă acum trăise atît de multe, temeri şi bucurii, tristeţi şi victorii, grăbise de la împlinirea unei dorinţe la alta şi nu avusese linişte nici o clipă. Nimic nu-i dăduse liniştea şi mulţumirea dorită. A fi însă înţelept înseamnă a fi mai presus de bucurie şi durere, de teamă şi milă, de ambiţii şi de mîhniri. A fi înţelept înseamnă a te ridica deasupra tuturor sentimentelor, a nu urî şi a nu iubi pe nimeni şi nimic, dar şi a privi cu toată indiferenţa la sentimentele celor din jur. Cel ce era adevărat înţelept nu se mai lăsa impresionat de nimic. Era inaccesibil şi nimic nu-l mai putea atinge. Da, merita într-adevăr să doreşti a

fi astfel! Bastian era convins că în acest fel ajunsese la ultima sa dorinţă, acea dorinţă supremă ce urma să-l conducă la adevărata sa voinţă, după cum spusese Graograman. Acum credea că a înţeles ce a vrut să spună. Îşi dori să fie un mare înţelept, cel mai înţelept djn întreaga Fantäzie!

Ceva mai tîrziu ieşi din cort. Luna lumina locuri pe care mai înainte nici nu le băgase în seamă. Oraşul de corturi fusese ridicat într-o vale înconjurată de un arc larg de munţi cu forme bizare. Tăcerea era desăvîrşită. În vale mai erau presărate cîteva crînguri şi tufărişuri, mai sus, pe coastele munţilor, vegetaţia se rărea, iar şi mai sus înceta cu totul. Grupurile de stînci ce se înălţau sus de tot alcătuiau tot soiul de figuri de parcă ar fi fost create de mîna vreunui sculptor gigantic. Nu sufla vîntul şi cerul era senin. Toate stelele străluceau şi păreau mai apropiate decît alteori.

Sus de tot, pe culmea unuia din cele mai înalte piscuri, Bastian descoperi ceva ce părea o clădire cu cupolă. Desigur, era locuită, căci o lumină slabă pornea de la ea.

— Am observat-o şi eu, stăpîne, spuse Hluan cu glasul său hîrîit, stînd la postul său de la intrarea în cort. Ce-o fi oare?

Abia terminase de vorbit, cînd se auzi din mare depărtare un strigăt ciudat. Semăna cu acel „Uhuhuhu!" prelung al strigătului de cucuvea, dar mult mai puternic şi mai adînc. Apoi strigătul mai răsună şi a doua şi a treia oară, de data aceasta însă din mai multe voci.

Erau într-adevăr bufniţe, în număr de şase, după cum constată Bastian foarte curînd. Veneau din direcţia piscului şi a clădirii cu cupolă în vîrf. Soseau plutind pe aripi aproape imobile. Şi cu cît se apropiau mai mult, cu atît mai bine se vedea mărimea lor uimitoare. Zburau cu o iuţeală nemaipomenită. Ochii lor străluceau puternic, iar urechile cu smocuri de puf pe ele le ţineau ridicate în sus. Zburau fără nici un zgomot. Cînd se aşezară jos în faţa cortului lui Bastian, abia dacă se auzi un foşnet uşor al penelor din aripi.

Acum şedeau pe jos, fiecare din ele mai mare decît Bastian şi îşi suceau capetele cu ochii mari, rotunzi, în toate direcţiile. Bastian se apropie:

— Cine sînteţi şi pe cine căutaţi?

— Sîntem trimise de Uştu, mama intuiţiilor, răspunse una din cele şase bufniţe, sîntem solii zburători ai mînăstirii stelelor

Gigam.

— Ce fel de mînăstire e asta? întrebă Bastian.

— Este lăcaşul înţelepciunii, răspunse o altă bufniţă, unde sălăşluiesc călugării cunoaşterii.

— Şi cine e Uştu? iscodi Bastian în continuare.

— Unul din cei trei gînditori profunzi care conduc mînâstirea şi-i instruiesc pe călugării cunoaşterii, explică o a treia bufniţă. Noi sîntem solii de noapte şi aparţinem de ea.

— Dacă ar fi zi, adăugă a patra bufniţă, atunci şi-ar fi trimis solii, care sînt vulturi, altcineva, anume Şirkri, tatăl contemplaţiei. Iar la ora amurgului, între zi şi noapte, Jisipu, fiul deşteptăciunii, îşi trimite solii săi, vulpile.

— Cine sînt Şirkri şi Jisipu?

— Ceilalţi doi gînditori profunzi, stareţii noştri.

— Şi ce căutaţi aici?

— Îl căutăm pe marele înţelept, spuse cea de-a şasea bufniţă. Cei trei gînditori profunzi ştiu că se află în această aşezare de corturi şi-l roagă să-i lumineze.

— Marele înţelept, întrebă Bastian, cine e el?

— Numele lui, răspunseră toate cele şase bufniţe într-un singur glas, e Bastian Balthasar Bux.

— L-aţi şi găsit, răspunse el, eu sînt.

Bufniţele se plecară adînc, cu smucituri, lucru ce părea destul de hazliu, în ciuda mărimii lor înspăimîntătoare.

— Cei trei gînditori profunzi, spuse prima bufniţă, roagă cu smerenie şi veneraţie să vii la ei pentru a le dezlega enigma pe care nu au putut-o dezlega în întreaga lor viaţă atît de lungă.

Bastian îşi mîngîia gînditor bărbia.

— Bine, răspunse el în sfîrşit, dar aş dori să-i iau cu mine şi pe cei doi învăţăcei ai mei.

— Noi sîntem şase, răspunse bufniţa, şi cîte două din noi pot purta cîte unul din voi.

Bastian se întoarse către djinnul cel albastru.

— Hluan, adu-i pe Atreiu şi pe Xayide!

Djinnul se îndepărtă grabnic.

— Care e întrebarea la care trebuie să răspund? se interesă Bastian.

— Mare înţelept, spuse una dintre bufniţe, noi sîntem doar bieţi soli zburători neştiutori şi nu facem parte nici măcar din rangul cel mai de jos al călugărilor cunoaşterii. Cum am putea

noi oare să-ţi comunicăm enigma pe care n-au izbutit s-o lămurească cei trei gînditori profunzi în întreaga lor viaţă?

După cîteva minute Hluan se întoarse cu Atreiu şi cu Xayide. Pe drum le explicase pe scurt despre ce era vorba.

Cînd Atreiu ajunse în faţa lui Bastian, îl întrebă în şoaptă:

— De ce eu?

— Da, întrebă şi Xayide, de ce el?

— Veţi afla, le răspunse Bastian.

Se dovedi că, prevăzătoare, bufniţele aduseseră cu ele trei trapeze. Cîte două din ele apucară acum cu ghearele fringhiile de care atîrnau trapezele, Bastian, Atreiu şi Xayide se aşezară pe vergele, iar păsările de noapte cele mari se ridicară cu ei în aer.

Cînd ajunseră la mînăstirea stelelor Gigam, văzură că acea cupolă mare nu era decît partea de sus a unei clădiri foarte întinse, compusă din multe corpuri de casă cubice. Avea nenumărate ferestre mici, iar calcanul înalt era lipit de o prăpastie stîncoasă. Pentru vizitatorii nepoftiţi era greu sau deloc accesibilă.

În corpurile de casă cubice se aflau chiliile călugărilor cunoaşterii, bibliotecile, încăperile gospodăreşti, precum şi locuinţele solilor. Sub cupola cea mare se afla sala de adunare unde cei trei gînditori profunzi îşi ţineau cursurile.

Călugării cunoaşterii erau fiinţe ale Fantäziei de cele mai diferite forme şi obîrşii. Cînd voiau însă să intre în mînăstire, trebuiau să întrerupă orice legătură cu ţara şi cu familia lor. Duceau o viaţă aspră şi trebuiau să renunţe la multe, dedicîndu-se exclusiv înţelepciunii şi cunoaşterii. În comunitatea lor nu erau nicidecum primiţi toţi cei ce doreau. Examenele erau severe, iar cei trei gînditori profunzi erau neînduplecaţi. De aceea nu trăiau acolo niciodată mai mult de trei sute de călugări, dar tocmai astfel ei reprezentau elita celor mai luminate minţi din întreaga Fantäzie. Fuseseră şi vremuri cînd fraţii şi surorile întru înţelepciune ajunseseră să fie numai şapte, dar faptul nu modificase cu nimic severitatea examenelor. În momentul acela numărul călugărilor şi al călugăriţelor era ceva mai mare de două sute.

Cînd Bastian, urmat de Atreiu şi Xayide, fu dus în sala cea mare de cursuri, văzu în faţa sa o mulţime pestriţă de tot felul de făpturi fantazice, care se deosebeau de propriul său alai

numai prin faptul că toţi, indiferent ce erau, se îmbrăcaseră în rase aspre negre-cafenii. E greu de descris pum arăta, de pildă, o stîncă umblătoare sau un piticuţ.

Doar cei trei stareţi, gînditorii prefunzi, aveau trupul de om. Capetele lor nu erau însă omeneşti. Uştu, mama intuiţiilor, avea faţa de bufniţă. Şirkri, tatăl contemplaţiei, avea capul de vultur. În sfîrşit Jisipu, fiul deşteptăciunii, avea capul unei vulpi. Şedeau pe scaune înalte de piatră şi păreau foarte mari. Atreiu şi chiar Xayide păreau cuprinşi de sfială la vederea lor. Doar Bastian se apropie calm de ei. O linişte adîncă domnea în sala cea mare.

Şirkri, evident cel mai în vîrstă din cei trei şi şezînd la mijloc, arătă încet cu mîna spre un tron gol aşezat în faţa lor. Bastian luă loc pe el.

După o tăcere îndelungată, Şirkri începu să vorbească. Vorbea cu voce scăzută, iar glasul său răsuna surprinzător de adînc şi de sonor.

— Din vremuri străvechi medităm la enigma lumii noastre, Jisipu gîndeşte altfel despre ea decît presimte Uştu, iar intuiţia lui Uştu duce la alte concluzii decît cele pe care le contemplu eu, şi eu văd altfel decît gîndeşte lisipu. Dar lucrurile nu pot să mai continue astfel. De aceea te-am rugat pe tine, mare înţelept, să vii la noi şi să ne lămureşti. Vrei să ne îndeplineşti rugămintea?

— Vreau, spuse Bastian.

— Ascultă, deci, mare înţelept, întrebarea noastră: Ce e Fantäzia?

Bastian tăcu cîtva timp, apoi răspunse:

— Fantäzia e Povestea fără sfîrşit.

— Lasă-ne timp să-ţi înţelegem răspunsul, spuse Şirkri. Ne vom întîlni mîine la aceeaşi oră.

Toţi se ridicară în tăcere, cei trei gînditori profunzi, precum şi toţi călugării cunoaşterii, şi ieşiră din sală.

Bastian, Atreiu şi Xayide fură conduşi în chiliile pentru oaspeţi unde îi aştepta pe fiecare o gustare modestă. Culcuşurile erau simple paturi de scînduri cu pături aspre de lînă. Pentru Bastian şi Atreiu fireşte că n-avea nici o importanţă, doar Xayide ar fi dorit să obţină prin vrăji un pat mai plăcut, dar fu nevoită să constate că puterile ei magice nu aveau nici un efect în această mînăstire.

În noaptea următoare, la ora stabilită, se adunară din nou toţi călugării, precum şi cei trei gînditori profunzi, în sala cea

mare cu cupolă. Bastian se aşeză din nou pe tron, Xayide şi Atreiu stăteau la stînga şi la dreapta sa.

De data aceasta Uştu, mama intuiţiilor, fu cea care îl privi pe Bastian holbînd ochii rotunzi de bufniţă şi spunîndu-i:

— Ne-am gîndit la învăţătura ta, mare înţelept. Ni s-a ivit însă o nouă întrebare. Dacă Fantäzia e Povestea fără sfîrşit, precum spui tu, atunci unde e scrisă această poveste?

Din nou Bastian tăcu o vreme, iar apoi răspunse:

— Într-o carte legată în mătase roşie-arămie.

— Dă-ne răgaz să-ţi înţelegem cuvintele, spuse Uştu. Ne vom întîlni din nou aici mîine la aceeaşi oră.

Totul se petrecu la fel ca în noaptea precedentă. Iar în cea următoare, după ce se adunaseră cu toţii în sala de cursuri, Jisipu, fiul deşteptăciunii, luă cuvîntul:

— Ne-am gîndit şi de data aceasta la învăţătura ta, mare înţelept. Şi din nou ne aflăm nedumeriţi faţă de o nouă întrebare. Dacă lumea noastră, Fantäzia, e o poveste fără sfîrşit, şi dacă această poveste e scrisă într-o carte legată în mătase roşie-arămie, — atunci unde se găseşte această carte?

Şi după o scurtă tăcere, Bastian răspunse:

— În podul unei şcoli.

— Mare înţelept, ripostă Jisipu cel cu capul de vulpe, noi nu ne îndoim de adevărul celor spuse de tine. Şi totuşi am dori să te rugăm să ne faci să şi vedem acest adevăr. Eşti în stare?

Bastian se gîndi, apoi spuse:

— Cred că sînt în stare.

Atreiu îl privi surprins pe Bastian. Xayide avea şi ea o expresie întrebătoare în ochii ei diferit coloraţi.

— Ne vom reîntîlni mîine noapte la aceeaşi oră, spuse Bastian, dar nu aici în sala de cursuri, ci afară pe acoperişul mînăstirii stelelor Gigam. Iar voi trebuie să priviţi cerul cu atenţie şi fără întrerupere.

În noaptea următoare — era tot atît de senin ca şi în cele trei dinainte — toţi membrii comunităţii, inclusiv cei trei gînditori profunzi, se adunaseră la ora stabilită pe acoperişurile mînăstirii şi priveau cu capetele lăsate pe spate în sus spre cerul înstelat. Printre ei se găseau şi Atreiu cu Xayide. Amîndoi nu ştiau ce avea de gînd Bastian.

Iar el se caţără pe punctul cel mai înalt al cupolei. Cînd se aflã sus, privi departe în jur — şi în clipa aceea văzu pentru

prima oară, departe, foarte departe în zare şi lucind feeric în lumina lunii. Turnul de Fildeş.

Scoase din buzunar piatra Al'Tsahir ce lumina blînd. Bastian îşi rechemă în memorie cuvintele inscripţiei de pe uşa bibliotecii din Amargahth:

...De-mi va rosti numele şi a doua oară
De la sfîrşit la început
Lumina celor o sută de ani
Într-o singură străfulgerare va pieri.

Ridică piatra în sus şi strigă:

— Rihast'la!

În aceeaşi clipă apăru un fulger atît de strălucitor, că stelele de pe cer păliră, iar universul se lumină. Şi se văzu podul şcolii cu grinzile sale groase şi înnegrite de vreme. Pe urmă totul se stinse. Strălucirea a o sută de ani se consumase într-o singură clipă. Al'Tsahir dispăruse fără urmă.

Cu toţii, chiar şi Bastian, avură nevoie de mai mult timp pînă ce ochii lor se învăţară din nou cu lumina slabă a lunii şi a stelelor.

Zguduiţi de acea apariţie, se adunară cu toţii în tăcere în marea sală de cursuri. Bastian veni ultimul. Călugării cunoaşterii şi cei trei gînditori profunzi se ridicară de la locurile lor şi se înclinară adînc şi prelung în faţa lui.

— Nu există cuvinte, spuse Şirkri, cu care aş putea să-ţi mulţumesc pentru fulgerul iluminării, mare înţelept. Căci în podul acela misterios am zărit o fiinţă din specia mea, un vultur.

— Te înşeli, Şirkri, îl contrazise zîmbind blînd Uştu, cea cu faţa de bufniţă, am văzut bine că era o bufniţă.

— Vă înşelaţi amîndoi, o întrerupse cu ochii strălucitori lisipu, fiinţa de acolo e înrudită cu mine. E o vulpe.

Şirkri ridică mîinile într-un gest de respingere.

— Iată-ne din nou acolo unde eram, spuse el. Numai tu, mare înţelept, ne poţi răspunde şi la noua întrebare. Care din noi trei are dreptate?

Bastian surîse distant şi spuse:

— Toţi trei..

— Lasă-ne vreme să înţelegem răspunsul tău, îl rugă Uştu.

— Da, răspunse Bastian, vă las vreme atît cît doriţi. Căci noi

vom pleca acum.

Pe feţele călugărilor cunoaşterii precum şi pe cele ale celor trei stareţi se putea citi dezamăgirea, dar Bastian respinse cu sînge rece rugăminţile lor insistente de a rămîne la ei mai mult timp, sau, şi mai bine, pentru totdeauna.

Aşadar, fu însoţit, împreună cu cei doi învăţăcei ai săi, pînă la ieşirea din mînăstire, iar solii zburători îi duseră înapoi la aşezarea de corturi.

De altfel, în aceeaşi noapte se ivi la Gigam o primă divergenţă de principiu între cei trei gînditori profunzi. Peste mulţi ani avea să ducă la destrămarea congregaţiei. Uştu, mama intuiţiilor, Şirkri, tatăl contemplaţiei şi Jisipu, fiul deşteptăciunii, întemeiară fiecare cîte o mînăstire proprie. Dar aceasta este o altă poveste şi va fi povestită altă dată.

Bastian pierduse însă în aceeaşi noapte orice amintire despre faptul că mersese vreodată la o scoală. De asemenea şi podul, chiar şi cartea cu legătura de mătase roşie-arămie dispăruseră din memoria lui. Şi nici nu se mai întreba cum ajunsese în Fantäzia.

Bătălia pentru Turnul de Fildeş

VENISERĂ ÎNAPOI ISCOADELE TRIMISE şi povestiră în tabără că se aflau cu toţii acum foarte aproape de Turnul de Fildeş. În două, cel mult trei zile de marş forţat puteau ajunge acolo.

Bastian părea însă nehotărît. Dădea ordin să facă popas mai des decît pînă atunci, pentru a porni apoi în pripă. Nimeni din tot convoiul însoţitorilor săi nu înţelegea motivul, dar fireşte că nici nu îndrăznea nimeni să-l întrebe. De la marea sa ispravă din mînăstirea stelelor devenise inaccesibil pînă şi pentru Xayide. În tabără circulau tot soiul de zvonuri, dar cei mai mulţi dintre tovarăşii săi de drum se supuneau cu bunăvoinţă ordinelor sale contradictorii. Marii înţelepţi — spuneau ei — par de multe ori de neînţeles fiinţelor normale. Nici Atreiu şi Fuhur nu-şi mai puteau explica purtarea lui Bastian. Ceea ce se petrecuse în mînăstirea stelelor îi depăşea pe amîndoi. Dar faptul nu făcea decît să le sporească grija ce i-o purtau.

Înlăuntrul lui Bastian se luptau două sentimente, şi nici unul

dintre ele nu putea fi înăbuşit. Îi era dor să se întîlnească cu Puişorul Lunii. Acum era vestit şi admirat în întreaga Fantäzie şi putea s-o revadă de la egal la egal. Totodată îi era însă teamă că i-l va cere înapoi pe AURYN. Şi ce se va întîmpla atunci? Va încerca oare să-l trimită înapoi în lumea despre care aproape că nu mai ştia nimic? Nu voia să se întoarcă! Şi voia să păstreze giuvaerul! — Pe urmă îi trecea prin minte că nu era deloc sigur că ea i-l va cere înapoi. Poate că i-l va lăsa cît timp va dori el. Poate că i-l dăruise, şi acum era al lui pentru totdeauna. În astfel de momente abia mai putea aştepta ş-o revadă. Grăbea mersul oştirii pentru a ajunge cît mai repede la ea. Dar din nou era copleşit de îndoieli, şi atunci poposeau cu toţii, pentru ca Bastian să aibă timp să se lămurească la ce-ar fi putut să se aştepte.

Astfel, alternînd marşurile forţate cu lungi zăbave, ajunseră în cele din urmă la marginea cea mai îndepărtată a vestitului Labirint, nesfîrşita întindere a grădinii de flori străbătute de cărări şi poteci întortocheate. În zare strălucea Turnul de Fildeş de un alb feeric pe cerul auriu al amurgului.

Întreaga ceată fantazică, precum şi Bastian se opriseră pe loc admirînd într-o tăcere reculeasă frumuseţea de nedescris a priveliştii. Chiar şi pe faţa lui Xayide se vedea o expresie de uimire cum nu mai apăruse niciodată pe chipul ei şi care, fireşte, dispăru foarte curînd. Atreiu şi Fuhur, aflîndu-se în urma tuturor, îşi aminteau cît de diferit arătase Labirintul cînd fuseseră aici ultima dată: mîncat de boala mortală a neantului. Acum părea mai înfloritor, mai frumos şi mai strălucitor decît fusese vreodată.

Bastian hotărî să nu meargă mai departe în ziua aceea, aşa că fură ridicate corturile pentru noapte. Trimise cîţiva soli ce urmau să transmită Puişorului Lunii salutul său şi s-o anunţe că avea de gînd ca a doua zi să-şi facă intrarea în Turnul de Fildeş. Pe urmă se culcă în cortul său şi încercă să doarmă. Se răsucea întruna pe perne, dar grijile nu-i dădeau pace. Nu bănuia că această noapte urma să devină şi din alte motive cea mai rea a existenţei sale de pînă atunci în Fantäzia.

Spre miezul nopţii îl prinsese în sfîrşit un somn neliniştit, cînd sări deodată, speriat de şoapte şi murmure agitate în faţa intrării cortului său. Se ridică şi ieşi afară.

— Ce se-ntîmplă? întrebă sever.

— Acest sol, răspunse Hluan, djinnul cel albastru, susţine că trebuie să-ţi transmită o veste atît de importantă, încît nu poate aştepta pînă mîine dimineaţă.

Solul pe care Hluan îl prinsese de ceafă şi-l ţinea în sus era un sprintenel tare mic, o fiinţă semănând oarecum cu un iepure, doar că în loc de blăniţă avea pene ţipător de pestriţe. Sprinteneii fac parte dintre cei mai rapizi alergători din Fantäzia şi sînt în stare să parcurgă distanţe uriaşe cu o asemenea viteză, încît în timpul fugii lor nici nu pot fi zăriţi, trecerea lor făcîndu-se observată doar prin urma de norişori de praf stîrniţi de ei. Tocmai datorită acestei însuşiri fusese ales sprintenelul în chip de sol. Parcursese întreaga distanţă pînă la Turnul de Fildeş şi înapoi, iar acum gîfîia cu răsuflarea tăiată în timp ce djinnul îl depuse în faţa lui Bastian.

— Iartă-mă, stăpîne, gîfîi el înclinîndu-se adînc de cîteva ori, iartă-mă că îndrăznesc să-ţi tulbur liniştea, dar pe bună dreptate puteai fi nemulţumit de mine dacă n-aş fi făcut-o. Crăiasa Copilă nu e în Turnul de Fildeş, nu mai e acolo de vreme foarte îndelungată, şi nimeni nu ştie unde se află.

Brusc Bastian simţi gol şi rece în suflet.

— Te înşeli. Nu se poate.

— Ceilalţi soli ţi-o vor confirma, stăpîne, atunci cînd mă vor ajunge din urmă.

Bastian tăcu o vreme, apoi spuse slab:

— Mulţumesc. Bine.

Se întoarse şi intră în cort.

Se întinse pe culcuşul său şi îşi sprijini capul în mîinî. Era cu neputinţă ca Puişorul Lunii să nu fi aflat că de atîta vreme pornise la drum. Oare nu mai voia să-l revadă? Sau i se întîmplase ceva? Nu, era de neînchipuit ca în propria ei împărăţie să i se întîmple ceva, ei, Crăiesei Copile.

Dar nu era acolo, aşa că el nu trebuia să i-l restituie pe AURYN. Pe de altă parte, resimţea însă o dezamăgire amarnică, fiindcă nu avea s-o revadă. Indiferent ce motiv ar fi putut avea ea ca să se poarte aşa, el socotea că era de neînţeles, ba chiar jignitor!

Apoi îşi aminti de spusele ades repetate de Atreiu şi de Fuhur, anume că nimeni n-o întîlneşte mai mult decît o singură dată pe Crăiasa Copilă!

Tristeţea îl făcu să se simtă dintr-o dată cuprins de dor.

Dorea să-şi verse inima cuiva, dorea să vorbească cu un prieten. Îi era dor de Atreiu, de Fuhur.

Îi veni ideea să-şi pună cingătoarea Gemmal şi să meargă nevăzut la ei. Astfel putea fi la ei şi să se bucure de prezenţa lor consolatoare fără a renunţa la mîndria lui.

Deschise repede caseta frumos împodobită, scoase cingătoarea şi o aşeză în jurul şoldurilor. Din nou fu cuprins de acelaşi sentiment neplăcut ca prima dată cînd el însuşi nu se mai putuse vedea. Aşteptă cîtva timp pînă ce se mai obişnui, apoi ieşi şi începu să umble prin aşezarea de corturi, căutîndu-i pe Atreiu şi Fuhur.

Pretutindeni se auzeau şoapte şi murmure agitate. Figuri fantomatice se strecurau printre corturi, ici şi colo se adunaseră mai mulţi sfătuindu-se în şoaptă. Între timp se întoarseră şi ceilalţi soli, iar vestea că Puişorul Lunii nu se afla în Turnul de Fildeş se răspîndise cu iuţeala fulgerului în tabăra tovarăşilor de drum. Bastian căuta mereu printre corturi, dar nu-i găsea nicăieri pe cei doi după care plecase.

Atreiu şi Fuhur se opriseră la marginea taberei sub un tufiş de rozmarin înflorit. Atreiu şedea turceşte cu braţele încrucişate peste piept şi privea cu faţa nemişcată spre Turnul de Fildeş. Balaurul-noroc era culcat pe pămînt lîngă el, cu capul său uriaş la picioarele lui.

— Era ultima mea speranţă, credeam că va face o excepţie cu el, pentru a-şi lua înapoi talismanul, spuse Atreiu, dar acum am pierdut orice nădejde.

— O fi ştiind ea ce face, răspunse Fuhur.

În acest moment Bastian îi găsise pe cei doi şi se apropie nevăzut de ei.

— Oare ştie într-adevăr? murmură Atreiu. AURYN nu trebuie să mai rămînă la el.

— Şi ce vrei să faci? întrebă Fuhur. De bunăvoie n-o să-l dea niciodată.

— Trebuie să i-l iau, răspunse Atreiu.

La aceste cuvinte Bastian simţi cum îi fuge pâmîntul de sub picioare.

— Şi cum vrei să faci una ca asta? îl auzi pe Fuhur vorbind. Desigur, odată ce i l-ai lua, el nu te-ar mai putea sili să i-l restitui.

— O, nu ştiu dacă-i chiar aşa. Tot ar mai avea puterea lui şi

sabia fermecată.

— Talismanul te-ar apăra însă, replică Fuhur, chiar şi atunci.

— Nu, spuse Atreiu, nu cred. Nu de el. Nu astfel.

— Şi cînd te gîndeşti, continuă Fuhur rîzînd încetişor şi cu amărăciune, că el însuşi ţi l-a oferit, în prima seară cînd aţi fost împreună la Amarganth. Iar tu ai refuzat.

Atreiu dădu din cap.

— Pe atunci încă nu ştiam cum se vor desfăşura lucrurile.

— Atunci ce-ţi mai rămîne de făcut, întrebă Fuhur, ce-ai să întreprinzi ca să-i iei talismanul?

— Trebuie să i-l fur, răspunse Atreiu.

Capul lui Fuhur ţîşni în sus. Cu ochii roşii-rubinii arzîndu-i în cap, îl privi ţintă pe Atreiu care-şi plecă privirile în pămînt şi repetă în şoaptă:

— Trebuie să i-l fur. Nu există altă cale.

După o tăcere neliniştitoare, Fuhur întrebă:

— Cînd?

— Chiar în noaptea asta, răspunse Atreiu, căci mîine ar putea fi prea tîrziu.

Bastian nu mai voia să audă nimic. Plecă încet. Nu mai simţea nimic altceva decît un gol rece şi nesfîrşit. Acum totul îi era indiferent — aşa cum spusese Xayide.

Se întoarse în cortul său şi îşi scoase cingătoarea Gemmal. Pe urmă îl trimise pe Hluan să-i cheme pe cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion şi Hydorn. În timp ce umbla de colo-colo în aşteptare, îşi aminti că Xayide îi prevestise totul. Atunci nu voise să creadă, acum însă era nevoit s-o facă. Acum îşi dădea seama că Xayide era sinceră. Numai ea îi voia cu adevărat binele. Totuşi încă nu era sigur ca Atreiu îşi va aduce într-adevăr la îndeplinire planul. Poate că fusese doar un gînd de care se şi ruşina acum. În orice caz Bastian nici nu avea să-i pomenească vreodată aceste lucruri — deşi de-aici înainte prietenia nu mai exista pentru el. Încheiase pentru totdeauna cu ea.

Cînd sosiră cei trei cavaleri, le spuse că avea motive să presupună că încă în timpul nopţii un hoţ va veni în cortul său. De aceea îi roagă pe cei trei cavaleri să stea de gardă în interiorul cortului şi să-l ia imediat prizonier pe hoţ, indiferent cine ar fi el. Hysbald, Hydorn şi Hykrion fură de acord şi se instalară pentru noapte. Bastian plecă.

Se duse la lectica de coral a lui Xayide. Ea dormea adînc,

doar cei cinci gealaţi în platoşele lor negre de insectă stăteau smirnă şi nemişcaţi în jurul ei. În întuneric parcă erau cinci blocuri de granit.

— Doresc să-mi daţi ascultare, spuse Bastian în şoaptă.

De îndată cei cinci îşi întoarseră feţele lor negre de fier către el.

— Porunceşte-ne, stăpîne al stăpînei noastre, răspunse unul din ei cu glasul sunînd a tinichea.

— Credeţi că-l puteţi da gata pe balaurul-noroc Fuhur? îl întrebă Bastian.

— Depinde de voinţa ce ne conduce, răspunse glasul de tinichea.

— E voinţa mea, spuse Bastian.

— Atunci dăm gata orişice, fu răspunsul.

— Bine, atunci porniţi acum spre el! şi le arătă direcţia cu mîna întinsă. Îndată ce Atreiu pleacă, luaţi-l prizonier! Dar rămîneţi cu el acolo. Vă dau eu de ştire cînd să-l aduceţi.

— Cu plăcere, stăpîne al stăpînei noastre, îi răspunseră vocile de tinichea.

Fără zgomot şi cu acelaşi pas cadenţat cei cinci gealaţi negri se puseră în mişcare. Xayide surîse în somn.

Bastian se întoarse la cortul său, dar cînd îl zări, şovăi. În cazul cînd Atreiu ar încerca într-adevăr să comită furtul, nu voia să fie de faţă cînd îl vor prinde.

Zorile începuseră să mijească, iar Bastian se aşeză nu departe de cortul său, aşteptînd învelit în mantia sa de argint sub un pom. Timpul trecea nespus de încet, o dimineaţă spălăcită luase locul zorilor, se lumină mai mult, iar Bastian începuse să spere că Atreiu va fi renunţat la proiectul său, cînd din cort răsunară brusc gălăgie şi zgomot confuz de voci. Nu ţinu decît puţin timp, apoi Atreiu cu mîinile legate la spate fu scos de Hykrion din cort.

Bastian se ridică obosit şi se sprijini de pom.

— Prin urmare, totuşi! murmură el.

Pe urmă se duse la cort. Nu voia să-l privească pe Atreiu, iar acesta îşi ţinea şi el capul plecat.

— Hluan, îi spuse Bastian djinnului celui albastru de lîngă intrarea cortului, trezeşte-i pe toţi în tabără. Să se adune cu toţii aici. Iar uriaşii cu platoşe negre să-l aducă pe Fuhur.

Djinnul scoase un strigăt ascuţit de vultur şi plecă în grabă.

Peste tot pe unde trecea începea forfota în corturile mari şi mici, precum şi în celelalte locuri de odihnă.

— Nu s-a împotrivit deloc, mîrîi Hykrion arătîndu-l cu un gest al capului pe Atreiu care stătea nemişcat şi cu fruntea plecată.

Bastian se întoarse cu spatele şi se aşeză pe o piatră.

Cînd cei cinci gealaţi îl aduseră pe Fuhur, o mare mulţime se şi strînsese în jurul cortului de gală. La apropierea paşilor cadenţaţi, bocănitori şi metalici, spectatorii se dădură la o parte eliberînd calea. Fuhur nu era încătuşat, iar uriaşii în platoşe nici nu-l atingeau, ci mergeau doar la dreapta şi la stînga lui cu săbiile trase din teacă.

— Nu s-a împotrivit deloc, stăpîne al stăpînei noastre, îi spuse lui Bastian una din vocile de tinichea atunci cînd convoiul se opri în faţa lui.

Fuhur se întinse pe jos în faţa lui Atreiu şi închise ochii.

Se lăsă o tăcere îndelungată. Ultimii întîrziaţi din tabără veniră în grabă întinzîndu-şi gîtul pentru a vedea şi ei ce se întîmplă. Singura persoană care nu era de faţă era Xayide. Şoaptele şi murmurul se stinseră treptat. Toate privirile se plimbau încolo şi încoace între Atreiu şi Bastian. În lumina cenuşie a dimineţii figurile lor nemişcate păreau o imagine fără culori, încremenită pentru vecie.

În sfîrşit, Bastian se sculă în picioare.

— Atreiu, spuse el, ai vrut să-mi furi talismanul Crăiesei Copile ca să ţi-l însuşeşti. Iar tu, Fuhur, ai ştiut şi ai complotat cu el. Astfel voi doi n-aţi pîngărit numai prietenia ce-a fost cîndva între noi, ci v-aţi făcut vinovaţi şi de cea mai odioasă crimă împotriva voinţei Puişorului Lunii care mi-a dat mie giuvaerul. Vă recunoaşteţi vina?

Atreiu îl privi lung pe Bastian, apoi aprobă dînd din cap.

Lui Bastian i se stinsese glasul şi trebui să încerce de două ori înainte de-a putea vorbi mai departe.

— Mă gîndesc că tu, Atreiu, ai fost cel ce m-a dus la Crăiasa Copilă. Şi mă gîndesc la cîntarea lui Fuhur la Amarganth. De aceea vreau să vă dăruiesc viaţa, viaţa unui hoţ şi a complicelui său. Faceţi cu ea ce vreţi. Dar plecaţi de la mine, cît se poate de departe, şi să nu mai îndrăzniţi niciodată a da ochii cu mine. Vă surghiunesc pentru totdeauna, nu v-am cunoscut niciodată.

Îi făcu cu capul semn lui Hykrion să dezlege cătuşele lui Atreiu, apoi se întoarse şi se aşeză la loc.

Atreiu rămase multă vreme nemişcat, apoi îi aruncă o privire lui Bastian. Părea că vrea să spună ceva, dar pe urmă se răzgîndi. Se apleca spre Fuhur şi îi şopti ceva. Balaurul-noroc deschise ochii şi se sculă în picioare. Atreiu sări pe spinarea lui, iar Fuhur îşi luă zborul. Se înălţa de-a dreptul în cerul matinal din ce în ce mai luminos şi, deşi mişcările lui erau greoaie şi anevoioase, după cîteva clipe cei doi se făcură nevăzuţi.

Bastian se ridică şi intră în cortul său. Aici se zvîrli pe culcuş.

— Acum ai atins adevărata măreţie, spuse şoptit un glas blînd şi voalat, acum nu mai ţii la nimic şi nimic nu te mai poate atinge.

Bastian se ridică în capul oaselor. Xayide era cea care vorbise. Era ghemuită în colţul cel mai întunecat al cortului.

— Tu, întrebă Bastian, cum ai intrat?

Xayide zîmbea.

— Pentru mine, domnul şi stăpînul meu, nu există santinele care m-ar putea opri. Numai porunca ta ar putea-o face. Mă goneşti?

Bastian se culcă iar şi închise din nou ochii.

După un timp murmură:

— Mi-e indiferent. Rămîi sau pleacă!

Ea-l cercetă multă vreme pe sub pleoapele aproape lăsate. Apoi se interesă:

— La ce te gîndeşti, domnul şi stăpînul meu?

Bastian se întoarse cu spatele la ea şi nu-i răspunse.

Pentru Xayide era limpede că în nici un caz nu trebuia să-l lase acum singur. Oricînd putea să-i scape. Trebuia să-l consoleze şi să-l înveselească — în felul ei. Trebuia să-l constringă să meargă mai departe pe drumul ce-l pregătise pentru el — şi pentru ea însăşi. Iar de data aceasta lucrurile nu mai puteau fi rezolvate cu vreun dar fermecat sau cu vreun şiretlic oarecare. Trebuia să facă uz de mijloace mai tari. De cel mai tare pe care îl avea la dispoziţie, anume dorinţele cele mai ascunse ale lui Bastian. Se aşeză lîngă el şi-i şopti la ureche:

— Cînd vrei să-ţi faci intrarea în Turnul de Fildeş, domnul şi stăpînul meu?

— Nu ştiu, vorbi Bastian cu capul înfundat în perne, ce să mai caut acolo dacă Puişorul Lunii nu e? Nici nu mai ştiu ce să fac acum.

— Ai putea să te muţi acolo pentru a o aştepta pe Crăiasa

Copilă.

Bastian se întoarse spre Xayide.

— Crezi că mai revine?

Fu nevoit să-şi repete întrebarea pe un ton mai insistent înainte ca Xayide să-i răspundă şovăind:

— Nu cred. Presupun că a părăsit Fantäzia pentru totdeauna şi că tu eşti urmaşul ei, domnul şi stăpînul meu.

Bastian se ridică încet. Privi în ochii bicolori ai lui Xayide şi trecu mult timp pînă ce pricepu bine înţelesul vorbelor ei.

— Eu? exclamă el.

Pe obraji îi ardeau pete roşii.

— Te sperie atît de mult gîndul? şopti Xayide. Ţi-a dat însemnul deplinelor ei puteri. Ţi-a lăsat ţie împărăţia ei. Iar tu vei fi acum Împăratul Copil, domnul şi stăpînul meu. Şi aceasta pe bună dreptate. Nu numai că ai salvat Fantäzia venind încoace, dar ai şi creat-o! Noi toţi — şi eu însămi — sîntem opera ta! Eşti doar marele înţelept, de ce te-ai teme acum să preiei deplinele puteri ce ţi se cuvin după toate cîte s-au întîmplat?

Iar în timp ce ochii lui Bastian începeau să strălucească din ce în ce mai mult, aprinşi de o febră rece, Xayide îi vorbea despre o nouă Fantäzie, despre o lume ce putea fi alcătuită în toate amănuntele ei după preferinţele lui Bastian, unde putea să creeze şi să distrugă după bunul lui plac, unde nu mai existau nici un fel de stavile şi limitări, unde fiecare făptură, bună sau rea, frumoasă sau urîtă, proastă sau deşteaptă, îşi avea originea numai şi numai în voinţa lui. Iar el trona sublim şi misterios deasupra tuturor, hotărînd destinele într-un veşnic joc.

— Abia atunci, încheie ea, vei fi cu adevărat liber, liber de tot ce te constrînge şi liber să faci tot ce vrei. Nu doreai tu să-ţi găseşti adevărata ta voinţă? Iat-o!

Încă în aceeaşi dimineaţă corturile fură strînse, iar convoiul de multe mii de capete condus de Bastian şi Xayide în lectica de mărgean porni la drum spre Turnul de Fildeş. O coloană ce părea nesfîrşită trecea pe căile întortocheate ale Labirintului. Iar cînd capul coloanei ajunse spre seară la Turnul de Fildeş, ultimii din alai abia păşiseră peste hotarele cele mai îndepărtate ale grădinii.

Primirea făcută lui Bastian fu atît de sărbătorească pe cît şi-o dorise. Erau de faţă toţi cei ce făceau parte din curtea Crăiesei Copile. Pe toate crenelurile şi acoperişurile stăteau paznicii,

duhuri ale văzduhului cu trimbiţe strălucitoare şi sunînd din ele cît îi ţineau plămînii. Scamatorii îşi arătau măiestria, astrologii proclamau norocul şi măreţia lui Bastian, cofetarii coceau torturi înalte cît munţii, iar miniştrii şi demnitarii păşeau lîngă lectica de mărgean şi o conduceau prin forfota mulţimii în sus pe strada principală care se desfăşura sub forma unei spirale din ce în ce mai înguste în jurul conului format de Turnul de Fildeş, pînă acolo unde poarta cea mare ducea în interiorul palatului propriu-zis. Urmat de Xayide şi de toţi demnitarii, Bastian urcă pe treptele albe ca neaua ale scării largi, merse mai departe prin toate sălile şi coridoarele, prin cea de-a doua poartă, tot mai sus, prin grădina în care animalele, pomii şi florile erau din fildeş, peste podurile arcuite şi prin ultima poartă. Voia să ajungă tocmai în acel pavilion care avea forma unei flori de magnolie şi se afla în vîrful uriaşului turn. Se văzu însă că floarea era închisă şi că ultima bucată de drum ce ducea la ea era atît de lunecoasă şi de povîrnită, încît nimeni nu se putea sui pe ea.

Bastian îşi aminti că nici Atreiu, grav rănit, nu putuse urca atunci, în orice caz nu cu propriile lui puteri. Căci nimeni dintre cei ce-au ajuns vreodată sus nu ştie în ce fel a izbutit. E ca un dar ce-l primeşti.

Dar Bastian nu era Atreiu. Căci de-aici înainte numai el avea căderea să dăruiască în chip de favoare această ultimă bucată de drum. Şi nu avea de gînd să dea înapoi.

— Chemaţi meseriaşii! porunci el. Să-mi taie trepte în suprafaţa netedă sau să-mi construiască o scară sau să inventeze altceva. Căci doresc să-mi stabilesc locuinţa acolo sus.

— Stăpîne, îndrăzni să replice unul dintre cei mai bătrîni sfetnici, acolo sus locuieşte Suverana Dorinţelor cea Cu Ochii de Aur, atunci cînd stă la noi.

— Să faceţi ceea ce vă poruncesc eu! se răsti Bastian la el.

Demnitarilor le pieri sîngele din obraji şi se dădură înapoi. Totuşi îl ascultară. Fură aduşi meseriaşi şi se apucară de lucru mînuind ciocane grele şi dălţi. Oricît se străduiau însă, nu izbuteau să spargă nici cea mai mică bucată din piscul muntelui. Dălţile le săreau din mînă şi pe suprafaţa netedă nu rămînea nici măcar o zgîrietură.

— Inventaţi altceva, spuse Bastian supărat, întorcîndu-se cu

spatele, căci vreau să ajung acolo sus. Dar să ştiţi că răbdarea mea ar putea sfîrşi foarte curînd.

Pe urmă plecă înapoi şi, împreună cu membrii curţii sale din care făceau parte în primul rînd Xayide, cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion şi Hydorn, precum şi Illuan, djinnul cel albastru, luă în stăpînire celelalte încăperi ale palatului.

Încă în aceeaşi noapte convocă pe, toţi demnitarii, miniştrii şi sfetnicii ce-i slujiseră pînă atunci Puişorului Lunii, să participe la o consfătuire în sala cea mare şi rotundă unde se ţinuse cîndva congresul medicilor. Le ceru să-i jure supunere deplină.

— Chiar şi atunci şi mai ales atunci, mai adăugă el, cînd hotărîrile mele vi s-ar părea de neînţeles.. Căci eu nu sînt de-o seamă cu voi.

Pe urmă stabili că exact după şaptezei şi şapte de zile se va încorona el singur ca împăratul Copil al Fantäziei. Urma să fie o sărbătoare de o asemenea splendoare cum nu mai existase niciodată, nici chiar în Fantäzia. Ceru să fie trimişi soli în toate ţinuturile, căci dorea ca fiecare popor al împărăţiei fantazice să-şi trimită un reprezentant la festivităţile de Încoronare.

Acestea Fiind spuse, Bastian se retrase şi-i lăsă singuri pe sfetnicii şi demnitarii descumpăniţi.

Erau cu toţii descumpăniţi. Tot ce auziseră li se păruse atît de monstruos, încît multă vreme rămaseră tăcuţi şi cu capetele lăsate în jos. Pe urmă începură să se sfătuiască în şoaptă. Iar după ce se consultară cîteva ore, ajunseră la concluzia că trebuiau să asculte de poruncile lui Bastian, căci el purta însemnul Crăiesei Copile, ceea ce-i obliga să-i dea ascultare — fie că credeau că Crăiasa Copilă îi predase într-adevăr deplinele puteri lui Bastian, fie că toată această întîmplare nu era decît încă una din deciziile ei de neînţeles. Prin urmare, soliile fură trimise şi se dădu ascultare şi tuturor celorlalte porunci ale lui Bastian.

E drept că el însuşi nu se mai interesa de ele. Lăsă în seama lui Xayide toate amănuntele pregătirii sărbătorii de încoronare. Iar ea era neîntrecută în a-i ţine ocupaţi pe toţi membrii curţii din Turnul de Fildeş — atît de ocupaţi, încît nimeni nu mai avea răgaz să stea să se gîndească.

În timpul următoarelor zile şi săptămîni, Bastian îşi petrecu vremea şezînd de cele mai multe ori nemişcat în camera ce şi-o alesese. Privea fix drept înainte şi nu făcea nimic. I-ar fi plăcut să-şi dorească ceva sau să născocească vreo poveste care să-l

distreze, dar nu-i mai venea nimic în minte. Se simţea gol şi găunos.

Astfel îi veni în sfîrşit ideea că ar putea să-şi dorească să vină Puişorul Lunii la el. Iar dacă acum era într-adevăr atotputernic şi dacă toate dorinţele sale se realizau, atunci trebuia şi ea să asculte de el. Noaptea şedea de multe ori şoptind:

— Puişorul Lunii, vino! Trebuie să vii. Îţi poruncesc să vii.

Şi se gîndea la privirea ei ce-i pătrunsese în inimă ca o comoară strălucitoare. Dar ea nu venea. Şi cu cît încerca mai des s-o silească să apară, cu atît mai mult se stingea amintirea acelei străluciri din inima lui, pînă ce se întunecă de tot înlăuntrul său.

Căuta să se convingă că va regăsi totul dacă ar ajunge odată în Pavilionul Magnoliei. Tot mereu alerga la meseriaşi şi îi zorea, uneori cu ameninţări, alteori cu făgăduieli, dar tot ce făceau ei se dovedea inutil. Scările se rupeau, cuiele de oţel se îndoiau, dălţile crăpau.

Cavalerii Hykrion, Hysbald şi Hydorn cu care i-ar fi plăcut lui Bastian să stea uneori de vorbă sau să joace unele jocuri, de cele mai multe ori nu mai erau buni de nimic. În cele mai adînci subsoluri ale Turnului de Fildeş, descoperiseră o pivniţă de vinuri. Şedeau acolo zi şi noapte, beau, jucau zaruri, urlau cîntece idioate sau se certau, şi uneori trăgeau chiar săbiile unii împotriva altora. Cîteodată străbăteau împleticindu-se strada principală, ţinîndu-se de capul zînelor, rusalcelor, drăgaicelor şi al altor făpturi feminine din Turnul de Fildeş.

— Ce vrei, stăpîne, spuneau ei cînd Bastian îi dojenea, trebuie să ne dai vreo treabă.

Lui Bastian nu-i trecea însă nimic prin minte şi îi amîna pînă după încoronare, deşi nici el singur nu ştia ce se va schimba atunci.

Încetul cu încetul se strica şi vremea. Apusurile de soare ca nişte revărsări de aur apăreau tot mai rar. De cele mai multe ori cerul era cenuşiu şi acoperit, iar aerul devenea înăbuşitor. Nu mai adia nici un vînticel.

Astfel se apropia încet ziua încoronării.

Solii ce fuseseră trimişi se întorceau. Mulţi aduceau cu ei delegaţi din cele mai diferite ţinuturi ale Fantäziei. Erau însă şi unii care se întorceau fără să-şi fi îndeplinit misiunea. Ei vesteau

că locuitorii la care fuseseră trimişi refuzaseră să. ia parte la ceremonie. De altfel, apăruseră în multe locuri rebeliuni ascunse sau chiar făţişe.

Bastian privea nemişcat.

— Pe toţi aceştia, spuse Xayide, ai să-i pui tu cu botul pe labe atunci cîndvei fi împăratul Fantäziei.

— Vreau să vrea şi ei ceea ce vreau eu, spuse Bastian.

Xayide plecase însă grăbită pentru a da noi ordine.

Şi apoi sosi ziua încoronării care nu mai avea să aibă loc, ci avea să intre în istoria Fantäziei ca ziua bătăliei sîngeroase pentru Turnul de Fildeş.

Încă de dimineaţă cerul fusese acoperit de o pătură groasă de nori plumburii ce nu lăsau să se lumineze de zi. Un semiîntuneric neliniştitor acoperea totul, aerul era nemişcat şi atît de greu şi de apăsător, încît abia se putea respira.

Împreună cu cei paisprezece maeştri de ceremonie ai Turnului de Fildeş, Xayide pregătise un program sărbătoresc extrem de bogat ce urma să întreacă în splendoare şi risipă tot ce se văzuse vreodată în Fantäzia.

Din primele ore ale dimineţii începuse să cînte muzica pe toate străzile şi în pieţe, era însă o muzică ce nu mai răsunase niciodată în Turnul de Fildeş: sălbatică, stridentă şi totuşi monotonă. Oricine o auzea începea să tresalte, să zvîcnească din picioare şi, cu voie sau fără voie, să danseze şi să sară. Nimeni nu-i cunoştea pe muzicienii care purtau măşti negre şi nimeni nu ştia de unde-i adusese Xayide.

Toate clădirile şi faţadele caselor erau împodobite cu steaguri şi steguleţe ţipător colorate, care însă atîrnau pleoştite, deoarece nu adia nici o suflare.

Cum Pavilionul Magnoliei continuă să fie inaccesibil, Xayide pregătise un alt loc pentru ceremonia de încoronare. Acolo unde strada principală în formă de spirală se sfirşea în faţa porţii celei mari din zidul palatului, urma să fie aşezat tronul pe treptele largi din fildeş. Mii de cădelniţe uriaşe fumegau aici, iar fumul mirosind ameţitor şi totodată aţîţător, curgea încet peste trepte, peste piaţă, în jos pe strada principală şi pătrundea în toate străzile lăturalnice, în toate colţurile şi în toate încăperile.

Pretutindeni stăteau gealaţii negri în platoşele lor de insecte, nimeni în afară de Xayide singură nu ştia cum de reuşise să-i multiplice însutit pe cei cinci ce-i mai rămăseseră. Dar nu numai

atît: vreo cincizeci din ei şedeau acum pe cai puternici alcătuiţi de asemenea dintr-un metal negru.

Aceşti călăreţi însoţeau într-un cortegiu triumfal un tron de-a lungul străzii principale, nimeni nu ştia de unde venise. Era mare cît un portal de catedrală şi se compunea numai din oglinzi de toate formele şi mărimile, numai perna pe care se şedea era din mătase roşie-arămie. În chip straniu, uriaşul obiect lucitor luneca singur încet în sus pe spirala străzii, fără a fi tras sau împins, ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie.

Cînd se opri în faţa porţii celei mari din fildeş, Bastian ieşi din palat şi luă loc pe tron. Arăta mic de tot ca o păpuşă, şezînd acolo în mijlocul imensului fast rece şi lucios. Mulţimea spectatorilor reţinuţi de un cordon format din gealaţii uriaşi cu platoşe negre izbucni în urale, dar în mod inexplicabil răsunau piţigăiat şi strident.

După aceea începu partea cea mai lungă şi obositoare a ceremoniei. Toţi solii şi delegaţii împărăţiei fantazice fură aşezaţi într-un şir lung, unul în spatele celuilalt, iar şirul se prelungea în jos pe toată strada principală în formă de spirală a Turnului de Fildeş şi pînă hăt-departe, foarte departe în grădina-labirint şi mereu se mai aşezau şi alţii la sfîrşitul cozii. Cînd îi venea rîndul, fiecare din ei trebuia să se arunce la pămînt în faţa tronului, să atingă de trei ori pămîntul cu fruntea, să sărute piciorul drept al lui Bastian şi să spună:

— În numele poporului meu şi al celor de aceeaşi specie cu mine, te rog pe tine, căruia noi toţi îi datorăm existenţa noastră, să te încoronezi ca împărat Copil al Fantäziei!

Trecuseră astfel două sau trei ore cînd se produse brusc un freamăt în şirul celor ce aşteptau. Un tînăr faun urcă în grabă strada, se vedea că alerga cu ultimele sale puteri, căci se împleticea şi cădea cînd şi cînd, se ridica din nou şi alerga mai departe, pînă ce se aruncă la pămînt în faţa lui Bastian abia trăgîndu-şi sufletul. Bastian se aplecă spre el.

— Ce s-a întîmplat de îndrăzneşti să întrerupi ceremonia?

— Război, stăpîne! gîfîi faunul. Atreiu a adunat o mulţime de răzvrătiţi şi vine încoace cu trei oşti. Cer să predai pe AURYN, iar dacă nu-l dai de bunăvoie, vor să te constrîngă.

Brusc se lăsă o linişte mormîntală. Muzica aţîţătoare şi strigătele stridente de bucurie amuţiseră dintr-o dată. Bastian privea fix drept înainte. Tot sîngele îi pierise din faţă.

Acum sosiră în fugă şi cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion şi Hydorn. Păreau nemaipomenit de bine dispuşi.

— În sfîrşit, avem şi noi ceva de făcut, stăpîne! strigau ei în dezordine. Lasă totul în seama noastră! Nu te lăsa tulburat. Ne adunăm noi cîţiva voinici şi pornim împotriva rebelilor. Le dăm noi o lecţie, de să ne ţină minte.

Printre multele mii de făpturi ale Fantäziei aflate acolo, multe nu puteau fi deloc folosite pentru acţiuni războinice. Majoritatea însă ştiau foarte bine cum să umble cu o armă, ghioagă, sabie, arc, lance, praştie sau pur şi simplu cu dinţii şi ghearele. Toţi aceştia se adunară în jurul celor trei cavaleri care comandau oastea. În timp ce plecau, Bastian rămase pe loc cu numărul mare al celor mai puţini războinici, pentru a continua ceremonia. Dar de-aici înainte gîndurile îi zburau în altă parte. Tot mereu ochii săi scrutau zarea, căci de pe locul său vedea pînă departe, norii imenşi de praf ce se ridicau acolo îl făceau să bănuiască mărimea forţei armate cu care sosea Atreiu.

— Fii fără grijă, îi spuse Xayide care venise lîngă el, încă n-au intervenit gealaţii mei cu platoşe negre. Ei vor apăra Turnul tău de Fildeş, iar lor nu li se poate împotrivi nimeni — în afară de tine cu sabia ta.

Peste cîteva ore sosiră primele ştiri de pe front. De partea lui Atreiu lupta aproape întregul popor al pieilor verzi, dar şi vreo două sute de centauri, cincizeci şi opt de mîncători-de-piatră, cinci balauri-noroc conduşi de Fuhur care intervenea mereu din aer în luptă, iar pe lîngă ei şi un stol de vulturi albi uriaşi, veniţi în zbor din Munţii Destinului, precum şi foarte multe alte făpturi. Se spunea că ar fi fost văzuţi chiar şi inorogi.

Deşi erau inferiori ca număr oastei comandate de cavalerii Hykrion, Hysbald şi Hydorn, luptau cu atîta înverşunare, încît împinseseră tot mai mult înapoi oastea ce lupta pentru Bastian.

Bastian ar fi vrut să plece el însuşi pentru a prelua comanda asupra oastei sale, dar Xayide îl sfătui să n-o facă.

— Gîndeşte-te, domnul şi stăpînul meu, spunea ea, că nu-i potrivit cu noul tău rang de împărat al Fantäziei să lupţi tu însuţi. Lasă totul în seama celor ce te slujesc cu credinţă.

Lupta ţinu toată ziua. Fiecare palmă a grădinii-labirint fu apărată cu îndîrjire de oastea lui Bastian, preschimbîndu-se într-un cîmp de luptă sîngeros şi răscolit. Cînd începu să se întunece, primii răzvrătiţi ajunseseră la picioarele Turnului de Fildeş.

Atunci Xayide îi trimise în luptă pe gealaţii ei cu platoşe negre, şi cei călare, şi cei pedeştri, iar ei începură să facă prăpăd printre războinicii lui Atreiu!

O descriere exactă a bătăliei pentru Turnul de Fildeş e cu neputinţă, de aceea trebuie să renunţăm la ea. Plnă în ziua de azi mai circulă în Fantäzia nenumărate cîntece şi povestiri despre acea zi şi acea noapte, căci fiecare dintre cei ce-au luat parte a trecut prin alte întîmplări. Toate acestea sînt poveşti care vor fi povestite altă dată.

Unii ştiu a povesti că şi de partea lui Atreiu se aflau unul sau mai mulţi magicieni cu puteri de-o seamă cu cele ale lui Xayide. Sigur însă nu se ştie nimic. Poate că datorită lor Atreiu şi oamenii săi au izbutit să cucerească Turnul de Fildeş, în pofida uriaşilor cu platoşe negre. Mai verosimil e totuşi un alt motiv: Atreiu nu lupta pentru sine, ci pentru prietenul său, pe care voia să-l înfringă ca să-l salveze.

Noaptea se lăsase de mult, o noapte fără stele, cu fum şi cu flăcări. Torţe căzute la pămînt, vase uriaşe pentru ars tămîia răsturnate sau felinare sparte aprinseseră în mai multe locuri turnul. În lumina pîlpîitoare a focurilor Bastian alerga de colo-colo printre luptătorii care aruncau umbre fantomatice. Zgomotul armelor şi urletele bătăliei răsunau în jurul lui.

— Atreiu! strigă el răguşit. Atreiu, arată-te! Vino să lupţi cu mine! Unde eşti?

Dar spada Sikanda rămînea în teacă şi nu mişca.

Bastian trecu în goană prin toate încăperile palatului, apoi alergă afară pe zidul cel mare, larg cît o stradă, şi tocmai cînd voia să treacă în fugă peste poarta exterioară sub care se afla tronul de oglinzi — prefăcut acum în mii de ţăndări — văzu că din direcţia opusă Atreiu îi venea în întîmpinare. Avea o sabie în mînă.

Pe urmă se aflară faţă-n faţă, ochi în ochi.

Sikanda nu mişca.

Atreiu îi puse lui Bastian pe piept vîrful săbiei sale.

— Dă-mi talismanul, îi spuse el, spre binele tău.

— Trădătorule! răspunse Bastian strigînd, eşti opera mea! Eu am făcut să existe totul! Şi pe tine! Vrei să te întorci împotriva mea? Îngenunchează şi cere-mi iertare!

— Eşti nebun, răspunse Atreiu, tu n-ai creat nimic. Îi datorezi totul Crăiesei Copile! Dă-mi-l pe AURYN!

— Ia-ţi-l, spuse Bastian, dacă poţi.
Atreiu şovăia.
— Bastian, spuse el, de ce mă sileşti să te înfrîng pentru a te salva?
Bastian se opinti trăgînd de minerul săbiei, şi cu puterea sa uriaşă izbuti într-adevăr să scoată spada Sikanda din teacă fără ca ea să-i sară de la sine în mînă. Dar în aceeaşi clipă cînd trase spada, se auzi un sunet atît de înspăimîntător, încît şi luptătorii de jos de pe stradă şi din faţa porţii se opriră o clipă ca încremeniţi, privind în sus către cei doi. Bastian recunoscu sunetul. Era scrîşnetul îngrozitor ce-l auzise cînd Graograman se prefăcuse în piatră. Iar strălucirea Sikandei se stinse. Îi trecu prin minte ceea ce-i povestise leul că se va întîmpla dacă va folosi vreodată arma după propria sa voinţă. Acum însă nu mai putea şi nici nu voia să renunţe.
Lovi în Atreiu care încerca să se apere cu sabia sa. Dar Sikanda spintecă arma lui Atreiu şi-l nimeri în piept. Se căscă o rană adîncă de unde ţîşni sîngele. Atreiu căzu pe spate şi se prăbuşi de pe crenelurile porţii celei mari. Din palele de fum izbucni o flacără albă în noapte, îl prinse pe Atreiu în cădere şi-l luă cu sine. Fusese Fuhur, balaurul-noroc alb.
Bastian îşi şterse cu mantia sudoarea de pe frunte. Şi atunci văzu că mantia se înnegrise, devenise neagră ca noaptea. Ţinînd încă spada Sikanda în mînă, coborî de pe zidul palatului şi ieşi jos în piaţă.
O dată cu înfrîngerea lui Atreiu norocul în luptă se schimbase de la un moment la altul. Oastea rebelilor cărora victoria li se păruse asigurată cu puţin timp înainte, începu acum să fugă. Bastian se afla ca într-un vis înspăimîntător din care nu se putea trezi. Izbînda lui avea un gust amar ca fierea, dar şi de sălbatic triumf.
Înfăşurat în mantia sa neagră, cu sabia plină de sînge în mînă, cobora încet strada principală a Turnului de Fildeş care acum ardea ca o torţă uriaşă. Dar Bastian păşea înainte prin urletul şi vuietul flăcărilor abia simţindu-le pînă ce ajunse la piciorul turnului. Acolo îşi găsi resturile armatei, aşteptîndu-l în grădina-labirint pustiită, acum doar un nesfîrşit cîmp de luptă presărat cu leşurile locuitorilor Fantäziei. Hykrion, Hysbald şi Mydorn erau şi ei acolo, ultimii doi grav răniţi, Illuan, djinnul cel albastru căzuse. Xayde se afla lângă cadavrul lui. Ţine în mâini

cingătoarea Gemmal.

— Domnul şi stăpânul meu, spuse ea, el a salvat-o pentru tine.

Bastian luă cingătoarea şi o strânse în pumni, apoi o vârî în buzunar.

Îşi plimbă încet privirile peste tovarăşii săi de luptă şi de drum. Nu mai rămăseseră decât puţine sute. Arătau istoviţi şi distruşi. Lumina pâlpâitoare a focului îi făcea să semene cu o ceată de fantome.

Cu toţii aveau faţa îndreptată spre turnul de fildeş arzând ca un rug. Pavilionul Magnoliei din vârf fu cuprins de vâlvătăi, petalele lui se deschiseră larg şi se văzu că era gol. Apoi se mistui şi el în flăcări.

Bastian arătă cu spada spre mormanul de tăciuni şi de ruine şi spuse cu vocea aspră:

— Aceasta e opera lui Atreiu. Şi de aceea îl voi urmări până la capătul lumii!

Se săltă pe unul din uriaşii cai de metal negru şi strigă:

— Urmaţi-mă!

Calul se ridică pe picioarele dinapoi, dar el îl struni cu puterea voinţei sale şi porni în noapte, gonind în galop

Vechiul oraş al împăraţilor

WUSWUSUL PE CALUL SĂU înaripat n-ar fi putut nici el ţine pasul cu Bastian gonind prin noaptea neagră ca smoala. În acest timp tovarăşii de luptă lăsaţi în urmă abia se pregăteau de plecare. Mulţi dintre ei erau răniţi, cu toţii erau istoviţi de moarte, căci nici unul din ei nu avea nici pe departe nemăsurata putere şi rezistenţă a lui Bastian. Pînă şi gealaţii cu platoşele negre pe caii lor metalici nu se puneau decît cu greu în mişcare, iar ceilalţi, care mergeau pe jos, nu-şi mai puteau găsi cadenţa obişnuită. Voinţa lui Xayide — prin care erau conduşi cu toţii — părea şi ea să fi ajuns la limita puterilor. Lectica ei de mărgean căzuse pradă flăcărilor în timpul incendiului Turnului de Fildeş. Aşa că i se construise o lectică nouă din diferite scînduri de căruţe, arme frînte şi rămăşiţe carbonizate din turn, care, fireşte, semăna mai degrabă cu o colibă sărăcăcioasă. Şchiopătînd şi tîrşîindu-şi picioarele, restul oştirii se tîra în urma ei. Hykrion, Hysbald şi Hydorn care îşi pierduseră caii erau şi ei nevoiţi să umble sprijinindu-se unul pe altul. Nimeni nu scotea vreun cuvînt, dar toţi ştiau că le va fi cu neputinţă să-l ajungă, vreodată din urmă pe Bastian.

Acesta înainta duduind prin beznă, mantia sa neagră flutura fioros pe umerii lui, picioarele metalice ale calului uriaş scîrţîiau şi scrişneau la fiece mişcare, în timp ce copitele imense ciocăneau pămîntul.

— Dii, striga Bastian, dii! dii! dii!

Nu înainta atît de repede cît ar fi dorit. Voia să-i ajungă din urmă pe Atreiu şi pe Fuhur, cu orice preţ, chiar dacă avea să omoare sub el acest monstruos cal metalic.

Voia răzbunare! La ora aceea ar fi ajuns de mult la ţelul tuturor dorinţelor sale, dar Atreiu îl împiedicase. Bastian nu ajunsese împărat al Fantäziei. Iar Atreiu trebuia să ispăşească amarnic!

Bastian îşi zori încă şi mai necruţător calul metalic. Încheieturile acestuia scîrţîiau şi scrişneau tot mai zgomotos, dar calul încă asculta de voinţa călăreţului şi îşi iuţi galopul nebun.

Goana sălbatică ţinu multe ore fără ca noaptea să se lumineze. În gînd Bastian vedea mereu în faţa ochilor Turnul de Fildeş în flăcări şi trăia mereu clipa cînd Atreiu îi pusese sabia pe

piept — pînă cînd i se ivi pentru prima oară în minte întrebarea: De ce şovăise Atreiu? De ce nu se hotărîse să-l rănească pentru a-i smulge cu forţa pe AURYN? Şi acum Bastian îşi aminti brusc de rana ce i-o făcuse el lui Atreiu şi de ultima privire a acestuia cînd căzuse pe spate şi se prăbuşise în hău.

Bastian îşi vîrî înapoi în teaca cea ruginită spada pe care pînă atunci o ţinuse în mînă.

Apărură zorile şi treptat începu să-şi dea seama unde se află. Era o cîmpie stearpă peste care gonea acum cu calul său metalic. Formele întunecate ale unor tufe de ienupăr semănau cu adunările nemişcate ale unor uriaşi călugări cu glugă sau ale unor vrăjitori cu pălării ascuţite. Blocuri de stîncă erau risipite printre tufe.

Şi pe urmă, chiar în timpul galopului, calul său metalic se desfăcu brusc în bucăţi.

Bastian rămase pe jos, ameţit de puterea izbiturii. Cînd se sculă în sfîrşit în picioare, începu să-şi frece loviturile; se afla în mijlocul unei tufe joase de ienupăr. Tîrîndu-se, ieşi afară. Acolo văzu spărturile ca nişte coji goale ale calului răspîndite pe o suprafaţă mare, ca şi cum ar fi explodat un monument.

Bastian se ridică, îşi aruncă pe umeri mantia cea neagră şi porni fără vreun ţel precis către locul unde zorile luminau tot mai mult zarea.

În tufa de ienupăr rămase însă un obiect lucitor pe care-l pierduse acolo: cingătoarea Gemmal. Bastian nici nu observă paguba şi nici mai tîrziu nu se mai gîndi la cingătoare, Illuan o salvase zadarnic din flăcări.

După cîteva zile Gemmal fu găsită de o coţofană care nu bănuia ce era în realitate obiectul strălucitor ce-i plăcuse. Îl duse în cuibul ei, dar astfel începu o altă poveste care va fi povestită altă dată.

Către amiază, Bastian ajunse la un parapet înalt de pămînt, ce tăia de-a curmezişul cîmpia. Se caţără pe el. Dincolo găsi o zănoagă largă care -adîncindu-şe tot mai mult spre interior — semăna cu un crater. Întreaga vale era acoperită de un oraş — în orice caz mulţimea de clădiri sugera această denumire, deşi era oraşul cel mai aiurit pe care-l văzuse vreodată Bastian. Toate clădirile păreau învălmăşite fără plan şi fără sens, ca şi cum ar fi fost răsturnate acolo de-a valma dintr-un sac uriaş, nu existau nici străzi, nici pieţe, nici vreo ordine evidentă.

Dar şi clădirile izolate păreau descreierate, avînd uşa de intrare pe acoperiş, scări aşezate acolo unde nu se putea ajunge sau unele pe care nu s-ar fi putut păşi decît cu capul în jos şi care se sfîrşeau în aer, turnuleţele erau clădite pieziş, iar balcoanele atîrnau vertical pe ziduri, ferestrele ţineau locul uşilor, iar podelele ţineau locul pereţilor. Existau poduri ale căror bolţi arcuite se întrerupeau brusc, ca şi cum constructorul lor ar fi uitat în toiul lucrului ce urma să fie întregul. Turnuri curbate ca bananele, piramide aşezate pe vîrful lor. Pe scurt, întregul oraş dădea impresia de sminteală.

Pe urmă Bastian îi văzu şi pe locuitori. Erau bărbaţi, femei şi copii. Trupul părea al unor oameni obişnuiţi, dar îmbrăcămintea lor arăta ca şi cum ar fi înnebunit cu toţii, nemaiputînd face deosebirea între lucrurile ce slujesc pentru îmbrăcăminte şi cele ce slujesc altor scopuri. Pe cap purtau abajururi, găleţi, castroane de supă, coşuri de hîrtie, pungi sau cutii. Iar pe trup le atîrnau feţe de masă, covoare, bucăţi mari de poleială sau chiar butoaie.

Mulţi dintre ei trăgeau sau împingeau roabe şi cărucioare încărcate cu tot soiul de boarfe, lămpi sparte, saltele, vase, zdrenţe şi podoabe ieftine. Iar alţii cărau în spinare baloturi uriaşe de troace asemănătoare.

Cu cît Bastian pătrundea mai adînc în oraş, se înteţea şi înghesuiala. Se părea însă câ nimeni nu ştie prea bine încotro vrea să meargă. Bastian observă de mai multe ori cum cîte unul care-şi trăsese cu greu căruciorul într-o anumită direcţie, îl tîra după scurt timp în direcţia opusă, pentru ca, puţin mai tîrziu, să pornească iar într-o nouă direcţie. Cu toţii erau însă într-o activitate febrilă.

Bastian hotărî să se adreseze unuia dintre ei.

— Cum se numeşte acest oraş?

Cel căruia îi vorbise lăsă din mîini căruciorul, se îndreptă din şale, îşi frecă un timp fruntea, ca şi cum s-ar fi gîndit intens, apoi plecă şi îşi lăsă căruciorul acolo. Se părea că l-a uitat. Dar după cîteva minute o femeie puse stăpînire pe el şi-l trase anevoie undeva. Bastian o întrebă dacă boarfele sînt ale ei. Femeia rămase un timp locului cufundată într-o meditaţie adîncă, apoi plecă.

Bastian mai încercă de cîteva ori, dar nu primi răspuns la nici o întrebare.

— N-are nici un rost să-i întrebi ceva, auzi dintr-o dată un glas chicotind, ei nu mai pot să-ţi spună nimic. Ar putea fi numiţi cei-ce-nu-spun-nimic.

Bastian se întoarse în direcţia de unde venise glasul şi zări pe o ieşire de zid (de fapt era partea de jos a ungi balconaş ce fusese fixat invers) o maimuţică cenuşie. Avea pe cap o pălărie neagră de doctor de pe care se legăna un ciucure, şi părea ocupată să-şi socotească atent ceva pe degetele picioarelor. Apoi îi rînji lui Bastian, spunîndu-i:

— Scuzaţi-mă, eram foarte grăbită să calculez ceva.

— Cine eşti? întrebă Bastian.

— Argax e numele meu, îmi pare bine! răspunse maimuţoiul şi ridică pălăria de doctor. Cu cine am plăcerea?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Întocmai! spuse mulţumită maimuţa.

— Şi cum se numeşte acest oraş? se interesă Bastian.

369 URMATOARELE TREI PAGINI TREBUIE REFACUTE DUPA ORIGINAL

În mijlocul drumului Bastian văzu o femeie şezînd şi încercînd să culeagă cu acul de ţesut boabele de mazăre dintr-o farfurie.

— Cum au ajuns aici? Şi ce fac aici? întrebă Bastian.

Bastian. De ce? Nu văd aici pe nimeni ^
semene a vechi împărat

Bastian se sperie.

— De unde ştii, Argax?

Maimuţoiul îşi ridică din nou pălăria de doctor şi rînji:

— Eu sînt — să spunem — supraveghetorul oraşului.

Bastian privi în jur. Foarte aproape de ei un bătrîn săpase o groapă. Acum aşeza în ea o lumînare aprinsă şi astupa groapa la loc.

— O, în toate vremurile au existat oameni care

Nu au găsit calea înapoi în lumea lor, îi explică Argax. toţi cei pe care-i vezi aici au fost pe vremea lor împăraţi ai Fantäziei —

sau cel puţin doreau să devină.

La început n-au mai vrut, iar acum — să spunem — nu mai pot.

— Un un mic tur al oraşului domnu'? Să spunem — o prima luare de contact nu costa nimic. Ai şi plătit acestea.

Bastian privi la o fetiţă care împingea cu mari eforturi o trăsurică pentru păpuşi ce avea roţile pătrate.

— Şi de ce nu mai pot? întrebă el.

— Ar trebui să-şi dorească acest lucru. Ei însă nu-şi mai doresc nimic. Ultima lor dorinţă au folosit-o pentru altceva.

— Ultima lor dorinţă? întrebă Bastian. Din obraji îi pierise orice picătură de sînge. Deci nu poţi să-ţi doreşti mereu cîte ceva atîta timp cît vrei?

preferat s-o ia,,,f*»J ta la necare

Argax chicoti iar. Acum încerca să-i scoată lui Bastian turbanul ca să-l caute de păduchi.

— Lasă asta! strigă Bastian. Încercă să dea jos maimuţoiul de pe spate, dar acesta se ţinea bine şi izbiera de bucurie.

— Nicidecum! Nicidecum! hămăi el. Nu poţi avea dorinţe decît atîta timp cît îţi aminteşti de lumea ta. Cei de-aici şi-au cheltuit însă toate amintirile. Cine

naaua.ii u«-">» —■ -■ ■■ *-___ fu mai are trecut- nare nici viitor. De aceea ei nici nu

n spnzatie neplăcută, ce i se accentua la fiecare îmbătrînesc. Uită-te la ei! Ţi-ar veni să crezi că unii nlTh nriveaDe ceilalţi Şi observă că nici între ei nu sînt aici de o mie de ani sau chiar şi de mai mult? Dar vorbeau deloc Nici nu se interesau unii de alţii, barâmîn aşa cum sînt. Pentru ei nu se mai poate schimba nimic, fiindcă nici ei însisi nu se mai pot

*roo„ ră niri nu se văd

pareau^a ma nu se v^. ^^ ^.^ ^ ce sescnimba

u? Bastian observa un bărbat care săpunea o

\, chicoti Argax la urechea lui, sinţ oglindă şi pe urmă începu s-o bărbierească. Ceea ce de-o seamă cu tine, aşa s-ar putea spune, sau, mai bine zis au fost pe vremea lor. la început i se păruse caraghios, acum îi dădea fiori

— w/601'

— Ce vrei să spui? Bastian se opri în loc.

Merse repede mai departe şi abia acum îşi dădu seama că pătrundea tot mai adînc în oraş. Voi în sus şi în jos p|ă se întoarcă, dar ceva îl atrăgea ca un magnet. Începu să alerge şi încercă să scape de supăratoarea

poartă

sa

uică sînt oameni?

Înveselit Argax ţopăia spinarea lui Bastian:

— Aşa e ! Aşa e !

371

370

maimuţă cenuşie, dar aceasta rămînea lipită de el, ba îl mai şi zorea:

— Mai repede! Hop! Hop! Hop!

Bastian înţelese că orice-ar fi făcut tot n-ar fi avut nici un rost, şi se opri.

— Şi toţi cei de-aici, întrebă el abia trăgîndu-şi suflarea, au fost odată împăraţi ai Fantäziei sau au vrut să fie?

— Desigur, spuse Argax, cel ce nu-şi mai găseşte calea vrea să devină împărat, mai curînd sau mai tîrziu. N-a izbutit fiecare, dar au dorit-o cu toţii. De aceea există aici două feluri de nebuni. În orişice caz — s-ar putea spune — rezultatul e acelaşi.

— Care sînt cele două feluri? Explică-mi! Vreau neapărat să ştiu, Argax!

— Linişteşte-te! Linişteşte-te! chicoti maimuţa ţinîndu-se încă şi mai strins de gîtul lui Bastian. Unii dintre ei şi-au cheltuit treptat amintirile. Iar cînd au pierdut-o şi pe ultima, AURYN nu le-a mai îndeplinit nici o dorinţă. După aceea au venit — am putea spune — din proprie iniţiativă aici. Ceilalţi, care s-au proclamat împăraţi, şi-au pierdut brusc în acel moment toate amintirile. De aceea nici lor AURYH n-a mai putut să le îndeplinească nici o dorinţă, de vreme ce nici nu mai aveau vreuna. După cum vezi, se revine la acelaşi lucru. Sînt şi ei aici şi nu mai pot pleca.

— Înseamnă că au avut cu toţii cîndva pe AURYN?

— Se-nţelege! răspunse Argax. Au uitat însă de mult. De

altfel, nici nu i-ar ajuta cu nimic pe bieţii smintiţi.

— Li s-a..., Bastian şovăi, li s-a luat?

— Nu, spuse Argax, atunci cînd cineva se proclamă împărat, talismanul dispare din propria lui voinţă. E limpede ca lumina zilei, s-ar putea spune, căci puterea Crăiesei Copile nu poate fi folosită pentru a-i lua tocmai această putere.

Bastian se simţea atît de rău, încît ar fi dorit să se aşeze undeva, dar mica maimuţă cenuşie nu-îngăduia.

— Nu, nu, vizionarea oraşului încă nu s-a încheiat, ţipa ea, cel mai important lucru abia urmează! Mergi mai departe! Mergi mai departe!

Bastian văzu un băiat bătînd cu un ciocan greu cuie în ciorapi întinşi în faţa lui pe jos. Un bărbat gras încerca să lipească timbre pe băşici de săpun care, fireşte, se spărgeau mereu. Dar el nu contenea să facă altele, suflînd.

— Uită-te! auzi Bastian glasul lui Argax şi simţi în acelaşi timp cum acesta îi întorcea cu mînuţa lui de maimuţă capul într-o anumită direcţie. Uită-te acolo, nu-i distractiv?

Se strînsese un grup numeros de oameni, bărbaţi şi femei, bătrîni şi tineri, cu toţii în cea mai ciudata îmbrăcăminte, dar nu vorbeau. Pe jos se aflau o mulţime de zaruri mari, iar pe fiecare din cele şase feţe ale zarurilor erau litere. Oamenii amestecau mereu zarurile şi pe urmă se holbau mult timp la ele.

— Ce fac acolo, şopti Bastian, ce fel de joc e? Cum se numeşte?

— E jocul de-a oarecare, răspunse Argax.

Apoi le făcu semn jucătorilor şi strigă:

— Foarte bine, copii! Daţi-i înainte! Nu vă lăsaţi!

Pe urmă se întoarse iar către Bastian şi-i şopti la ureche:

— Nu mai sînt în stare să povestească nimic. Şi-au pierdut uzul limbajului. De aceea am inventat acest joc pentru ei. Îi ţine ocupaţi, după cum vezi. Şi e foarte simplu. Dacă stai şi te gîndeşti, va trebui să admiţi că toate poveştile din lume nu sînt compuse de fapt decît din douăzeci şi şase de litere. Literele rămîn mereu aceleaşi, numai combinaţiile lor se schimbă. Din litere se compun cuvinte, din cuvinte fraze, din fraze capitole, iar din capitole poveşti. Ia uită-te, ce scrie acolo?

Bastian citi:

HGIKLOPFMWEYVXQ

YXCVBNMASDFQrUKLOA

QWERTZUIOPU
ASDFQMJKLOA
MNBVCXYLKJHQFDSA
UPOIUZTREWQAS
QWERTZUIOPUASDF
YXCVBnMLKJ
QWERTZUIOPU
ASDFQHJKLOAYXC
UPOIUZTREWQ AOLKJHQFDSAMNBV
QKMDSRZIP
QETUOUSFHKO
YCBMWRZIP
ARCQUniKYO
QWERTZUIOPUASD
NIBVCXYASD LKJUONQREFQHL

— Da, chicoti Argax, de cele mai multe ori aşa iese. Dacă joci însă foarte mult timp, ani de zile, atunci ies uneori şi cuvinte. Nu sînt cuvinte deosebit de mintoase, dar cel puţin sînt cuvinte. „Spanacomanie", de pildă, sau „Cîrnatoperie" sau „Quleriță". Iar dacă joci o sută de ani, o mie de ani, o sută de mii de ani fără întrerupere, atunci după toate probabilităţile trebuie să iasă o dată şi o poezie. Iar dacă joci veşnic, atunci trebuie să se ivească toate poeziile, toate poveştile posibile, şi pe lîngă ele şi toate poveştile poveştilor, chiar şi această poveste în care stăm de vorbă noi doi. E logic, nu-i aşa?

— E îngrozitor, spuse Bastian.

— O, spuse Argax, depinde de punctul de vedere. Cei de colo — s-ar putea spune — practică jocul cu plăcere. În afară de asta, ce-am putea face cu ei în Fantäzia?

Bastian privi mult timp în tăcere pe jucători, apoi întrebă în şoaptă:

— Argax, ştii cine sînt, nu-i aşa?

— Cum să nu? Cine în întreaga Fantäzie nu-ţi ştie numele?

— Spune-mi un lucru, Argax. Dacă ieri aş fi devenit împărat, m-aş fi aflat azi aici?

— Azi sau mîine, răspunse maimuţa, sau peste o săptămînă. În orice caz ai fi sosit curînd aici.

— Înseamnă că Atreiu m-a salvat.

— Asta nu mai ştiu, recunoscu maimuţa.

— Iar dacă ar fi izbutit să-mi ia giuvaerul, ce s-ar fi întîmplat

atunci?
Maimuţa chicoti din nou.
— S-ar putea spune că şi atunci ai fi nimerit tot aici.
— De ce?
— Fiindcă ai nevoie de AURYN ca să-ţi găseşti calea înapoi. Dar, ca să vorbesc cinstit, nu cred că mai eşti în stare.
Maimuţa bătu din palme, salută cu pălăria eij de doctor şi rînji.
— Spune-mi, Argax, ce trebuie să fac?
— Să găseşti o dorinţă care să te ducă înapoi în lumea ta.
Bastian tăcu iar multă vreme, apoi întrebă:
— Argax, îmi poţi spune cîte dorinţe mai pot avea cu totul?
— Nu multe. După părerea mea, cel mult încă trei sau patru. Şi-ţi va fi greu să te descurci numai cu atîtea. Începi cam prea tîrziu, iar drumul înapoi nu-i deloc uşor. Trebuie să traversezi Marea Pîclelor. numai în acest scop trebuie să cheltuieşti o dorinţă. Ce mai urmează după aceea — nu ştiu. În întreaga Fantäzie nu ştie nimeni care e pentru alde voi drumul spre lumea voastră. Poate că vei găsi pe Yor şi Minroud, ultima scăpare pentru mulţi ca tine. Deşi mă tem că pentru tine e — să spunem — prea departe. De data aceasta mai ai însă posibilitatea să ieşi din vechiul oraş al împăraţilor.
— Mulţumesc, Argax! spuse Bastian.
Mica maimuţă cenuşie rînji.
— La revedere, Bastian Balthasar Bux!
Şi dintr-un singur salt dispăru într-una din casele cele sucite. Şterpelise şi turbanul lui Bastian.
Acesta mai rămase un timp locului, nemişcat. Ceea ce aflase îl zăpăcea şi-l tulbura atît de mult, încît nu era în stare să ia nici o hotărîre. Toate ţelurile şi planurile lui de pînă atunci se prăbuşiseră. Avea impresia că înlăuntrul său totul se răsturnase — la fel ca piramida de colo, partea de sus era întoarsă în jos, iar partea din spate spre faţă. Ceea ce sperase însemna pieirea sa, iar ceea ce urîse era salvarea.
Pentru început îi era limpede un lucru: Trebuia să iasă din acest oraş smintit! Şi nu mai voia să se întoarcă niciodată!
Porni la drum prin harababura de case aiurite şi foarte curînd se dovedi că drumul spre interiorul oraşului fusese cu mult mai lesnicios decît cel de ieşire. Tot mereu era nevoit să constate că greşise direcţia şi se îndreptă iar spre centrul oraşului. Avu

nevoie de întreaga după-amiază înainte de a izbuti să ajungă la parapetul de pămînt. Apoi alergă afară în cîmpie şi nu se mai opri din fugă pînă ce noaptea — la fel de întunecoasă ca şi cea precedentă — îl sili să stea locului. Căzu istovit sub o tufă de ienupăr şi se cufundă într-un somn adînc. Iar în timpul somnului i se stinse amintirea că pe vremuri ştiuse să născocească poveşti.

Toată noaptea nu văzu în vis decît o singură imagine care nici nu pierea şi nici nu se schimba: Atreiu cu rana sîngerînda în piept stătea în faţa lui şi-l privea, nemişcat şi tăcut.

Trezit de un bubuit de tunet, Bastian sări în sus. Era înconjurat de bezna cea mai adîncă, dar întreaga grămadă de nori adunaţi de mai multe zile părea a clocoti cu furie. Fulgera neîncetat, tunetele uruiau şi duduiau, că se cutremura pămîntul, furtuna vuia peste cîmpie îndoind tufele de ienupăr pînă la pămînt, torentele de ploaie se prăvăleau ca nişte perdele cenuşii peste tot întinsul.

Bastian se ridică. Înfăşurat în mantia sa cea neagră, stătea pe loc, apa îi curgea peste faţă.

Drept în faţa lui un trăsnet lovi un pom spintecînd trunchiul noduros, crengile fură îndată cuprinse de vîlvătaie, vîntul răspîndi o ploaie de scîntei peste cîmpia în noapte, dar potopul de sus stinse repede totul.

Bastian fusese zvîrlit în genunchi în timpul îngrozitorului trosnet. Acum începu să sape pămîntul cu amîndouâ mîinile. Cînd groapa fu destul de adîncă, îşi dezlegă spada Sikanda de la şold Şi o aşeză în groapă.

— Sikanda, spuse el încetişor printre urletele furtunii, îmi iau pentru totdeauna rămas-bun de la tine. Niciodată să nu se mai întîmple vreun rău prin cineva care te ridică împotriva unui prieten. Iar nimeni să nu te găsească aici înainte ca tot ce s-a întîmplat prin tine şi prin mine să fie complet uitat.

Pe urmă umplu groapa la loc cu pămînt şi la sfîrşit acoperi totul cu crengi şi cu muşchi pentru ca nimeni să n-o descopere.

Şi tot acolo se mai află Sikanda pînă în ziua de azi. Căci abia într-un viitor îndepărtat va veni cineva care s-o poată atinge fără nici o primejdie — dar aceasta e o altă poveste şi va fi povestită altă dată.

Bastian porni la drum în întuneric.

Spre dimineaţă, furtuna se potoli, vîntul se opri, ploaia picura

doar de pe pomi şi totul se linişti.
O dată cu această noapte, pentru Bastian începu o drumeţie lungă şi singuratică. Nu mai voia înapoi la tovarăşii săi de drum şi de luptă, înapoi la Xayide. Acum voia să caute calea de întoarcere în lumea oamenilor — dar nu ştia nici cum şi nici unde. Oare exista pe undeva o poartă, un vad, un hotar pe unde putea trece?
Trebuia s-o descopere, atît ştia. Nu avea însă nici o putere în această privinţă. Se simţea ca un scafandru aflat pe fundul mării în căutarea unei nave scufundate, dar care e mereu împins de ape în sus înainte de a putea găsi ceva.
Mai ştia că nu-i mai rămîneau decît puţine dorinţe, de aceea avea mare grijă să nu folosească pe AURYN. Nu trebuia să sacrifice puţinele amintiri ce-i mai rămăseseră decît pentru a se apropia de lumea sa, şi numai atunci cînd era absolut necesar. Dar dorinţele nu pot fi nici provocate şi nici înăbuşite după cum ai vrea. Ele izvorăsc din adîncurile cele mai ascunse ale fiinţei noastre, fie ele bune, fie rele. Şi se nasc fără să ne dăm seama.
Fără ca Bastian să observe, în el se năştea o nouă dorinţă ce treptat căpăta un chip tot mai precis.
Singurătatea în care călătorea de atîtea zile Şi nopţi avu drept urmare că-şi dori să facă şi el parte din vreo comunitate, să fie primit în vreun grup, nu ca stăpîn sau ca învingător sau ca ceva mai deosebit, ci numai ca unul printre cei mulţi, poate chiar ca cel mai de jos sau cel mai puţin important, dar ca unul care ţine în mod firesc de ceilalţi şi participă la viaţa comună.
Într-o bună zi se întîmplă să ajungă la ţărmul unei mări. În orice caz, aşa crezu el la început. Se afla pe un ţărm stîncos şi abrupt, iar în faţa ochilor săi se desfăşura o mare cu valuri albe încremenite. Abia mai tîrziu văzu că valurile nu erau cu adevărat nemişcate, ci înaintau foarte încet, că existau curenţi şi vîrtejuri tot atît de imperceptibile ca şi arătătoarele unu¦ ceasornic.
Era Marea Pîclelor!
Bastian se plimbă de-a lungul ţărmului abrupt. Atmosfera era caldă şi puţin umedă, nu adia nici un vînticel. Era încă devreme, înaintea amiezii, ia soarele lumina întinderea albă de ceaţă ce se pierde în zare.
Bastian merse cîteva ore, iar spre amiază ajunse la un orăşel construit pe pari înalţi afară, în largul Mării Relelor, la o oarecare distanţă de uscat. Un pod lung suspendat lega oraşul de o limbă

a coastei stîncoase. Podul se legănă uşor cînd Bastiat păşi peste el.

Casele erau relativ mici, uşile, ferestrele scările, totul părea făcut la dimensiunile unor copii. Într-adevăr, oamenii care umblau pe străzi aveau cu toţii mărimea unor copii, deşi era vorba de bărbat adulţi cu bărbi şi femei cu pieptănături înalte. Era izbitor faptul că nu prea puteau fi deosebiţi, căci semănau nespus de mult între ei. Feţele le erai cafenii-închis ca şi pămîntul umed şi păreau foarte blînzi şi liniştiţi. Cînd îl vedeau pe Bastian, dădeau din cap, dar nimeni nu-i adresa vreo vorbă. În general păreau să fie tare tăcuţi, numai foarte rar se auzea pe stradă sau într-o uliţă vreo vorbă sau o chemare, în ciuda forfotei intense ce domnea pretutindeni, niciodată nu putea fi văzut vreunul singur, întotdeauna umblau în grupuri mai mari sau mai mici, ţinîndu-se de braţe sau de mîini.

Cînd privi mai bine casele, Bastian îşi dădu seama că toate erau dintr-un fel de împletituri din nuiele, unele mai grosolane, altele mai subţiri, ba chiar şi pavajul străzilor era împletit. Iar pe urmă văzu că şi îmbrăcămintea oamenilor, pantalonii, fustele, hainele şi pălăriile erau făcute din aceeaşi împletitură, în acest caz, fireşte, dintr-o împletitură foarte subţire şi măiestrit ţesută. Era limpede că aici se făcea absolut totul din acelaşi material.

Din loc în loc, Bastian putu arunca o privire în diferite ateliere ale unor meseriaşi, ocupaţi cu toţii cu confecţionarea obiectelor împletite, făceau pantofi, ulcioare, lămpi, ceşti, umbrele — toate din aceleaşi împletituri. Şi niciodată nu lucra vreunul singur, căci toate aceste obiecte nu puteau fi alcătuite decît de mai mulţi o dată. Era o plăcere să priveşti cu cîtă dibăcie lucrau mînă-n mînă şi cum fiecare îi completa pe celălalt. În acest timp cîntau de cele mai multe ori o melodie simplă, fără cuvinte.

Orăşelul nu era prea mare, astfel că Bastian ajunse curînd la marginea lui. Iar priveliştea ce se ivi aici îi dovedi fără putinţă de tăgadă că se afla într-un oraş de marinari, căci aici se aflau sute de nave de toate formele şi mărimile. Totuşi era un oraş de marinari destul de neobişnuit, căci toate aceste nave erau atîmate de undiţe uriaşe şi pluteau în aer, legănîndu-se uşor, una lîngă cealaltă, peste adîncul prin care treceau pîclele albe. De altfel, se părea că şi aceste nave erau făcute cu totul din împletituri de nuiele şi n-aveau nici pînze, nici catarge, nici vîsle

sau timone. Bastian se aplecase peste un parapet şi privea în jos la Marea de Pîclă. Putea să-şi dea seama cît de înalţi erau parii pe care era construit oraşul judecînd după lungimea umbrelor aruncate pe întinderea alba de jos.

— În timpul nopţii, auzi el o voce vorbind alături de el, pîclele se ridică pînă la înălţimea oraşului. Atunci putem porni în larg. În timpul zilei soarele absoarbe pîcla şi nivelul mării scade. Asta doreai să ştii, străine, nu-i aşa?

Lîngă Bastian se sprijineau de parapet trei bărbaţi care-l priveau blînd şi prietenos. Intră în vorbă cu ei şi află că oraşul purta numele de Yskal sau mai era numit şi oraşul împletiturilor. Locuitorii se numeau yskainari. Cuvîntul însemna întrucîtva „cei ce există în comun". Meseria celor trei era pîclonautica. Bastian nu voia să-şi spună numele pentru a nu fi recunoscut, şi le spuse că se numeşte „Unul". Cei trei marinari îi explicară că ei nici nu aveau nume pentru Fiecare în parte şi erau de părere că nici nu e nevoie. Cu toţii împreună erau yskalnari, ceea ce le era întru totul de ajuns.

Cum era tocmai ora prînzului, îl poftiră pe Bastian să meargă cu ei, şi el primi cu recunoştinţă, într-o ospătărie din apropiere se aşeză la masă, iar în timpul prînzului Bastian află totul despre oraşul Yskal şi despre locuitorii săi.

Marea-Eîclejor, numită la ei Skaidan, era un Ocean uriaş din negură albă ce despărţea doua regiuni ale Fantäziei. Nimeni nu aflase pînă acum cît de adînc era Skaidan şi nici nu se aflase de unde provenea imensa cantitate de pîclă. E drept că sub suprafaţa oceanului se putea foarte bine respira, de asemenea se putea intra în mare mergînd pe fundul ei dacă se pornea dinspre ţărm unde pîcla era mai puţin adîncă, dar trebuia să fii precaut şi să te legi de o frînghie de care să poţi fi tras înapoi. Căci pîcla îţi răpea în scurt timp orice capacitate de orientare. Mulţi cutezători sau uşuratici se prăpădiseră în decursul anilor, încereînd să traverseze singuri şi pe jos Skaidanul. Numai puţini putuseră fi salvaţi. Singurul mod de a ajunge pe partea cealaltă a Mării Pîclelor era cel al yskalnarilor.

Împletiturile de nuiele din care erau alcătuite casele oraşului Yskal, toate obiectele uzuale, îmbrăcămintea, precum şi navele se făceau dintr-un soi de papură ce creştea aproape de ţărm sub suprafaţa Mării de Pîclă şi nu putea fi recoltată decît punîndu-ţi viaţa în primejdie. Această papură, deşi era flexibilă, iar în

atmosfera normală chiar moale, stătea drept în sus în ceaţă, fiind mai uşoară decît pîcla şi plutind pe ea. Prin urmare, navele clădite din papură pluteau şi ele. Îmbrăcămintea purtată de yskalnari era deci totodată şi un fel de colac de salvare pentru cazul cînd cineva nimerea în pîclă.

Toate acestea nu reprezentau însă adevărata taină a yskalnarilor şi nu explica motivul deosebitei comuniuni în care îşi duceau viaţa. După cum observă Bastian foarte curînd, păreau să nu cunoască cuvîntul „eu", în orice caz nu-l foloseau niciodată, ci spuneau mereu doar „noi". Abia mai tîrziu descoperi Bastian din ce cauză.

Atunci cînd din cele spuse de cei trei pîclonauţi înţelese că vor pleca spre larg încă în aceeaşi noapte, îi întrebă dacaă nu-l pot angaja şi pe el ca elev matelot. Ei îi explicară că un drum pe Skaidan se deosebea foarte tare de orice alt drum pe mare, fiindcă nu se putea şti niciodată dinainte cît timp va dura traversarea şi unde va duce pînă la urmă. Bastian spuse că e tocmai ceea ce doreşte, aşa că pîclonauţii fură de acord să-l ia cu ei pe navă.

După cum se aşteptau, la căderea nopţii negura începu să crească, iar la miezul nopţii atinsese înălţimea oraşului de împletituri. Acum toate navele care mai înainte atîrnaseră în aer ajunseseră să plutească pe suprafaţa albă. Nava pe care se găsea Bastian — era o ambarcaţiune plată şi lungă de vreo treizeci de metri — fu desprinsă din odgoane şi începu să plutească încet sub cerul nopţii în largul Mării Pîclelor.

Încă de la prima vedere, Bastian se întrebase în ce fel putea fi pus în mişcare acest soi de navă, deoarece nu avea nici pînze, nici vîsle şi nici elice. După cum află, pînzele n-ar fi folosit, deoarece peste Skaidan nu sufla niciodată vreun vînt, iar cu vîsle sau elice nu se putea trece peste pîclă. Forţa datorită căreia se mişca nava era de natură cu totul diferită.

În mijlocul punţii se găsea o suprafaţă circulară ceva mai ridicată. Bastian o observase încă de la început şi crezuse că e un fel de punte de comandă sau ceva asemănător. Într-adevăr, în timpul întregii călătorii stăteau cel puţin doi dintre pîclonauţi acolo sus, uneori şi trei, patru sau chiar şi mai mulţi, (întregul echipaj număra paisprezece marinari — desigur, fără Bastian). Cei ce se găseau pe suprafaţa rotundă îşi petrecuseră braţele unul pe după umerii celuilalt şi priveau în direcţia de mers. Dacă

nu îi observai cu mare grijă, puteai crede că stăteau nemişcaţi. Numai la o cercetare foarte atentă se putea observa că se legănau foarte încet şi în aceeaşi măsură, executînd un fel de dans. Totodată cîntau o melodie simplă, foarte frumoasă şi blîndă, care se repeta mereu.

La început Bastian crezuse că strania purtare reprezintă vreo ceremonie sau un obicei mai deosebit al cărui sens îi era ascuns. Abia în cea de-a treia zi a călătoriei îndrăzni să-l întrebe pe unul dintre cei trei prieteni ai săi, care tocmai se aşezase lîngă el. La rîndul lui, acesta păru mirat de uimirea lui Bastian şi îi arătă că oamenii pun în mişcare nava prin voinţa şi puterea lor de imaginaţie.

Bastian nu putu înţelege de la bun început explicaţia şi întrebă dacă pun în mişcare niscaiva roţi ascunse.

— Nu, răspunse pîclonautul, cînd vrei să-ţi mişti picioarele, îţi ajunge să vrei şi să-ţi imaginezi — sau ai cumva nevoie de vreo maşinărie cu roţi ca să umbli?

Deosebirea dintre propriul trup şi o navă consta numai în aceea că cel puţin doi yskalnari trebuiau să-şi contopească cu totul vrerea şi imaginaţia într-una singură. Căci numai prin această unire lua naştere forţa de propulsie. Iar dacă voiau să înainteze mai repede, trebuiau să participe mai mulţi. În mod normal lucrau în schimburi de cîte trei, iar ceilalţi se odihneau, căci, deşi părea uşoară şi plăcută, era totuşi o muncă grea şi obositoare, cerînd o concentrare intensă şi neîntreruptă. Era însă singurul mod de a naviga pe Skaidan.

În cele din urmă Bastian fu instruit de pâclonauţi şi învăţă taina comuniunii lor: dansul şi cântecul fără cuvinte.

În decursul lungii traversări deveni încetul cu încetul unul de-ai lor. Era un sentiment deosebit şi indescriptibil de uitare de sine şi de armonie când simţea în timpul dansuluicum propria lui putere de imaginaţie se contopea cu a celorlalţi devenind un singur tot. Se simţea intr-adevăr primit în societatea lor şi facând parte dintre ei — şi totodată îi pieri din memorie orice amintire despre împrejurarea că în lumea de unde venise şi spre care voia acum să caute calea de întoarcere existau oameni care aveau cu toţii propriile lor păreri ţi imaginaţii. Singurul lucru de care îşi mai amintea vag erau părinţii lui şi cum era acasă şa el.

Adânc în fundul inimii sale mai era însă şi o altă dorinţă

decât cea de-a nu mai fi singur. Iar această dorinţă începea acum să se manifeste uşor.

Se întâmplă în ziua când îşi dădu seama pentru prima dată că armonia yskalnarilor nu rezulta prin acordarea unor moduride gândire foarte diferite, ci datorită faptului că semănau atât de mult între ei, încât nu aveau nevoie de nici un effort să gândească şi să simtă totul la fel. Dimpotrivă, pentru ei nici nu exista posibilitatea de a se certa sau de a fi în dezacord, căci nici unul dintre ei nu se simţea un individ izolat. Nu erau nevoiţi să înăbuşe cine ştie ce contradicţii pentru a se armoniza cu toţii, dar această lipsă de efort începu să-l nemulţumească pe Bastian. Blândeţea lor I se părea searbădă, şi melodia mereu repetată a cântecului lor monotonă. Simţea că printre toate acestea îi lipsea ceva, că tânjea după ceva, dar nu putea spune după ce anume.

Lucrurile se lămuriră câtva timp mai târziu când pe cer se ivi o uriaşă cioară a pâclelor. Toţi yskalnarii se înfricoşară şi se ascunseră sub punte cât putură mai repede. Unul singur nu izbuti să fugă la timp, iar pasărea imensă se repezi scoţând un ţipăt, îl înhăţă pe nenorocit şi plecă cu el în cioc.

După ce trecu primejdia, yskalnarii apărură pe punte şi continuară călătoria cântând şi dansând, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Armonia lor nu se tulburase, nu erau întristaţi şi nu jeleau, nu mai pomeniră nici un cuvînt despre întîmplare.

— Nu, spuse unul dintre ei cînd fu întrebat de Bastian, nu ne lipseşte nimeni. De ce să jelim?

Individul singur nu conta deloc la ei. Şi cum nu se deosebeau cu nimic unul de altul, nici unul din ei nu era de neînlocuit.

Bastian voia însă să fie o individualitate, un cineva, nu doar unul la fel cu toţi ceilalţi. Dorea să fie iubit tocmai fiindcă era aşa cum era. În comunitatea yskalnarilor exista într-adevăr armonie, nu însă şi iubire.

Nu mai dorea să fie cel mai mare, cel mai puternic, cel mai înţelept. Toate acestea le lăsase în urma sa. Acum îşi dorea să fie iubit aşa cum era, bun sau rău, frumos sau urît, deştept sau prost, cu toate defectele sale — sau tocmai din cauza lor.

Dar cum era el oare într-adevăr?

Nu mai ştia. Primise atît de multe în Fantäzia, iar acum nu mai era în stare să se regăsească pe sine printre toate darurile şi însuşirile cu care fusese înzestrat.

Începînd de atunci, nu mai participa la dansul pîclonauţilor. Şedea în faţă de tot la proră, privind spre Skaidan, zi după zi şi uneori chiar şi noaptea.
În sfîrşit ajunseră la celălalt ţărm. Nava pîclelor trase la mal, Bastian le mulţumi yskalnarilor şi debarcă.
Era o ţară plină de trandafiri, păduri de trandafiri de toate culorile. Iar printre nesfârşitele boschete de trandafiri şerpuia o cărare.
Bastian porni pe cărare.

Aiuola Doamna

XAYIDE ÎŞI SFÎRŞI ZILELE ÎNTR-UN chip lesne de povestit, dar greu de înţeles şi plin de contradicţii ca şi atîtea altele în Fantäzia. Pînă în ziua de azi învăţaţii şi istoricii îşi storc creierii întrebîndu-se cum a fost cu putinţă, unii se îndoiesc chiar de fapte sau încearcă să le dea o altă interpretare. Aici vom expune ceea ce s-a întîmplat în realitate şi fiecare să încerce a explica lucrurile aşa cum crede.
Pe vremea cînd Bastian sosise în oraşul Yskal la pîclonauţi, Xayide împreună cu uriaşii ei în platoşe negre ajunse la locul din cîmpie unde calul metalic se desfăcuse bucăţi sub Bastian. În acea clipă începu să se teamă că nu-l va mai găsi niciodată. Puţin mai tîrziu, văzînd parapetul de pămînt unde rămăseseră urmele lui Bastian cînd urcase pe el, bănuiala ei se preschimbă în certitudine. Dacă ajunsese în vechiul oraş al împăraţilor, era pierdut pentru ea, indiferent că rămînea acolo pentru totdeauna sau că izbutea să scape din oraş. În primul caz, ar fi fost lipsit de orice putere ca toţi cei de acolo şi nu ar mai fi fost în stare să-şi dorească nimic — iar în celălalt caz, toate dorinţele de putere şi de mărire s-ar fi stins în el. În ambele cazuri jocul se încheiase pentru ea, Xayide.
Porunci gealaţilor cu platoşe să se oprească, dar — cu totul de neînţeles — ei nu ascultară de voinţa lui Xayide, ci mărşăluiră mai departe. Atunci ea se înfurie, sări din lectică şi se aşeză în cale cu braţele întinse. Uriaşii cu platoşe negre, atît pedeştrii, cît şi călăreţii, tropăiră însă mai departe, ca şi cum ea nici n-ar fi fost acolo, călcînd-o în picioare. Dar în momentul în care Xayide îşi dădu sufletul, convoiul cel lung se opri brusc ca un mecanism

de ceas stricat.

Cînd Hysbald, Hydorn şi Hykrion îi ajunseră mai tîrziu din urmă împreună cu resturile oştirii, văzură cele întîmplate, dar nu se dumiriră defel, căci, aşa cum bine ştiau, voinţa lui Xayide era cea care îi punea în mişcare pe uriaşii goi pe dinăuntru şi prin urmarea îi făcuse s-o calce în picioare. Dar prea multă gîndire nu era punctul tare al celor trei cavaleri, aşa că ridicară din umeri şi nu-şi mai bătură capul. Se sfătuiră ce era de făcut şi ajunseră la concluzia că întreaga campanie se încheiase. Prin urmare, lăsară la vatră tot ce mai rămăsese din oaste, sfătuindu-i pe toţi să se ducă acasă. Iar ei înşişi, avînd în vedere că îi juraseră credinţă lui Bastian şi nevoind să-şi calce jurămîntul, hotărîră să-l caute în întreaga Fantäzie. Nu putură însă să se înţeleagă în privinţa direcţiei în care să pornească şi de aceea stabiliră ca fiecare să continue pe cont propriu. Îşi luară rămas-bun, şi fiecare porni şchiopătînd în altă direcţie. Toţi trei au trecut apoi printr-o mulţime de aventuri, iar în Fantäzia circulă nenumărate povestiri despre căutările lor lipsite de orice sens. Acestea sînt însă alte poveşti şi vor fi povestite altă dată.

Iar gealaţii metalici goi pe dinăuntru şi cu platoşe negre rămaseră de atunci nemişcaţi în acelaşi loc din cîmpie, în apropierea vechiului oraş al împăraţilor. Ploaia şi zăpada căzură peste gealaţi, iar ei ruginiră şi se scufundară treptat în pămînt, strîmb sau drept. Totuşi unii mai pot fi văzuţi şi astăzi. Locurile acelea nu au însă o faimă prea bună, şi toţi călătorii le ocolesc. Dar să ne întoarcem acum la Bastian.

În timp ce urma curbele line ale cărării printre boschetele de trandafiri, zări ceva care îl umplu de uimire, căci în toată Fantäzia nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, anume un stîlp indicator cu o mînă cioplită ce arăta într-o anumită direcţie.

„Spre Casa Schimbărilor”, scria pe mînă.

Bastian porni fără grabă în direcţia arătată. Respira mireasma nenumăraţilor trandafiri şi se simţea din ce în ce mai vesel, ca şi cum l-ar fi aşteptat o surpriză plăcută.

În sfîrşit, ajunse la o alee dreaptă străjuită de pomi sferici plini de mere roşii. Iar la capătul aleii se înălţa o casă. Apropiindu-se, constată că era cea mai nostimă casă ce-o văzuse vreodată. Acoperişul înalt şi ţuguiat şedea ca o scufie ascuţită pe o clădire ce semăna mai degrabă cu un dovleac

uriaş, căci era sferică, iar în multe locuri pereţii aveau umflături şi scobituri, ca nişte burdihane care îi dădeau casei o înfăţişare corpolentă şi plăcută. Se mai vedeau şi cîteva ferestre şi o uşă de intrare, toate însă strîmbe şi răsucite, ca şi cum toate aceste deschideri ar fi fost tăiate de un neîndemînatic în dovleac.

În timp ce Bastian se îndrepta spre casă, observă că ea se afla într-o continuă, dar înceată schimbare. La fel de tacticos ca un melc ce-şi scoate coarnele, se ivea în partea dreaptă o mică ieşitură care se transforma încetul cu încetul într-un fel de foişor. În partea stîngă se vedea o fereastră care se închidea şi dispărea treptat. Din acoperiş creştea un coş, iar peste uşa de intrare se forma o mică terasă cu balustradă de fier.

Bastian se oprise locului şi privea cu uimire şi veselie schimbările neîncetate. Acum înţelegea de ce casa purta numele de „Casa Schimbărilor".

Pe cînd mai stătea pe loc, auzi din interior o voce caldă şi melodioasă de femeie care cînta:

De un veac, oaspete drag,
Noi te-am aşteptat.
Dacă ai ajuns în prag.
Tu eşti — neapărat!
Foamea, setea să ţi-o stingi.
Totu-i pregătit.
Tot ce cauţi şi-ţi doreşti,
Vei sta liniştit,
Cu durerea alinată.
Suferinţa mingîiată.
Căci pe-un lung drum ai venit
Pîn-aici, la mine.
Fie c-ai fost bun ori rău.
Oricum eşti, e bine!

Ah, gîndi Bastian, ce glas frumos! Aş dori ca acest cîntec să mi se adreseze mie!

Vocea începu să cînte din nou:

Mare domn, fii iarăşi mic!
Intră-aici şi fii pitic!
Nu mai sta mereu în prag,

Căci vei fi primit cu drag!
Toate ţi le-am pregătit
De mult timp — chiar infinit!

Glasul avea o putere de atracţie irezistibilă asupra lui Bastian. Era sigur că o persoană extrem de prietenoasă era cea care cînta. Prin urmare, bătu la uşă, iar glasul cel frumos îi strigă:

— Intră! Intră, băiatul meu frumos!

Bastian deschise uşa şi văzu o cameră plăcută, nu prea mare, prin ale cărei ferestre bătea soarele. La mijloc era o masă rotundă încărcată cu tot felul de farfurii şi coşuri pline cu fructe multicolore necunoscute lui. La masă şedea o femeie care semăna ea însăşi cu un măr, atît era ce rotundă şi cu obrajii rumeni, atît părea de sănătoasă şi de atrăgătoare.

În primul moment Bastian fu copleşit de dorinţa de a alerga la ea cu braţele întinse strigîndu-i: „Mamă! Mamă!" Dar se stăpîni. Mama lui era moartă şi cu siguranţă nu se afla aici, în Fantäzia. E drept ca femeia de aici avea acelaşi surîs drăgăstos şi acelaşi fel de a privi care inspira încredere, totuşi asemănarea era cel mult a unei surori. Mama lui fusese micuţă, iar femeia de-aici era mare şi oarecum impunătoare. Purta o pălărie uriaşă acoperită cu flori şi fructe, iar rochia ei era de asemenea dintr-un material înflorat. Abia după ce s-a uitat foarte bine la rochie, îşi dădu seama că în realitate era făcută numai din frunze, flori şi fructe.

În timp ce stătea şi o privea, îl napadi un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse de multă, multă vreme. Nu-şi mai amintea cînd şi unde, ştia doar că uneori se simţise astfel pe vremea cînd mai era mic.

— Aşază-te, băiatul meu frumos, spuse femeia făcînd cu mîna un gest de invitaţie spre un scaun, cred că ţi-e foame, aşa că ar trebui să mănînci mai întîi.

— Iartă-mă, răspunse Bastian, văd că aştepţi un oaspete, pe cînd eu am nimerit aici doar din întîmplare.

— Aşa o fi? întrebă femeia zîmbind. Ei, nu face nimic. Totuşi poţi mînca, nu-i aşa? Între timp am să-ţi spun o mică poveste. Ia şi mănîncă şi nu mai aştepta să te tot poftesc!

Bastian îşi scoase mantia cea neagră, o puse pe un scaun, se aşeză şi luă şovăind o poamă. Înainte însă de a muşca din ea,

întrebă:

— Dar tu? Nu mănînci nimic? sau nu-ţi plac fructele?

Femeia rîse tare şi din toată inima, Bastian nu înţelegea de ce.

— Bine, spuse ea după ce se linişti, dacă stărui, am să-ţi ţin de urît şi am să iau şi eu ceva, dar în felul meu. Să nu te sperii!

Cu aceste cuvinte, îşi luă o stropitoare ce se afla pe jos lîngă ea, o ridică deasupra capului şi îşi turnă apa peste pălărie.

— Ah, făcu ea, ce bine m-am răcorit!

Acum veni rîndul lui Bastian să rîdă. Apoi muşcă din poamă şi observă de Îndată că nu mai mîncase niciodată ceva atît de bun. Pe urmă mai mîncă alta, iar aceasta era şi mai bună.

— Îţi place? întrebă femeia privindu-l atent.

Bastian avea gura plină şi nu putea răspunde, mesteca şi dădea afirmativ din cap.

— Mă bucur, spuse femeia, mi-am dat deosebită osteneală cu ele. Mai mănîncă, ia cît vrei!

Bastian îşi luă încă un fruct, iar acesta era cu adevărat o încîntare. Suspină entuziasmat.

— Şi acum am să-ţi povestesc, continua femeia, dar tu mănîncă liniştit înainte.

Bastian trebuia să se străduiască mult să-i asculte cuvintele, căci Fiecare fruct îi producea o nouă încîntare.

— Cu mult, mult timp în urmă, începu femeia înflorată, Crăiasa Copilă a noastră era bolnavă de moarte, căci avea nevoie de un nume nou ce nu i-l putea da decît un pui de om. Dar oamenii nu mai veneau în Fantäzia, nimeni nu ştia de ce. Iar dacă Crăiasa ar fi murit, aceasta ar fi însemnat şi sfîrşitul Fantäziei. Într-o zi însă sau, mai bine zis, într-o noapte, veni totuşi un om — era un băieţel şi el dădu Crăiesei Copile numele de Puişorul Lunii. Atunci ea se însănătoşi şi drept mulţumire îi făgădui băiatului că toate dorinţele sale vor deveni realitate în împărăţia ei — una după alta, pînă ce el va fi găsit adevărata sa voinţă. Începînd de atunci, băieţelul porni într-o lungă călătorie, de la o dorinţă la alta, iar fiecare din ele i se împlinea. Şi fiecare împlinire îl ducea la o nouă dorinţă. Şi nu erau doar dorinţe bune, ci şi unele rele, dar Crăiasa Copilă nu face nici o diferenţă, pentru ea totul are aceeaşi valoare şi totul e la fel de important în împărăţia ei. Şi cînd la sfîrşit Turnul de Fildeş fu el însuşi distrus, ea nu făcu nimic ca să-l împiedice. Dar o dată cu

împlinirea unei noi dorinţe, băieţelul mai uita o parte din amintirile sale despre lumea din care venise. Lui nu-i părea rău, căci tot nu mai voia să se întoarcă acolo. Prin urmare, continua să-şi pună dorinţă după dorinţă, dar în felul acesta îşi cheltuise aproape toate amintirile — fără amintiri însă nu-şi mai poate dori nimeni nimic. Ajunsese cît pe-aci să nici nu mai fie om, ci o făptură a Fantäziei. Iar adevărata sa voinţă tot n-o aflase. Acum se ivise primejdia ca sâ-şi consume şi ultimele amintiri fără s-o cunoască, ceea ce ar fi însemnat că nu avea să mai ajungă niciodată înapoi în lumea sa. Dar pînă la urmă izbuti să ajungă la Casa Schimbărilor pentru a rămîne acolo atît timp pînă ce-şi va fi găsit adevărata sa voinţă. Căci Casa Schimbărilor nu se numeşte astfel fiindcă se schimbă ea însăşi, ci fiindcă îi schimbă şi pe cei ce locuiesc în ea. Iar lucrul era foarte important pentru jcel băieţel, căci pînă atunci dorise mereu să fie un ultul decît cel ce era, dar nu voise niciodată să se schimbe.

Aici femeia se întrerupse din povestire, căci oaspetele ei se oprise din mestecat. Ţinea în mînă un fruct din care muşcase şi o privea ţintă, cu gura căscată, pe feneia cea înflorată.

— Dacă nu-ţi place, spuse ea îngrijorată, pune-o liniştit deoparte şi ia-ti alta!

— Poftim, bîigui Bastian, o, nu, e foarte bună.

— Atunci totu-i în ordine, spuse mulţumită femeia. Am uitat însă să spun cum se numea băieţelul aşteptat de atîta amar de vreme în Casa Schimbărilor. Mulţi locuitori ai Fantäziei îl numeau simplu „Salvatorul", alţii îi spuneau „Cavalerul Sfeşnicului cu Şapte Braţe" sau „Marele înţelept" sau şi „Domnul şi Stăpînul", dar adevăratul său nume era Bastian Balthasar Bux.

După aceea femeia îşi privi multă vreme surîzînd oaspetele. El înghiţi în sec de cîteva ori şi pe urmă spuse încet:

— Aşa mă numesc eu.

— Ei vezi, spuse femeia şi nu păru deloc surprinsă.

Bobocii de pe pălăria ei şi de pe rochie se deschiseră toţi o dată.

— Dar o sută de ani, replică nesigur Bastian, nici n-au trecut de cînd sînt în Fantäzia.

— O, în realitate noi te aşteptăm de mult mai multă vreme, răspunse doamna, chiar şi bunica şi bunica bunicii mele te-au aşteptat. Vezi, acum ţi se spune o poveste ce-ţi este nouă şi totuşi despre un trecut străvechi.

Bastian îşi aminti de cuvintele lui Graograman, pe atunci era încă la începutul călătoriei sale. Acum i se părea într-adevăr că au trecut o sută de ani de atunci.

— De altfel, nici nu ţi-am spus pînă acum care e numele meu. Sînt Aiuola Doamna.

Bastian repetă numele şi îi veni oarecum greu pînă ce izbuti să-l pronunţe cum trebuie. Pe urmă îşi luă încă un fruct. Muşcă din el şi i se păru că întotdeauna tocmai cel pe care-l mănîncă este cel mai gustos din toate. Puţin îngrijorat, văzu că ajunsese la penultimul din farfurie.

— Ai mai vrea să mănînci? întrebă Aiuola Doamna, care observase privirea lui.

Bastian dădu afirmativ din cap. Atunci ea îşi întinse mîna spre pălărie şi spre rochie şi culese fructe pînă ce farfuria se umplu din nou.

— Pe pălăria ta cresc fructele? întrebă Bastian mirat.

— Cum aşa, pe pălărie? Aiuola Doamna îl privi fără să înţeleagă, dar apoi izbucni într-un rîs zgomotos. Prin urmare, tu crezi că ceea ce am eu pe cap e o pălărie? Nicidecum, băiatul meu frumos, totul creşte din mine, aşa cum îţi creşte ţie părul. Poţi să şi vezi cît de mult mă bucur că ai sosit în sfîrsit, de aceea înfloresc. Dacă aş fi tristă, totul s-ar ofilit. Dar te rog să nu uiţi a mînca!

— Nu ştiu, spuse Bastian stingherit, dacă se poate mînca ceva ce iese din cineva.

— Şi de ce nu? spuse Aiuola Doamna, doar şi copiii sug laptele de la mama lor. E minunat, nu?

— Aşa e, replică Bastian îmbujorîndu-se puţin, dar numai cît timp sînt foarte mici.

— Atunci, spuse Aiuola Doamna strălucind de bucurie, ai să fii şi tu din nou foarte mic, băiatul meu frumos.

Bastian îşi mai luă încă un fruct şi muşcă din el, iar Aiuola Doamna se bucură şi înflori încă şi mai frumos.

După o scurtă tăcere ea spuse:

— Mi se pare că ar vrea să ne mutăm în camera de alături. Probabil că a pregătit ceva pentru tine?

— Cine? întrebă Bastian privind în jur.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiuola Doamna, ca şi cum acest lucru ar fi fost ceva de la sine înţeles.

Într-adevăr, se întîmplase ceva ciudat. Camera se

transformase fără ca Bastian să fi băgat de seamă. Tavanul lunecase mult în sus, în timp ce pereţii se apropiaseră din trei părţi foarte mult de masă. Spre cel de-al patrulea perete mai rămăsese loc şi acolo se afla o uşă care se deschise acum.

Âiuola Doamna se ridică — şi acum se vedea bine cît era de înaltă — şi propuse:

— Să mergem! E încăpăţînată. Zadarnic ai încerca să te opui atunci cînd ea îţi pregăteşte o surpriză. Să facem aşa cum vrea! De altfel, de cele mai multe ori are numai intenţii bune.

Trecu alături prin uşă. Bastian o urmă, dar îşi luă grijuliu şi farfuria cu fructe.

Încăperea era mare cît o sală şi totuşi era o sufragerie ce-i păru întrucîtva cunoscută lui Bastian. Era doar straniu că toate mobilele de aici, atît masa, cît şi scaunele erau uriaşe, mult prea mari pentru ca Bastian să se fi putut folosi de ele.

— Ia te uită! spuse înveselită Aiuola Doamna, mereu îi trăsneşte altceva prin minte. Acum Casa Schimbărilor a pregătit pentru tine o cameră aşa cum trebuie sâ-i apară unui copil mic.

— Cum aşa, întrebă Bastian, camera asta nu era şi mai înainte?

— Fireşte că nu, răspunse ea, ştii doar, Casa Schimbărilor e foarte vie, îi place să ia parte în felul ei la convorbirea noastră. Cred că vrea să-ţi spună ţie ceva prin această schimbare.

Pe urmă ea se aşeză pe un scaun lîngă masă, dar Bastian încercă zadarnic să se urce pe celălalt scaun. Aiuola Doamna trebui să-l ajute şi să-l ridice, dar chiar şi atunci abia ajungea cu nasul pînă la tăblia mesei. Era tare bucuros că luase cu el farfuria cu fructe şi şi-o ţinu pe genunchi. Dacă mîncarea s-ar fi aflat pe masă, n-ar fi putut ajunge la ea.

— Se-ntîmplă des să te muţi astfel? întreba el.

— Nu prea des, răspunse Aiuola Doamna, cel mult de trei sau de patru ori pe zi. Uneori Casa Schimbărilor face şi cîte o glumă şi atunci găsesc toate camerele răsturnate, podeaua e sus şi tavanul e jos, sau altceva asemănător. Dar o face din zburdălnicie şi se cuminţeşte de îndată ce încep s-o dojenesc. De fapt, e o casă tare drăguţă şi mă simt într-adevăr bine în ea. Rîdem mult împreună.

— Dar nu cumva e primejdioasă? întrebă Bastian. Mă gîndesc, de pildă, ce se întîmplă noaptea, în timp ce dormi, dacă odaia se micşorează mereu?

— Ce-ţi trece prin minte, băiatul meu frumos? strigă Aiuola Doamna aproape revoltată. Casa asta ţine la mine, şi la tine ţine de asemenea. Se bucură că ai venit.

— Dar dacă cineva nu-i place?

— N-am nici o idee, răspunse ea, dar ce întrebări pui şi tu! Pînă acum n-a fost încă nimeni aici în afară de mine şi de tine.

— Vasăzică, aşa, spuse Bastian, deci eu sînt primul oaspete?

— Desigur!

Bastian privi înjur prin încăperea uriaşă.

— Nici nu e de crezut că această cameră încape în casă. Pe dinafară nici nu părea atît de mare.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiuola Doamna, e mult mai mare pe dinăuntru decît pe dinafară.

Între timp începuse să se însereze şi treptat se întuneca în cameră. Bastian se rezemă de speteaza scaunului său atît de mare şi îşi sprijini şi capul. Se simţea minunat de somnoros.

— De ce, întrebă el, m-ai aşteptat atît de multă vreme, Aiuola Doamnă?

— Dintotdeauna mi-am dorit un copil, răspunse ea, un copil mic pe care să-l pot răsfăţa, care să aibă nevoie de căldura dragostei mele, pe care să-l îngrijesc — cineva ca tine, băiatul meu frumos.

Bastian căsca. Simţea cum vocea ei atît de caldă îl adoarme de tot.

— Dar mi-ai spus doar, răspunse el, că şi mama ta, şi bunica ta m-au aşteptat şi ele pe mine.

Obrazul Doamnei Aiuola se afla acum în întuneric.

— Da, o auzi spunînd, şi mama mea şi bunica mea şi-au dorit şi ele un copil. Dar numai eu am unul acum.

Lui Bastian i se închideau ochii. Se căzni să mai întrebe:

— Cum aşa, mama ta te-a avut pe tine cînd ai fost mică. Iar bunica ta a avut-o pe mama ta. Prin urmare, au avut Şi ele copii!

— Ba nu, băiatul meu frumos, răspunse glasul în şoaptă, la noi e altfel. Noi nu murim şi nu ne naştem. Sîntem întotdeauna aceiaşi: Aiuola Doamna, şi totuşi nu sîntem aceiaşi. Cînd mama mea a îmbătrinit, s-a veştejit, toate frunzele i-au căzut, ca la pomi în timpul iernii, şi ea s-a tras cu totul în sinea ei. Multă vreme a rămas aşa. Într-o bună zi a început însă să scoată iar frunzuliţe tinere, boboci şi flori şi la sfîrşit şi fructe. Şi astfel am apărut eu, căci acea nouă Aiuola Doamna eram eu. La fel s-au

petrecut lucrurile şi cu bunica mea cînd a adus-o pe lume pe mama. Noi Doamnele Aiuola nu putem avea un copil decît în momentul în care ne ofilim. Dar atunci sîntem propriul nostru copil şi nu mai putem fi mamă. De aceea sînt atît de bucuroasă că eşti acum aici, băiatul meu frumos...

Bastian nu-i mai răspunse. Lunecase într-o aţipire dulce prin care îi auzea cuvintele ca un cîntec monoton. Auzi cum ea se scoală şi vine lîngă el şi se apleacă peste el. Îl mîngîie uşor pe păr şi-l sărută pe frunte. Pe urmă simţi cum îl ridică şi-l duce afară pe braţe. Îşi lipi capul de umărul ei ca un copil mic. Se cufunda tot mai adînc în calda întunecime a somnului. I se păru că e dezbrăcat şi culcat într-un pat moale şi înmiresmat. Ultimul lucru de care-şi mai dădu seama fu vocea cea frumoasă care îi cînta încetişor, din mare depărtare, un cîntec:

Noapte bună, dragul meu!
Suferit-ai mult şi greu.
Mare domn, fii iarăşi mic!
Hai, acuma dormi un pic!

Când se trezi a doua zi de dimineaţă, se simţi aţât de bine şi atît de mulţumit ca niciodată pînă atunci. Privi în jur şi văzu că era culcat într-o cămăruţă foarte plăcută — şi anume într-un pătuţ de copil mic. E drept că era un pătuţ foarte mare pentru copii mici sau, mai bine zis, era aşa cum i s-ar fi părut unui copil mic. Cîteva clipe i se păru caraghios, căci el cu siguranţă nu mai era un copil mic. Încă mai poseda tot ceea ce-i dăruise Fantäzia în puteri şi înzestrare. De asemenea şi talismanul Crăiesei Copile, care îi atîrna în jurul gîtului, ca şi pînă atunci. Dar în momentul următor îşi dădu seama că-i era cu totul indiferent dacă era sau nu caraghios aşa cum stătea culcat în acest pătuţ. Nimeni nu va şti aceasta vreodată în afară de el şi Aiuola Doamna, iar ei doi ştiau că aşa era bine şi că aşa trebuia să fie.

Se sculă, se spălă, se îmbrăcă şi ieşi din cameră. Trebui să coboare o scară de lemn şi intră în sufrageria cea mare, transformată însă în timpul nopţii într-o bucătărie. Aiuola Doamna îl şi aştepta cu micul dejun. Era foarte bine dispusă, toate florile ei erau înflorite, cînta şi ridea şi dansa în jurul mesei de bucătărie. După mîncare îl trimise afară pentru a sta la aer curat.

În marele crîng de trandafiri ce înconjura Casa Schimbărilor părea să domnească o vară veşnică. Bastian cutreieră împrejurimile, urmări albinele cum zburau din floare în floare, ascultă păsărelele cîntînd prin toate tufişurile, se juca cu şopîrlele atît de prietenoase, încît i se urcau pe mînă, precum şi cu iepuraşii care se lăsau mîngîiaţi de el. Uneori se trîntea sub un tufiş, îmbătat de mireasma dulce trandafirilor, clipea în soare şi se lăsa în voia clipei, fără a se gîndi la ceva anume.

Astfel trecură zilele, iar din zile se făcură săptămîni. Nu ţinea seama de asta. Aiuola Doamna era veselă şi Bastian se lăsa cu totul în seama dragostei şi grijii ei materne. Avea impresia că, fără să ştie, tînjise de multă vreme după ceva de care acum avea parte din plin. Şi nu se mai sătura.

Cîtva timp cotrobăi prin Casa Schimbărilor din pod şi pînă în pivniţă. Era o ocupaţie de care nu te puteai plictisi prea curînd, deoarece toate încăperile erau în continuă transformare şi mereu puteai descoperi ceva nou. Evident, casa îşi dădea multă silinţă să-şi distreze oaspetele. Producea camere cu jucării, trenulete, teatre de marionete, tobogane, ba chiar şi un carusel mare.

Uneori Bastian pornea în excursii de o zi întreagă prin ţinutul din jur. Niciodată nu se îndepărta însă prea mult de Casa Schimbărilor, căci întotdeauna i se întîmpla să-l prindă o foame sălbatică de fructele Aiuolei. Dintr-o clipă în alta, abia mai putea aştepta să se întoarcă la ea şi să se înfrupte după pofta inimii.

Seara stăteau îndelung la taifas. El îi povestea despre tot ce i se întîmplase în Fantäzia, despre Perelin şi Graograman, despre Xayide şi Atreiu pe care-l rănise atît de grav, sau poate îl omorîse chiar.

— Tot ce-am făcut a fost greşit, spunea el, am înţeles totul pe dos. Puişorul Lunii mi-a dăruit atît de mult şi cu toate darurile mele n-am făcut decît rele, şi mie, şi Fantäziei.

Aiuola Doamna îl privea lung.

— Nu, îi răspundea ea, nu cred. Ai mers pe calea dorinţelor, şi calea aceasta nu-i niciodată dreaptă. Ai făcut un ocol foarte mare, dar ai urmat drumul tău. Şi ştii de ce? Faci parte din cei ce nu se pot întoarce decît după ce-au găsit fintîna de unde izvorăşte apa vieţii. Dar e cel mai tainic loc din întreaga Fantäzie. Acolo nu se ajunge uşor. Iar după o scurtă tăcere mai adăugă:

— Orice drum care duce pînă acolo se dovedeşte în cele din urmă a fi fost drumul cel bun.

Şi atunci Bastian izbucni în plîns. Nici el nu ştia de ce. Avea impresia că în inima lui se desfăcuse un nod şi se preschimbase în lacrimi. Hohotea şi iar hohotea, şi nu se mai putea opri. Aiuola Doamna îl luă pe genunchi şi-l mîngîie uşor, iar el îşi vîrî capul în florile de pe pieptul ei Şi plînse pînă ce se sătură şi obosi.

În seara aceea n-au mai stat de vorbă.

Abia a doua zi Bastian pomeni din nou despre căutarea sa.

— Ştii cumva unde aş putea găsi apa vieţii?

— La hotarele Fantäziei, spuse Aiuola Doamna.

— Dar Fantäzia nu are graniţe, răspunse el.

— Ba da, dar nu sînt în afară, ci înăuntru. Acolo de unde Crăiasa Copilă îşi trage toate puterile şi unde ea însăşi nu poate pătrunde.

— Şi locul acela să-l găsesc eu? întrebă Bastian îngrijorat. Nu cumva e prea tîrzîu?

— Nu există decît o singură dorinţă ce te poate duce acolo, şi anume ultima.

Bastian se sperie:

— În schimbul tuturor dorinţelor mele împlinite prin AURYN am uitat de fiecare dată cîte ceva. Se va întîmpla şi acum la fel?

Ea dădu încet din cap.

— Dar nu observ nimic!

— Cu celelalte prilejuri ai observat ceva? Odată ce-ai uitat un lucru, nu-ţi mai poţi aminti că l-ai uitat.

— Şi ce uit acum?

— Am să-ţi spun la momentul potrivit. Căci altfel ai ţine minte.

— Oare aşa trebuie, să pierd chiar totul?

— Nimic nu se pierde, spuse ea, totul se transformă.

— În acest caz, spuse neliniştit Bastian, poate că ar trebui să mă grăbesc, n-ar mai trebui să rămîn aici.

Ea-l mîngîie pe păr.

— Nu-ţi face griji. Durează atît cît durează. Cînd ţi se va trezi ultima dorinţă, atunci vei şti — şi eu de asemenea.

Din ziua aceea începu într-adevăr să se schimbe ceva, deşi Bastian însuşi nu observa nimic. Forţa transformatoare a Casei Schimbărilor îşi făcea efectul. Dar ca toate adevăratele transformări se petrecea încet şi liniştit ca şi creşterea unei

plante.

Zilele treceau în Casa Schimbărilor, şi afară, grădina era în floare. Bastian se lăsa răsfăţat ca un copil mic de Aiuola Doamna. Fructele ei îi plăceau şi ele tot atît de mult ca la început, dar treptat i se astîmpărase foamea cea sălbatică. Mînca mai puţin. Iar ea îşi dădu seama fără a spune însă vreun cuvînt. Şi în aceeaşi măsură în care scădea nevoia lui de a le mînca, se trezea în el un dor de cu totul alt fel, o dorinţă cum nu mai simţise niciodată pînă atunci şi care se deosebea în toate privinţele de toate dorinţele sale trecute. Era dorinţa de a iubi el însuşi. Cu mirare şi tristeţe îşi dădea seama că nu era în stare. Dorinţa devenea însă tot mai puternică.

Într-o seară, stînd iar de vorbă cu Aiuola Doamna, îi spuse şi ei.

După ce-l ascultă, ea tăcu multă vreme. Privirea ei îl învăluia cu o expresie pe care, n-o înţelegea.

— Acum ţi-ai găsit ultima ta dorinţă, spuse ea, adevărata ta voinţă este aceea de a iubi.

— Dar de ce nu pot, Aiuola?

— Vei putea abia atunci cînd vei fi băut din apa vieţii, răspunse ea, şi nu te poţi întoarce în lumea ta fără să duci şi altora din ea.

Bastian tăcu încurcat.

— Dar tu, întrebă el, n-ai băut încă din ea?

— Nu, spuse Aiuola Doamna, la mine e altfel. Eu n-am nevoie decît de cineva căruia să-i pot dărui din prinosul meu.

— Deci n-a fost iubire?

Aiuola Doamna tăcu o vreme, apoi răspunse:

— A fost ceea ce ai dorit tu să fie.

— Oare făpturile din Fantäzia nu pot nici ele să iubească — asemenea mie? întrebă el cu teamă.

— Se spune, răspunse ea în şoaptă, că există cîteva făpturi ale Fantäziei — puţine — cărora li s-a îngăduit să bea din apa vieţii, nimeni nu ştie însă cine sînt ele. Mai există şi o făgăduială despre care nu vorbim decît arareori, anume că odată, într-un viitor îndepărtat, va veni o vreme cînd oamenii vor aduce iubirea şi în Fantäzia. Şi atunci cele două lumi nu vor mai fi decît una singură. Nu ştiu însă ce înseamnă toate acestea.

— Doamnă Aiuola, întrebă Bastian tot în şoaptă, mi-ai făgăduit că atunci cînd va fi momentul potrivit îmi vei spune ce

trebuia să uit pentru a găsi ultima mea dorinţă. N-a sosit acum momentul?

Ea făcu din cap semn că da.

— Trebuia să-ţi uiţi tatăl şi mama. Acum nu mai ai nimic altceva decît numele tău.

Bastian se gîndi.

— Tatăl şi mama? spuse el rar.

Cuvintele acestea nu mai însemnau însă nimic pentru el. Nu-şi mai amintea.

— Şi ce să fac acum? întrebă el.

— Trebuie să mă părăseşti, răspunse ea, a trecut timpul pe care trebuia să-l petreci în Casa Schimbărilor.

— Şi unde să mă duc?

— Te va conduce ultima ta dorinţă. Să n-o pierzi!

— Să plec chiar acum?

— Nu, acum e tîrziu. Mîine dimineaţă cînd se crapă de ziuă. Mai ai încă o noapte în Casa Schimbărilor. Şi acum să ne culcăm.

Bastian se ridică în picioare şi se apropie de ea. Abia acum cînd era lîngă ea îşi dădu seama prin întuneric că toate florile ei se ofiliseră.

— Nu te îngriji de ele, spuse ea, şi nici mîine dimineaţă să nu te îngrijeşti de mine. Mergi pe calea ta! Totu-i bine şi aşa cum trebuie să fie. Noapte bună, băiatul meu frumos.

— Noapte bună, doamnă Aiuola, murmură Bastian.

Pe urmă urcă în camera sa.

Cînd coborî a doua zi, văzu că Aiuola Doamna tot mai şedea în acelaşi loc. Toate frunzele, florile şi fructele căzuseră de pe ea. Închisese ochii şi arăta ca un pom negru şi uscat. Bastian stătu multă vreme în faţa ei privind-o. Apoi se deschise brusc o uşă ce ducea afară.

Înainte de a ieşi, se mai întoarse o dată şi spuse fără a şti dacă vorbeşte cu Aiuola Doamna sau cu casa sau cu amîndouă:

— Mulţumesc, mulţumesc pentru tot!

Pe urmă ieşi afară. Peste noapte venise iarna. Zăpada era adîncă de un cot, iar din boschetele înflorite de trandafiri nu rămăseseră decît hăţişuri negre de spini. Nu adia vîntul. Era un ger amarnic şi o linişte adîncă.

Bastian pomi să se întoarcă în casă pentru a-şi lua mantia, dar uşa şi ferestrele dispăruseră. Casa se închisese peste tot. Înfrigurat, porni la drum.

Mina de imagini

YOR, MINERUL ORB, STĂTEA ÎN FAŢA colibei sale şi asculta atent spre larga cîmpie înzăpezită ce se întindea în toate părţile. Tăcerea era atît de desâvîrşită, încît urechea lui ascuţită auzea scîrţîind paşii unui drumeţ foarte îndepărtat prin zăpadă. Paşii se apropiau insă de colibă.

Yor era un bătrîn înalt dar faţa lui era netedă şi necufată. Totul în înfăţişarea sa, şi îmbrăcămintea, şi faţa, şi părul erau sure ca piatra. Cum stătea nemişcat, părea cioplit dintr-o bucată mare de lavă. Doar ochii săi orbi erau întunecaţi, iar în adîncurile lor licărea ceva ca o mică flăcăruie.

Cînd Bastian — căci el era drumeţul — se apropie de el, îi spuse:

— Bună ziua. M-am rătăcit. Caut o fîntînă de unde izvorăşte apa vieţii. Mă poţi ajuta?

Minerul ascultă atent glasul ce-i vorbea.

— Nu te-ai rătăcit, şopti el. Dar vorbeşte încet, altfel mi se fărîmă imaginile.

Îi făcu semn lui Bastian, iar acesta intră după el în colibă.

Se compunea dintr-o singură încăpere micuţă, foarte sărăcăcioasă, fără nici o podoabă. O masă de lemn, două scaune, un pat de scînduri şi o poliţă tot de scînduri unde erau păstrate tot soiul de alimente şi de vase. Într-o vatră ardea un foc mic, şi peste el atîrna un că zânei în care aburea o fiertură.

Yor umplu două farfurii pentru el şi pentru Bastian, le aşeză pe masă şi-l pofti pe oaspete cu o mişcare a mîinii să se aşeze şi să mănînce. Mîncară amîndoi în tăcere.

Pe urma, minerul se lăsă pe spate, ochii săi priveau prin Bastian în depărtare, şi, tot în şoaptă, întrebă:

— Cine eşti?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Ah, prin urmare îţi mai ştii numele.

— Da. Dar tu cine eşti?

— Sînt Yor, numit şi minerul orb. Dar nu sînt orb decît la lumină. Sub pămînt, în mina mea unde domneşte întunericul, acolo pot vedea.

— Ce fel de mină e?

— Se numeşte cariera Minroud. E o mină de imagini.

— O mină de imagini? repetă mirat Bastian. N-am auzit niciodată aşa ceva.

Yor părea să asculte ceva foarte îndepărtat.

— Şi totuşi, murmură el, ea există tocmai pentru unii ca tine. Pentru oameni care nu găsesc calea spre apa vieţii.

— Ce fel de imagini sînt acolo? întrebă Bastian.

Yor închise ochii şi tăcu un timp. Bastian nu ştia dacă să-şi repete întrebarea. Apoi îl auzi pe miner că şopteşte:

— Nimic nu se pierde în lumea asta. Ai visat vreodată ceva şi cînd te-ai trezit n-ai mai ştiut ce era?

— Da, răspunse Bastian, de multe ori.

Yor dădu gînditor din cap. Pe urmă se ridică şi îi făcu semn lui Bastian să-l urmeze. Înainte de a ieşi din colibă, îl apucă brutal de umăr şi-i murmură la ureche:

— Dar nici un cuvînt, nici un sunet, s-a înţeles? Ceea ce vei vedea reprezintă munca mea de ani de zile. Orice zgomot poate să distrugă totul. Aşa că să taci şi să păşeşti încetişor!

Bastian dădu din cap în semn că a înşeles şi ieşiră amîndoi din colibă. În spatele ei fusese construit un turn de extracţie, iar sub el un puţ de mină ducea drept în adîncul pămîntului. Trecură lîngă el, mergînd mai departe peste întinderea înzăpezită. Iar atunci Bastian văzu imagini întinse pe zăpadă ca pe o uriaşă pernă de mătase albă, de parcă ar fi fost giuvaeruri de preţ.

Erau plăci subţiri ca foiţa dintr-un fel de mică, transparente şi colorate şi de toate mărimile şi formele, dreptunghiulare şi rotunde, frînte sau întregi, unele mari cît o fereastră de catedrală, altele mici cît o miniatură pe capacul unei tabachere. Erau aranjate oarecum după formă şi mărime în şiruri întinzîndu-se pînă departe în zare peste şesul cel alb.

Ceea ce arătau imaginile era foarte enigmatic. Figuri mascate care păreau a pluti într-un cuib de păsări, sau măgari îmbrăcaţi în robe de magistraţi, ceasuri prelingîndu-se ca smîntîna sau manechine aşezate în pieţe strident luminate, dar pustii. Chipuri şi capete alcătuite numai din animale şi altele care, la rîndul lor, alcătuiau un peisaj. Dar mai erau şi imagini foarte obişnuite, bărbaţi cosind un cîmp cu grîu, sau femei şezînd pe un balcon. Erau sate de munte şi privelişti marine, scene de război şi reprezentaţii de circ, străzi şi camere şi tot

mereu chipuri, bătrîne şi tinere, înţelepte şi idioate, posomorite şi vesele, de măscărici şi regi. Erau unele imagini înspăimîntătoare, eşafoade şi hore de schelete, dar erau şi imagini amuzante, cu doamne tinere călare pe o balenă sau cu un nas pornit la plimbare şi salutat de toţi trecătorii.

Cu cît se plimbau mai mult pe lîngă imagini, cu atît mai puţin se dumirea Bastian ce era cu ele. Un singur lucru îi era limpede: Puteai vedea orice pe ele, chiar dacă de cele mai multe ori combinaţiile erau stranii.

După ce se preumblă timp de mai multe ore împreună cu Yor pe lîngă şirurile de plăci, începu să se lase amurgul peste marea întindere înzăpezită. Se întoarseră la colibă. După ce închisese uşa în urma sa, Yor întrebă în şoaptă:

— Ai văzut vreo imagine pe care ai recunoscut-o?

— Nu, răspunse Bastian.

Minerul clătină îngrijorat din cap.

— De ce? se miră Bastian. Ce fel de imagini sînt astea?

— Sînt visele uitate din lumea oamenilor, îl lămuri Yor. Un vis nu poate dispărea o dată ce a fost visat. Dar dacă omul care l-a visat nu-l păstrează în memorie, atunci unde rămîne? Aici la noi, în Fantäzia, acolo jos în adîncurile pămîntului. Acolo se depun visele uitate în straturi subţiri, subţiri, unul peste altul. Cu cît se sapă mai adînc, cu atît mai dense sînt straturile, întreaga Fantäzie se află pe fundamente din vise uitate.

— Sînt şi ale mele printre ele? întrebă Bastian cu ochii mari, uimiţi.

Yor dădu doar din cap.

— Şi vrei să spui că trebuie să le găsesc? întrebă în continuare Bastian.

— Cel puţin unul. Unul e suficient, răspunse Yor.

— Dar pentru ce? voi să ştie Bastian.

Minerul îşi întoarse spre el obrazul luminat acum numai de flăcările micului foc din vatră. Ochii săi orbi priveau iar prin Bastian în depărtare.

— Ascultă, Bastian Balthasar Bux, spuse el, nu prea-mi place să vorbesc mult. Prefer tăcerea. Dar pentru această singură dată îţi voi spune. Cauţi apa vieţii. Ai vrea să poţi iubi pentru a găsi calea înapoiin lumea ta. A iubi — e uşor de spus! Apa vieţii te va întreba: Pe cine? Căci nu poţi iubi oricum şi în general. Tu ai uitat însă totul în afară de numele tău. Iar dacă nu vei putea

răspunde, nu-ţi va fi îngăduit să bei. De aceea nu te mai poate ajuta decît vreun vis uitat şi pe care să-l regăseşti, vreo imagine care să te ducă la fîntînă. În acest scop va trebui însă să uiţi şi ultimul lucru pe care îl mai ai: Pe tine însuţi. Iar aceasta e o munca aspră şi de mare răbdare. Păstrează bine cuvintele mele, căci nu le voi repeta niciodată.

Pe urmă se culcă pe patul lui de scînduri Şi adormi. Lui Bastian nu-i rămase altceva de făcut decît să se mulţumească cu podeaua tare şi rece drept culcuş. Dar aceasta n-avea importanţă pentru el.

A doua zi de dimineaţă, când se trezi înţepenit, Yor plecase de acasă. Coborîse probabil în cariera Minroud. Bastian îşi luă singur o farfurie din fiertura fierbinte care-l încălzi, dar nu-i prea plăcu. Fiind tare sărată, îi amintea de gustul lacrimilor şi al sudorii.

Pe urmă ieşi afară şi umblă prin zăpada întinsului şes, de-a lungul şirurilor cu nenumărate imagini. Privea cu atenţie fiecare pe rind, căci acum ştia ce importanţă aveau pentru el, dar nu descoperi nici o imagine care să-l impresioneze în mod deosebit. Toate îi erau complet indiferente.

Către seară îl văzu pe Yor cum urcă din puţul de mină într-o cuşcă transportoare. Pe spinare ducea cîteva plăci de mărimi diferite din materialul acela diafan, aşezate într-un rastel de scînduri. Bastian îl însoţi în tăcere în şesul înzăpezit tocmai la capătul unui şir pentru a-şi aşeza cu mare grijă în zăpada noile noile sale descoperiri. Una din imagini înfăţişa un bărbat al cărui piept era o colivie de păsări unde şedeau doi porumbei. O alta arăta o femeie de piatră călărind o broascâ ţestoasă uriaşă. O imagine foarte mică nu lăsa să se vadă decît un fluture pe ale cărui aripi erau pete în chip de litere. Mai erau şi alte cîteva imagini, dar nici una din ele nu-i spunea nimic lui Bastian.

Pe cînd şedea din nou cu minerul în colibă, îl întrebă:

— Ce se întîmplă cu imaginile atunci cînd se topeşte zăpada?

— Aici e întotdeauna iarnă, răspunse Yor. Altceva nu mai vorbiră în seara aceea.

În zilele următoare Bastian căută mai departe printre imagini, nădăjduind că va găsi vreuna pe care s-o recunoască sau care să însemne ceva pentru el — dar zadarnic. Serile şedea cu minerul în colibă, şi cum acesta tăcea, se obişnui şi Bastian să tacă. De asemenea învăţă treptat de la Yor cum să se mişte

pentru a evita orice zgomot ce-ar fi putut fărîma imaginile.

— Acum am văzut toate imaginile, spuse Bastian într-o seară, nu-i printre ele nici una pentru mine.

— Foarte rău, răspunse Yor.

— Ce să fac, întrebă Bastian, să aştept noile imagini pe care le scoţi tu la suprafaţă?

Yor se gîndi cîtva timp, apoi clătină din cap.

— În locul tău, şopti el, aş coborî eu singur în cariera Minroud şi aş săpa sub pămînt.

— Dar eu n-am ochii tăi, spuse Bastian, nu pot vedea în întuneric.

— Nu ţi s-a dat nici un fel de lămpaş pentru lunga ta călătorie, nici o piatră ce luminează, nimic ce te-ar putea ajuta acum? întrebă Yor privind din nou prin Bastian.

— Ba da, răspunse Bastian, dar l-am consumat pe Al'Tsahir în alt scop.

— Foarte rău, repetă Yor cu faţa de piatră.

— Ce mă sfătuieşti acum să fac? întrebă Bastian.

Minerul tăcu din nou multă vreme înainte de a răspunde:

— Atunci n-ai încotro, trebuie să lucrezi în întuneric.

Bastian se înfioră. E drept că încă mai avea întreaga putere şi neînfricarea ce i le dăruise AURYN, dar gîndul de a se afla acolo jos, atît de adînc în miezul pămîntului şi într-o beznă completă, îl îngrozea. Nu mai spuse nimic, şi amîndoi se culcară.

În dimineaţa următoare minerul îl scutură de umăr.

Bastian se ridică.

— Mănîncă-ţi fiertura şi vino! porunci răstit Yor.

Bastian îl ascultă.

Îl urmă pe miner pînă la puţul de mină, urcă împreună cu el în cuşca transportoare, şi pe urmă coborîră în cariera Minroud. Se lăsau adînc şi tot mai adînc. De mult dispăruse ultima licărire slabă de lumină ce pătrundea prin gura puţului, dar cuşca tot mai cădea în beznă. Apoi o smucitură le dădu în sfîrşit de veste că ajunseseră jos. Ieşiră din cuşcă.

Aici jos era mult mai cald decît sus pe şesul înzăpezit, şi în scurt timp sudoarea îi ţîşnea lui Bastian din toţi porii, în timp ce se străduia să nu-l piardă în întuneric pe minerul care pornise iute înainte. Era un drum întortocheat, prin nenumărate galerii şi coridoare, uneori chiar hale, după cum se putea ghici din ecoul uşor al paşilor lor. De mai multe ori, Bastian se lovi de ieşituri de

stîncă şi de grinzi de susţinere, dar Yor nici nu-l băga în seamă.

În această primă zi şi de asemenea în cîteva din cele următoare minerul îl instrui în tăcere, doar conducîndu-i mîinile şi învăţîndu-l arta de a separa şi de a desprinde cu mare grijă straturile de mică subţiri cît foiţa de hîrtie şi atît de fragile. Aveau unelte ce la pipăit păreau spatule de lemn sau de os, dar Bastian nu le văzu niciodată, căci rămîneau la locul de muncă atunci cînd îşi încheiau lucrul.

Încetul cu încetul învăţă să se orienteze acolo jos în întunericul desăvîrşit. Recunoştea coridoarele şi galeriile cu un nou simţ, pe care nu şi-l putea explica. Iar într-o bună zi Yor îl făcu să înţeleagă fără cuvinte, numai prin atingerea mîinilor, că de aici înainte avea să lucreze singur într-o galerie foarte joasă, unde nu se putea intra decît tîrîş. Bastian îl ascultă. Locul de muncă era foarte strîmt, iar peste el se afla întreaga povară a muntelui de rocă.

Încovrigat ca un copil nenăscut în pîntecul mamei, stătea în adîncurile întunecate de la temeliile Fantäziei şi scobea cu răbdare pentru a găsi vreun vis uitat, vreo imagine care să-l ducă la apa vieţii.

Cum nu putea să vadă nimic în noaptea veşnică din măruntaiele pămîntului, nu putea nici să aleagă sau să ia vreo hotărire. Nu putea decît să spere că întîmplarea sau o soartă generoasă îi va aduce cîndva descoperirea aşteptată. Seară de seară ducea sus, la lumina stinsă a amurgului, ceea ce izbutise să desprindă în adîncurile carierei Minroud. Şi seară de seară îşi dădea seama că munca lui fusese zadarnică. Dar Bastian nu se plîngea şi nu se răzvrătea. Nu-i mai era deloc milă de sine însuşi. Devenise răbdător şi liniştit. Deşi puterile îi erau nesfîrşite, se simţea de multe ori foarte obosit.

Nu se poate spune cît a ţinut această perioadă istovitoare, căci o asemenea muncă nu poate fi măsurată nici în zile şi nici în luni. În orice caz, se întîmplă ca într-o seară să aducă cu el o imagine care îl răscoli pe loc atît de tare, încît trebui să se stăpînească pentru a nu scoate cumva un strigăt de surprindere, distrugînd astfel totul.

Pe placa fragilă — nu era prea mare, avea întrucitva formatul unei pagini de carte obişnuită — se vedea foarte limpede şi desluşit un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Într-o mînă ţinea o dantură de ghips. Stătea acolo, iar ţinuta lui şi expresia reţinută

şi dureroasă de pe chipul lui îl făcură pe Bastian să tresară. Ceea ce-l impresiona însă cel mai mult era faptul că bărbatul era prins într-un bloc de gheaţă străvezie ca sticla. Cu totul şi din toate părţile era înconjurat de un strat de gheaţă de nepătruns, dar complet transparent.

În timp ce Bastian privea imaginea aşezată pe zăpadă în faţa lui, se trezi în el dorul de acest bărbat pe care nu-l cunoştea. Era un sentiment ce părea să vină din mari depărtări, asemenea unui flux subit şi violent al mării de care la început abia îţi dai seama, pînă ce se apropie tot mai mult, preschimbîndu-se la sfîrşit într-un val puternic, înalt cît casa şi care mătură totul în calea lui. Bastian simţi că se îneacă. Îl durea inima, nu era destul de încăpătoare pentru un dor atît de uriaş. În valul acela se scufundă tot ce mai avea în chip de amintiri despre sine. Şi uită ultimul lucru pe care îl mai avea: numele său.

Mai tîrziu, cînd intră în colibă la Yor, tăcu. Nici minerul nu spuse nimic, dar privi multă vreme spre el, în timp ce ochii săi păreau din nou că privesc în mari depărtări, iar după aceea, peste faţa lui sură ca piatra, trecu uşor ca o umbră un surîs fugar,

În noaptea aceea băiatul, care acum nu mai avea nume, nu putu să adoarmă în ciuda oboselii. Mereu vedea în faţa ochilor imaginea. I se părea că bărbatul vrea să-i spună ceva, dar nu putea fiindcă era închis în blocul de gheaţă. Băiatul fără nume dorea să-l ajute, dorea să facă ceva pentru a topi gheaţa. Ca într-un vis se văzu pe sine îmbrătişînd blocul de gheaţă pentru a-l topi cu căldura trupului său. Totul era însă zadarnic.

Apoi auzi brusc ce voia să-i spună bărbatul, şi auzi nu cu urechile, ci în adîncul propriei sale inimi:

— Ajută-mă, te rog! Nu mă părăsi! Singur nu sînt în stare să ies din gheaţă! Ajută-mă! Numai tu mă poţi elibera din ea! Numai tu!

Cînd se sculară în dimineaţa următoare o dată cu mijirea zorilor, băiatul fără nume îi spuse lui Yor:

— Astăzi nu mai cobor cu tine în cariera Minroud.

— Vrei să mă părăseşti?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Vreau să merg pentru a căuta apa vieţii.

— Ai găsit imaginea care să te conducă?

— Da.

— Vrei să mi-o arăţi şi mie?

Băiatul dădu din nou din cap. Amîndoi ieşiră afară în zăpadă unde era culcată imaginea. Băiatul o privi, dar Yor îşi îndreptă ochii săi orbi spre faţa băiatului, ca şi cum ar fi privit prin el într-o mare depărtare. Părea să asculte ceva timp îndelungat. În sfirşit, dădu din cap.

— Ia-o cu tine, şopti el, şi ai grijă să n-o pierzi. Dacă o pierzi sau dacă e distrusă, pentru tine totul s-a sfîrşit. Căci nu-ţi mai rămîne nimic în Fantäzia. Şi ştii ce înseamnă asta.

Băiatul care nu mai avea nume stătea cu capul plecat şi tăcu un timp. Apoi spuse la fel de încet:

— Îţi mulţumesc, Yor, pentru tot ce m-ai învăţat.

Îşi strînseră mîinile.

— Ai fost un ortac destoinic, murmură Yor, şi ai muncit cu hărnicie.

Cu aceste cuvinte se întoarse şi plecă spre puţul ce cobora în mina Minroud. Fără a se mai întoarce spre băiat, urcă în cuşca transportoare şi coborî sub pămînt.

Băiatul fără nume ridică imaginea din zăpadă şi păşi în întinderea albă.

Umbla de multe ore, coliba lui Yor dispăruse de mult în urma lui în zare, nu-l mai înconjura nimic altceva decît şesul cel alb ce se întindea în toate părţile. Dar simţea cum imaginea pe care o ţinea grijuliu cu amîndouă mîinile îl trăgea într-o anumită direcţie.

Băiatul era hotărît să urmeze această forţă, căci ea avea să-l ducă la locul potrivit, fie că drumul va fi lung, fie că va fi scurt. Voia ca nimic să nu-l mai reţină. Voia să găsească apa vieţii şi era sigur că putea s-o găsească.

Deodată auzi însă gălăgie sus în văzduh. Păreau a fi strigăte şi ciripituri îndepărtate venind din multe gîtlejuri. Privi în sus spre cer şi văzu un nor întunecat ca un stol de păsări. Abia cînd stolul se apropie mai mult, îşi dădu seama ce era în realitate, şi de spaimă rămase pironit locului.

Era moliile-clovni! Şlamufele!

— Doamne sfinte, gîndi băiatul fără nume, sper că nu m-au văzut! Cu ţipetele lor îmi distrug imaginea!

Dar îl văzuseră!

Cu rîsete stridente şi cu chiote, stolul se repezi la drumeţul singuratic şi se aşeză în jurul lui în zăpadă.

— Ura, ţipau căscîndu-şi gurile vopsite, iată că în sfîrşit l-am găsit pe marele nostru binefăcător!

Şi se tăvăleau prin zăpadă, se băteau cu bulgări de zăpadă, făceau tumbe şi se aşezau cu capul în jos.

— Încet! Vă rog, vorbiţi încet! şopti disperat băiatul fără nume.

Întregul cor strigă entuziasmat:

— Ce-a spus? A spus că vorbim prea încet! Aşa ceva nu ne-a spus încă nimeni!

— Ce vreţi cu mine, întrebă băiatul, de ce nu mă lăsaţi în pace?

Se roteau în vîrtej în jurul lui şi flecăreau:

— Mare binefăcător! Mare binefăcător! Îţi mai aminteşti cum ne-ai salvat cînd mai eram încă aharai? Pe atunci eram fiinţele cele mai nenorocite din întreaga Fantäzie, acum însă ne e nouă înşine silă de noi. La început ne-a înveselit ceea ce ai făcut din noi, dar acum ne plictisim de moarte. Zburătăcim pretutindeni şi n-avem nimic de care să ne sprijinim. Nu putem nici măcar să jucăm vreun joc ca lumea, căci n-avem nici un căpătîi. Mişte clovni caraghioşi, asta e ce-ai făcut din noi! Ne-ai tras pe sfoară, binefăcătorule!

— Am făcut-o cu cele mai bune intenţii, şopti îngrozit băiatul.

— Da, desigur, faţă de tine însuţi! strigară în cor şlamufele. Ţi se părea că eşti cel mai grozav. Noi a trebuit să plătim însă nota pentru mărinimia ta, binefăcătorule!

— Şi ce vreţi să fac? întrebă băiatul. Ce vreţi de la mine?

— Te-am căutat, zbierau şlamufele schimonosindu-şi feţele lor de clovni, voiam să te ajungem din urmă înainte s-o ştergi de-aici. Iar acum te-am prins. Şi nu-ţi vom mai da pace înainte de a te face căpetenia noastră. Trebuie să fii şeful şlamufelor, şlamufa principală, şlamufa noastră generală! Tot ce vrei!

— Dar de ce, de ce? şopti implorator băiatul. Iar corul şlamufelor zbieră răspunsul:

— Vrem să ne dai porunci, vrem să ne comanzi, vrem să ne sileşti să facem ceva, vrem să ne interzici ceva! Vrem ca existenţa noastră să aibă un scop!

— Nu pot! De ce nu alegeţi pe cineva dintre voi?

— Nu, nu, pe tine te vrem, mare binefăcător! Tu eşti cel ce-a făcut din noi ceea ce sîntem acum!

— Nu, gîfîi băiatul, eu trebuie să plec de-aici. Trebuie să mă

întorc!
— Nu te grăbi, binefăcătorule! zbierară gurile de clovni. Nu scapi de noi. Sigur că ţi-ar plăcea s-o ştergi acum din Fantäzia!
— Dar am ajuns la capăt! le asigură băiatul.
— Şi noi, răspunse corul, noi ce facem?
— Plecaţi de-aici, strigă băiatul, nu mai pot avea şi grija voastră!
— Atunci să ne prefaci iar în ceea ce am fost, răspunseră glasurile stridente, atunci vrem să fim din nou aharai. Lacul lacrimilor a secat, iar Amarganth-ul stă pe uscat. Şi nimeni nu mai toarce acum filigranul cel subţire din argint. Vrem să fim dir: nou aharai.
— Nu mai sînt în stare! răspunse băiatul. Nu mai am nici o putere în Fantäzia.
— Atunci, urlă întregul roi învîrtejindu-se, te luăm cu noi!
Sute de mîini mici îl apucară încercînd să-l ridice în văzduh. Băiatul se apăra din toate puterile, iar moliile zburară care încotro. Dar se întorceau mereu, înverşunate precum viespile înfuriate.
În toiul zbieretelor şi al ţipetelor se auzi dintr-o dată din depărtare un sunet stins şi totuşi puternic, asemănător cu bătaia unui clopot mare de bronz.
Cît ai clipi din ochi, şlamufele o luară la goană dispărînd în zare ca un roi întunecat.
Băiatul care nu mai avea nume îngenunche în zăpadă. În faţa lui era imaginea, făcută praf. Acum pierduse totul, nu mai exista nimic ce să-l fi putut duce pe calea spre apa vieţii.
Ridicînd ochii, văzu nedesluşit printre lacrimi la o oarecare distanţă, două figuri pe cîmpul înzăpezit. Una era mare, iar una mică. Îşi şterse ochii şi privi mai atent.
Erau Fuhur, balaurul-noroc cel alb, şi Atreiu.

Apele vieţii

ZÂBOVI PUŢIN, APOI BĂIATUL CARE NU MAI avea nume se ridică şi făcu cîţiva paşi spre Atreiu. Pe urmă se opri. Atreiu nu se mişca, îl privea doar cu atenţie şi liniştit. Rana de pe piept nu-i mai sîngera.

Multă vreme statură faţă-n faţă, şi nici unul din ei nu spuse vreun cuvînt. Tăcerea era atît de adîncă, încît fiecare din ei auzea respiraţia celuilalt.

Foarte încet, băiatul fără nume puse mîinile pe lanţul de aur din jurul gîtului său şi scoase talismanul. Se aplecă şi depuse cu grijă giuvaerul în zăpadă, în faţa lui Atreiu. Mai privi încă o dată la cei doi şerpi, cel de culoare deschisă şi cel închis la culoare, care îşi muşcau unul altuia coada, formînd un oval. Apoi dădu drumul lui AURYN.

În aceeaşi clipă luciul auriu al talismanului deveni atît de luminos şi de strălucitor, că băiatul închise ochii, orbit, ca şi cum ar fi privit drept în soare. Cînd îi deschise din nou, văzu că se află într-o sală cu o boltă mare cît bolta cerului. Grinzile clădirii erau din lumină aurie, iar în mijlocul nesfîrşitei încăperi stăteau cei doi şerpi, uriaşi precum zidul de împrejmuire al unui oraş.

Atreiu, Fuhur şi băiatul fără nume stăteau unul lîngă altul pe partea capului întunecat care ţinea în gură capătul şarpelui alb. Ochiul fix cu pupila verticala era îndreptat spre cei trei. În comparaţie cu el erau mărunţi de tot, pînă şi balaurul-noroc părea mic cît o omida albă.

Trupurile uriaşe şi nemişcate ale şerpilor luceau ca un metal necunoscut, unul negru ca noaptea, celălalt alb-argintiu. Iar dezastrul ce l-ar fi putut provoca era stăvilit doar de ei înşişi, căci se ţineau încătuşaţi unul pe celălalt. Dacă vreodată aveau sa-şi dea drumul, atunci lumea avea să se prăpădească. Asta era sigur.

Dar cît timp se ţineau încătuşaţi unul pe celălalt, păzeau totodată şi apele vieţii. Căci în mijlocul ovalului foşnea o fîntînă imensă al cărei şuvoi dansa în sus şi în jos, iar în cădere alcătuia mii de forme, destrămîndu-le din nou, mult mai repede decît putea ochiul să le urmărească. Apele spumegînde se pulverizau producînd o ceaţă subţire în care lumina aurie se spărgea în toate culorile curcubeului. Era un foşnet, şi un clocot, şi o bucurie, şi un cîntec, şi un chiot, şi rîsete, şi chemări cu mii de glasuri de fericire.

Băiatul fără nume privea însetat spre apă — dar cum ar fi putut ajunge acolo? capul de şarpe nu se mişca.

Dintr-o dată Fuhur îşi ciuli urechile. Ochii lui roşii-rubinii începură să scînteieze.

— Voi înţelegeţi ce spun apele? întrebă el.

— Nu, răspunse Atreiu, eu nu.

— Nu ştiu cum se face, murmură Fuhur, dar eu înţeleg foarte bine. Poate fiindcă sînt un balaur-noroc. Toate limbile bucuriei sînt înrudite între ele.

— Ce spun apele? întrebă Atreiu.

Fuhur ascultă cu atenţie şi spuse răspicat, cuvînt cu cuvînt, urmărind ceea ce auzea:

Noi sintem apele vieţii!
Fîntîna din sine izvorind!
Cu cît beau mai mult drumeţii
Mai mult se revarsă curgind.

Din nou mai ascultă o vreme şi spuse:

— Strigă mereu: Bea! Bea! Fă ceea ce vrei!

— Cum putem ajunge acolo? întrebă Atreiu.

— Fie întreabă de numele noastre, tălmăci Fuhur.

— Eu sînt Atreiu! strigă Atreiu.

— Eu sînt Fuhur! spuse Fuhur.

Băiatul fără nume rămase mut.

Atreiu îl privi, pe urmă îl luă de mînă şi strigă:

— El e Bastian Balthasar Bux!

— Întreabă, tălmăci Fuhur, de ce nu vorbeşte el singur.

— Nu mai poate, spuse Atreiu, a uitat totul.

Fuhur ascultă din nou cîtva timp foşnetul şi clocotul.

— Spun că fără amintiri nu poate intra. Şerpii nu-l lasă să treacă.

— Am păstrat eu totul pentru el, strigă Atreiu, tot ce mi-a povestit despre el şi despre lumea lui. Mă pun chezaş pentru el.

Fuhur asculta.

— Întreabă cu ce drept te pui chezaş.

— Sînt prietenul lui, spuse Atreiu.

Din nou trecu o vreme în timp ce Fuhur asculta cu atenţie.

— Nu e sigur, îi şopti el lui Atreiu, că vor admite una ca asta. Acum discută despre rana ta. Vor să ştie cum s-a ajuns la ea.

— Aveam amîndoi dreptate, spuse Atreiu, şi totuşi greşeam amîndoi. Acum Bastian a depus însă de bună voie pe AURYN.

Fuhur ascultă şi apoi dădu din cap.

— Da, spuse el, acum au admis. Locul acesta este AURYN. Au spus că sîntem bineveniţi.

Atreiu privi în sus spre uriaşa boltă aurie.

— Fiecare din noi, şopti el, l-a purtat în jurul gîtului, chiar şi tu, Fuhur, pentru scurt timp!

Balaurul-noroc îi făcu semn să tacă şi ascultă din nou cîntecul apelor.

Pe urmă le tălmăci:

— AURYN e uşa pe care-o căuta Bastian. A purtat-o de la bun început în el. Spun însă că şerpii nu lasă nimic din Fantäzia să le treacă pragul. De aceea Bastian trebuia să dea tot ce i-a dăruit Crăiasa Copilă. Altfel nu poate bea din apa vieţii.

— Dar ne aflăm sub semnul ei, strigă Atreiu, nu cumva e şi ea aici?

— Spun că aici se sfîrşeşte puterea Crăiesei Copile. Iar ea e singura care nu poate niciodată să calce în acest loc. Nu poate intra în interiorul strălucirii, fiindcă nu poate să se lase pe sine însăşi.

Atreiu tăcu încurcat.

— Acum întreabă, continuă Fuhur, dacă Bastian e pregătit.

— Da, spuse Atreiu cu glas tare, e pregătit.

În acel moment uriaşul cap de şarpe negru începu să se ridice foarte încet, fără să dea însă drumul capătului şarpelui celui alb pe care-l ţinea în bot. Trupurile uriaşe se arcuiră pînă ce formară o poartă mare pe jumătate neagră şi pe jumătate albă.

Atreiu îl ţinu de mînă pe Bastian prin această poartă înfiorătoare îndreptîndu-se spre fîntîna ce se afla acum în faţa lor în deplina ei măreţie şi splendoare. Fuhur îi urma pe cei doi. Şi în timp ce se apropiau de ea, la fiecare pas, Bastian pierdea unul după altul darurile pe care le primise. Din eroul cel frumos, puternic şi cutezător se prefăcu din nou în băieţelul scund, gras şi timid. Pînă şi îmbrăcămintea lui, care în cariera Minroud a lui Yor se zdrenţuise rău, dispăru şi ea. Astfel se trezi la sfîrşit gol-goluţ în faţa marelui havuz de aur în al cărui mijloc apele vieţii săreau în sus, înalte cît un copac de cristal.

În această ultimă clipă, cînd nu mai avea nici unul din darurile Fantäziei, dar nu primise încă înapoi amintirea despre lumea sa şi despre sine însuşi, trăi o stare de totală nesiguranţă, nemaiştiind din care lume făcea parte şi dacă exista într-adevăr aievea.

Pe urmă sări însă drept în apa limpede ca cristalul, se tăvăli în ea, stropi, pufăi şi lăsă să-i curgă în gură ploaia scînteietoare

a stropilor. Bău şi iar bău pînă ce îşi potoli setea. Din creştet şi pînă-n tălpi era acum plin de bucurie, bucuria de a trăi şi bucuria de a fi el însuşi. Căci acum ştia din nou cine era şi unde era locul lui. Era nou-născut iar cel mai frumos lucru era că acum dorea să fie întocmai aşa cum era: dacă i s-ar fi dat prilejul să aleagă dintre toate posibilităţile, n-ar fi ales alta. Căci acum ştia: în lume exista mii şi mii de forme de bucurie, dar în esenţă toate nu erau decît una singură, bucuria de a putea iubi. Amîndouă erau unul şi acelaşi lucru.

Nici mai tîrziu, după ce Bastian se întorsese de mult în lumea sa, cînd ajunsese adult şi pînă la urma bătrîn, această bucurie nu l-a mai părăsit niciodată cu totul. Chiar şi în cele mai grele perioade din viaţa sa îi rămase o fericire lăuntrică ce-l făcea să zîmbească şi-i înveselea pe ceilalţi oameni.

— Atreiu, îi strigă prietenului rămas la marginea bazinului rotund de aur, vino şi tu! Vino! Bea! E minunat!

Rîzînd, Atreiu făcu din cap semn că nu vine.

— Nu, îşi strigă el răspunsul, de data aceasta nu sîntem aici decît ca însoţitori ai tăi.

— De data aceasta, întrebă Bastian, ce vrei să spui?

Atreiu schimbă o privire cu Fuhur, apoi spuse:

— Moi doi am mai fost o dată aici. M-am recunoscut imediat locul, fiindcă atunci am fost aduşi aici în timp ce dormeam şi tot în timpul somnului am fost luaţi de-aici. Acum ne-am amintit însă.

Bastian ieşi din apă.

— Acum ştiu iar cine sînt, spuse strălucind de fericire.

— Da, spuse Atreiu, acum te recunosc şi eu. Arăţi la fel ca şi atunci cînd te-am văzut în Poarta Oglinzii Fermecate,

Bastian privea în sus spre apele spumegînde şi scînteietoare.

— Aş dori să-i duc şi tatălui meu, strigă el spre foşnetul apelor, dar cum?

— Nu cred să se poată, răspunse Atreiu, ştii doar că nimic ce provine din Fantäzia nu e lăsat să treacă pragul.

— Bastian va putea! se auzi glasul lui Fuhur care îşi redobîndise rezonanţa de bronz. Va izbuti!

— Eşti într-adevăr un balaur aducător de noroc! spuse Bastian.

Fuhur îi făcu semn să tacă şi ascultă foşnetul miilor de voci.

Apoi îl lămuri:

— Apele spun că acum trebuie să porneşti la drum, şi noi de asemenea.
— Dar pe unde e drumul meu? întrebă Bastian.
— Trebuie să ieşi pe poarta cealaltă, tălmăci Fuhur, acolo unde stă capul de şarpe alb.
— Bine, spuse Bastian, dar cum să ies? Capul cel alb nici nu se clinteşte din loc.
Într-adevăr, capul şarpelui alb rămînea nemişcat. Ţinea în bot capătul şarpelui negru, iar ochii uriaşi se holbau la Bastian.
— Apele te întreabă, anunţă Fuhur, dacă ai dus pînă la sfîrşit toate poveştile pe care le-ai început aici în Fantäzia.
— Nu, spuse Bastian, de fapt, pe nici una.
Fuhur ascultă cîtva timp. Pe faţa lui se citea îngrijorarea.
— Apele spun că în acest caz şarpele cel alb nu te lasă să treci. Trebuie să te întorci în Fantäzia şi să duci totul pînă la sfîrşit.
— Toate poveştile? bîigui Bastian, atunci nu mă pot întoarce niciodată. Atunci totul a fost zadarnic.
Fuhur asculta încordat.
— Ce mai spun? se interesă Bastian.
— Taci! spuse Fuhur.
După un timp suspină şi-i lămuri:
— Au spus că nu-i nimic de făcut decît dacă s-ar găsi cineva care să preia această sarcină în locul tău.
— Sînt nenumărate poveşti, strigă Bastian, şi din fiecare răsar mereu altele noi. Nimeni n-o să vrea să preia o asemenea sarcină.
— Ba da, spuse Atreiu, eu.
Bastian îl privi uimit. Apoi îl îmbrăţişă şi bîigui:
— Atreiu! Atreiu! N-am să uit niciodată!
Atreiu zîmbea.
— Bine, Bastian, atunci n-ai să uiţi nici Fantäzia!
Îi dădu o palmă prietenească pe obraji, apoi se întoarse repede şi porni spre poarta capului de şarpe negru care încă mai era arcuită înalt ca şi în momentul cînd intraseră acolo.
— Fuhur, spuse Bastian, cum o s-o scoateţi la capăt cu ce vă las eu de făcut?
Balaurul alb clipi dintr-unul din ochii săi roşii-rubinii şi răspunse:
— Cu noroc, băiete, cu noroc!

Cu aceste cuvinte îşi urmă stăpînul şi prietenul.

Bastian privi în urma lor cum ieşeau pe poartă, înapoi în Fantäzia. Amîndoi se mai întoarseră o dată şi-i făcură semn cu mîna. Pe urmă capul de şarpe negru coborî pînă ce se aflǎ din nou pe pămînt. Bastian nu-i mai putea vedea pe Atreiu şi pe Fuhur.

Acum era singur.

Se întoarse spre celălalt cap de şarpe, cel alb, şi văzu că în acelaşi timp acesta se ridicase şi câ trupurile şerpilor se arcuiseră formînd o poartă la fel ca şi mai înainte pe partea cealaltă.

Repede îşi afundă mîinile făcute căuş în apa vieţii şi alergă cu ea spre poartă. În spatele ei era întuneric.

Bastian se aruncă în întuneric şi se prăbuşi în gol.

— Tata, strigă el, tăticule! — Eu — sînt — Bastian — Balthasar — Bux!

— Tată! Tăticule! — Eu — sînt — Bastian — Balthasar — Bux!

Încă în timp ce striga, se regăsi în podul şcolii de unde plecase cîndva, cu mult timp în urmă, spre Fantäzia. Nu recunoscu imediat locul şi cîteva momente fu chiar nesigur dacă nu cumva se mai găsea totuşi în Fantäzia, din pricina lucrurilor stranii pe care le vedea în jurul său: animale împăiate, un schelet omenesc, tablouri ciudate. Pe urmă zări însă ghiozdanul său şi sfeşnicul ruginit cu lumînările stinse, Şi atunci ştiu unde se afla.

Cîtă vreme să fi trecut oare de cînd pornise de aici în lunga sa călătorie prin Povestea fără sfîrşit? Săptămîni? Luni? Poate chiar ani? Citise odată povestea unui om care se oprise doar o oră într-o peşteră fermecată, dar cînd se întorsese, constată că trecuseră o sută de ani şi din toţi oamenii pe care-i cunoscuse nu mai trăia decît unul singur: La plecarea lui fusese copil mic, iar acum era foarte bătrîn.

Prin ferestruica din acoperiş intra lumina cenuşie a zilei, dar nu se putea şti dacă era înainte sau după-amiază. În pod era un frig amarnic, la fel ca în noaptea cînd Bastian plecase de aici.

Dădu la o parte maldărul de pături militare prăfuite sub care era culcat, îşi puse pantofii şi haina şi constată cu surprindere că erau ude ca în ziua aceea cînd plouase atît de tare.

Îşi atîrnă ghiozdanul de umăr şi căută cartea furată, datorită căreia începuse totul. Era ferm hotărît s-o ducă înapoi ursuzului domn Koreander. N-avea decît să-l pedepsească pentru furtul comis, sau să-l denunţe, sau să-i facă ceva şi mai rău, pe el nu mai putea să-l înspăimînte aşa uşor. Cartea nu mai era însă acolo.

Bastian căută şi căută, răscoli păturile şi se uită în fiecare ungher. Era zadarnic. Povestea fără sfîrşit dispăruse.

— Ei bine, îşi spuse Bastian în cele din urmă, atunci am să-i spun că a dispărut. Desigur că nu mă va crede, n-am ce face. Fie ce-o fi. Dar cine ştie dacă-şi mai aminteşte după atîta vreme? Poate că prăvălia lui nici nu mai există?

Se va vedea curînd, căci în primul rînd trebuia să treacă acum prin şcoală. Dacă profesorii şi copiii întîlniţi îi vor fi străini, atunci avea să ştie la ce să se aştepte.

Dar cînd deschise uşa podului şi coborî în coridoarele şcolii, îl întîmpină o linişte desăvîrşită. Părea că în toată şcoala nu se găseşte ţipenie de om. Şi totuşi orologiul din turnul şcolii tocmai bătea de nouă ori. Prin urmare, era înainte de amiază, iar cursurile ar fi trebuit să înceapă de mult.

Bastian se uită în cîteva clase, dar pretutindeni era la fel de gol. Ducîndu-se la una din ferestre şi privind jos în stradă, văzu acolo cîţiva oameni şi cîteva maşini. Aşadar, lumea cel puţin nu se sfîrşise.

Alergă pe scări în jos pînă la poarta mare de intrare şi încercă s-o deschidă, dar era încuiată. Se întoarse spre uşa ce ducea la locuinţa administratorului, sună şi bătu în uşă, dar nu auzi nici o mişcare.

Bastian rămase să se gîndească. Era cu neputinţă să stea şi să aştepte cînd va veni totuşi cineva. Acum voia să ajungă la tatăl său. Chiar dacă vărsase toată apa vieţii.

Să deschidă o fereastră şi să strige pînă cînd va fi auzit şi se va găsi cineva care să-i descuie uşa? Nu, i se părea oarecum ruşinos. Îi trecu prin minte că ar putea ieşi pe fereastră. Se deschideau pe dinăuntru. Dar toate ferestrele de la parter aveau gratii. Pe urmă îşi aminti că, privind jos în stradă de la primul etaj, văzuse o schelă. Probabil că se repara tocmai un perete exterior al şcolii.

Bastian urcă din nou la primul etaj şi se duse la fereastră. Se putea deschide şi ieşi afară prin ea.

Schela era construită numai din stîlpi verticali printre care erau aşezate la anumite distanţe scînduri orizontale. Scîndurile săltau în sus şi în jos sub greutatea lui Bastian. O clipă îl cuprinse ameţeala şi i se făcu frică, dar le înăbuşi pe amîndouă. Pentru unul care fusese stăpînul Perelinului, aici nu era nici un fel de problemă, chiar dacă nu mai dispunea de puterile fabuloase de atunci şi greutatea trupului său atît de gras îi dădea totuşi puţin de furcă. Cu atenţie şi cu calm îşi căută un sprijin pentru mînă şi picior şi coborî pe grinzile lunecoase. O dată îi pătrunse în mînă o ţeapă de lemn, dar asemenea fleacuri nu mai aveau importanţă pentru el. Ajunsese jos în stradă încins şi gîfiind, dar teafăr. Nu-l văzuse nimeni.

Alergă spre casă. Penarul şi cărţile clămpăneau în ghiozdan în ritmul paşilor săi. Începu să simtă junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe. Voia să ajungă la tatăl lui.

Cînd ajunse în sfîrşit la casa unde locuia, se opri totuşi pentru o clipă şi privi în sus spre fereastra de la laboratorul tatălui său. Şi acum inima i se strînse brusc de teamă, fiindcă pentru prima oară îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca tatăl lui să nu mai fie acolo.

Dar tatăl era acolo şi-l văzuse probabil venind, căci atunci cînd Bastian urcă în fugă scările, îi veni şi el în întîmpinare alergînd. Îşi întinse braţele, iar Bastian se aruncă în ele. Tatăl îl luă în braţe şi-l duse în apartament.

— Bastian, băiatul meu, spunea tot mereu, dragul meu, băieţaşul meu iubit, pe unde mi-ai fost? Ce ţi s-a întîmplat?

Abia cînd se aşezase la masa din bucătărie, iar băiatul îşi bea laptele cald şi mînca chiflele pe care tata i le ungea grijuliu cu un strat gros de unt şi de miere, îşi dădu seama Bastian cît de palid şi slab era obrazul tatălui său. Ochii îi erau înroşiţi şi barba nerasă. Altfel arăta însă exact ca pe vremea cînd plecase Bastian. I-o şi spuse.

— Pe vremea cînd ai plecat, întrebă mirat tata, ce vrei să spui?

— Cît timp am lipsit?

— De ieri, Bastian. De cînd te-ai dus la şcoală. Cînd am văzut că nu te-ai întors, le-am telefonat profesorilor şi am aflat că nici la şcoală n-ai fost. Toată ziua şi toată noaptea te-am căutat, băieţaşul meu. Am alertat şi poliţia, începusem să mă tem de ce poate fi mai rău. Of, Doamne! Ce s-a întîmplat, Bastian? Era să

înnebunesc de grijă. Pe unde ai fost?

Şi Bastian începu să povestească tot ce i se întîmplase. Povesti foarte amănunţit, aşa că povestea lui ţinu mai multe ore.

Tatăl îl asculta cum nu-l ascultase încă niciodată. Înţelegea ceea ce-i povestea Bastian.

Către amiază îl întrerupse o dată, dar numai pentru a telefona poliţiei că fiul său se întorsese şi că totul era în bună ordine. Pe urmă pregăti masa de prînz pentru ei doi şi Bastian continuă cu povestirea. Se lăsase seara cînd Bastian ajunse cu istorisirea la apele vieţii şi-i povesti cît de mult ar fi vrut să-i aducă şi tatălui său din acele ape.

În bucătărie era aproape întuneric. Tatăl şedea nemişcat. Bastian se ridică şi aprinse lumina. Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată mai înainte.

Văzu lacrimi în ochii tatălui său.

Şi înţelese că izbutise totuşi să-i aducă din apa vieţii.

Fără un cuvînt, tatăl îl luă pe genunchi şi-l strînse la piept şi se mîngîiară unul pe altul.

După ce stătură astfel multă vreme, tatăl răsuflă adînc, îl privi pe Bastian drept în ochi şi începu să zîmbească. Era cel mai fericit zîmbet din cîte văzuse vreodată Bastian la el.

— Începînd de acum, spuse tata cu o voce schimbată, începînd de acum totul va fi altfel cu noi doi, nu crezi?

Bastian dădu afirmativ din cap. Nu mai era în stare să vorbească, fiindcă inima îi era atît de plină.

În dimineaţa următoare căzuse prima zăpadă. Se aşezase moale şi neîntinată pe pervazul ferestrei din camera lui Bastian. Zgomotele străzii nu se mai auzeau decît înăbuşit.

— Ştii ce, Bastian, spuse vesel tata în timpul micului dejun, sînt de părere că amîndoi avem într-adevăr toate motivele să sărbătorim. O zi ca cea de astăzi nu apare decît o singură dată în viaţă — iar la unii niciodată. De aceea propun să ne facem amîndoi un program grozav. Eu las lucrul deoparte şi tu nu te duci la şcoală. Îţi scriu o motivare? Ce părere ai?

— La şcoală? întrebă Bastian. Da' ce, mai există şcoală? Cînd am trecut ieri prin sălile de clasă nu era nici ţipenie de om pe acolo. Nici măcar administratorul.

— Ieri, răspunse tatăl, ieri a fost duminică, Bastian.

Dus pe gînduri, băiatul mesteca cu linguriţa în ceaşca de cacao. Apoi spuse în şoaptă:

— Cred că va mai trece un timp pînă ce ma voi obişnui din nou.

— Tocmai, spuse tatăl dînd din cap, şi de aceea ne organizăm o sărbătoare, noi doi. Ce ţi-ar plăcea mai mult să facem? Am putea pleca într-o excursie, sau să mergem la grădina zoologică? La prînz luăm masa cea mai straşnică ce s-a văzut vreodată. După-amiază am putea merge la cumpărături, să luăm tot ce-ţi doreşti. Şi seara — să mergem la teatru, seara?

Ochii lui Bastian străluceau. Pe urmă spuse hotărît:

— Mai întîi însă trebuie să fac altceva. Trebuie să merg la domnul Koreander şi să-i spun că am furat cartea şi apoi am pierdut-o.

Tatăl luă mîna lui Bastian.

— Ascultă, Bastian, dacă vrei, rezolv eu asta în locul tău.

Bastian făcu din cap semn că nu voia.

— Nu, hotărî el, e o treabă care mă priveşte pe mine. Vreau s-o rezolv eu singur. Şi cel mai bine ar fi s-o fac chiar acum.

Se ridică şi îşi îmbrăcă haina. Tatăl nu spuse nimic, dar privirea aruncată fiului său era surprinsă şi plină de respect. Mai înainte băiatul nu se purtase niciodată în felul acesta.

— Cred, spuse tatăl în sfîrşit, că şi eu am nevoie de un timp pînă ce mă voi obişnui cu schimbarea.

— Mă-ntorc curînd, strigă Bastian, care se şi găsea în vestibul, cu siguranţă n-o să dureze mult. De data aceasta nu.

Cînd se află în faţa magazinului domnului Koreander, simţi că îl lasă totuşi curajul. Privi prin geamul unde erau pictate literele întortocheate, încercînd să desluşească ceva în interiorul prăvăliei. În momentul acela domnul Koreander avea un client, şi Bastian prefera să aştepte pînă ce acela va fi plecat. Porni să se plimbe de colo-colo în faţa anticariatului. Începuse iar să ningă.

În sfîrşit, clientul ieşi din magazin.

Acum! îşi porunci Bastian.

Se gîndi cum îl înfruntase pe Graograman în deşertul culorilor Goab. Apăsă cu hotărîre pe clanţă.

Din spatele peretelui de cărţi ce închidea la celălalt capăt încăperea cufundată în semiîntuneric, se auzea cum tuşeşte cineva. Bastian se apropie, apoi păşi puţin palid, dar serios şi calm, în faţa domnului Koreander care se aşezase iar în fotoliul său din piele roasă.

Bastian tăcea. Se aşteptase ca domnul Koreander să se repeadă la el, roşu de mînie, strigînd: „Hoţulel Criminalule!" sau ceva asemănător.

În loc de toate astea, bătrînul îşi aprinse tacticos luleaua cea curbată în timp ce-l examina pe băiat prin ochelarii săi mici şi caraghioşi, ţinînd ochii pe jumătate închişi.

— Ei? Ce s-aude? Ce vrei iar aici?

— Eu, — începu şovăitor Bastian — v-am furat o carte. Voiam să v-o restitui, dar nu se mai poate. Am pierdut-o sau mai curînd — în orice caz nu mai există.

Domnul Koreander se opri din pufăit şi scoase luleaua din gură.

— Ce fel de carte? întrebă el.

— Era cea pe care o citeaţi dumneavoastră cînd am fost ultima dată aici. Am luat-o cu mine. V-aţi dus dincolo la telefon, cartea era pe fotoliu şi atunci am luat-o eu.

— Prin urmare, aşa, spuse domnul Koreander şi îşi drese glasul. Mie nu-mi lipseşte însă nici o carte. Şi ce fel de carte zici că a fost?

— Se numeşte „Povestea fără sfîrşit", explică Bastian, pe dinafară are mătase roşie-arămie şi face ape cînd o înclini într-o parte sau alta. Pe ea sînt doi şerpi unul de culoare închisă şi altul de culoare deschisă, care îşi muşcă unul altuia coada. Pe dinăuntru e tipărită cu doua feluri de litere — şi are iniţiale foarte mari şi frumos decorate.

— E destul de curios! spuse domnul Koreander. N-am avut niciodată o asemenea carte. Prin urmare, nici nu mi-ai putut-o fura. Poate ai şterpelit-o din altă parte.

— Cu siguranţă că nu! îl asigură Bastian. Trebuie să vă amintiţi. Este — şovăi, dar pe urmă spuse totuşi, este o carte fermecată. În timpul cititului am intrat şi eu în Povestea fără sfîrşit, dar cînd am ieşit din ea, cartea dispăruse.

Domnul Koreander îl privea peste ochelari pe Bastian.

— Nu cumva vrei să-ţi baţi joc de mine?

— Nu, răspunse Bastian aproape consternat, sigur că nu. Ceea ce vă spun e adevărat. Dumneavoastră doar trebuie să ştiţi.

Domnul Koreander se gîndi cîtva timp, apoi clătină din cap.

— Trebuie să-mi explici totul mai limpede. Asază-te, băiete. Te rog ia loc!

Cu coada lulelei îi arătă al doilea fotoliu pus în fata celui în care şedea el. Bastian se aşeză şi el.

— Aşa, spuse domnul Koreander, acum povesteşte-mi ce înseamnă toate acestea, dar te rog încet şi pe rînd.

Şi Bastian începu să povestească.

Nu istorisi totul la fel de amănunţit ca în ajun, dar cum domnul Koreander era un ascultător foarte atent şi cerea mereu alte informaţii, trecură totuşi mai mult de două ore pînă ce Bastian isprăvi.

Cine ştie de ce, dar în tot acest răstimp nu fură întrerupţi de nici un client.

După ce Bastian îşi încheie povestirea, domnul Koreander mai pufăi multă vreme din lulea. Părea adîncit în gînduri. În sfîrşit, îşi drese iar glasul, îşi îndreptă ochelarii cei micuţi, îl privi cîtva timp cercetător pe Bastian şi apoi spuse:

— Un lucru e sigur: Nu mi-ai furat această carte fiindcă nu-mi aparţine nici mie şi nici ţie, şi nici altcuiva. Dacă nu mă-nşel, ea însăşi vine din Fantäzia. Cine ştie, poate că în clipa aceasta o are altcineva în mînă şi o citeşte.

— Prin urmare, mă credeţi? întrebă Bastian.

— Bineînţeles, răspunse domnul Koreander, orice om rezonabil te-ar crede.

— Ca să fiu sincer, spuse Bastian, nu mă aşteptam.

— Există oameni care nu sînt niciodată în stare să ajungă în Fantäzia, spuse domnul Koreander, şi mai există oameni care sînt în stare, dar rămîn acolo pentru totdeauna. Şi pe urmă mai există cîţiva care se duc în Fantäzia şi se întorc înapoi. Ca tine. Iar aceştia însănătoşesc amîndouă lumile.

— O, spuse Bastian îmbujorîndu-se puţin, de fapt, n-am nici un merit. Cît pe-aci era să nu mă mai întorc. Dacă n-ar fi fost Atreiu, cu siguranţă că acum m-aş afla pentru totdeauna în vechiul oraş al împăraţilor.

Domnul Koreander dădea din cap şi pufăia, dus pe gînduri.

— Mda, mormăi el, ai noroc că ai un prieten în Fantäzia. Din păcate, n-are toată lumea.

— Domnule Koreander, întrebă Bastian, de unde le ştiţi pe toate — vreau să spun — aţi fost şi dumneavoastră cîndva în Fantäzia?

— Bineînţeles, spuse domnul Koreander.

— Atunci, spuse Bastian, trebuie s-o cunoaşteţi şi pe Puişorul

Lunii!

— Da, o cunosc pe Crăiasa Copilă, spuse domnul Koreander, dar nu sub acest nume. Eu o numeam altfel. Dar asta n-are nici o importanţă.

— Atunci trebuie să cunoaşteţi şi cartea, strigă Bastian, înseamnă că totuşi aţi citit Povestea fără sfîrşit!

Domnul Koreander făcu semn din cap că n-o citise.

— Orice poveste adevărată e o poveste fără sfîrşit.

Îşi plimbă privirile peste numeroasele cărţi înşirate de-a lungul pereţilor pînă în tavan, apoi le arătă cu coada lulelei şi continuă:

— Există o mulţime de uşi spre Fantäzia, băiete. Există şi mai multe cărţi fermecate. Mulţi nu-şi dau seama. Depinde de cine ia în mînă o asemenea carte.

— Prin urmare. Povestea fără sfîrşit e diferită pentru fiecare?

— Cred şi eu, spuse domnul Koreander, dar pe lîngă aceasta nu sînt numai cărţile, ci mai sînt şi alte căi de a ajunge în Fantäzia şi de a veni înapoi. Cu timpul ai să-ţi dai tu însuşi seama de asta.

— Credeţi? întrebă plin de speranţă Bastian. Atunci aş mai putea s-o întîlnesc încă o dată pe Puişorul Lunii, şi se spune doar că fiecare n-o întîlneşte decît o singură dată.

Domnul Koreander se aplecă spre Bastian şi coborî vocea.

— Băiete, ascultă ce-ţi spune un bătrîn şi încercat călător în Fantäzia! E o taină pe care n-o poate cunoaşte nimeni în Fantäzia. Dacă te vei gîndi bine, vei înţelege şi de ce. La Puişorul Lunii nu mai poţi ajunge şi a doua oară, asta-i adevărat — atîta vreme cît ea e Puişorul Lunii. Dacă eşti însă în stare să-i dai un nume nou, atunci o vei revedea. Şi ori de cîte ori vei izbuti, va fi de fiecare dată pentru prima şi singura oară.

Pe faţa de buldog a domnului Koreander pluti o clipă o lumină duioasă ce-l făcu să pară tînăr şi aproape frumos.

— Vă mulţumesc, domnule Koreander, spuse Bastian.

— Eu sînt cel care trebuie să-ţi mulţumească, băiete, răspunse domnul Koreander. Mi-ar face plăcere dacă ai trece din cînd în cînd pe la mine pentru a face schimb de experienţă. Nu sînt prea mulţi cei cu care se pot discuta asemenea lucruri.

Îi întinse mina lui Bastian.

— S-a făcut?

— Cu plăcere, spuse Bastian şi bătu palma. Acum trebuie să

plec. Mă aşteaptă tata. Dar am să vin curînd.

Domnul Koreander îl însoţi pînă la uşă. Cînd se apropiară de ea, Bastian zări prin literele întortocheate ale geamului că pe cealaltă parte a străzii stătea tatăl lui şi-l aştepta. Faţa lui era o lumină strălucitoare.

Repezindu-se afară, spre acea strălucire, Bastian deschise atît de brusc uşa, încît ciorchinele de clopoţei de alamă se auzi mult timp în urma lui.

Domnul Koreander închise grijuliu uşa privind la cei doi.

— Bastian Balthasar Bux, mormăi el, dacă nu mă-nşel, vei mai arăta multora calea spre Fantäzia, pentru a ne aduce apa vieţii.

Şi domnul Koreander nu se înşela.

Dar aceasta e o altă poveste şi va fi povestită la timpul ei.
